FRED SABERHAGEN

KILIÇLARIN ÜÇÜNCÜ KİTABI

ALTIKIRKBEŞ YAYIN 111
Fantastik Kurgu -19
Fred Saberhagen - The Third Book of Swords, 1984
Türkçesi: Hüseyin Şuşut
1. baskı: Temmuz - 2001
Yayın Yönetmenleri
K. Çaydamlı / Ç. Şan
Yayma Hazırlayan
Çetin Şan
Kapak Tasanmı
Murat "K." Bozkurt
Detay Multimedya [0216. 336 84 75 / www. detay.tc]
Baskı
Umut Matbaacılık
(0-212) 637 09 34-0411
ISBN 975 - 8467 - 34 - 4

ALTIKIRKBEŞ YAYIN bir Kaybedenler Klübü tribidir. Yazışma Adresi:
P.K. 114 Acıbadem, İstanbul Konuşma Adresi: (0-216) 330 86 37-8 Fax :
(0-216) 330 28 24 www.altikirkbes.com

fred saberhagen, Chicago bölgesinde doğup büyümesinin ardından 1975 yılında New Mexico'ya gitti ve oraya yerleşti. Bölgenin, doğal güzellikler içinde otostop yapmaya imkân vermesi ve üç kültürlü etnik karışımı oldukça hoşuna gitmişti. Kuşkusuz, yerel yemeklerin damak tadına uygunluğunun da bu kararında etkisi olmuştu.

Tarih kitapları okumaya düşkündü ve özellikle 19. yüzyıl Avrupa ve Amerika tarihi üzerine yoğunlaşmıştı. Kendini fantastik dünyalara atmadan önce Amerikan Hava Kuvvetleri'nde sivil elektronik teknisyeni olarak çalışıyor ve Britannica Ansiklopedisi için bilim ve teknoloji makaleleri yazıyordu.

Hitler, Lincoln, Dedalus gibi birtakım tarihi kahramanları kendi yarattığı alternatif dünyalara sokmayı başaran Saberha- gen'in en sevdiği kahraman Drakula'dır.

SFWA (Amerikan Bilim Kurgu ve Fantasy Yazarları) üyesi olan Fred, uzun yıllardır geleneksel Edgar Alan Poe Doğumgünü Partisi'ne ev sahipliği yapmakta ve yılda en az üç bilim kurgu ya da fantasy kongresine katılmaktadır.

Karatede mor kuşak sahibi olan Saberhagen, bulmaca çözmekten büyük zevk almakta ve uzun yıllardır düzenli olarak satranç turnuvalarına katılmakta.

Özellikle *Kılıçlar* ve *Kayıp Kılıçlar* dizileriyle birçok fantastik kurgu okurunun büyük beğenisini kazanmış ünlü bir bilim kurgu ve fantastik kurgu serileri yazarı olarak, ailesiyle birlikte Albuquerque, New Mexico'da yaşayıp çalışmaktadır.

FRED SABERHAGEN

KILIÇLARIN ÜÇÜNCÜ KİTABI

TÜRKÇESİ: Hüseyin Şuşut

Altıkırkbeş Yayın
Kadıköy,2000

BİRİNCİ BÖLÜM

Bitmek bilmeyen rüzgârın, uçsuz bucaksız karı yüksek gri kayaların üzerinde sürüklediği, bulutlu gökyüzünün insanlardan uzak bölgesinin yukarılarında Tanrılar ve Tanrıçalar toplanıyordu.

Şafak öncesinin griliğinde, uzun bedenleri sisli rüzgârın ve griliğin içinden bir duman gibi beliriyor, ardından bedenlenip belirginleşiyordu. Rüzgâr ya da hava şartlarından rahatsızlık duymaksızın, çığlık atan rüzgârın uluyuşunun önünde giysileri uçuşurken dünyanın çatısında dikiliyorlardı ve beklerlerken sayıları giderek artmaktaydı. Gökyüzünde çizgiler bırakan gelen kudretli varlıklar orada, durmaksızın çoğalıyorlardı.

Ayakta duran bedenlerin en kısası insandan uzundu, ama en kısasından en uzununa kadar hepsi şüphe götürmez bir şekilde insan bedeni suretindeydiler. Topluluk üyelerinin büyük bölümünün büründüğü giysiler, taçlarından mücevherlere ve kar beyazı kürklere varan dek insani bir zerafetin çok daha fazlasını gözler önüne seriyordu; birkaçının giyim kuşamı, insan standartlarına göre neredeyse sıradandı; bir o kadarınınki de tuhaf.

Geleneklere dayalı, dile getirilmemiş bir anlaşmaya uyarak, güçlü bir eşitliğin sembolü olan kabataslak bir çember oluşturup bekliyorlardı. Bu durum, sadece hiçbirinin konumlarının ve gururlarının diğerlerinden daha az olmadığını gösteren, karşılıklı yürütülen bir eşitlikti. İri kafasının üstüne defne yapraklarından yapılmış bir çelenk yerleştiren kır sakallı Zeus, sanki

her şeye rağmen çemberin merkezini işgal etmeye niyetlenmişçesine heybetli bir şekilde öne doğru yürüdüğünde etrafında bir anda mırıldanmalar başladı. Giderek daha da yükselen mırıltılar, kaşları çatılmış Kır Sakallı'nın öne doğru yaptığı hareketi, onu kısa süre içinde büyük çemberdeki eski yerine döndürecek önemsiz dairesel bir yürüyüşe dönüştürene kadar da sakinleşmedi. Orada durdu. Ve sadece orada durduğunda mırıldanma tamamıyla kesildi.

Ve geçen her anla beraber huzursuz havanın içinde yeni bir Tanrı ya da Tanrıça'nın sureti beden bulmayı sürdürüyordu. Daha şimdiden iki düzineden fazla uzun boylu beden çemberin etrafındaki yerlerini almıştı. Herbiri bir diğerine şüpheyle bakıyor, ihtiyatlı baş sallamalar ve işaretlerle selâmlaşıyorlardı. Esen rüzgârın arasından yanlarındakilerle hafifçe fısıldaştılar, dikkat ve titizlikle seçilmiş cümlelerle birbirlerine çeşitli uyanlarda bulundular ve çemberin uzak tarafında olanları ya da hâlâ gelmeyenleri çekiştirerek mırıldandılar. Toplananların sayısı çoğaldıkça aralarındaki farklılıkların çokluğu açıkça görülüyordu. Esmer ya da sarışın, yaşlı ya da genç görünüşlüydüler. Yakışıklı -Tanrılar kadar- ya da güzel -Tanrıçalar kadar- ya da sadece belirli Tanrı ve Tanrıçaların olabileceği kadar çirkindiler.

Zeus, sanki hepsine hitap etmeye niyetlenmişçesine iki kez daha ağzını açtı. İki kez daha ileriye doğru yürüyüp çemberin merkezine yönelmiş toplantıyı yönetmenin sınırına gelmiş gibiydi. Böyle yaptığı her an, böyle bir teşebbüse tahammül edilmeyeceğini haber veren o uyarı dolu mırıldanmalar, dondurucu havanın içinden, rüzgârın sert sesini bastırarak yükselmişti. Zeus, ara sıra ayağını yere vurarak ve kaşları çatıp bakarak sabırsızlığını ifade ederek çemberin üzerindeki yerinde sessizce bekledi.

Sonunda çemberin üzerinde mırıltılar ve küçük dedikodular zayıflamaya başlayarak sessizleşti, yerlerini sakin bir bekleyişe bıraktı. Artık ortada yeterli sayıya ulaşılmış olunduğuna dair konuşulmadan kabullenilmiş genel bir anlaşma oluşmuştu. Bütün Tanrı ve Tanrıçaların buraya gelmelerini beklemenin aslında hiçbir anlamı yoktu, çünkü onlar hiçbir toplantıya asla aynı anda katılmazlardı. Hiçbir zaman hiçbir şey hakkında tam bir ittifakla anlaşamamışlardı, toplantılarının yapılacağı yer ya da toplantıda görüşülecek konular hakkında bile anlaşamazlardı.

Şimdi meclis yeteri kadar kalabalıktı.

Sessizliği bozan mızraklı ve miğferli Mars oldu; eski bir öfkeyle gürleyip yankılanan sesiyle konuşuyordu. Sesinin tonu yerinden oynamış iri kaya parçalarının buzullardan aşağıya yuvarlanmaları gibiydi.

Mars, meclisin dikkatini üzerinde toplayabilmek için mızrağını kalkanının üzerine gümleterek vurdu. Ardından diğerlerine seslendi: "Akıl Kılıcı'ndan yeni haberler var. Diğer insanların Karanlık Kral diye seslendikleri bir adamdaymış. O, elbette ki Kılıç’ı bütün dünyayı eline geçirmeye uğraşmak için kullanacaktır. Bu durumun bizim oyunumuzun üzerinde ne gibi etkileri olacağını, herkesin kendi konumuna göre kendisinin hesaplaması gerekiyor."

Mars’ı gerçekten öfkelendiren şey, meclise yeni vermiş olduğu bu haberler değildi. Öfkesinin nedeni aksine başka bir şeydi, onu neredeyse öfkeden boğulma noktasına getiren ve kendi düşünceleri içinde sır olarak saklamak istediği bir şeydi. Mars duygularını saklayamadı. Konuşmasını bitirirken söz söyleme hakkını başkasına bırakmaya hazır olduğunu basitçe ifade etmek için vahşi bir hareket yaptı, havayı neredeyse yaracak şiddetli bir esinti.

Bir sonra sözü alan Vulcan oldu -Tanrılar için zırhlar ve kılıçlar döven, bir bacağı topal Demirci Vulcan.

"Üzgünüm," diye kurnazca başladı Vulcan, "çok değerli meslektaşım şu anda devam edemeyecek. Belki sekiz ya da dokuz yıl önce, belirli bir ölümlü düşmanın ellerinde -birileri buna pençeler de diyebilir- maruz kaldığı kaçınılmaz aksilik- birileri buna yenilgi bile diyebilir- üzerine fazlasıyla derin derin düşünmekte."

Mars’ın buna verdiği yanıt daha ters ve öfkeli bir homurdanma oldu. Çemberin üzerinde de birtakım mırıldanmalar doğmuştu, bunların bazıları gülüşmeler, bazıları da bir tartışma çıkarmak için bariz bir teşebbüste bulunan Vulcan’a yönelik suçlamalardı.

"Bunun için mi buraya geldik, başka bir kavga için mi?" diye tatlılıkla sordu Afrodit. Uzun bedeni, bütün kıvrımları, dişiliğin tüm varlığı, şiddetli rüzgâra kapılıp gitmenin eşiğinde gözüken ama asla kapılmayan yarı şeffaf bir tüle bürünmüştü. Diğer tanrılar gibi o da kutup soğuğuna karşı tamamen duyarsızdı.

Onun yanında, yeni doğmuş güneşin tek bir ışını içinde beliren Apollo'nun uzun sureti göründü. Güneşin ışıldayan mızrağı sadece Tanrı konuştuğu ve bedenini onun ışığı altında tuttuğu sürece, hızla hareket eden

bulutları durmadan delecekti. "Şunu anlıyorum ki, en sonunda bir şey üzerinde hepimiz anlaştık?" diye bastırdı Apollo.

Başka birisi Apollo'yu destekler şekilde sordu: "Ne üzerine?"

"Hermes'in Kılıçlar'ı toplama görevinden geri gelmediğine. Asla geriye gelmeyeceğine," diye yanıtladı uzun boylu Tanrı.

"Bu, iki ayrı şeydir," diye itiraz etti topluluğun başka bir üyesi.

Apollo böylesine yersiz bir eleştiriyi dikkate almadı. "Çoğumuzun hâlâ ölümsüzlüğümüz içinde kendimizi güvende hissettiğimiz gibi, kendi ölümsüzlüğünün içinde şüphesiz tıpkı bizimki gibi güvende olduğunu düşünen tanrısal Ulağımız'ın şimdi dört yıldan beri *ölü* olduğu."

Bütün sözcüklerin içinde sadece bu sözcük herkesi derinden sarsacak bir güce sahipti. Çoğu bunu cesurca karşıladı. Bazıları, sanki bu cümleler hiç söylenmemiş gibi davrandı ya da söylendiyse bile kesinlikle duyulmamış gibi. Ama rüzgârın bile sesinin kesildiği uzun bir suskunluk oluştu. Başka hiçbir sözcük, bu meclise böylesi bir nitelik ve süreklilikte bir sessizliği getiremezdi.

Apollo'nun merhametsiz sesi, oluşan bu yeni suskunluğa karıştı ve söylediklerini tekrarlayarak onu yok etti: *"Dört yıldan beri ölü."*

Bu tekrar daha fazla sessizlik yerine bir itirazlar kükreme- sinin başlamasına sebep oldu; kargaşa yükselirken bile Apollo'nun sesi hakimdi.

"Ölü!" diye kükredi. "Ve eğer Ulak Hermes, Kılıçlardan bir tanesi tarafından öldürülebiliyorsa, neden biz de öldürülemeyelim. Ve biz, geçen dört yıl boyunca bu durum için ne yaptık ki? Hiçbir şey! Sadece hiçbir şey! Yalnızca kendi aramızda kavga edip durduk, her zaman olduğu gibi - bundan fazlası değil."

Apollo durakladığında, Mars konuşma şansı yakaladı. "Ve işte Kılıçlar'ı döven orada!" Savaş Tanrısı uzun savaş mızrağıyla işaret ettiği topal Demirci'ye doğru öfkeli bir bakış fırlattı. "Sizlere söylüyorum, ona Kılıçlar'ı yeniden erittirmeliyiz. Her zaman Kılıçlar'ın bizleri yok edeceğini söyledim, eğer biz daha önce davranmazsak!"

Vulcan, topal bacağının üstünde sakar bir biçimde eğilerek çembere doğru döndü. "Beni suçlama!" Rüzgâr, birbirine çarpan ejder pullarının oluşturduğu takılarını takırdatırken kürk giysilerini kırbaçlıyordu. Sözcükleri, rüzgârın sesini bastırmak için hiçbir çaba harcamadan kasırganın içinden kolayca yükseldi. "Yapılan aptalca hata, eğer yapılmışsa bile, benim hatam değil. Şimdi etrafımda görmekte olduğum bütün bu

yüzler, Kılıçlar'ı dövmem için acele etmemi buyuran emirler yağdırarak konuştular."

Suçlayarak arkadaşlarının birinden diğerine bakarak döndü. "Kılıçlar’a ihtiyacımız var, onlara sahip olmalıyız, diye konuştunuz benimle hepiniz, Oyun için. Oyun çok büyük bir eğlence olacaktı, daha önce denemediğimiz bir şey. Kılıçlar'ın, Oyun’da piyonlarımız olacak insanlar arasında dağıtılması gerektiğini söylediniz. Şimdi ne çeşit bir piyona dönüştülerki? Ama hayır, siz hepiniz bu konuda ısrar ettiniz, yaptığım uyarılan hiç dikkate almaksızın-"

Yeni bir itiraz kükremesi patlak verdi, bu sefer herhangi bir sesin hakim olabilmesinin çok ötesinde bir kargaşa oluşmuştu. İtiraz edenlerin tümü, aksine, ta en başından beri Kılıçlar ve Oyun fikrinin tümüne karşı olanların *kendileri* olduklarını söyleyerek bağırıyorlardı.

Doğal olarak bu durum orada bulunanlardan daha güçlü bir karşı hareketin doğmasına sebep oldu. "Demek istediğiniz, siz Oyun’da kaybetmeye başladığınızdan beri ona karşısınız! Kazanmakta olduğunuzu düşündüğünüz sürece, bu müthiş bir fikirdi!"

Kır sakallı yaşlı Tanrılar'dan birisi, Zeus değil, araya girerek konuştu: "Artık şu andaki sorunumuza dönelim. Akıl Kılıcı’nın, şimdi, Karanlık Kral denilen bir adamda olduğunu söylüyorsun. Pekâlâ, Oyun'la ilgili olarak bu bazılarımız için iyi, bazılarımız için kötü haber olabilir ama bunun dışında bir sorun var mı? Oyun, sadece oyundur ve gerçekten de ne fark eder ki?"

"Seni ahmak! Anlamaktan aciz misin? Bu, kazanmaktan onur duyduğun Oyun - çoktan kontrolden çıktı. Dinlemiyor muydun? Apollo'nun az önce Hermes’in ölümüyle ilgili söylediklerini hiç mi duymadın?"

"Pekâlâ. Pekâlâ. Haydi Ulak Hermes hakkında konuşalım. Güya tüm Kılıçlar'ı toplamaya gitti, bazılarımız endişeleniyor diye onları insanların ellerinden geri almaya gitti. Tüm Kılıçlar' ı topladıktan sonra onları gerçekten yok edeceğini mi sanıyorsunuz? Ben sanmıyorum."

Bu ima, düşünceli bir duraklama ve genel bir sessizlikle karşılandı.

Ve bu sessizlik, ağır ve düşünceli bir sesle bozuldu: "Ayrıca, Hermes’in öldüğüne *gerçekten* emin miyiz? Ne gibi bir somut kanıtımız var?"

Artık akılcı Apollo bile böylesi bir kalınkafalılığa karşı öfkeyle haykırmak zorunda hissetti kendisini. "Kılıçlardan biri Hermes’i öldürdü! Sıradan bir insanın elinden fırlayan Uzaktanöldüren!"

Apollo, kin dolu bir yanıtla karşılaştı. "Olan şeyin, gerçekten bu olduğuna nasıl *emin* olabiliriz? O zamandan beri hiçkimse Uzaktanöldüren'i gördü mü? Birimiz Hermes'i öldüğünü gördü mü?"

Bu arada, Zeus bir kez daha ileriye doğru adım attı. Harekete geçmek için en uygun zamanı beklemiş birisi izlenimini veriyordu. Ve en sonunda teşebbüsünü doğru olarak zamanlamış gibiydi, çünkü ilk kez konuşmaya başlamadan önce homurtularla susturulmamıştı.

"Bilgelik tecrübeyle kazanılır" diye ahenkle konuştu Zeus, "ve tecrübe de yaşla. Geçmişten öğrenmek geleceği güvence altına almanın en emin yoludur. Barışta ve bilgelikte güç vardır. Barışta güç ve bilgelik vardır. Bilgelikte ve-"

Bu sefer hiç kimse onu homurdanarak susturmadı. Ama sözcüklerinin ilk düzinesinin ardından, arkadaşlarının hiçbiri artık onu dinlemiyordu. Bunun yerine, Zeus'un bitirmesini beklerken, tartışma ortamından zaman kazarak çemberin etrafında birbirleriyle konuşmaya devam ettiler. Bu davranış diğerinden bile ağırdı aslında. Zeus, çok geçmeden neler olduğunun farkına vardı. Çemberdeki yerine çekildi, orada tam ve küskün bir sessizliğe büründü.

Çemberin üzerindeki başka bir yerde, karın ve kayaların arasında yeni bir canlanış, girdaplanış oluştu. Yeni bir üye oradaki topluluğa katılırken dikkatler o noktada odaklanmaya başlamıştı. Diğerlerinin yaptığı gibi gökten inmek yerine, yeni gelen topraktan yukarı çıkmıştı. Hades'in biçimi belirsizdi, tam bir loşluk ve karanlık, diğer Tanrıların yeteneğinin idrak etmesi için bile zor bir nesneydi.

Biçimsiz sesiyle konuşan Hades, evet dedi, Hermes kesinlikle ölmüştü. Hayır, o, aslında Hermes'in, Ulak'ın mahvoluşunu ya da ölüşünü görmemişti. Ama Hermes, Kılıçları bazı insanlardan toplamakla uğraşırken, o ölüm dakikası olması gereken andan önce kısa bir süre onunla beraber olmuştu. Ne yazık ki yeniden kaybolmalarına rağmen, Hermes'in Kılıçları toplama görevine sadakatle uyarak hareket etmiş olduğunu düşünüyordu Hades.

Şimdi yeni bir yan tartışma gelişiyordu. Peki, o saldıran insana, Uzaktanöldüren'i açıkça Hermes'e doğru fırlatan ve onu yere yıkan adama ne olacaktı? Korkunç bir gururla, bir Tanrı'ya, herhangi bir Tanrı'ya saldırmış ve intikam için göklere doğru haykırmıştı. Sanığa ne tür bir ceza

verilmişti ki? Biri elbetteki icabına bakarak adama özel ve ebedi bir karşılık vermiş miydi?

Aynı düşünce, çok daha önceden, grubun belli başlı diğer üyeleri tarafından da hissedilmişti. Ama yazık ki, bir insanın saldırdığını ilk kez duyduklarında, durumun ilahi bir intikamın bile ötesinde olduğunu artık söylemek zorundaydılar.

"O zaman insanlığı genel olarak bir tür günah cezasına mahkûm etmeliyiz."

"Gördünüz mü, şimdi sonuca varıyoruz! Sadece insanlığın hangi kısmına saldırmayı teklif ediyorsunuz? Oyun'da ki sizin piyonlarınıza mı veya benim olduğunu iddia ettiğim piyonlara mı?"

Apollo'nun bu tartışma üzerine nefreti ölçülemez boyutlardaydı. "Sizi aptallar, hâlâ nasıl piyonlardan ve Oyun'dan söz edebiliyorsunuz? Görmüyor musunuz?" Ama sözcükler bir an için ağzından çıkamadı.

Hades, bu defa Kılıçlar'ın tamamen elden çıkmasıyla ilgili kendi fikrini yine çekinmeden, açıkça ileri sürdü. Eğer o Tanrı dövümü silahların tümü bir şekilde toplanabilir ve kendisine verilirse, gömerek onların icabına bakacaktı. Ondan sonra tüm tanrılar tasalanmayı bırakabilirdi.

"Kılıçlar'ı ele geçirirseniz *birçok* şeyi yapmayı tamamen bırakabiliriz! *Tabii ki* on ikisini de kendiniz için isteyeceksiniz - ve böyle yaparak Oyun'u tesadüfen kazanacaksınız! Bu bizi nereye götürür? Bizi ne kadar aptal sanıyorsunuz?"

Bu yaklaşımda Hades’e yöneltilmiş ya da yöneltiliyormuş gibi görünen bir hakaret vardı. "Şu anda bir oyunla nasıl ilgilenebilirim? Şimdi, varlığımız böylesi bir tehlikedeyken. Apollo'yu dinlemediniz mi?"

"Varlığıymış, hah! Git bütün bu saçmalıkları, bunlara inanabilecek birilerine anlat. Tanrılar ölümsüzdür. Bunu hepimiz biliyoruz. Hermes ölü rolü oynuyor ve bir yerlerde saklanıyor. Bu, oyunu kazanmak için yapılan hilenin bir parçası. Ne olursa olsun, kaybetmeye niyetli değlim. Ne Hermes’e ne de Apollo’ya ve özellikle de sana!"

Afrodit, yumuşakça mırıldanarak, Kılıçlar'ın geri alınmasıyla ilgili aklına takılan şeyleri dinleyecek herkese açıkça sordu. Kılıçlar’a sahip olanlar ya da onların büyük bölümü sadece sıradan insanlar mıydı, yoksa değiller miydi?

Apollo yeniden konuştu. Bu sefer sözlerine, dikkat çekici büyüklükte bir hareketle, yayını dalgalandırarak yaptığı bir girişle başladı. Eğer Kılıçlar

yeniden toplanabilirse o zaman, en güvenilir ve en mantıklı Tanrı olduğu için kendisine teslim edilmeli, diye konuştu. O zaman Kılıçlar'ın yarattığı tehdite, basit bir yolla, onları adeta bir okmuş gibi dünyadan tamamen dışarıya fırlatarak bir son verecekti.

Apollo, yaptığı kısa konuşmasını bitirmeden önce, anlattığı yay ve diğer şeyleri, dinleyicilerden çoğu önemsemiyordu bile, tıpkı daha önce Zeus'u önemsememiş oldukları gibi. Bu arada Mars, arka planda belirsiz düşmanlara gürleyerek tehditler savuruyordu. Diğerleriyse gizlice veya açıkça, Mars’a gülüyorlardı.

Vulcan, sessiz bir şekilde çemberin üzerinde, eğer diğerleri Kılıçlar'ı toplayarak kendisine geri getirirlerse ve arkadaşlarının çoğunluğu bunun gerçekten istedikleri şey olduğuna onu ikna edebilirlerse, on ikisini de yeniden zararsız demirler haline getirecek şekilde eritmek için elinden geleni yapacağının haberini dolaştırıyordu.

Kimse, surat asmakta olan kudretli Zeus’a en ufak bir ilgi bile göstermiyordu ve biraz hakimiyet kurabilmek için son bir çabayla yeniden konuşmaya katıldı. "Bana öyle geliyor ki, buradaki Demirci, Kılıçlar'la insanlığı çok fazla birleştirmiş gibi. Ateşten ve örsten çıktıktan sonra onları canlı insan kanıyla sulamanın ne gereği vardı? Ve işin içine neden o kadar fazla insan teri ve gözyaşı sokuldu?"

Vulcan, kendisini savunurken öfkelenmişti. "Şimdi de bana işimi öğretmeye mi çalışıyorsunuz? Bu konuda ne biliyorsunuz ki?"

Rakibinin çok zor bir duruma düşüşünü görerek konuşmaları zevkle seyreden Mars, tartışmanın içine atıldı. "Ve sonra, Kılıçlar'ı döverken yaptığın küçük bir hile var. Sana yardım eden insan demircinin sağ kolunu almak - bu tam olarak ne için yapıldı?"

Demirci’nin yanıtı - eğer gerçekten bir yanıt verdiyse - yeni bir gürültü boşalmasının içinde kaybolmuştu. Bir düzine ses, çeşitli konuları tartışarak aniden öfkeyle parlamıştı. Apollo'nun bir arada tutmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen, toplantı artık dağılmanın bütün işaretini vermeye başlamıştı. Her zaman olduğu gibi, ortak sorunlarının üzerinde hiçbir genel anlaşma, daha da fazlası ortak çalışma şansı bile yoktu. Tanrılar'ın çemberi, onu oluşturan suretler havada yok olmaya başlarken çoktan zayıflamıştı bile. Onların ayrılan güçleri yüzünden havada vızıldamalar oluştu. Her zaman olduğu gibi hava uçuşundan sakınan Hades, yine ayaklarının altındaki topraktan aşağıya doğru girmişti.

Ama meclisteki bir ses, tekdüze bir ısrarla kükreyerek hâlâ gürlüyordu. Tüm üstünlüklere karşın, sesin sahibi en sonunda geriye kalan bir avuç dolusu Tanrı arasında dikkatli bir sessizlik benzeri bir şey sağlayabildi.

"Bakın! Bakın!" sesin söylediği tüm şey buydu. Ve kükreyen Tanrı, kuvvetli koluyla durmadan tepenin aşağısını, karın üzerindeki basit bir işaret sırasını, dünyevi rüzgârın hızla yok etmekte olduğu izleri gösteriyordu.

Bu izler hakkında hiçbir şüphe olamazdı. Bunlar ayrılmakta olan ayak izleriydi, dağdan aşağıya doğru yönelip birkaç metre daha ilerledikten sonra karla kaplı kayaların arkasında yok oluyordu. Herhangi bir insan tarafından yapılabilmiş olması için fazla uzun adımlarla bırakılmış çok aralıklı izler olmalarına, üstelik çok geniş ve derin olmasına rağmen, ölümlü ayaklar tarafından bırakıldıklarına hiçbir şüphe yoktu.

İKİNCİ BÖLÜM

Tek kollu adam, geceyarısı yağmurunun altında, bozulmuş parke taşlı daracık bir sokağın içinden koca Tashigang şehrinin ışıksız merkezine doğru sendeleyerek ilerliyordu. Sağ kolunun onu sakat bırakan kaybının yanı sıra yeni yaraları yüzünden - yan tarafında derin bir bıçak yarası ve dizindeki bir diğeri de kanıyordu - acı çekiyordu. Yine de az önce kendisine saldıran adamı yenebilmişti. Budalaca hareket eden o adam şimdi, bozulmuş daracık sokağın birkaç metre gerisinde, suratı kirli bir su birikintisinin içine gömülmüş olarak yatıyordu.

Şimdi, tek kollu adam neredeyse yere yığılmanın eşiğine gelmişken bir duvara doğru yöneldi ve yaslandı. Ev dokuması gömleğinin içindeki geniş sırtını, bir evin taş duvarına bastırarak dikilirken en azından aralıksız yağan yağmurun yüzüne çarpmasını engellemek için kendisini daracık çatı saçağının altına sıkıştırabildiği kadar sıkıştırdı. Adam, dizine olabilecek şeylerden korktuğunu hissetti. Ağırlığını üzerine vermeye çalıştığında sancıyan yaralı bacağı yüzünden daha fazla yürüyemeyebilirdi.

Bıçak yan tarafına saplandığında neler olduğu hakkında endişelenmeye başlamak içinse henüz bir fırsat bulamamıştı.

Tek kollu adam uzun boyluydu, güçlü kuvvetli bir yapısı vardı. Ama tarif etmeye kalktığınızda bir sakat görünümüne sahipti ve bu yüzden hırsız - eğer sadece bir hırsızsa - onun kolay bir lokma olabileceğini düşünmüş olabilirdi. Saldırmaya niyetlendiği kurbanının kısa ve kalın bir meşe sopayı

bol gömleğinin altında, kemerine sıkıştırılmış olarak taşıdığını tahmin etmiş olsa bile, avının o sopayı ne kadar hızlı çekebileceğini ve ne kadar büyük bir hakimiyetle kullanacağını önceden bilmesi çok zordu.

Şimdi, destek almak için duvara dayanırken sopasını yeniden kemerine sıkıştırmış, parmaklarını gömleğinin altından yan tarafına bastırıyordu. Kanın aktığını hissedebiliyordu, korkutucu derecede hızlı bir akıştı bu.

Etrafındaki şehir, yağmur dışında sessizdi. Yağmurun altında görebildiği bütün pencereler karanlıktı ve kepenkleri indirilmişti. Devasa şehirde az önce kurtulmuş olduğu kısa çarpışmaya, başka hiç kimse en ufak bir aldırış göstermemiş gibi görünüyordu.

Veya bunca şeyden sonra gerçekten kurtulmuş muydu? Kabul etmesi gerekiyordu ki, yaralanmış dizinin üstünde gerçek anlamda yeniden yürümesi artık mümkün değildi. En azından şu an için ayakta dik durabiliyordu. Gideceği yerin yakınında olması gerektiğini düşündü, oraya ulaşmaydı. Bedenini dayanmakta olduğu duvardan bir yandaki duvara, bir taş yüzeyden diğerine doğru ittirerek sendeleye sendeleye ilerlemeye devam etti.

Kendisine verilmiş olan talimatları hatırladı ve biraz daha ilerledi. Ağırlığını sakatlanmış dizine tamamen yüklediği her an acı çığlıklarını dişlerini sıkarak susturması gerekiyordu. Ve artık bir sersemleme, bir baş dönmesi, kafatasının içinde kaynayarak yükseliyordu. Bilinçinin hâzinesine sarılıp bunun şimdi ellerinin arasından kayması halinde hayatının da tükeneceğini bilerek, iradesini yumruğu gibi sıktı.

Ezberlediği talimatlar, ona bu noktada dar sokağı geçmesi gerektiğini söylüyordu. Yavaş yavaş duvarların desteğinden vazgeçerek ve aklını acısından ayırarak, bunu bir şekilde başardı.

Başka bir duvara dayanarak dinlendi ve cesaretini yeniden topladı. Eğer gerekirse oraya gitmek için geri kalan yolu emeklerdi; geride kalan bir kolu ve bir diziyle nasıl emekleyebilecekse öyle emekleyecekti. Ama emeklemeyi denemek için yere doğru eğildiğinde bir daha ayağa kalkıp kalkamayacağını asla bilemiyordu.

En sonunda ona hedefi olarak tarif edilmiş bina, hafifçe aydınlatılmış Courtenay Malikânesi, görüş sahasına girmişti. Yapılan tarif doğruydu: dört katlı, düz çatılı, üst katları yarı ahşaptı ve alt katı taştan yapılmıştı. Evin küçük bloğunu dört tarafından caddeler ve dar sokaklar kuşatmıştı. İlk gördüğü yer binanın ön tarafıydı ama içeri girmesi için ulaşması gereken

yer evin arkasıydı. Dişlerini gıcırdattı, hayal gücünün onu çıkması gereken kaç basamak olabileceğini düşünmeye zorlamasına izin vermeden evin arkasına doğru dolandı. Dar bir sokaktan, ondan bile daha dar olan bir diğerine doğru, su birikintilerinin ortasından sular sıçratarak geçti. Oradan çok daha dar bir sokağa geçti, burası sadece yanında akan taş yataklı Corgo ırmağının nazikçe çağıldadığı taş döşeli bir patikaydı. Şimdi kayıklardan kurtulmuş olan ırmağın yüzeyi, şiddetle boşanan yağmurun altında ıslıksı bir ses çıkarıyordu.

Yaralı dizi tamamen tükendiğinde, adam hedefine neredeyse ulaşmıştı. Bir koluyla yapabildiği kadar yere düşüşünü kontrol altına almaya çalıştı. Ardından acı içinde, sersemlemiş bir halde, kendisini bir kolunun üstünde ve işleyen tek bacağını kullanarak sürükledi. Ardında bırakıyor olması gereken kan izini hayal edebiliyordu. Ama bu önemli değildi, yağmur hepsini temizlerdi.

Vücudunu ağır ağır yağmurun dışına, ulaşmak istediği kapıya yönelen kısa, dar bir geçitin çatısının altına taşımıştı. Emeklemeye devam etti ve dar kapıya ulaştı. Tabii ki kilitliydi. Bedenini kapının karşısında oturma pozisyonuna soktu ve iri elinin avucuyla kapıya vurmaya başladı. Duygusuzlaşmış elinin vuruşları adama hiç ses çıkarmıyormuş gibi geliyordu. Önceleri sanki sağlam bir ağacın gövdesine anlamsızca vurmak gibiydi... ve ardından hiçbir şey hissetmiyordu. Artık elinde hiçbir dokunma hissi yoktu.

Belki de kimse onu duymayacaktı. Kendisi de artık hiçbir şeyi duyamıyordu. Yağmurun düz çatının üzerine vuruşlarını bile. Çoğalan griliğin içinden herhangi bir şey de göremiyordu. Yüzünün önündeki elini bile...

Geceyarısını birazcık geçmişti ve Hızlı Denis, yağmuru dinleyerek uyanık bir şekilde yatıyordu. İçeride güvenli, sıcak ve kuru olduğunu bildiği sürece, bu durum çoğunlukla onun uykusunu getirirdi. Ama bu gece uyumakta güçlük çekiyordu. İki kadının çekici görüntüleri kışkırtıcı dansçılar gibi düşüncelerine girip çıkıyordu. Eğer kadınlardan biri üzerine yoğunlaşmaya çalışırsa diğeri sanki kıskanmışçasına zorla araya giriyordu. Gerçek hayatta iki kadını da tanıyordu, ama onun gerçek hayattaki sorunu ikisi arasından birini seçmek zorunda oluşu değildi. Hayır, dedi kendine, böylesi sorunları olması için yeteri kadar şanslı değildi.

Denis, evin normal gece seslerine iyice alışmıştı. Şimdi duymaya başladığı ve onun ilgisini, uyku uyutmayan rüyaların tatlı işkencesini dağıtan ses, kesinlikle onlardan biri değildi. Denis hızla kalktı; pantolonu giydi ve durumu araştırmak için küçük yatak odasından dışarıya çıktı.

Denis'in, zemin kattaki odası neredeyse doğrudan doğruya, ortasındaki demirci ocağında için için yanan kömürlerin boğucu dumanıyla loş bir şekilde aydınlatılmış atelyeye açılıyordu. Ateşin yaydığı ışığın donuk hayaletimsi ışınları demirci ocağının etrafındaki aletlere ve duvarlara asılmış silahlara dokundu. Burada yapılan işlerin çoğu bazı silah çeşitleri üzerine yoğunlaşmıştı.

Denis, incecik bir mumu, kömürleriyle yakmaya niyetlenerek ateşin yanında bir an için durdu. Ama ardından fikrini değiştirdi ve onun yerine bir Eski Dünya meşalesini saklandığı yüksek duvar oyuğuna doğru uzandı.

Dükkâna açılan arka kapıya, dışarıdaki zemin seviyesine uygun, özel bir gözetleme deliği yerleştirilmişti. Bu, içerisinden bakan herhangi biri dışarıyı geniş bir açıyla görsün diye becerikli bir şekilde biçimlendirilmiş, küçük ve pürüzsüz bir cam çıkıntıydı aslında. Kapının içinde oldukça yukarılara yerleştirilmiş başka bir mercek, alevsiz meşalenin değerli parlaklığını dışarıya yansıtmak için oradaydı. Denis, şimdi antika aleti gerekli konuma getirip açtı; kapının tam dışındaki dar geçit anında berrak ve göz alıcı ışıkla doluverdi. Ve Denis bunu yaparken bile, dikkatini çekmiş olan şeyi yeniden duydu, tam kapının üstünden gelen zayıf bir güm güm sesi. Şimdi balık gözü mercekten sesi çıkaran kişiyi, kusurlu mercek tarafından biraz bulanıklaştırılmış olarak yere uzanmış bir suret biçiminde görebiliyordu. Yere yığılmış vücudun şekli bir kolun eksikliğini belirtiyor gibiydi.

Alevsiz ışık hâlâ elinde parıldarken, Denis kapıdan birkaç adım geriledi. Courtenay Malikânesi, genellikle sahiplerinin ilgilendiği ve uzmanlaştıkları süslü silahları da içeren değerli mallarla dolu olurdu. Aynı zamanda evde büyük miktarda para da vardı. Ev, hırsızlar için açıkça doğal bir hedefti ve ev halkının herhangi bir üyesinin bir dış kapıyı herhangi birisine açması, özellikle geceleri, önemsiz bir iş değildi. Denis'in şu anda yapması gereken tek şey evin kâhyası olan Tarim'i uyandırmak ve bir sonra yapılması gereken şey için onun talimatlarını almaktı.

Atölyeyi geçen Denis, evin bir üst katına çıkan merdivene açılan kapıya yaklaştı; Tarim geriye kalan ev personelinin büyük bölümüyle birlikte,

orada, yukarıda uyuyordu. Denis kapıyı açtı ve olduğu yerde kalakaldı.

Küçücük, beyaz elinde bir mum tutarak ilk merdiven sahanlığının tepesinden aşağıya, ona doğru bakan kişi az önce kurduğu hayalde yer alan karakterlerden biriydi, Sophie Hanım’ın ta kendisi, malikânenin hanımı. Denis’in şaşkınlığı Hanımı orada görmesi yüzündendi. Aile bölümü evin daha üst katlarına, dükkân faal olduğu zaman çıkan gürültü, duman, koku ve sokakların uğultusunun iyice üzerine yerleşmişti. Kadının ufak tefek ama biçimli vücudu, siyah saçlarıyla sert bir tezat oluşturan kalın, uzun ve beyaz bir elbiseye bürünmüştü. Arka kapıda oluşacak herhangi bir zayıf sesin Hanım’ı yatağından kaldırdırabilmiş olacağına inanmak çok güçtü.

Evin hanımı aşağıya doğru seslendi: "Denis? Nedir o?" Denis, kadının sinirli olduğunu düşündü.

Denis, çıplak göğüslerini sımsıkı kapatmaya çalışarak orada dikilip kalmıştı. "Arka kapıda birisi var Hanımım. Sadece bir adam görebildim. Yaralı gibi gözüküyordu ama kapıyı açmadım."

"Yaralı mı dedin?"

Kadının sesi Denis’e neredeyse sanki bu gece birisinin, karşılamaya hazırlandıkları birisinin onlara uğramasını bekliyorlarmış gibi geldi. Denis, ortalıkta böyle bir ziyaretçinin gelmesini beklendiğini hissedecek hiçbir şey duymamıştı, ama böylesi bir gece ziyareti pek de şaşırtıcı olmazdı. Bir tüccarlar ortaklığının karargâhı olan bu ev, tuhaf insanların tuhaf saatlerde gelip gitmelerine alışkındı.

"Evet, madam, yaralı. Ve sadece tek bir kolu var gibi görünüyor. Tam Tarim’i uyandırmaya gidiyordum... diye yanıtladı Denis.

"Hayır." Hanımın tavrı anında keskinleşti. "Sadece bir dakika orada bekle, ben efendiyi almaya gidiyorum."

"Peki, madam." Bu, elbette ki Denis’in verebileceği tek yanıttı ama yine de, Leydi’nin çoktan uzaklaşmakta olan sırtına doğru verilen gecikmiş bir yanıttı. Denis şaşırmıştı ve biraz sonra, Efendi Courtenay'ın tamamen uyanık ve enerjik bir şekilde kendiliğinden gelişiyle şaşkınlığı daha da arttı. Koca vücudu şimdi parlak mavi kumaştan bir elbiseye bürünmüş olan Courtenay yürüyen kocaman bir insan dağı gibiydi. Boyutlarına göre dikkate değer bir hafiflik ve çabuklukla, tam arkasında hanımıyla, merdivenleri neredeyse atlayarak aşağıya iniyordu.

Zemin kata inerek, doğrudan doğruya Denis'le yüz yüze geldi. İkisi de neredeyse ortalamaya yakın boyda olmalarına rağmen Courtenay, zayıf

işçisinden rahat rahat iki kat daha ağır ve belki de ufak tefek karısından üç kat daha iriydi. Denis'in tahminine göre Courtenay henüz otuzunda bile değildi ve giysilerinin içinde çok şişman gözükmesine rağmen vücudunun çok azı yağlıydı. Bir aptal olarak da tanımlanamazdı, her ne kadar, Denis'in buradaki ilk gününden itibaren farkına vardığı kadarıyla adamın yüzüne yöneltilen ilk bakış bunun tam tersine bir fikir veriyor olsa da - elbette ki küçük bir ihtimalle aptaldı ve açıkça bıraktığı bu izlenim sayesinde başarılı olmuş olabilirdi.

Efendi, hemen hemen renksiz saçını, çekici olmayan yüzünden geriye taramıştı; bu uykulu olmaktan daha çok endişeli olduğunu gösteriyordu. "Bırakalım da ev halkının geri kalanı uyumaya devam etsin, Denis," dedi, her zamanki kibar sesiyle.

Efendinin arkasında duran hanımı çoktan aşağıya inen merdivene açılan kapıyı kapatıyordu. "Üçümüz durumu idare ederiz," diye konuşmasına devam etti Courtenay. "Adam yaralı mı demiştin?"

"Öyle gözüküyor, efendim."

"Yine de gerekenden fazla risk almayacağız. Bir silah al ve hazır olarak bekle."

"Peki efendim." Denis, bir buçuk yıldır Courtenay Malikânesi'ndeydi ve şunu öğrenmişti ki, burada hayatın monotonlaşmaya başladığı zamanlar da vardı. Ama şu ana kadar o tür zamanlar, tahammül edilemeyecek kadar uzun bir döneme asla yayılmamıştı.

Hanımı, dükkânın uzak tarafında bir çift gaz lambasını yakıyordu. Ve ellerini lamba rafından aşağıya indirip yüzünü onlara döndüğünde, Denis, kadının sağ elinde bir şey taşıdığını görür gibi oldu. Uzun elbisesinin kıvrımları arasında yok olmadan önce, o nesnenin sadece bir anlık görüntüsünü yakalıyabilmişti. Denis, Sophie Hanım'ın sadece lüks hayata alışık nazik ve ufak tefek birisi olduğuna inanmadığı içindir ki, kadının bir avcı veya bir savaşçı sapanının ince kösele şeritlerini tutuyor olduğunu düşünecekti.

Denis'in, önceleri Beyaz Tapınak'ta Ardneh'in rahip yardımcısı olarak, sonra da burada, Courtenay Malikânesi'nde tüccar çırağı ve yardımcı olarak geçen gencecik hayatının nispeten son yılları genellikle huzur dolu geçmişti. Ama hayatının daha uzak ve uzun bir bölümünü farklı bir çıraklık hizmetinde bulunarak geçirmişti. Hayatının bu bölümü, Tashigang'ın kenar mahallerinde geçmiş ve gencin üzerinde yaşamın çok daha huzursuz

yanlarıyla ilgili silinmez aşinalıklar bırakmıştı. Bu yüzden şimdi büyük odanın geniş bir bölümünü kaplayan süslü silahların sergilendiği yere doğru hareket ederken oldukça sakindi. Oradan, eski model ama keskin uçlu ve ağırlığı hoşa gidecek bir şekilde dağıtılmış süslü bir savaş baltası seçti. Denis, elinde baltasını tutarak başıyla hazır olduğunu belirten bir hareket yaptı.

Efendi Courtenay, kapının arkasında hazır bir şekilde bekliyordu ve onu başını sallayarak yanıtladı. Ardından kapıya doğru döndü, Eski Dünya meşalesini gözetleme deliğinden dışarıyı kontrol ederken kullandı. Bir sonraki anda sürgüyü çekip kapıyı hızla açıvermişti. Dışarıda kapının karşısında oturan hırpalanmış beden yavaşça içeriye doğru yığılıverdi.

Denis ileriye doğru atılarak kapıyı çabucak kapayıp yeniden sürgüledi. Bu sırada evin efendisi baygın adamı boylu boyunca yere yatırmış, Eski Dünya meşalesinin yardımıyla inceliyordu.

Hanım da, elinde daha geleneksel olan lambalardan bir tanesiyle, olanları görmek için ileriye doğru çıkmıştı. Hızla Denis'e döndü. "Fena halde kanıyor. Sen Ardneh'in hizmetkârıydın, bu adam için neler yapabileceğine bir bak."

Denis, çoğunlukla kendisinden tıbbi iyileştirmeler yapması istenmesinden pek hoşlanmazdı; beşeri ilimlerdeki büyük kısıtlılıklarını çok iyi biliyordu. Ama hanımını memnun etme dürtüsü, tereddüt etmesini engelledi. Ve Ardneh'in hizmetinde geçen yılları onu bu konuda iki patronundan da kesinlikle daha ehliyetli yapmıştı. Başını sallayarak onayladı ve öne doğru yürüdü.

Yerde yatan adam genç değildi; kansız kalmış bedenin üzerindeki bilinçsiz yüzü hava şartlarıyla oldukça yıpranmıştı ve düz taşların üzerine vahşi bir yayılmayla yelpaze gibi açılmış saçları kırlaşmıştı. Bir uzvunun çok eskiden kesilmesiyle şekli bozulmuş olan yapılı ve güçlü vücuduyla ayakta dursa uzun boylu sayılırdı.

"Sağ kolu yok." Konuşan hanımıydı, sanki sadece kendi kendine derin düşüncelere dalmış gibi düşünceli bir havaya bürünmüştü.

Denis kadını yarım yamalak dinlemişti; adamın yeni açılmış yaraları bir şifacının bütün dikkatine ihtiyaç duyuyordu. Yağmurdan sırılsıklam olmuş elbiselerinin üstüne yayılmış çok fazla miktarda kan daha koyu bir ıslaklık yaratarak açıkça belli oluyordu.

Denis hızla giysileri çıkarmaya başladı. Ardından daha basit olacağını düşünerek efendisinin kendisine uzattığı keskin bir makasla onları kesmeye başladı. Aynı zamanda kurbanın kemerine sıkıştırılmış olarak bulduğu değersiz görünen bir sopayı da bir tarafa fırlatıp attı.

"Suya ihtiyacım olacak, sargı bezlerine de," diye omzunun üstünden konuşarak bildirdi. İki yara vardı ve ikisi de kötü görünüyordu. "Ve kanamayı durdurmak için elimizde hangi ilacımız varsa." Ardneh’in hizmetkârı olduğu günlerde öğrendiği küçük bir büyüyü, bu amaçla mırıldanmak için duraksadı. Denis’in büyü konusunda yapabileceği en iyi şey buydu ve çok ufak bir şeydi. Belki bu bir yarar sağlardı ama yeterli olmayacaktı.

"Ne bulabilirsem getireceğim," diye yanıtladı hanımı ve hemen dönüp gitti. Denis yine şaşırmıştı. Hanımı hakkındaki kanaatini, refah ve bolluk içinde büyümüş birisi olarak çok önceden aklında sabitlemişti... kadının elinde gördüğü gerçekten de bir sapan olabilir miydi?

Ama şimdilik önündeki işe bütün dikkatini vermeliydi. "Onu benim yatağımın üstüne koymalıyız," dedi Denis. Bir yük hayvanı kadar güçlü olan Courtenay, yardım etmek için bir an bile nazlanmadan, ağır vücudu sanki bir çocuğa aitmişçesine kaldırdı; Denis, ilk önce odasına açılan kapıyı, ardından yatağının örtülerini açarken adamı sabırla kucağında tuttu.

Tam yatağın üzerine konulmaktayken, yaralı adamın göz kapakları kımıldadı ve birkaç sözcük mırıldandı. Denis, kesinlikle bir ismi andıran, "Purkinje'li Ben," gibi bir şeyler işittiğine emindi. Kurbanın kendi ismi miydi? Sormanın bir anlamı yoktu. Adam yeniden şuurunu kaybetmişti.

Eline çabucak geçirdiği su ve temiz bez gibi yararlı şeylerle hanımı çok geçmeden döndü. Aynı zamanda yanında, Denis’in yardımcı olabileceklerini düşündüğü iki üç ilaç kavanozu da getirmişti. Denis, temizleme ve sargılama işine koyulduğunda efendisi de çıkarılmış olan sırılsıklam giysileri toparlayıp hızla ceplerini gözden geçiriyordu. Ama Courtenay her ne arıyorsa, galiba bulamamıştı. Bir iç çekişin ardından giysileri yeniden yere fırlatarak sordu: "Pekâlâ, Denis, adamdan ne haber?"

"Çok kan kaybetmiş, efendim. Ve yaraların olduğu yerler yüzünen kanamayı durdurmak çok zor olacak. Yan tarafındaki bu deliği yapabildiğim kadar iyi sargıladım." Denis, konuşurken hâlâ bir sargıyı adamın yanına bastırıyordu. "Örümcek ağlarını kullanabiliriz ama yeteri kadar örümcek ağını çabucak nereden bulacağımı bilmiyorum. Dizi artık

çok fazla kanamıyor ama çok kötü gözüküyor. Eğer yaşarsa, bir süre yürüyemeyecek."

Eski Dünya ışığı, alışıldık duvar oyuğuna geri koyulmuş ve hanım şimdi sıradan, daha iyi lambalardan bir tanesini Denis'in odasına getirmişti. Lambanın ışığında hanım ve kocası, Denis'e meraklı gelen bir ifadeyle birbirlerine bakıyorlardı.

"Bıçak yaraları, sanırım," dedi Efendi Courtenay, bakışlarını sonunda Denis'e doğru çevirerek.

"Evet efendim, ben de öyle diyorum."

"Bu durumdayken çok ilerlemiş olamaz."

"Buna da katılmalıyım, efendim."

Efendi başını sallayarak durumu onayladı, döndü ve odanın kapısını açık bırakarak dışarıya çıktı. Nereye gittiğini söylememiş ve kimse de sormamıştı. Hanımı odada kaldı. Kadının bakışlarının yöneldiği yere dikkatle bakan Denis, hastanın kesilmiş kolundan geriye kalanla ilgili olarak, kadının bu kadar büyüleyici bulduğu neydi, diye merak etti.

Bir buçuk yıldan beri ev ahalisinin bir üyesi olarak Denis'e - bazen, neredeyse - aileden biriymiş gibi davrandırdı. Bu yüzden sormak için cesaretini topladı. "Onu tanıyor musunuz, Hanımım?"

"Onu daha önce hiç görmedim," diye yanıtladı Leydi, baştan savma verilen bu yanıt Denis'e, gerçekmiş gibi geldi. Ardından ekledi kadın: "Yaşayacak mı, dersin?"

Denis, bir uzmanın fikri gibi gözükmesi için bir tahmin yapmayı denemeden önce, dükkânın arka kapısından tekrar birilerinin sesleri yükseldi. Sesler bu sefer farklıydı: güçlü ve azimkâr yumruklamaların eşliğinde emreden bağırışlardı.

Hanımını, dükkânın ana bölümüne doğru izleyen Denis, odasının kapısını ardından kapattı. Efendisi bir kez daha Eski Dünya meşalesini eline almış olarak arka kapıya doğru ilerliyordu. Courtenay ışığı yakıp gözetleme merceğinden dışarı bakarken bile yumruklama yeniden duyuldu. Bu defa yumruklamaya, kapının kalınlığı yüzünden biraz boğuk ve kısık gelen bir ses eşlik etti: "Hey, evdekiler, biz devriyeyiz açın! Belediye Reisi'nin adına, açın!"

Evin efendisi, dışarıyı gözetlemeye devam etti. "Uç kişiler," fısıldayarak bildirdi. "Işıkları yok. Sanırım gerçek bir devriye."

"Açın!" diye emretti gürleyen boğuk ses. "Açın yoksa kırarız!" ve bir *güm güm güm* sesi duyuldu. Ama kapının onları ciddiye alması için çok daha güçlü vurmaları gerekiyordu.

Hanım kocasına sessizce fısıldadı: "Şeyi istemiyoruz..." Cümlesini orada kesiverdi ama onları dinlemekte olan Denis, bir sonraki sözcüklerinin *'şüphe uyandırmayı'* olacağına dair güçlü izleniminler hissedecekti.

Efendisi, karısının yarım yamalak dile getirdiği düşüncesinden algıladığı şeyin kendisine de uygun geldiğini kafasını sallayarak belirtti. Denis'e bakarak emretti: "Onlara ziyaretçimiz hakkında hiçbir şey söyleme. Bu gece hiç kimseyi görmedik."

"Aramak isterlerse?"

"O işi bana bırak. Ama baltanı yeniden eline al, sadece lazım olabilir diye."

İçerideki üç kişi hazır olduklarında, Courtenay sürgüyü çekerek kapıyı yeniden açtı. Bunun hemen ardından kocaman gövdesine bakılırsa olağanüstü bir çeviklik sergileyerek geriye sıçradı ve kısa bir kılıcın rüzgârından kurtuldu.

Belediye Reisi'nin gri ve yeşil üniformaları içinde olmalarına rağmen, içeriye dalan üç adam açıkça Devriye değildi. Denis, her iki eline birer uzun bıçak almış birisinin hamlesini baltasını sallıyarak savuşturabildi. Davetsiz misafirlerden biri Sophie Hanım'a doğru fırladı. Ama kadının sağ kolu, havaya yükselerek sapanın uzun kösele şeritlerini dönen bir bulanıklığa dönüştürmüştü. Sapanın deri yuvasında saklanan mermi nasıl bir şeyse, saldırganın duraklaması ve kadının silahını yeniden doldurması için gerekli zamanı sağlayarak adamın kafasının yanındaki duvardan taş parçaları sökmüştü.

"Purkinje'li Ben!" diye bağırdı saldırganlardan üçüncüsü, kılıcıyla Efendi Courtenay'a saldırırken. "Mavi Tapınak'tan selamlar!" Bu saldırgan uzun boyluydu ve etkileyici bir şekilde güçlü görünüyordu.

Denis'e silahlanmasını söyleyen Efendi Courtenay, utanılacak bir şekilde kendisini odanın silah rafından uzak tarafında kıstırmıştı. Başının çaresini bakması gerekiyordu ve demirci ocağının etrafındaki aletler yığınının arasından uzun, demir saplı bir döküm kepçesi kaptı. Bir kılıca karşı sallamak için hantal bir şeydi ama korku verici derece kuvvetli olan evin efendisi şimdi de sinirlerinin sağlamlığını sergiliyordu. Şu ana kadar kendisini kontrol ederek korumayı başarıyordu.

Sophie Hanım’a yönelen şahıs, kılıçlı adama yardım edecekmişçesine kararsız bir şekilde kadına arkasını döndü. Bu bir hataydı. Anında sapandan fırlayan ikinci taş adamı kafasının arkasına çarparak yere serdi. Darbenin sesi ve yere düşüş biçimi adam için kavganın artık bittiğini gösteriyordu.

Hanımının başarısı, Denis’in dikkatini - aptalca bir şekilde dağıttı ve hemen ardından rakibinin uzun bıçaklarından birinin ucunun kolunun içine girdiğini hissetti. Balta, Denis’in elinden kayarak taş zemine düştü. Bıçaklardan uzağa doğru sendeleyerek alçak bir sırayı perendeli bir dalışla aşan Hızlı Denis, hayatta kalabilmek için lakabının ne kadar doğru olduğunu kanıtlıyordu.

Daha büyük olan tezgâhlardan birinin gürültüyle devrildiğini duydu ve Efendi Courtenay’ın kendine saldıranı her nasılsa kılıcı tutan kolundan yakalamayı başarmış olduğunu gördü belki adamın da dikkati dağılmıştı ya da bir sapan taşından sakınmıştı. Her durumda bir güreş müsabakası olacaktı - ama hayır, aslında öyle olmadı. Bir anda, kılıç kullanmakta usta olanlarının şaşkınlığını böğüren adamın ayaklarının tamamen yerden kesildiğini ve hemen ardından devrilmiş ağır masanın yaptığı açıya doğru kırılan sırtıyla tavşan gibi boğazlandığını gördü.

Denis’i yaralayan bıçaklı adam şimdi stratejisini değiştirmiş ve hanımının arkasına doğru hızla harekete geçmişti. Bir anda arkadaşlarından yoksun kalmıştı ve bir rehineye ihtiyacı vardı. Denis, güvenliğini umursamayarak ve yaralı haliyle becerebildiği kadarıyla, hanımının bir bıçak sokumluk yakınına ulaşamadan önce kendisini saldırganın yolunun üzerine fırlattı. Denis, bir an için, elleri ve dizlerinin üstünde kaçmak için başarılı bir şekilde hareket eden hanımının, yarı açılmış elbisesiyle bir görüntüsünü yakaladı.

Şimdi Denis, adamın tam önündeydi ve bıçak kendisine doğru iniyordu - ama ona ulaşmadan önce, bıçağı tutan kol, devin uzun kepçesinin ani darbesiyle bir kenara savruldu. Demir ağırlık, kolun engelini aşmış ve bıçaklı adamın yanak kemiğini püre haline getirmişti. Denis kenara doğru yuvarlandı ve arkasına bakmak için dönüp kendisine bir soluma molası yaratarak durdu. Kavga tamamen bitmişti.

Atölyenin içinde sadece üç takım ciğer derin derin soluyordu.

Hanımı elbisesini bir kez daha uygun bir şekilde üstüne çekti (etraflarını çevreleyen kan, terör ve tehlikenin ortasında bile kadının bedeninin bir anlık görünüşü Denis’in belleğine kalmıştı ve her zaman da kalacağını

düşündü.) Şimdi kadın devrilmiş sıralardan bir tanesine sırtını dayayarak taş zeminin üzerine oturana kadar yavaşça aşağıya doğra kaydı. Açıkça, bu deneyimden korkmaktan çok sinirlenmiş bir şekilde, suratını ekşiterek kocasına doğra söylendi. "Sen gerçekten de, onların Devriye rolü yaptıklarına eminsin değil mi?"

Nefes nefese kalmış olan Courtenay, hâlâ ayaktaydı ve çevresine aptal aptal bakarak bir şey mırıldandı.

Bir kez daha, bu kez telaşlı seslerin eşliğinde kapıya vurma sesleri duyuldu Ama bu defa ses evin içinden geliyordu. Aşağıya inen merdivenleri kapayan kapı, arkasından bir adam bağırırken takırdayıp sallanıyordu: "Hanımım! Efendim! Denis, iyi misiniz? Neler oluyor?"

Evin efendisi, uzun demir kepçesini yere fırlattı. Bir an için, kanlı ellerinin nasıl o hale gelmiş olabileceğini düşünüyormuşçasına dikildi. Denis, o ellerde benzeri görülmemiş bir titreme gördü. Sonra Courtenay derin bir nefes alıp başını havaya kaldırdı ve neredeyse sakin bir şekilde yanıtladı. "Bir şey yok, Tarim. Ufak bir sorundu, ama hallettik. Bir dakika sabret, açıklayacağım."

Kendi kendine ekledi: "Denis, şunları götürmeme yardım... hayır, yaralısın. Otur ve yaranı sargıla. Barb, bu ziyaretçiler için bana sen yardım et. Onları şu sıranın arkasına doğru sürükleyelim, sonra da üstlerine katranlı bir muşamba tente atarız."

Yarası yüzünden hafif bir şokta olan Denis, tanıdık gelmeyen bu ismi belleğine kaydetmek için kendine bir dakika tanıdı. Barb? Daha önce ne efendinin ne de bir başkasının, hanımına böyle seslendiğini duymamıştı... yardım almadan kendi kendine sargı yapmasının kolay olmayacağının farkına vardı. Ama zaten yarası da onu öldürecek gibi görünmüyordu.

Courtenay, bir şeylerle meşgulken bile hâlâ emirler veriyordu. "Şimdi sokak kapısını kapat." Bir ölüyü istediği yere bıraktı ve katranlı ağır bir muşambayı muhafazasından dışarıya çıkardı. "Hayır, bekle, Tarim açık olarak görsün. Bazı haydutların girdiğini söyleyeceğiz ve...

Tarim ve uyanan diğer personelin içeri doluşmasına nihayet izin verildi. Haydutlar hakkındaki belirsiz hikâyeye tamamen inanmasalar da, efendilerinin tavırlarından ima ettiği şeyi anlamışlardı ve durumu sorgulamamak gerektiğini anlamak için yeterince zekiydiler. Dış kapı kapatılıp sürgülenmişti. Tarim’in, gecenin geri kalanında dikilip atölyeyi

izlemekten vazgeçirilmesi gerekti, sonunda o ve diğerleri yataklarına dönmenin yolunu tuttular.

Kavgayı kazanmış olan üç kişi atölyede yine tek başlarına kalmışlardı ve birbirleriyle bakıştılar. Sonra işe koyuldular.

Hanım, Denis'in talimatlarını uygulayıp onun kolunu sargılarken, Courtenay bir ön temizliğe başlamıştı. Kadının yumuşak, beyaz ve lüks hayata alışmış küçük parmakları kana temas etmekten çekinmedi. Birinci yaralı için getirilen bezin birazını kullanarak sargıla işini epeyce iyi başardılar.

İş bittiğinde, parmakları Denis'in kolunu bir an daha tuttu. Kara gözleri, şu ana kadar ilk defa (diye düşündü adam) ona, bir hizmetkârı mutlu etme arzusundan fazlasıyla baktı. Çok sessiz ama çok ciddi bir şekilde konuştu. "Hayatımı kurtardın, Denis. Teşekkür ederim."

Sanki daha önce hiçbir kadın onunla konuşmamış, ona dokunmamış gibiydi. Denis bir şeyler mırıldandı. Kanın yüzüne doğru yükseldiğini hissedebiliyordu. Ne aptallık, diye düşündü kendi kendine. O ve bu hanım asla...

Denis'in yatağını zaptetmekte olan yabancıya yönelttiği hızlı bir bakış, yan odadaki kavganın adamı rahatsız etmemiş olduğunu gösterdi. Hâlâ bilinçsiz bir şekilde derin derin soluyordu. Ona bakmakta olan Denis, hiçbir şeyin bu adamı tekrar rahatsız edemeyecek gibi olduğu fikrine vardı. Şimdi elde iki yaralı adam varken, hanımı tıbbi malzemeleri daha adamakıllı aramak için yukarı çıkacağını bildirdi.

"Seninle yukarı geleceğim, konuşmamız gerek. Denis birkaç dakika için buraya bakabilir," diye hanımına seslendi efendisi.

İkisi, düşünceli bir sessizlik içinde Tarim ve diğer personelin uyuduğu katı ve bir sonraki katı geçerek merdivenleri çıktılar. Başka bir kapıdan geçtiler ve bir zerafet diyarına girdiler. Burası, duvardaki bir şamdanda bulunan tek bir mumun aleviyle aydınlatılmış, tahta panelli bir koridorla başlıyordu. Tıbbi malzemeler bulabilmek için özel eşyalarım altüst etmeye giden hanım koridorda bir tarafa doğru döndü. Yeni, kansız bir elbise bulmayı ümit ettiği dolaba yönelen efendiyse koridordan aşağıya diğer tarafa döndü.

Dolabın bulunduğu odaya ulaşmadan önce, yürümeyi yeni öğrenmiş gibi sendeleyerek yürüyen, diz boyundaki bir çocuk bedeni tarafından yolu

kesildi ve neredeyse hemen ardından onu, özür dileyen bir dadının görüntüsü izledi.

"Oh efendim, siz yaralanmışsınız," diye sızlandı dadı. Çekici bir kızdı ve neredeyse yetişkin bir kadın olmuştu. Aynı zamanda çocuk da ısrarcı bir tavırla araya girdi: "Baba! Masal anlat hadi!" İki buçuk yaşındaki kız, neyseki şimdiden babasınınkilerden çok annesinin bakışlarını sergiliyordu. Şımarık ve iyice uyanık bir şekilde, sanki bu özel geceyle ilgili bir şey onu neşelendirmişçesine, ipek geceliği içinde, elinde ufak bir oyuncak öylece bekliyordu.

Adam önce dadıya yanıt verdi. "Ben iyiyim, Kuanyin. Bu kanlar önemsiz. Ben, Beth'i yatağa geri götüreceğim; sen git ve hanımının aradığı şeyi bulmasına yardımcı olabilir misin, bir bak."

Dadı bir an için adama baktı. Sonra personelin diğer bölümü gibi, bu gece meraksız davranacak kadar akıllı hareket ederek başka bir tarafa yöneldi.

Geçen dört yıldan beri Efendi Courtenay gibi bir kimliği kabul ettirmeye çalışan iri yarı adam, kocaman ellerindeki kurumakta olan pıhtılaşmış kanı kirlenmiş elbisesine sürerek sildi. Artık titremeyen ve neredeyse temiz elleriyle, kendi hayatından daha değerli bulduğu bir lokmacık çocuğu kucaklayarak kaldırmak için dikkatle eğildi.

Kızını, çocuk odasına taşırken bir pencerenin önünden geçti. Sağlam camın ve yağmurun ardında, birkaç yüz metre uzaktaki yüksek şehir surlarının görüntüsü gözüne takıldı. Gerçek devriyeler, surların üzerinde bir ateşin sönmeden yanmasını sağlıyordu. Daha küçük ve sabit başka bir ışık, biraz farklı bir yönde belirgindi; Belediye Reisi'nin sarayının üst pencerelerinden biri parıldıyordu. Orada birileri yoğun bir gece geçiriyor gibiydi; adam durumun kendileriyle bir ilgisinin olmamasını ümit ediyordu.

Kızının özellikle istediği masalı hatırlayabildiği ve anlatmayı da uygun bir şekilde hızla bitirebildiğine göre kader artık iri yarı adama gülümsüyordu. Lekelenmiş beyaz elbisesi hâlâ üzerinde olan karısı tekrar ortaya çıktığında, çocuk uykuya henüz dalmış ve baba da kapıyı ardından sonsuz bir özenle kapatıp çocuk odasından dışarı çıkmak üzereydi.

"Bir dakikamız var," diye fısıldadı kadın ve adamı öbür tarafa, kendi yatak odalarına doğru çekti. Kapı yavaşça kapatılıp güvenli bir şekilde yalnız kaldıklarında ekledi: "Ben ilacı çoktan aşağıya, Denis'e götürdüm.

Adamın muhtemelen öleceğini düşünüyor... şüphesiz o, bizim beklediğimiz kurye, değil mi"

"Bu konuda hiçbir şüphem yok."

Hanım, şimdi kanlı elbisesini hızla üstünden çıkarıp bir kenara fırlatıyordu. Parmaklıklı pencereden içeriye, o uzaktaki devriye ateşlerinden gelen oldukça loş ışığın altında, kadının bir çocuk doğurmasına rağmen neredeyse hiç kalınlaşmamış soluk bedenini, biçimli, kıvrımlı, ısınmış gümüş bir şamdan gibi seyretti. Bir zamanlar bu kadına ümitsizce âşık olmuştu ve ardından başka bir aşk gelip geçmiş, ölümün içinde yok olup gitmişti. Rüyalarında ara sıra çağlayan gibi akan parlak kızıl saçları hâlâ... koyu saçlı karısı için duyduğu aşk hâlâ sürüyordu, ama şimdi çok farklıydı.

Başka bir elbise almak için bir sandığı karıştırırken kadın sakince konuşuyordu. "Bu gece öldürdüklerimizden bir tanesi: 'Purkinje'li Ben’e Mavi Tapınak'tan selamlar..." gibi bir şeyler bağırdı. Ve eminim bunu Denis de duydu."

"Denis’e güvenmemiz gerekecek. Bu gece sadık olduğunu kanıtladı. Sanırım hayatını kurtardı."

"Evet," diye uzak bir sesle onayladı kadın. "Ya ona güven - ya da onu da öldür. İyi." Her ne kadar bu düşünceyi ihtiyatla gözden geçirmek için yeterli zamanı olmadıysa da aklından çıkardı. Sonra kocasına sert sert baktı. "Ve aşağıda duyacağı şekilde, bir kez, bana Barb diye seslendin."

"Seslendim mi?" Kadına o şekilde seslenmeyi uzun zaman önce bırakmış olduğunu düşünüyordu. Ben - kendisini hiçbir zaman gerçekten "Purkinje'li" olarak düşünmemişti - derin bir iç çekti. "Yani, her neyse, Mavi Tapınak beni buldu. Denis’in nelere kulak misafiri olduğu galiba pek önemli değil."

"Ve beni de buldular," diye sertçe hatırlattı kadın. "Ve kızını da; bizi arıyor olsalar da olmasalar da. Eğer yapabilseydiler tüm ev halkını temizlemeye hazır gibiydiler." Kadın durakladı. "Umarım Mark’ın yerini bulmamışlardır."

Ben konu üzerine düşündü. "Ona hızlı bir şekilde haber ulaştırabilme şansımız yok. Var mı? Tam olarak nerede olduğuna emin değilim."

"Hayır, yapabileceğimizi sanmıyorum." Temiz elbisesinin üstündeki kemeri sıkan Barbara, düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Ve buraya kuryenin hemen ardından geldiler - bunu fark ettin mi? Onu, onları bize yönlendireceğini bilerek izlemiş olmalılar?"

"Bunun tersi çok büyük bir tesadüf olur."

"Evet. Sanırım, Mavi Tapınak ve Karanlık Kral arasındaki anlaşma hâlâ devam ediyor."

"Bu, Karanlık Kral'ın halkının kuryeyi biliyor olabileceği anlamına da gelir. Ve eğer yükün geri kalanı herhangi bir zamanda ulaşsaydı, kuryenin bizden alıp götüreceği buradaki servetimizin içindekini de." Başka bir iç çekişte bulundu.

"Ne yapacağız, Ben?" Karısı şimdi adama sokulup başını yukarıya kendisine doğru kaldırmıştı ve nazik bir sesle konuşuyordu. Ben, kadından çok daha uzundu.

"Şu an için, kuryeyi yaşatmaya çalışacak ve bize bir şey anlatıp anlatamayacağını göreceğiz. Denis'e gelince - dediğim gibi, ona güvenmemiz gerekecek. O iyi birisi."

Yatak odasının kapısını açmak üzereyken, karısı küçük elini, kolunun üstüne koyarak adamı durdurdu. "Ellerin," diye hatırlattı. "Elbisen."

"Doğru." Bir leğene su döktü ve hızla ellerini yıkadı, sonra elbiselerini değişti. Aklının yarısı hâlâ aşağıda, atölyedeydi; kavgayı yeniden yaşıyordu. Parçaladığı canlı bedenler hafızasında çoktan iğrenç bir rüyanın yaratıkları halini alıyordu. Daha sonra saldırmak için döneceklerini biliyordu. Daha sonra belki elleri yine titreyecekti. Her kavganın sonrası onun için daima böyle oluyordu. Şimdilik bunu aklından çıkarmaya çalışması gerekiyordu.

Temiz giysisini giyerken, Barbara konuştu. "Ben, adamın tek kolu olduğunu görür görmez ne düşündüm biliyor musun?"

"Mark'ın babasını. Ama Mark bize daima babasının öldüğünü söylerdi. Buna oldukça emin gibiydi."

"Evet, hatırlıyorum. Babasının, köylerinin sokağında yere yıkılmış olduğunu. Ama bir düşünsene..."

"Evet. Haydi, olduğu kadarı bile endişelenmemiz için yeterli."

Birlikte sessiz bir şekilde aşağıya doğru iniyorlardı. Etraflarındaki ev, sanki şimdi herkes gerçekten uyuyormuş gibi sessizdi. Ben, işçilerinin çoğunun uyanık, nefeslerini tutmuş ve bir sonraki çarpışma için bekleyerek yatmakta olduğunu düşleyebiliyordu.

Denis'i zemin kattaki odasında, koyu saçlarının altındaki yüzü iyice solgunlaşmış bir şekilde oturup, hâlâ sadece soluyabilen yabancıyı izlerken buldular. Hanım, Denis'in kolunu sargılama deneyimini ilerleterek anında

işe koyuldu. Ben, delikanlının yanaklarına yavaşça renk gelmekte olduğunu görebildiğini düşündü.

Ve şimdi, geceyarısından beri üçüncü kez, arka kapıda bir ses duyuldu. Bu sefer mütevazı bir tıkırdama.

Ben’in içinde bir şey kahkahalar atmak istedi. "Tanrılar ve iblisler adına, ne gece ama. Evim, Anayol’a, Hermes Kapısı'na döndü."

Ve şimdi, üçüncü kez, karısı ve yardımcısının silahlandığına, başlarına gelebilecek belaya olabildikleri kadar hazır olduklarına emin olan Ben, dar geçitin içinden dışarıya bakmak için lamba ve merceklere manevra yaptırdı. Bir fısıltıyla diğerlerine bildirdiğine göre, bu sefer dışarıda gözüken iki insan sureti vardı. İkisi de erkek gibi görünüyordu ve beyazlara bürünmüşlerdi.

"Ardneh’in halkından iki kişi gibi görünüyor. Birisi büyük bir asa taşımakta, şey gibi... Ben tamamlamadı. Barbara, dediğini anladı.

İçeriden gözlem altında olduklarını ışıktan anlayan dışardakiler hafifçe seslendiler: "Efendi Courtenay? Beklemekte olduğunuz ahşap modeli getirdik."

"Ah," dedi Ben, kendisini rahatlatan şifreyi duyduğunda. Kapıyı bir kez daha ihtiyatla açmadan önce, arkadaşlarına hâlâ korumada kalmalarını işaret etti.

Bu sefer, kapının açılışı ne yığılan bir vücudun ne de silahlı bir saldırının girmesine izin verdi. Yalnızca, Ardneh’in rahipleri olarak ilk önce efendiyi sonra yanındaki insanları nazikçe selamlayan beyazlar içindeki iki kişinin huzur dolu girişleri vardı. Baltayı bu sefer sol eliyle tutan Denis, onu yeniden aşağı indirebilmekten mutluydu.

Beyaz giysiler, zaten yağmur, çamur ve kanla lekelenmiş zeminin üstüne sular damlattı. Yeni gelenler, eski ziyaretçilerin bıraktıkları izlerini fark ettiyseler bile, konu hakkında hiçbir şey söylemediler.

Bunun yerine, Ben, kapıyı yeniden sürgüler sürgülemez iki beyaz giyimli rahipten yaşlıca olanı adama ağır ve oymalı bir ahşap modeli sundu. Asa bir resmi yürüyüş veya engebeli arazi yürüyüşünde yükten başka bir şey olamayacak kadar büyük ve hantal, açıkça bir tür tören nesnesi olarak düşünülmüştü. Bir insan kadar uzun, üst kısmı haç şeklindeki asa, Denis’in tanımlayamayacağı hafif bir tahtadan güzel bir şekilde oyulmuştu. En üst kısmı, oyulmuş iki ejderin baş ve boyunları birbirlerinin üstlerine gelecek

şekilde büyük boy bir koruyucu çubuğu oluşturmasıyla, devasa tahta bir kılıcın kabzasını temsil etmekteydi.

"Çok güzel," diye yorumladı Denis, aniden içinde yükselen tatsız bir şüpheyle. "Ama düşünüyorum da Ardneh'in hangi ayininde böyle bir nesneye ihtiyaç duyulur? Rahip yardımcısı olarak geçirdiğim süre içinde hiç böyle bir şey görmemiştim."

Beyaz giysili iki adam Denis'e baktılar. Sonra, Efendi Courtenay olarak bildikleri adama sessiz bir hitapla döndüler. "Bize tahta modelin içini de gösterebilirsiniz. Denis'e, bu gece olduğu gibi sonuna kadar güvenirim. Güvenilmesi gerekir," diye yorgun bir şekilde konuştu adam.

Rahiplerin davranışlarını yakından izlemekte olan Denis, bir an için efendisine doğru baktı. Rahiplerin genç olanı şimdi asayı eline almış ve üzerindeki süslü oymaya güçlü parmaklarıyla dikkatle bastırıyordu. Bir anda içindeki kadife kaplı boşluğu ortaya çıkararak ahşap bir istiridye kabuğu gibi açılıverdi. Oraya, koruyucu çapraz tahta çubuğu olan düz demir kabzalı kocaman bir kılıç saklanmıştı. Denis'in siyah sert bir tahtadan yapılmış olduğunu düşündüğü, tutma yeri, açılmış bir insan elinin dış hatlarını gösteren küçük, beyaz bir sembolle damgalanmıştı. Bıçak kısmının sadece bir parmak genişliğini dışarıda görünür bırakan deri bir kın içindeydi ama o küçük metal kısım göze çarpıcıydı. Kusursuz bir pürüzsüzlükle parlayan yüzeyinin altında, ince bıçak ağzının içinde santimetrelerce derine uzandığını düşündüren, zengin bir beneklilik sergiliyordu. Sadece Eski Dünya ya da bir Tanrı, diye düşündü Denis, böyle bir kılıcı yapabilirdi... ve Denis, Eski Dünya kılıçları hakkında hiçbir şey duymamıştı.

"İşte!" dedi, Ardneh rahiplerinin yaşlısı, genç olanının eli daha kılıcı o anda kınından sıyırıyor olmasına rağmen. "Merhamet Kılıcı!"

Ve Denis'in neyi görmesine izin verildiğini tamamıyla anlaması için hâlâ bir dakikaya - ama bundan fazlasına değil - ihtiyacı vardı. Anladığında, ilk olarak nefesini tuttu ve ardından derin bir iç çekişle geri verdi. Gerçekliklerinden şüphe duyanlar ve bir tekini bile hiç görmemiş olanlar olmasına rağmen, On İki Kılıç'ı dünyadaki neredeyse herkes artık duymuştu. Kılıçlar yirmi yıl kadar önce dövülmüştü ve bunu güvenilir hikâyeler söylüyordu; dünyayı yöneten Tanrı ve Tanrıçaların, efsanenin her uyarlaması buna katılıyordu. Kılıçlar, onların kendi aralarında eğlenmeye kararlı oldukları ilahi bir oyunda gizemli bir rol oynamaları için dövülmüştü.

Eğer bu harikulade silah, on iki Kılıç'tan biri değilse, diye düşündü Denis... gerçekten de başka ne olabileceğini düşlemek zordu. Courtenay Malikânesinde bulunduğu süre içerisinde birtakım zarif ve değerli kılıçlar görmüştü, ama daha önce buna benzer bir şeyi asla görmemişti.

On iki taneydiler, hikâyelerin tümü bu kadarını onaylıyordu. Çoğunun iki, bazılarının ikiden fazla, birkaç tanesinin de tek bir adı vardı. Bunlar Yolbulan, Uzaktanöldüren ve Tiranların Kılıcıydı; Akıl Kılıcı, Köykurtaran ve aynı zamanda Kuşatma Kılıcı da denilen Taşkesen de vardı. Hükümverici, Gözbulandıran, Ejderdoğrayan, Zaratan, Kalkankıran ve Sevgi Kılıcı, bu sonuncusun üç adı vardı, ona Yarakapatan ve Merhamet Kılıcı da deniyordu.

Ve eğer anlatılan hikâyelerin herhangi birisinin bile, içinde birazcık gerçeklik varsa, her Kılıç'ın, kendisinden aşağı bütün büyülere karşı koyabilecek, sahibine dünyayı yönetme şansı veren eşsiz bir gücü vardı...

Yaşlı rahip, çıplak Kılıç'ı genç rahibin ellerinden dikkatle aldı ve Denis, yaşlı adamın şimdi ona, kendisine doğru ağır silahı önünde doğrultup yaklaşmakta olduğunu irkilerek fark etti.

Çelik, hafif ışığın altında bile nefes kesici bir şekilde parladı. Ve Denis, şimdi ondan bir ses geldiğini sandı, bir insanın nefesi gibi.

Yaralı kolunu, emredildiği için mi yoksa kendiliğinden mi ileri uzattığını daha sonra hatırlayamayacaktı. Oda, Kılıç'ın sanki solurmuş gibi çıkardığı zayıf, ağır ritimdeki ıslığı dışında sessizdi. Yaşlı adamın, tüm ömrü boyunca bir silahı hiç tutmamış olması mümkün gibi gözüken incecik kolları, ileriye doğru uzandı. Denis'in daha önce gördüğü tüm jiletlerden daha keskin olan Kılıç, kendisini aniden durdurdu. Şimdi, sanki yaşlı rahibin gözle görülür titrek kavrayışından daha üstün bir gücün kontrolü altındaymış gibi hareket ediyordu.

Ve Kılıç'ın geniş ucu etini kesmeden, kendisini Denis'in kolunu sımsıkı saran sargıdan içeri rahatça sokmuştu. Kanla lekelenmiş beyaz bez, temizce kesilip yere düştü ve Kılıç'ın ucu doğrudan yaraya dokundu. Acı bekleyen Denis, bunun yerine bir şeyin şiddetli bir anını yaşadı - başka bir şeyin, eşsiz ve tanımlanamaz bir duygunun. Ardından Kılıç geri çekildi.

Aşağıya doğru koluna bakan Denis kurumuş kanı gördü, ama taze kan akışını göremedi. Kahverengimsi kurumuş şey, parmaklarıyla ovduğunda

silinip gitti. Kurumuş kanın olduğu yerde şimdi minik, taze ve pembe bir yara izi gördü. Yara sağlıklı görünüyordu, rahat rahat bir hafta ya da on gün geçmiş kadar iyileşmişti.

Tam o anda Denis bir şekilde, Vulcan'a Kılıçlar'ı dövmede yardım etmeye mecbur edilmiş olan, hikâyelerin bahsettiği adam hakkında aniden bir şeyi hatırladı. Hikâyeler, bu insan demircinin işi biter bitmez Tanrı tarafından sağ kolundan mahrum edildiğini söylüyordu.

"Bu elbette ki utanç verici," diye konuşuyordu yaşlı rahip, "yani onu gizli tutmamız ve onunla suçluların çapulculuk yaparken davrandığı gibi gecenin içinde sinsice hareket etmemiz gerektiği. Ama önlemler almasaydık, o zaman Yarakapatan'ı kötüye kullanmak isteyenler çok geçmeden ona sahip olurlardı."

"Elimizden geleni yapacağız," diye temin etti evin hanımı, "onu onlardan saklamak için."

"Ama şu anda," dedi efendi, "ondan bile daha acil bir sorunumuz var. Beyler, eğer isterseniz, Kılıç'ı bu tarafa getirin ve çabuk olun. Bir adam ölüm döşeğinde yatıyor."

Denis, yolu gösterdi ve odasının kapısını hızla açtı. Efendi, onu geçerek içeri girdi ve yatağın üstündeki hareketsiz şahsı işaret etti. "Sizin de hemen anlayabileceğiniz gibi buraya geleli bir saat bile olmadı. Ve korkarım, sizin getirdiğinizi taşıyacak olan kuryeydi."

İki rahip yatağın yanında durabilmek için hızla hareket etti. Genç olanı İyileştirme Tanrısı Draffut'a, bir dua mırıldandı. Kılıç'ın ilk hızlı teması doğrudan doğruya, bilinçsiz adamın yan tarafında hâlâ kanamakta olan açık yaranın üzerineydi. Sadece birkaç dakika önceki deneyimine rağmen, Denis ürkmeden duramadı. O keskin, sert ucun daha fazla kan akıtmayacağını, zaten yaralı olan insan etine daha fazla zarar vermeyeceğini düşlemek zordu. Ama, yaradan yavaşça akan kırmızı sızıntı hemen kurudu. Kılıç'ın ucu uzaklaşırken, Denis'in sarmış olduğu sargıyı da çekip çıkarmıştı. Kuruyan kan yüzünden deriye yapışan bez orada asılı kalmıştı.

Gerçeküstü bir şeyler hisseden Denis, elini gözlerinin üstüne götürdü.

Kılıç şimdi, hâlâ Ardneh'in yaşlı hizmetkârının ellerinde, açıkta olan dizin üzerindeki yaraya temas etmek için aşağıya doğru indi. Bu defa çıplak metal temas ettiğinde, yataktaki adam, sanki aşırı ve yok edici bir duyguya yakalanmışçasına şiddetle nefes alıp tuttu; bir an sonra rahatlama ifade eden bir şekilde iç çekti. Ama gözleri açılmadı.

Ve şimdi Kılıç'ın ucu, ona tamamen değdirilmeden, tüm bedenin üzerinde ileri geri gezdiriliyordu. Tam kalbin üstünde kısa bir süre için tekrar durdu. Denis, yaşlı rahibin kollarının, bu ağır silahı - bu Kılıç’a silah denilmemeliydi, diye düşündü, Denis - tutmak için gerilirken nasıl da titrediğini görüyordu. Onu bir düşmana karşı savurduğunuzda neler olabileceğini merak etti.

Kılıç'ın ucu, çok uzun süre önce kaybedilmiş kolun geri kalan parçasına ulaştığında bir kez daha yeniden durdu. Oraya dokundu ve Denis yeni bir şaşkınlık içinde, oradaki deriden iplik gibi damla damla kan aktığını gördü. Bilinçsiz adam yine derin bir nefes aldı.

Kanama, başlamış olduğu kadar hızla kendiliğinden durdu. Yaşlı rahip şimdi Kılıç’ı kının içine geri soktu ve onu bir kez daha ahşap asanın içine yerleştirip kapatacak olan yardımcısına doğru uzattı.

Sanki iyileştirme işlemi ondan bir şeyler almış gibi yaşlı olanın yüzü anında solgunlaşmıştı. Ama dinlenmek için durmadı; bunun yerine eğilip tedavi ettiği adamı muayene etti. Ardından bir battaniyeyi hastanın çenesine kadar çekti ve doğruldu.

"İyileşecek," diye bildirdi yaşlı rahip, "ama günlerce dinlenmesi gerekiyor; Merhamet Kılıcı ona uzanmadan önce neredeyse ölüydü. Burada ona, ihtiyacı olan iyi yiyecekleri sağlayabilirsiniz, ama böyle olsa bile iyileşmesi birazcık zaman alacak."

"Size onun adına teşekkür ediyoruz - adı her neyse. Şimdi, bir şeyler yemez miydiniz? Ardından size uyumak için bir yer buluruz," diye Ardneh’in papazlarıyla nazikçe konuştu Efendi Courtenay.

Yaşlı olanı, ağırbaşlı bir tavırla bu teklifi reddetti. "Teşekkürler, ama kalamayız, yemek için bile." Kafasını salladı. "Eğer dediğiniz gibi bu adam bir sonraki kurye olacaktıysa, korkarım onun yerine birisini bulmanız gerekecek."

"Bir yolunu buluruz," dedi hanım.

"Güzel," dedi yaşlı olanı ve kaşlarını çatarak durdu. "Gitmeden önce size söylememiz gereken bir şey var." Sanki söylemesi gereken şey biraz gücünü toplanmasını gerektiriyormuşçasına, uzun bir süre için yeniden durakladı. "Akıl Kılıcı, Karanlık Kral’ın eline geçti."

Atölyedeki insanların üstüne yorgun bir sessizlik çöktü. Denis, çeşitli şarkı ve hikâyelerin, Akıl Kılıcı denilen silah hakkında neler söylediğini umutsuzca hatırlamaya çalışıyordu.

Tabii ki herkesin duyduğu mısralar şunlardı:

Akıl Kılıcı büküldü şafağın gri ışığında
Erkekler ve iblisler diz çöker önünde
Akıl Kılıcı ışıldadı parlak gün ışığında
Tanrılar katıldı dansa ve yürüdü savaşa
Büküldü alacakaranlığın loşluğunda da
Tanrılar ve insanlar yürüdü cehenneme.

"Tanrılar ve iblisler adına!" Efendi Courtenay yüksek sesle küfretti. Denis'in daha önce hiç görmediği bir bakışın yerleştiği yüzü ciddi ve griydi.

Dakikalar sonra, son vedalaşma sözcüklerini söyleyerek beyaz giysili iki adam çekip gittiler.

Denis, kapıyı kapatıp sürgüsünü yerleştirdi ve geri döndü. Evin efendisi, bir eli Kılıç'ın bir bacaya dayalı olarak duran tahta muhafazasının üzerinde, atölyenin ortasında duruyordu. Satın almak isteyebileceği bir şeymiş gibi onu dikkatle inceliyordu.

Hanım, çoktan Denis'in odasına dönmüş, yataktaki yaralı adama yukardan bakıyordu. Denis içeri girdiğinde, adamın şimdi huzur içinde uyuduğunu ve renginin şimdiden biraz daha iyi olduğunu gördü. Yeniden dükkânın ana bölümünün ortasında, Denis, efendisine - gerçek ismi, ki Denis buna çoktan emindi, Courtenay olması muhtemel olmayan efendisine - yaklaştı. "Şimdi Kılıç'ı ne yapacağız, efendim? Elbette ki bu durum beni hiç ilgilendirmiyor olabilir." Açıkça bu olay şimdi onu ilgilendiren bir şey haline gelmişti; asıl sorusu bu durumla nasıl ilgilenecekleriydi.

Efendisi, ona bu noktayı değerlendirmesini takdir eden bir bakış attı. Ama tüm söylediği şuydu: "Kılıç için endişelenmeden önce ilgilenmemiz gereken başka ufak bir iş var. Kolun nasıl?"

Denis, kolunu sabitleştirdi. Arta kalan zayıf bir sızı vardı. "Yeteri kadar iyi."

"Güzel." Ve iri yarı adam, devrilmiş büyük tezgâhın etrafından dolaşarak Ardneh'in rahiplerinden saklanmış olan katranlı muşambayı kaldırdı.

Çok rahat olacak, diye düşündü Denis, ev nehire çok yakın, gece ise karanlık ve yağmurluydu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kavuran güneşin altındaki kovalamaca uzun süredir devam ediyor, ama kovalanmakta olan genç adam bu durumun daha fazla sürmeyeceğini düşünüyordu.

Yirmi kilometre kadar gerideki pusuda, üç arkadaşının ve tüm binek hayvanlarının öldürülmesinden bu yana, bu verimsiz, engebeli ve çıplak bölgede kendi pususunu kurmak ya da gerektiğinde soluklanmak için sadece ara sıra durup tırmanarak ilerlemekteydi.

Genç adam, uzun yayı ve sadağıyla birlikte sırtında hafif bir çıkın taşıyordu. Kemerinde küçük bir su matarası vardı - artık neredeyse boşalmıştı ve kovalamacanın şu veya bu şekilde bitmek zorunda olduğunu düşünmesinin nedenlerinden birisi de buydu. Hava şartlarından yıpranmış görünüşünden yaşını tahmin etmek zordu ama aslında otuzdan çok yirmiye daha yakındı. Üzerindekiler avcı giysileriydi veya belki bir gerillaydı ve şu anki sorunuyla başa çıkışı gibi giysilerini de yaraşır bir şekilde taşıyordu. Gri mavi gözlü ve birkaç gün önce temiz bir şekilde düzeltilmiş kısa sakallı, uzun boylu ve geniş omuzlu genç bir adamdı. Sırtına astığı uzun yayı gayet iyi durumda görünüyordu ama yanına astığı sadakta artık sadece üç ok kalmıştı.

Genç adam, ilerleyişini belirli bir sisteme göre yapıyordu. Bu, tempolu bir yürüyüş, omzunun üzerinden geriye bakmak için duraklama, yeni bir

tırmanış, hızlı bir yürüyüş ve sonra duraksamaksızın diğer omzunun üzerinden geriye bakma düzenindeydi.

Yapabileceği en iyi hesaba göre, ki bunun aslında yanlış olabileceğini de biliyordu, sırtındaki oklardan daha fazla sayıda hâlâ onu takip eden düşmanları vardı. Elbette ki, düşmanların sayısı konusunda emin olabilmenin en iyi yolu kendisini yakalamalarına izin vermesi olurdu. Zaten bunu rahatlıkla yapabilirlerdi. Hâlâ binek hayvanları vardı ve onun yirmi kilometre boyunca kurduğu pusular hayatta kalanlara bir derece sakınma aşılamasaydı, ona çok daha önceden kolayca yetişebilirlerdi. Aldatıcı bir şekilde açık görünen ama koyaklarla bölünerek rüzgârın oyduğu tepelerle süslenen ve sanki bir Tanrının oyun oynarmışçasına etrafa fırlattığı büyük kaya parçalarıyla, bu yükseklerdeki düzlükler pusu kurmak için iyi mekânlar oluşturuyordu.

Şu anda, konu üzerinde düşünerek yirmi kilometre yol gitmişti ve genç adamın onu kovalayanların kim oldukları hakkında hiçbir şüphesi yoktu. Mavi Tapınak'ın ajanları olmalıydılar. Önemsiz sıradan hafif bir askeri çarpışma, diye düşündü, bundan çok daha önce sona ererdi. Karanlık Kral'ın ordusunun sıradan devriyeleri, ordugâha geri dönüp bir zaferi veya üzerinde olmaları gereken başka bir işte ilerlediklerini ilan etmekten memnuniyet duyardı. Onlar, kendileri kadar tehlikeli olduğunu pusularından sağ kurtularak ispat eden birisini takip etmek için bu engebeli arazide hayatlarını tehlikeye atmaya devam etmezlerdi.

Hayır, kimin peşinde olduklarını biliyorlardı. Kendisinin dört yıl önce ne yapmış olduğunu biliyorlardı. Ve şüphesiz, kellesini getirmek için Mavi Tapınak'a anlaşmışlardı.

Genç adam, tıpkı onların da yaptıkları gibi, arkadaşı ve dört yıl önceki yoldaşı Ben'in etrafını çevirip çevirmediklerini merak edecek zamanı buluyordu. Ya da belki onu çoktan bulmuşlardı. Ama tam şu anda Ben için bir şeyler yapabilecek durumda değildi.

Şimdi, yolunu doğrudan kesen yeni bir koyağın önüne gelmişti. Genç adamın önünde durduğu uçurumun soluna doğru toprakta oluşmuş yarık, doğuya doğru uzaklaşarak gerçek bir kanyona dönüşüyor ve tahminen, zaman zaman gözüne çarpan başka bir noktayla, daha büyük bir kanyonla birleşmek için hızla derinleşiyordu. Diğer yönde, yani genç adamın sağına doğruysa, koyak giderek sığlaşıyordu, eğer koyağı geçmeye karar verirse o yöne gitmeliydi.

Şimdi durduğu yerden koyağın diğer tarafındaki kır, tabii ki binekli adamlara bir kolaylık sağlayacak olmalıydı, geçmekte olduğu düzlükten bile daha düz gözüküyordu. Karşıya geçmezse, koyağa iner ve koyak boyunca ilerlerdi. Koyak derinleştikçe alt tarafı boyunca, kaba, serbest duran kaya oluşumlarından ve kıvrılan kaya duvarların doğal bir barınak oluştuğunu görebiliyordu. Eğer o tarafa giderse yokuş aşağı gidiyor olacaktı ve böylece daha hızlı kaçabilirdi.

Seçimini kesinleştiren şey suya olan ihtiyacıydı. Büyük kanyon birkaç kilometreden daha uzakta olamazdı ve büyük olasılıkla dibinde su vardı.

Koyağın altında, dibindeydi; derinleşen hendek boyunca geriye doğru attığı omuz üstü bakışlarından bir tanesinde, peşinden gelen adamların anlık görüntüsünü yakaladığında oldukça iyi zaman kazanmıştı. Üç kafa, arkasında biraz uzaktan, kayalık kenarın üstünden aşağıya ona bakıyordu. Koyağa inmesi yerine, koyağın karşı tarafına geçmesini beklemiş gibiydiler ve bu yüzden kendi yollarını koyağın daha sığ ucuna doğru çevirmişlerdi. Genç adam böylece onların biraz daha önüne geçmişti. Şimdiki soru, kendisini oradan nasıl takip edecekleriydi.

Hepsi birden, koyağın içine girip onu izleyebilirlerdi. Veya içlerinden biri kenar boyunca ilerleyerek, iyi bir fırsat yakaladığında üzerine kayaları yuvarlamaya hazır bir şekilde onu izleyebilirdi. Ya da içlerinden birisi tamamen karşıya geçebilir, böylece onu hem yamaçlar boyunca hem de aşağıdan takip edebilirlerdi.

Ama yine de onların geriye kalan küçük kuvvetlerini böleceklerinden şüphe duyuyordu.

Zaman gösterecekti. Zaten koyağı izlemeye kendisini kaptırmıştı. Olayların gelişimi daha çok ne tür bir gizlenme yeri bulabileceğine bağlıydı.

Şu ana kadar, her şey olabileceği kadar iyi gitmişti. Girdiği noktada sadece basit bir hendek olan yarık artık hızla genişliyor ve dik yamaçlı karmaşık bir kanyona dönüşüyordu. Kanyonun keskin şekilde eğim kazanan bir noktasına gelen genç adam, topraktan çıkıntı yapmış uygun bir kayanın arkasında yeni bir pusu kurmaya karar verdi. Soba benzeri dev bir kayanın üstüne hareketsizce yatıp titreşen havanın içinde kendisini seyreden ufak kertenkeleleri izlerken, iki üç kişinin onu yüksek yamaçlar boyunca izlemesi halinde düşmanlarının onun yerini tahmin edebilmesi ihtimali gibi fazlasıyla mantıklı bir korkuyla savaşmak zorunda kaldı. Artık her an,

içlerinden birinin kafasının tam *yukarısında*, görüş alanında belirivermesini bekliyordu. Avantajlı herhangi bir noktadan çok sayıda kayayı aşağıya yuvarlamak elbette bir marifet sayılmazdı. Eğer şanslıysalar, toplamak için aşağıya indiklerinde kafası hâlâ tanınabilir olurdu.

Bu kadarı yeterliydi.

Kanyonun dibi boyunca onun izini sürmekte olan üç adamın görüş alanına girmesi, açık bir iç rahatlamasıydı. Düzensiz kayaların üzerinde dikkatle ilerleyebilmek için, şimdi bineklerini yürütüyorlardı. Kovaladıkları kişinin de umduğu gibi bu noktada kurulabilecek bir pusudan sakınmak için dikkatlerinin yarısını bile kullanmıyorlardı.

Genç adam, okunu çoktan yay kirişine yerleştirmiş olarak bekliyordu. Ve kirişi yavaşça gererek çekmeye başladı. Son anda, atışını uygun şekilde yapabilmesi için, tam olarak görebileceği şekilde kendisini yukarı kaldırması gerektiğinin farkına vardı.

Zaman geldiğinde bedeninin üst kısmını yavaşça yukarı doğru kaldırdı. Elindeki yay kirişi, sanki ok kendi kararını vermiş gibi bir ses çıkardı. Atış iyiydi ama hedefi olan adam sanki gizli bir büyü tarafından uyarılmışçasına, tam atış yapıldığında vücudunu başka bir tarafa çevirmişti. Ok isabet etmedi. Korkuya kapıları düşmanları atıştan korunmak için süratle kaçıyorlardı.

Nişancı, bundan sonra ne yapabileceklerine bakmak için beklemedi. Çoktan ayaklarının üzerindeydi ve koşarak, tırmanarak kanyon boyunca ilerlemeye devam ediyordu. Sadağında şimdi sadece iki ok kalmıştı ve kovalamada üçten fazla adamın olmadığına hâlâ kesin emin değildi.

Ufak bir kaya parçasını yola yuvarladı ve koşmaya devam etti. En sonunda kovalayanları yeniden yavaşlatmış ve adamların daha dikkatli hareket etmelerini sağlamıştı. Ve bu durum, onun biraz daha arayı açmasına neden olmalıydı.

Ve şimdi, aniden, beklenmedik bir şekilde, önündeki şansı gördü. Kanyonun yeni bir virajını döndüğünde, karşısına bu kanyonun birleştiği daha büyük bir kanyon çıkıvermişti. İleride hızla akan gri bir suyun dar bir parçasını gördü, sadece gri bir taşla çerçevelenmiş, şaşırtıcı bir şekilde yeşil ve bereketli yaprak yığınlarını gördü.

Biraz ilerisinde sadece su ve saklanma olanağı değil aynı zamanda akıntının aksi yönüne veya aşağıya sapmak için yol seçenekleri vardı. Genç adam, yorgun bedenini daha hızlı koşmak için zorladı.

Hayal gücünü kullanarak çoktan soğuk suyu tatmaya başlamıştı. Sonra ağaç yüksekliğinde bir ejder, ev yüksekliğindeki eğreltiotu saçakları ve daha büyük olan kanyonun girişi belirten diğer otların arasından çıktı. Genç adam, durmak için sendelerken, yaratık gözlerini dikmiş kendisine bakıyordu. İri çenesi hafifçe oynuyordu, sanki bu sıcakta, güçlü bir ısırık ya da sert bir kükreme için bile enerjisini toplamaya isteksizmiş gibiydi.

Genç adam, ejderi gördüğü anda yaratığa o kadar yakındı ki, olduğu yerde kalakalmaktan başka bir şey yapamadı. Çabuk bir geri çekilme çabasının, doğrudan bir saldırıyı fiilen kesinleştireceğini ve bundan kaçmak için hiçbir ümidinin olamayacağını biliyordu.

Yayını sırtından indirmek için de harekete geçmedi. Kolayca yaralayabileceği tek hedefi olan göze, kusursuzca isabet ettirebileceği en iyi atışı bile, bu boyuttaki bir ejderi delirtmekten başka bir işe yaramazdı. Tek kurtulma ümidi kıpırtısız durmaktı. Eğer bunu başarabilirse, sadece biraz önce yaptığı hareketin unutulup kendisinin dikkate alınmayacağına dair açık bir şansı vardı.

Ardından genç adamı tamamen şaşırtan bir şey oldu, öyle ki onu şimdi bir heykel gibi ayakta tutan şey, korku veya bilinçli çabalamadan daha çok düştüğü şaşkınlıktı.

Dudaklarının etrafı çıkardığı eski alevlerden kavrulmuş olan ejderin geniş ağzı, sararıp kararmış insan kolu boyutundaki dişleri göstermek için neredeyse zarifçe açılıvermişti. O kocaman ağızdan, mağara derinliklerinden gelen fısıltı benzeri bir ses çıktı. Mükemmel olarak anlaşılabilir durumdaki ses aynı zamanda öylesine yumuşaktı ki, kıpırdamadan duran adam gerçekten duymuş olduğuna pek emin değildi.

"İndir küçük bıçağını," diye konuşmuştu ejder. "Seni incitmeyeceğim."

Kusursuz bir şekilde hareketsiz durduğunu düşünen adam, bakışlarını aşağıya doğru, sağ eline yöneltti. Farkına varmadan, bıçağını kemerinden sıyırmıştı. Hiçbir işe yaramayacak olan bıçağı mekanik olarak kınına geri koydu.

Adamın söyleneni yapmasına rağmen, arka ayaklarının üzerinde dikilen ve belki de boyunun üç katı yüksekliğindeki ejder, uzun adımlarla yaptığı mükemmel bir yürüyüşle ona yaklaşmaktaydı. Bir saman tırmığının çatal dişleri gibi gözüken şeylerle silahlanmış görünen parmak uçlarıyla sonlanan oldukça iri kolunu adama doğru uzattı. Ama bu dehşet verici pençe, kendisini o kadar nazikçe kaldırdı ki, hiçbir zarar vermedi. Bir anda

kaldırılmış, döndürülerek havaya fırlatılmış ve yumuşakça, güvenli bir şekilde yeniden tutulmuştu. Bu sırada, ölüm anının geldiğini hissettiği bu anda, garip bir şekilde artık korkmadığının farkına vardı.

Ölmedi, hatta acı bile duymadı. Havaya fırlatılıyor ve oldukça şefkatli bir şekilde hırpalanıyordu. İşte şimdi yine yükselmişti, nefesini göğsünden dışarı atmaya yeltenen ama ona hiçbir zarar vermeyen korkunç bir şakacılıkla havaya fırlatılmıştı. Havada dönerek geçirdiği bu gezintilerden birinde, kanyon eteğinin arkasının üst kesimiyle bir an için yüz yüze gelerek, kendisini kovalayanlardan geri kalanlara bir bakış attı. Kendisine düşündüğünden daha fazla yaklaşmışlardı, ama şimdi her geçen an boyunca metrelerce uzağında kalıyorlardı. Çünkü içlerinden ikisi ileriye ve uzaklara, birisi de korkuyla geriye bakarak, üçü de bir bineğin buralarda tökezleme şansını hiç umursamadan hayvanlarını koşturmaktaydılar. Üçü de panik içinde, kanyon yamacının çorak zeminine yayılarak, geriye doğru kaçmaktaydılar.

Ejder kükredi. Havaya fırlatılan adam, hızla fırıl fırıl dönerken iyice yükseliyor ve kaçışan adamlar, görüş sahasından dışarıya çıkıyordu. Uçmakta olan vücudunun, bir yeşilliğin saçaklarına sürtündüğünü hissetti. Nem ve yosunlarla bir yatak kadar yumuşak, gölgelenmiş toprağa inişi de neredeyse aynı yumuşaklıktaydı. Dans eden eğreltiotlarının altında sırtüstü yattı. Bu duruşu adama, üç sürücünün ardından çığ gibi kükreyen ejderin pullarla kaplı yeşil sırtının net bir manzarasını sunuyordu.

Bir saniye sonra, kanyon eteğinin ilk virajını dönen sürücüler tamamen görüş sahasının dışına çıkmışlardı. Ejder hemen kükreyişini yarıda bıraktı ve sesini kesti. Döndü ve sanki bir ejder değilmişçesine, sakin bir tavırla adamın yattığı yere uzun adımlarla geri döndü. Sadece orada yatarak ejderin kendisine yaklaşmasını izliyordu. Yaratık onu henüz öldürmemişti ve hangi şartlar altında olursa olsun, ciğerlerini tamamen havayla doldurmuş olsa bile ondan hızlı koşamazdı.

Bir kere daha devasa ejder onu nazikçe kaldırdı. Kısa bir süre boyunca, akıntının kıyısında büyümüş sık bitkilerin içine, derinlere doğru dikkatle taşıdı. Adam, önündeki dalların en üst yapraklarının arasından, kanyonun zeminini çizgi çizgi yapan, hızla akan dar akıntıyı açıkça görebiliyordu.

Ejder, sesini akıntının bitip tükenmek bilmeyen çılgın mırıltısının üstüne çıkararak konuştu. "Onlar asla," dedi adama, kasvetli sesiyle, "geri dönmeyecekler ve ejderi bu sık çalılığın içinde takip etmeyecekler. Bunun

yerine efendilerine dönecek ve senin öldüğünü, ezilip yenildiğini kendi gözleriyle gördüklerini bildirecekler." Ejder bunu söylerek, bu sefer çok kibarca, adamı yine yumuşak zemine bıraktı.

Ejder, geriye doğru uzun bir adım attı. Görüntüsü, adamın gözlerinde titredi ve adam bir an için, devasa yaratığın geniş deri bir kemeri, pullarla kaplı vücudunun çıkıntı yapan orta kısmında taşımakta olduğu izlenimine kapıldı. Ve ikinci bir anlık izlenime daha kapıldı; oradaki kemerden bir kın sarkıyor ve kın bir kılıcı taşıyordu.

Kemer ve Kılıç artık gözükmüyorlardı. Sonra yeniden belirdiler. Adam gözlerini kırpıştırarak kafasını salladı, gözlerini ovuşturdu ve yeniden baktı. İşin içine bir tür büyü karışmıştı. Öyle olmalıydı. Eğer o-

Kılıç kemeri, artık şüpheye yer bırakmayacak şekilde gerçekti, kürklü koca bir elde sallanıyordu - evet, inkâr edilemez surette bir eldi ve bir ejderin ön ayağı değildi. Eli, ona bağlanmış kolları ve bedeni kaplayan kürk aslında gümüş grisi rengindeydi ama içinden yayılan kendi ışığıyla dikkat çekecek şekilde ışıldıyordu. Adam izlerken, ışıltı gökkuşağının tüm renkleriyle oynaşarak sürekli olarak değişip duruyordu.

İri el, kemeri bıraktı.

Delikanlının önünde şimdi iki ayağının üzerinde dikilen kürklü bir hayvan duruyordu, ejder kadar uzun ve büyüktü, ama aksine fazlasıyla değişmişti. Pençeler, insan eli benzeri parmaklarla yer değiştirmişti. Hâlâ kocaman, uzun ve sivri dişleri vardı, ama artık süt beyazıydılar ve içine yerleştikleri kafanın bir sürüngenin başıyla zerre kadar benzerliği yoktu. Suret, bir insan gibi ayakta durmasına rağmen yüzü insan değildi. O - eşsizdi.

İri kara gözler, adamın dönüşüme gösterdiği tepkiyi anlayışla gözlüyordu.

Genç adamın görünen ilk tepkisi yavaşça ve titreyerek yeniden ayağa kalkmaktı. Ardından yavaşça hareket ederek, kemer ve Kılıç'ın üzerine bırakıldığı gölgelenmiş yosun tabakasına doğru yürüdü. Üzerine doğru eğilirken, siyah kabzanın küçük beyaz bir sembolle damgalanmış olduğunu görüyordu; daha yakından bakmak için dizlerinin üstüne çökmesine rağmen, sembolün tam olarak ne olduğunu anlayamadı. Bir sebep yüzünden gözleri doğru odaklanmakta sorun yaşıyordu. Ardından uzanıp parmaklarını kabzanın üzerine koydu ve içine girmesini beklediği gücü hissetti. Artık

sembolü net olarak görebiliyordu. Bu dikkatli bir insan gözünün yalınlaştırılmış dış hatlarıydı.

Genç adam, beklemekte olan deve dönerek konuştu: “Ben Jord'un oğlu Mark'ım". Konuşurken ayağa kalkmış ve bir taraftan da Kılıç’ı sıyırmıştı. Sağ elini, çeliğin o parlak ihtişamıyla birlikte selam vererek kaldırdı.

Devin yanıtı, ejderinkinden oldukça farklı olarak, insanlık dışı, derinlerden gelen kalın bir tona sahipti: “Sen Arin-on-Al- dan'lı Mark'sın."

Delikanlı, bir an için kıpırdamadan dikkatle baktı. Sonra başını salladı. “Aynı zamanda öyle," diye katıldı. Sonra, Kılıç’ı indirerek ekledi. "Gözbulandıran’ı daha önce bir kez elimde tutmuştum."

"Sen diğer Kılıçları da elinde tutmuştun. Tanışmamamıza rağmen, Mark, senin hakkında bir şeyler biliyorum. Şimdiye kadar farkına varmış olman gerektiği gibi, ben Draffut'um. Arkadaşın, Nestor denilen adam, aynı zamanda benim de arkadaşımdı."

Mark söylenenleri hemen yanıtlamadı. Gizlilik Kılıcı'nı tuttuğu için, bakmakta olduğu varlığın içiyle ilgili bazı şeyler kendisine daha kolayca anlaşılır gelmeye başlamıştı. Ne kadar da kolay anlaşılabilir oldukları, kendisinin açıklayamadığı fakat kendi hayatının da buna bağlı olduğu bir şeylerdi; ama Mark'ın gözündeki Draffut suretinin ortasında, şimdi Draffut'un hayat hikâyesinin bir kısmı, Mark'ın Kılıç’ı bir kez daha indirdiğinde göremeyeceği ve az çok yorumlayamacağı birtakım sembollerle yazılıydı.

"Sen, İyileştirme Tanrısı olarak kendisine dualar edilen Draffut'sun. İki bin yıl önce Kutlu Ardneh’i, yaşayan arkadaşın olarak tanıyan varlıksın. . . ama yine de size Tanrı demeyeceğim. Hayvanların Efendisi, diğerlerinin adlandırdığı gibi, evet. Siz kesinlikle öylesiniz ve bundan fazlası," diye konuştu Mark. Ve ardından başını eğerek selamladı. "Hayatım için size teşekkür ederim."

"Bir şey değil... ve Hayvanların Efendisi, en azından hoş görebileceğim bir ünvan." Aslında bu ünvan, devasa varlığın biraz hoşuna gidiyor gibiydi. "Gözbulandıran elindeyken, eminim ki benim bir Tanrı olmadığımı görebiliyorsundur. Ama onların bir toplantısından daha şimdi geldim."

Mark irkildi. "Ne?"

"Diyorum ki, onların bir toplantısından daha şimdi geldim," diye sabırla tekrarladı Draffut. "Ve onların arasında dururken elimde Gözbulandıran

vardı, böylece her biri beni kendilerinden biri gibi gördü... ve aralarına dikilip tartışmalarını dinlerken beni şaşırtan bir şey gördüm."

"Tartışma... ne ile ilgili?"

"Kısmen, Kılıçlar hakkındaydı. İnsanlık adına iyi bir haber diyebileceğim bir şey olarak, her zaman olduğu gibi hiçbir şey üzerinde anlaşamadılar. Ama başka haberler de duydum, hiç iyi olmayan. Karanlık Kral, Vilkata, artık Akıl Kılıcı'na sahip. Nasıl ve ne zaman onu ele geçirmiş, bilmiyorum."

Mark, uzun bir süre boyunca sessiz durdu. Sonra yavaşça mırıldandı. "Ardneh'in kemikleri adına! Tanrılar bunu mu söylüyordu? Buna inanıyor musunuz?"

"Ne mutlu bana ki," diye konuştu Draffut, "Tanrılar'ın bize söylediği her şeyin, her zaman doğru olmadığını anlıyorsun. Ama korkarım, bu durumda gerçek bu. Şunu hatırla ki, Gizlilik Kılıcı'nı o zaman kendi ellerimle tutuyordum ve onlar konuşurken konuşmacılara büyük bir dikkatle baktım. Önceden tasarlanmış yalanlar söylemiyorlardı; yanıltıldıklarını da sanmıyorum."

"O zaman, insan ırkının... Mark, acizlik belirten bir hareket yaptı. "...başı dertte." Hâlâ elinde tutmakta olduğu kılıca doğru baktı ve onu yavaşça salladı, sanki kendi hakimiyetindeyken nasıl hissedeceğini denemek istiyordu. "Eğer sorum size çok küstahça gelmeyecekse, bunu nasıl ele geçirdiniz? Onu son gördüğümde, uçmakta olan bir ejderin gövdesine saplanmıştı."

"Uçarken yaratıktan düşmüş olabilir. Onu Büyük Bataklık'ta buldum."

"Ve - eğer sormama yine itiraz etmeyecekseniz - tanrılar hakkında casusluk yapmaya nasıl başladınız?"

Draffut, kocaman ellerinden birini yanında duran ağaç gövdesine dayadı. Mark, pençenin etrafındaki ağaç kabuğunun renk değiştirdiğini fark etti. Sanki kabuğun yaşamının farklı bir tempo kazanarak, hafifçe kıpırdanmış olduğunu hissetmişti. Draffut hakkında anlatılan olağanüstü hikâyelerin sayısı çok fazlaydı. Hayvanların Efendisi konuşmaya başladı.

"Bu Kılıç'ı elime aldığımda, uzun zamandır yapmayı düşündüğüm bir şeyi yapmak için daha iyi bir fırsat bulamayacağıma karar verdim - İmparatoru bulmak ve onunla yüz yüze konuşmak."

"İlk önce Tanrıları bulmak için gitmediniz mi?"

"Tanrılarla daha önce karşılaşmıştım," diyerek düşüncelere daldı Draffut. Ardından konuşmaya devam etti. "İmparator, yerinin bulunması kolay bir

adam değildir. Ama saklananın bulunması konusunda biraz marifetim vardır ve sonunda onu buldum. Uzun zamandır merak ediyordum."

Bazı zamanlar Mark da aynı konuyu merak etmişti ama sadece belirsiz bir şekilde, imparator hakkında genel olarak sahip olunulan düşünceleri kabul ederek büyümüştü: efsanevi bir sahtekâr, belki de uydurulmuş ve gerçek dışı bir kişi. Maskelerin ardında, bilmeceler soran, tecrübeli bir şakacı. Bazen gelinleri ve bakireleri ayartan, fakirin ve bahtsız olarak bilinen herkesin babası. Sadece son yıllarda, Mark, dünya hakkında komşu köyün isminden çok daha fazlasını bilen insanlarla tanıştıkça, İmaparator'un gerçek bir öneminin olabileceğini anlamaya başlamıştı.

Konu üzerindeki merakı ya da bu konudaki düşüncelerinin zamanın çoğunu almış olduğundan değildi, ama yine de Hayvanların Efendisi'ne sormadan duramadı: "Nasıl birisiydi?"

"O bir adam," dedi ciddi bir tavırla Draffut, sanki bu konuda bir şüphe varmış gibi. Ama sonra söylemek istediği şeyi unutmuşçasına durakladı.

En sonunda devam etti. "John Ominor'a da, Ardneh'in düşmanı, imparator denilirdi." İki bin yıllık olayların bu rasgele anımsanışı sırasında, Mark kafa derisinin hafifçe ürperdiğini hissetti. Draffut devam etti. "Ve ardından, kısa bir süre sonra, bazıları Prens Duncan dediler, o ünvanla iyi bir adamdı."

Draffut sessizliğe büründü. Mark kısa bir süre bekledi ve sonra konunun peşini bırakmadı. "Şimdi İmparator denilen bu adamın Kılıçlarla bir bağlantısı var mı? Vilkata karşısında bize herhangi bir yardımda bulunur mu?"

Draffut, iki eliyle birden acizlik belirtmeyen garip bir hareket yaptı. Ağacın gövdesinden elini çektiğinde, kabuk anında doğal haline döndü. "Sanırım, İmparatorun bize çok büyük yardımı olabilir. Ama bu yardımı nasıl almalı... ve Kılıçlar hakkında, sana şunu söyleyebilirim: Yaklaştığımda elimde tutmama rağmen, sanırım Gözbulandıran bir an için bile onu aldatmadı."

"Gözbulandıran onu aldatmadı mı?"

"Sanırım beni sadece olduğum gibi gördü." Hayvanların Efendisi bir an için düşündü ve sonra konuşmasını bitirdi: "Elbette ki, benim niyetim onu aldatmak değildi, bana zarar vermeye niyetlenmedikçe - ve buna niyetlendiğine de inanmıyorum."

Konuşan varlığın yoğun ve insanlık dışı bakışı, Mark’ın gözlerini yakaladı. "Bu Kılıç’ı almam ve Tanrıların meclisini gözlemem İmparatorun önerisiydi. Ve bana başka bir şey daha söyledi: Tanrıları dinledikten sonra, Gözbulandıran’ı sana getirmemi."

Özünde bir neşenin kıvılcımını taşıyan ani korkunun hissedilmesi gibi Mark’ın içinden bir ürperti geçti. Ona göre her iki duygu da eşit derecede anlatılamazdı. "Bana mı?" diye aptalca tekrarladı.

"Sana. Gizlilik Kılıcı bile beni, bir insan veya sadece insan boyutundaki herhangi bir yaratık olarak gezinebileceğim bir surete dönüştürecek kadar iyi gizleyemiyor. Biraz uzaktan, belki. Ama insanların meskenlerine gizlice giremiyorum, gizli toplantılarını dinlemek için."

"Buna rağmen Tanrıların arasında casusluk yapabildiğini söylüyorsun. Bu daha da önemli değil mi?"

Hayvanların Efendisi kafasını sallıyordu. "Çıkacak savaş, Ardneh’in zamanından beri sarsılmayan dünyayı sarsacak. Ve tanrıların rol oynamasına rağmen, çıkacak savaşı insanlar kazanacak veya kaybedecekler."

"Bunları nereden biliyorsun?"

Draffut bir şey söylemedi.

"Peki, biz ne yapabiliriz?" diye basit bir şekilde sordu Mark.

"Ben, kendi bedenim içine, Tanrıların hareketlerini bastırmayı denemeye gidiyorum. Senin de bilebileceğin gibi, ben insanlara zarar vermekten acizim, ne olursa olsun. Ama gerektiğinde *onlara* karşı savaşabilirim. Daha önce birçok kez yaptığım ve kazandığım gibi."

Mark, bir kez daha kafa derisinin ürperdiğini hissetti. Yutkundu ve başını sallayarak onayladı. Açıkçası, Draffut'un Savaş Tanrısı Mars’a karşı geçen, başarılı çarpışmalarını anlatan o efsanelerin bir gerçeklik kaynağı vardı.

Draffut ekledi: "Kılıç’ı sana bırakarak ayrılacağım."

Bunu yeniden duymak, Mark’a kısa süreli bir gurur kabarması, bu durumda anılar ve ufak bir hesaplamayla hızla azalan bir duygu yaşattı.

"Kendisine hizmet ettiğim Sör Andrew, beni bir görevle Prenses Rimac’a gönderdi - veya onun generali Rostov’a, eğer onu daha kolay bulabiliceksem. Onlara bazı şeyleri anlatacağım... elbette ki, Gizlilik Kılıcı'nı yanıma alabilirim. Ve sanırım oraya vardığımda onlara verebilirim... ama İmparatorun benim Kılıç'la yapmamı istediği şey nedir?

Ona güveniyor musun?" Sorular, genç adamın aklında sorabileceğinden daha hızlı yığılıyordu.

"Elli bin yıldan uzun zamandır insanları tanıyor ve onlarla ilgileniyorum," dedi Draffut, "ve ona güveniyorum. Durumu açıklamayacak olmasına rağmen. O sadece, Kılıç'la beraber sana güvendiğini söyledi."

Mark'ın kaşları çatılmıştı. Böyleşine anlaşılmaz bir güvenin, görünüşte güçlü bir şahıs tarafından kendisine yöneltilmesi memnuniyet vermekten daha çok, bir şekilde rahatsız ediciydi. "Ama neden ben? Benim hakkımda ne biliyor?"

"Seni biliyor," dedi Draffut, işe yaramayan bir kesinlik tonuyla. "Ve şimdi, yola çıkmalıyım." Dev, başka bir tarafa döndü ve sonra tekrar geriye dönerek konuştu. "Prenses’in Tasavalta toprakları, kıyı boyunca ilerlersen buranın doğusuna düşüyor, senin de bildiğini varsayarsak. Şu anda Rostov ve ordusunun nerede olduğunu muhtemelen benim kadar iyi tahmin edebiliyorsundur".

"Kılıç’ı yanıma alacağım, sonra da Prenses’e vereceğim." Mark, Hayvanların Efendisi’nin ardından bağırarak sesini yükseltti; koşmakta olan bir insandan çok daha hızlı olan Draffut, bir dev yürüyüşüyle çoktan uzaklara gitmişti. Mark, açıkçası artık yanıtlanmayacak olan sorularla birlikte yutkunarak iç çekti.

Sığ akıntının içinden etrafına sular sıçratan Draffut, bir kez daha sadece elini sallayarak veda edecek bir süre için geriye dönüp baktı. Ardından büyük kanyonun uzaktaki yamacını tırmanmaya başladı. Dik kayalardan yukarıya doğru tıpkı bir dağ keçisi gibi tırmanıyordu. Mark, yamacın geçici bir değişikliğe uğradığını düşündü, Draffut ne zaman dokunursa, taşların sanki yaşam dürtüleri kazanıp dalgalanmaya başladığını görüyordu.

Ardından kanyonun yamacının üstüne çıkan Draffut, gitmişti.

Yalnız kalan Mark, ani bir yorgunluk duygusuna kapıldı. Elinde kalan Kılıç’a uzun bir süre boyunca gözlerini dikip baktı. Daha sonra, adını bilmediği ırmağa, ihtiyacı olan içeceğin keyfini çıkarmak için nihayet eğilmeye karar verdi. Yüzüne su vurarak kendisini serinletti. Ardından Gözbulandıran’ı başının altına sıkıştırıp gölgeli bir yosunun üzerine yayıldı ve güvenli bir şekilde uyudu. Oraya gelen düşmanlar onu görmeyecek, bunun yerine sevdikleri, korktukları ya da onlara en ufak bir zarar veremeyecek bir şey olarak göreceklerdi. Elbette ki ırmağın yukarı kısmında ani bir fırtına kopabilir, bir kanyon taşkını olabilir ve

boğulabilirdi; ama hayatının çoğunu bundan daha büyük risklerle geçirmişti.

Mark, güneş, yüksek batı yamacının arkasında batana ve neredeyse karanlık çökene kadar uyanmadı. Işık tamamen zayıflamadan önce, geriye kalan iki okundan birisiyle tavşan vurmayı başardı. Hatta oku zarar görmemiş bir şekilde buldu ve bu durum, şansının kesinlikle iyiye gitmeye başladığına inanmasını sağladı. Tavşanını küçük bir ateşte pişirdikten sonra çoğunu silip süpürdü ve yeniden uyudu.

İkinci defa uyandığında gece yarısı olmuştu ve yıldızlara bakıp Draffut'u düşünerek yattı. Evet, Hayvanların Efendisi olağanüstü ve eşsiz bir varlıktı, çoğu kimsenin onu bir tanrı olarak düşünmesi çok büyük bir yanlışlık değildi. Yaşamı o kadar önce başlamıştı ki, Ardneh'in iblis Orcus ile mücadelesi bile onunla karşılaştırıldığında daha yakın bir olaydı. Mark, Gizlilik Kılıcı'nı tutarak Draffut'a bakarken, bunun doğru olduğunu görmüştü.

Kılıç, Mark'ın çok daha hayrete düşürücü başka bir şeyi görmesine izin vermişti.

Bir an için olmasına rağmen ve açıklaması imkânsız bir şekilde Hayvanların Efendisi'nin uzun yaşamına bir köpek olarak başladığını açıkça görmüştü. Sıradan dört bacaklı bir köpekti, bundan daha fazlası değil.

Bu aklın ötesinde uzanan bir gizemdi. Mark yeniden uykuya daldı ve dönmekte olan yıldızların altında uyandı. Gözleri açılır açılmaz çok parlak bir göktaşı gördü, sanki bir güç tarafından onu görmesi için uyandırmış gibiydi.

Bir süre uyanık olarak yattı; düşünüp taşmıyordu.

Her şeye rağmen, İmparator kimdi? Neden ve nasıl Jord oğlu Mark'ın farkına varmıştı? Elbette ki Mark'ın merhum babası, Vulcan'ın onu Kılıçlar'ın dövülmesinde yardım etmesi için zoraki olarak göreve çağrılışı yüzünden efsanelerde önemi olan küçük bir şahsiyetti. Ve Mark, dört sene önce ünlü Mavi Tapınak hâzinesinin yağmalanışı olayında yer almıştı. Ama niçin, ün kazanmak için kuşkulu olan bu iddialardan her ikisi de İmparatorun ona bir kılıç yollamasına sebep olmuştu ki?

Anlatılan tüm hikâyeler İmparatorun şaka yapmayı sevdiğini söylüyordu.

Mark, bir kez daha uykuya dalarken hiçbir yanıta ulaşamamıştı.

Sabah erkenden uyanmıştı ve hemen yola çıkıyordu. Çok geçmeden, aşılabilir görünen bir kanyon yamacı buldu ve doğuya doğru ilerledi. Irmağı terk etmeden önce su matarasını tekrar doldurdu ve ardından kanyon yamacı boyunca kademe kademe yükselen yolunu takip etti. Birkaç kilometre sonra, küçük kanyon yeteri kadar sığlaşıp dış tarafından kolayca tırmanılabilmeye izin verdiğinde, o da öyle yaptı. Şimdi doğudaki dağlar, sanki ormanlarla maviymişçesine, uzakta görünebiliyorlardı. Tasavalta, diye düşündü. Veya oraya çok yakın bir yer.

Binekli devriyeyi gördüğünde, o dağlara bir gün uzaklıktaydı. Oldukça uzaktan bile bu binicilerin, Karanlık Kral’ın askerleri olduğuna emindi. Onları uzaktaki bir pelerinin kıvrımı ya da yüksekte taşınan bir mızrak ucunun şekline dayanarak düşünmüş ve ayırt edebiliyor olmak için fazlasıyla uğraşmıştı. Devriye, onunla hedefinin arasındaydı ve neredeyse doğrudan kendisine doğru geliyorlardı, ama henüz onlar tarafından görüldüğünü düşünmedi.

Mark, binicileri görür görmez, neredeyse kendiliğinden bir çalılığın arkasına gizlendi ve saklandığı yerden onları izlemeye devam etti. Şimdi yanından sarkan Kılıç'ın hangisi olduğunu hatırladığında, onlar geçerken görüş sahalarının, nasıl en iyi şekilde dışında kalacağını, neredeyse düşünmeden planlıyordu. Gözbulandıran’ı daha önce bir kez daha kullanmıştı ve onun güçlerine tamamen güveniyordu.

Elini Kılıç'ın kabzasında tutarak, cesur bir tavırla ayağa kalktı; Kılıç'ın harekete geçirici gücünü hissederek yaklaşan Süvarilerin üstüne doğru dümdüz yürüdü. Ama devriyeler, tam onu görecekleri sırada yollarını biraz değiştirerek ters istikamete doğru döndüler. Mark, küfürler mırıldandı. Eğer çaresiz olsaydı ve saklanmaya çabalasaydı, diye düşündü, kendisini aramayı bile denemeden anında bulurlardı.

Onların izlerine ulaştığında, görüş sahasının tamamen dışına çıkmışlardı, Mark, mavi dağları arkasına alarak, izleri güneş batana kadar takip etti. Prenses Rimac’a götürdüğü haberler gerçekten alışılmıştı. Askerlik içgüdüleri ona, buradaki elverişli durumdan mükemmel bir şekilde yararlanabileceğini söylüyordu.

Birkaç saat sonra devriyeyi yakaladı, bir düzine kadar güçlü gözüken adam, ani bir gece saldırısından korkmadıklarını gösterecek büyüklükteki bir akşam ateşinin etrafında toplanmışlardı. Mark onların önünde durmak

için ateşe doğru uzun adımlarla ilerlerken, Gözbulandıran’ın kabzası, elinin altında hafifçe titreşiyordu.

Hepsi ona baktı ve istiflerini bozmadan oturmaya devam ettiler. Çetin savaşçılar olmalarına rağmen, korktuklarını görebiliyordu. Kendi suretinde olan bir şey yüzünden mi korktular, bilmiyordu. Kendi vücudunun aşağısına bakarak, göreceğini bildiği gibi, değişmemiş olduğunu gördü.

Mark, sessizliği bozma işini onlara bıraktı. En sonunda, muhtemelen çavuşları olan birisi ayağa kalktı; başını eğerek selam verdi ve sordu: "Efendim, bizden ne istiyor?"

"Talimatlarınız sizi nereye götürüyor?" Mark’ın sesi, kendi kulaklarına, öncekinden farklı gelmedi.

"Soylu Efendim, biz Karanlık Kral’ın karargâhına katılmak için yola çıktık. Orada yüzbaşımıza, devriye gezimizin sonuçlarını bildireceğiz."

Mark derin bir nefes çekti. "Beni de yanınızda götürüyorsunuz."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jord, kaşınan kesik kolunu hafif hafif kaşıdı ve ardından oradaki alışılmamış acıyı hissederek yüzünü ekşitti. O noktayı daha hafif bir şekilde parmak ucuyla ovaladı. Küçük bir şişlik vardı.

Şikâyet etmiyordu. Aksine. İyi bir kumaşla kaplı, yumuşak bir divanda, sabahın ilk ışıkları içinde yatmaktaydı. Kuşlar, yakınlarında neşeli bir şekilde ötüşüyordu. Dün geceki yağmur yüzünden canlanmış olan bitki ve kuşların bulunduğu geniş bir bahçeye sahip, zarif bir çatı terasında tek başınaydı. Teras, Courtenay Malikânesi’nin düz çatısının büyük bölümünü kaplıyordu. Bitirememiş olduğu tabağın yanında ikinci bir yemek tabağı Jord'un yanındaki küçük bir masanın üzerinde duruyordu. İpek olması gerektiğini düşündüğünü, ama kendisine yabancı gelen bir maddeden yapılmış güzel bir gecelik giymekteydi. Eh, açıkça ve oldukça şanslı bir şekilde, zengin ve güçlü arkadaşlara ulaşmıştı, bu yüzden bu ayrıntıların hiçbiri o kadar da şaşırtıcı değildi.

Onu şaşırtan şey - aslında şaşkınlıktan neredeyse donabırakan - yaralarına ne olduğuydu.

Jord'u bu sabah yukarıya, terasa taşıyan güçlü adam, açıkça bir tür hizmetkârdı ve onun Courtenay Malikânesi'ne daha dün gece geldiğini söylemişti. Efendilerinin gizli ilişkilerini ve kendisinin, buradaki işi hakkında ne kadar bilgiye sahip olduklarına emin olamadığı için Jord, hizmetkârları daha fazla sorgulamamıştı.

Dün gece hakkında son hatırladıkları, kanamadan ölmek üzere olduğunu ve bayıldığında asla ayılamayacağını bilerek evin arka kapısına vurmaya çalışırken tükendiğiydi. Gerçekten de bayılmış olmalıydı. Ve şimdi kesinlikle kendindeydi, neredeyse sağlıklı, kurt gibi aç - ve yaralarının tamamen iyileşme yolunda olduğunu hissediyordu.

Güneş şimdi daha yukarılara yükselmişti, rahatsızlık verici bir sıcaklığa ulaşmaya başlayabilirdi, ama tam uygun açıya yerleştirilmiş bol yapraklı bir kameriye de divanı gölgelemeye başlamıştı. Şehrin sokaklarının gürültüsü artıyordu, ama sesler rahatlatıcı bir şekilde oldukça aşağıdan geliyordu. Jord, içlerinde yaşaması gerektiğinde şehirler hakkında yeteri kadar şey öğrenmişti, ama sadece bir köyde veya ufak bir kasabadayken kendi evindeymiş gibi hissedebiliyordu.

Şimdi fark ettiği kadarıyla kendisini gölgeleyen kafes, aynı zamanda onu şehrin yakın olan diğer yüksek binaları tarafından görülmekten de saklıyordu. Bu arada, kafes işlemelerinin ve yaprakların açıklıkları güzel bir manzara sunuyordu. Ormandaki ağaçlara benzeyen, koyu maviye çalan kurşun rengi çatı tepeleri, şehrin heybetli surlarının oluşturduğu düzensiz ufka doğru yayılıyordu. Tashigang, burada bir sürü kola ayrılarak akan Corgo ırmağının kıyısına ve bir dizi tepenin üstüne kurulmuştu. Gerçekten de nehir kenarında olan Courtenay Malikânesi doğal olarak en alçak bölgelerden birindeydi. Bunun etkisi şuydu ki, uzaklardaki duvarların ve tepelerin üzerindeki yapılarının bazı kısımları, sihirli bir yükseklikteymiş gibi, olduklarından daha büyük görünüyor ve bir Eski Dünya hikâyesinden çıkmış kulelere dönüşüyorlardı.

"Günaydın." Jord'un düşüncelerini yarıda kesen bu sözcük, hiç tanımadığı bir kadın sesiydi. Arkasına dönerek kafes işlemelerinin arasından bakıp kadını görmeye çalıştı. Kadın genç, ufak tefek yapılı, gerçekten mini minicik ve siyah saçlıydı; beyazlar giymişti, bir hanım olduğu açıkça belliydi. Genç bir dadı ve küçük bir çocuk, konuşulanları dinleyemeyecekleri bir mesafede, çatının bir sayfiye bahçesi gibi görünmesine yardım eden çakıllı bir patikanın yanında, arka planda duruyorlardı.

"Günaydın, Hanımım." Geçen on yıl boyunca Jord, kozmopolit toplumlarda yeterli sıklıkta bulunmuştu ve artık neredeyse herkesin yanında kendisini rahat hissedebiliyordu. "Beni buraya taşıyan adam, Efendi Courtenay ve Hanımı’nın evinde olduğumu söyledi."

"Öylesiniz; ben bu evin hanımıyım. Tanrılar ve iblisler adına, lütfen ayağa kalkmaya çalışmayın. Ve sen de Jord'sun."

Jord, gösterdiği belirgin bir kalkma çabasını yarıda kesti. "Ben Jord'um, sizin de söylediğiniz gibi ve yardımınız için sizlere teşekkür ederim."

"Yiyeceklerin tadı damağınıza göre değil mi?"

"Çok güzel. Sadece bana yeterli olandan fazlasını verdiler."

Hanım ona düşünceli bir şekilde bakıyordu. Yakında iskemleler vardı ama şu anda ayakta durmayı tercih ediyordu. "Yani, Prenses Rimac seni bize gönderdi. İki Kılıç'ı ona geri götürmek için kurye olarak."

Jord, yaralı dizini biraz bükmeye çalıştı ve hissettiği acıyla yüzünü ekşitti. "Bu işe daha başlayamadan başarısız olmuş görünüyorum." Bunlar, sadece öylesine söylenmiş sözlerdi. "Pekâlâ, sıradaki iş her neyse yapabildiğim kadar iyi yapacağım. Ama bir şeyler yapmaya kalkışmadan önce iyileşmeye ihtiyacım var gibi görünüyor."

Hanım kendisine dikkatle bakmaya devam etti. Bir sebep yüzünden kadının ilgisini fazlasıyla çektiği açıkça belliydi. Konuşmaya başladı: "Hizmetkârlar - gerçekten bir hizmetkârdan daha öte olan Denis dışındakilerin tümü - sizin sadece hırsızlarla bir çarpışma geçirmiş ve yardıma ihtiyacı olan bir tüccar olduğunuzu düşünüyorlar. Böyle şeyler bizim işimizde fazlasıyla alışılmış bir durumdur."

"Benimkinde de, şanssızlık. Hayatımı kurtardığınız için bir kere daha teşekkür ediyorum." Jord durakladı. "Ama bana bir şeyi söyleyin. Beni yukarı taşıyanlar buraya dün gece geldiğimi söylediler. Ama... Şaşkınlık içerisinde yaralarını gösteren bir hareket yaptı.

"Prenses Rimac'a götüreceğin Kılıçlardan bir tanesi Merhamet Kılıcı'ydı."

"Ah." Kendini dirseklerinin üstünde destekleyen Jord, tekrar sırt üstü uzandı. "Bu durumu açıklıyor."

Hanım, başını başka bir yöne çevirdi. Çocuk, çatının diğer tarafında anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu. Ama bir başkası, yaklaşık olarak hanımın yaşında iri yarı bir adam kafes işlemelerinin bir köşesine doğru yaklaşıyordu. Kuşlar uçuşarak adamın yolundan çekildiler. "Kocam," diye belirtti kadın.

Jord, kendisini tekrar dirseklerinin üstünde yükseltti. "Efendi Courtenay. Tekrar teşekkürlerimi sunarım."

İri yarı adam, yüzünü çok daha neşeli gösteren bir ifadeyle gülümsedi. "Ve siz de hoş geldiniz, karım bunu size zaten söylemiştir."

Jord'un ev sahipleri yakındaki bir bankın üzerine yan yana oturdular ve dün gece onu yaralayan saldırıyı kendisinden dinlemek istediler. Kendisi de yere yıkılmadan önce saldırganını öldürmüş olduğunu söylediğinde, ikisi de rahatlamış görünüyordu.

"Seni takip edenlerden birkaçı senden biraz sonra buraya geldi. Ama onları ortadan kaldırmayı başardık," diye bilgilendirdi ev sahibi.

"Beni takip edenler? Birkaçı daha?" Jord, birkaç Tanrı ve iblisin anatomik özelliklerini hatırlatan dünyevi bir şekilde küfretti. "Ben de durumun böyle olmasından korkmuştum ama onlarla ilgili hiçbir şey göremedim." Endişesini inleyerek dile getirdi.

Efendi Courtenay'ın kalın eli, boş ver anlamında bir işaret yaptı; artık bunun için yapılacak hiçbir şey yoktu. Courtenay daha sonra karısına, bir tür işareti ileten bir bakış attı ve kadın da konuğuna, yeni konu açmak isteyen birisinin edasıyla döndü.

"Jord, sen hangi köyden geliyorsun?" diye sordu.

Bu soru, uzun yıllardır adamı şaşırtıyordu. "Neden? Oldukça haklısınız bayan, ben bir köylüyüm, şehirli değilim. Ve oldukça uzun bir süre boyunca köylerde yaşadım."

"Ama yirmi yıl önce, Arin-on-Aldan'da yaşıyordun, değil mi? Ve hep orada mı yaşadın - yani on yıl öncesine kadar?"

Jord, başını sallayarak onayladı ve hafifçe iç çekti. "Diğer birçok köyün de başına geldiği gibi, Hanımım, orası da artık yerinde değil. Yani duyduğum kadarıyla öyle. Beni bağışlayın, asil efendim ama bana köyüm hakkında soru soranların çoğunun aklında ondan daha önceki köyüm vardır. Treefall, Vulcan'ın Kılıçlar'ı dövmede kendisine yardım etmem için beni aldığı yer. Evet, ben o Jord'um. Dünyada sağ kolu eksik olan çok fazla Jord yoktur sanırım. Çoğu kez başka bir isim kullanırım ve nereli olduğumu soran insanlardan uzak dururum. Ama sizi, elbette ki memnuniyetle yanıtlayacağım. Her neyi bilmek isterseniz."

"Biz," dedi devasa, geniş adam, "senden daha asil değiliz. Doğduğum zamanki ismim Courtenay değildi, bana sadece Ben denirdi. Orası, sadece tek bir ismin yeterli olduğu fakir bir köydü. Purkinje'li Ben, diyor bazıları şimdi bana. Büyük olasılıkla, geçen dört yıl içerisinde bir yerlerde duymuşsunuzdur. Ben, Mavi Tapınak'ı yağmalayan Ben'im ve onlar da

yakalayıncaya kadar peşimi bırakmamak üzere dışarıdalar. Fazlasıyla eminim ki, sizi buraya kadar takip edenler de onların adamlarıydı."

"Ve benim gerçek ismim de Barbara," dedi Hanım, basit bir yaklaşımla. Solgun elini terasın ve tüm evini lüksünü içine alan bir hareketle oynattı. "Bu, Mavi Tapınak servetinin hepsi veya hepsiydi. Sandıklarından ve mücevher dolu sepetlerinden sadece tek bir avuç dolusu."

"Ya!" Jord başını sallayarak onayladı. "O yağmacıları yağmalayan Ben isimli adamı duymuştum. Bu hikâye neredeyse her yerde -"

Hanım, sabırsız bir tavırla onun sözünü kesti. "Hikâyeleri duyduğunuza göre, yağmalama sırasında Ben'in yanında olan, Mark isimli birini de duymuş olmalısınız." Bu noktada Barbara Jord'a ilk kez gerçekten gülümsüyordu. "Ve sizin de Mark adında yetişkin bir oğlunuz var, değil mi?"

"Evet," dedi divandaki adam. "Bu oldukça yaygın bir isimdir. Neden?"

"Çünkü o sizin Mark'ınız," dedi Hanım. "Ve onu uzun zamandır görmememize rağmen, onun iyi dostlarıyız. Mavi Tapınak'tan kendisi için hiç mal almadı. Hâlâ orada, Sör Andrew'un ordusunda askerlik yapmakta. Ve korkarım ki, sizin ölmüş olduğunuzu düşünüyor."

"Ya!" dedi misafir yine. Sırt üstü uzandı ve gözlerini kapayarak yumruğunu sıktı. Dudakları, sanki dua ediyormuşçasına kıpırdandı. Ardından gözlerini açtı ve kendisini bir kez daha dirseklerinin üzerinde hafifçe yükseltti.

Şimdi, ev sahiplerine neredeyse sanki onlar onun yargıcı ve kendisi de onların tutuklusuymuş gibi konuşuyordu. "Mark'ın o gün köyden kaçması gerekti... şimdi on yıl mı oldu? Neredeyse. Köykurtaran'ı alıp onunla kaçması gerekiyordu. Evet, benim yere yıkıldığımı gördü. O andan beri benim ölmüş olduğumu düşünüyor olmalı. Geri dönemedi, biz de nerede olduğunu bulamadık. Çok fazla şey oldu, köyü terk etmek zorunda kaldık. Bir daha asla haber alamadık...

Jord'un sesi yeniden değişti, bu defa neşeliydi. "Bana ondan bahsedin. Hâlâ askerlik mi yapıyor diyorsunuz? Ne -?" Açıkça, nereden sormaya başlayacağını bilmediği çok fazla sorusu vardı.

Çatının tepesine yine birisi geliyordu. Jord, bir kapının kapandığını duydu ve ayak sesleri, çakıl döşeli yoldan hafifçe çatırdayarak geldi. Bir duraklama ve dadının sesini çağrıştıran birkaç sözcük. Sonra ayak sesleri devam etti. Bu defa orada, Jord'a Denis olarak tanıtılan, lakabı Hızlı olan

ince yapılı, siyah saçlı bir delikanlı belirdi. Yaşlı adamı nazikâne bir şekilde selamladı ve bir kolunu, ağrıyormuş gibi uzun gömleğinin içinden ovalayarak ayakta durdu.

Jord, yeniden kesik uzvunu ovaladı. Kılıç'ın ona dokunduğu yerdeki şişlik biraz daha büyümüş gibiydi.

"Sokaklardan ne haber?" diye yeni gelene sordu Ben.

"Bizim maaş verdiğimiz yerli halktan hiçkimse geceyarısı, etrafta dönen bir şeylerin farkına varmamış. Evlerde kalmak için iyi bir geceydi."

"Denis," dedi Ben, "otur." Ve yakındaki boş bir sandalyeyi işaret etti. Ardından kafasını çevirip seslendi: "Kuan-yin? Bebeği aşağıya indir, olur mu?"

Şimdi bir kapı tekrar kapandı. Dört kişi de ciddiyetle bir diğerine baktı. Ben, genç işçisine dönerek konuştu: "Sana Jord hakkında henüz bahsetmediğimiz bir şey var. Buraya gelmesinin sebebi." Ve Ben o nokta geldiğinde, bundan sonra söyleyeceği şeyi kestiremiyor görünerek durakladı.

"Bizim politik anlayışımızın," diye karısı araya girdi, "ne olduğunu şimdiye kadar anlamış olmalısın, Denis."

"Aynı politik görüşlere sahibiz, Hanımım," diye mırıldandı genç adam. "Yoksa gerçekten de burada olmazdım." Ama bunun doğru olmadığını biliyordu; her durumda kadının yanında olmak için kalırdı. Kuan-yin'in yanında olmak için kalmış olabilir miydi? Bu çok karmaşık bir konuydu.

"Aynı zamanda biliyorsun ki buradaki konuğumuz gizli bir kurye, eğer ayrıntılara girmezsek. Ve görebildiğin gibi, şimdi işi bir başkası devralacak. İş bekleyemez ve Jord da yürüyemiyor," diye açıklamasını sürdürdü Ben.

Kaşlarını çatılmış durumdaki Jord, müdahale etmeden sessizce dinliyordu.

"Kasabayı şimdi terk edemem, Barbara da edemez. Çok iyi ücreti olan bir iş bu Denis, eğer yaparsan."

Denis, yanaklarının renk değiştirmekte olduğunu hissedebildi. Neredeyse vahşi bir uyuşma gösterdi. "Özel bir ücrete ihtiyaç duymam, efendim, hanımım."

Jord, hâlâ Denis'e dikkatli bir şekilde kaşları çatılmış olarak bakıyordu.

Barbara, bu bakışı doğru bir şekilde yorumlayarak, yaşlı adamın güvenini tazelemek zorunda kaldı. "Denis, Beyaz Tapınak'ın tavsiyesi üzerine bir buçuk yıl önce bize geldi. Biz onlara başvurup işimizde bize yardım etmek

üzere eğitilebilecek uygun ve dürüst bir metal işçisi aradığımızı söylemiştik. Bilirsiniz, birçok insan oradan işçi temin eder."

Jord, Denis'e sordu: "Ne kadardır oradaydın, yani Beyaz Tapınak'ta?"

"Üç yıldan biraz fazla."

"Peki neden ayrılmaya hazırdın?"

Denis omuzlarını silkti. "Onlar iyi insanlardı, benim hayatımı kurtarmışlardı. Ve bir süre için Ardneh'e hizmet etmek güzeldi. Ama sonra... Zayıflayıp düşmekte olan bir şey belirten bir hareket yaptı.

"Onlara katıldığında çok genç, yarı çocuk olmalısın."

"Ve yarı ölü, aynı zamanda. Bir çete kavgasından sonra beni sokaktan çekip çıkardılar ve hayata geri döndürdüler. Onlara çok şey borçluyum ama sanırım orada olduğum sürece de onlara yardımlarını ödedim. İyi şartlarda ayrıldık."

"Ya!" dedi Jord. Biraz rahatlamış gözüküyordu. Ben'e baktı ve ardından konuştu: "Eh, efendim, iş sizin ellerinizde, benim değil. Belki de şu anda bu delikanlıyı göndermek en iyi seçenek."

Ben, raslantı olarak işitilme ihtimallerinin olmadığından emin olmasına rağmen, etrafını ihtiyatlı bir bakışla taradı. Ardından "İki Kılıç taşıyacaksın," diye sessizce fısıldadı.

"İki," dedi Denis, neredeyse duyulmaz bir fısıltıyla ve yutkundu.

"Evet, ikisi de şimdi burada evin içinde ve düşmanın evi izlediğini var saymak zorunda olduğumuz için onları kaçırabildiğimiz kadar çabuk bir şekilde kaçırmalıyız. Şehrin yetkilileri bana dostça davranmaya niyetlenecekler; ama elbette ki sonuçta Belediye Reisi, Gümüş Kraliçe'ye karşı sorumludur. Ve o da, hepimizin bildiği gibi, en azından bazı zamanlarda Vilkata ve de Mavi Tapınak'ın müttefikidir. Yani, Belediye Reisi'nin dostluğuna veya biz kararlaştırılmış şeyleri yaparken öbür tarafa bakışına bile asla itimat edemeyiz."

"Elimden geleni yapacağım. Onları, güvenli bir şekilde götüreceğim," dedi aniden Denis. Bunu söylerken Barbara'ya doğru baktı. Barbara da, onaylamasını gülümseyerek gösterirken adamın incecik boğazında nabzının hızla attığını görebiliyordu.

"Güzel," dedi Ben. "Ama bu arada, onları Prenses'e götürmüyorsun. Onları başka bir yöne, Sör Andrew'a götüreceksin. Prenses Rimac'a giderken birilerinin çoktan yolunu kesmek için pusuya yatmış beklemekte

olduğundan korkuyorum. Dün gece burada olanlardan sonra bunu sezebiliyorum."

Jord, kafasını yavaşça ve isteksiz bir onaylama içerisinde salladı. "Kılıçlar'ı bir yerden harekete geçirmeliyiz. Ve duyduklarıma göre Sör Andrew iyi bir adam."

"Ve senin oğlun da ona hizmet ediyor," diye konuğuna hatırlattı Barbara.

"Muhakkak, Hanım. Ama yine de... biliyorum ki, Rostov Kılıçlar'a güveniyordu. Pekâlâ, sorumluluk artık sizin. Ben bu işte erken ayrıldım."

Biraz sonra Denis ve Jord, Ben'i, Denis'in taşıyacağı iki Kılıç'ın İkincisini, sakladığı yerden kazıp çıkartırken izliyorlardı. Üç adam, asıl dükkânın birazcık arkasındaki pek girilmeyen bir bölgede, evin zemin katının altında genellikle ucuz bir kilitle kapalı tutulan bir sandık odasının içerisindeydiler, içerideki muhtelif hurdaların hiçbiri kimsenin çalma çabasına değmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Bükülmüş, kırılmış veya paslanmış görünen, hepsi uzun zamandır kullanılmadan kınlarının içinde duran kılıç ve bıçakları içeren büyük bir metal yığınının içine girmiş olan Ben, ortalığı alt üst ediyordu. Denis, herhangi bir metal işçisinin bu yığını ne zaman kullandığını hatırlayamadı.

Ben, bu tehlikeli sivri uçlar yığınının dibine yakın bir yerden, iki silahı dikkatle tutarak, birer birer çıkardı - ikisinin de kılıç kısımları uzun, lekelenmiş ve bükülmemişti. Ve bu ikisinin aynı zamanda, sıradışı kabzaları vardı.

Ben, kılıçları temizleyip silmeden önce onları Jord'a sundu. İhtiyar adam, elini kaldırdı; tereddüt etti, dikkatle yerleştirilmiş kirlerin ve yağın altında ayrıntıları görünmeyen bir kabzaya dokundu.

"Hükümverici," dedi, şimdiye kadar On İki Kılıç'a dokunmuş olan tek insan. "Tanıyamacağım bir tanesi bile yoktur."

Günün geri kalanı ve gecenin çoğu, Denis'in hazırlık çalışmalarıyla geçti. Rica ettiği bir şeye izin verilmemişti: Dadıyla, genç Kuan-yin, özel bir vedalaşma - Ben, kıza Denis'in belirsiz bir süreliğine bir iş gezisi için aniden ayrılması gerektiğini bildireceklerini söyledi. Bu daha önce de olmuştu, Kuan-yin duruma şaşırmamalıydı.

Denis, uykusunu da biraz almıştı. Azıcık zaman alan ve ezberlenmesi gereken birtakım talimatlar vardı. Ayrılırken tek başına gezinen bir Ardneh

hacısına benzemek için beyazlar giymişti. Ben, biraz para ve malzeme verdi. Ve Denis, aynı zamanda Jord ile özel bir görüşme yaptı.

Şafak sökmeden önce ayrılma vakti geldiğinde, Denis, Jord'un içeri girmiş olduğu arka kapıya doğru götürülmeyişine şaşırmıştı. Bunun yerine elinde bir Eski Dünya meşalesi tutan efendisi tarafından, merdivenlerden bir kat aşağıya, Denis'in kapatılmış bir bodrum ambarından başka bir şey olarak bilmediği bir yere götürülmüştü. Burası ağır bir şekilde rutubet kokuyordu. Etrafta periyodik olarak yenilenen kemirgenleri uzak tutmaya yarayan büyülere ve zehirlere karşı yaşamanın bir yolunu bulup duruma meydan okumaduklarının kanıtı olarak kaçışıp koşturan farelerin sesleri vardı.

Efendisi, ağır bir balyanın yerini değiştirmek için bütün gücünü kullandı. Sonra, bu odanın zeminini oluşturan yekpare taşlardan bir tanesinin yerinden oynayabileceği ortaya çıktı. Ortaya çıkan deliğe bakan Denis, yansıyan ışığın kendisine ayaklarının sadece bir metre aşağısında, derinliği anlaşılamayan düzenli bir su akıntısını göstermesine şaşırmıştı. Evin nehre ne kadar yakın olduğunu bilmesine rağmen böyle bir şeyin varlığından asla şüphelenmemişti.

Denis'in artık Ben olarak tanımaya başladığı adam eğildi ve deliğin kenarındaki incecik bir zinciri yakaladı. Sonra zinciri, iyi durumda beyaz bir kanonun, suyun hareketiyle aşağı yukarı hareket eden baş kısmı görününceye dek kuvvetle çekti.

"Kanoyu bu öğleden sonra yükledim," diye homurdandı Ben, "sen uyurken. Yükün şuradaki tahtanın altında. İki Kılıç da battaniyeye sarılı durumdalar, böylece takırdamayacaklar. Ve tabii ki kınlarındalar. Islanabilir ama paslanmazlar." Ben, deneyimlerinin sakin hakimiyetiyle konuştu. "Orada bir kürek ve ihtiyacın olacak her şey var."

Denis daha önce bir iki defa Courtenay Malikânesi için başka ticari görevlerde de kano kullanmıştı. Tekneyi yeteri kadar iyi kullanmayı başarabiliyordu. Ama bu tekneyi nehre nasıl çıkaracağı henüz belli değildi.

Ben talimatlar vermeyi sürdürdü. Kafanı, gizli su geçidinin alçak tavanına çarpmaktan kaçınman için ilk önce aşağıya çömelmeliydin. Sonra tekneyi iterek ve yanlardaki taş çıkıntıları çekerek dar kanaldan içeri ileriye yöneltmeliydin. Nehre ulaşmak için gidilecek mesafe pek uzun değildi.

Denis teknenin içinde eğilirken, beyaz kanonun üzerinde herhangi bir işaret olmadığını fark etti. Kanonun içinde veya Denis'in üzerinde, kanoyu

ya da kendisini Courtenay Malikânesiyle ilişkilendirebilecek hiçbir şey yoktu. Artık yola koyulması gerekiyordu ve yapılan plan onun sıradan bir Ardneh hacısı rolünü oynamasını gerektiriyordu; Beyaz Tapınak deneyimi sayesinde bu rolü oynamakta pek zorlanmayacağı açıktı. Bir hacı olarak hırsızlar tarafından rahatsız edilmesi pek olası değildi. Herkesin, tıbbi bakıma bir gün ihtiyacı olurdu ve bu yüzden de sağlayabilecekleri sayesinde dokunulmazdı, ikinci bir nokta da Ardneh'in halkının değer taşıyan şeylerin büyük bölümünden hep biraz uzak durmasıydı. Üçüncü olarak, iyi eğitim görmüş olanların savlarına göre ölmüş olmasına rağmen, Ardneh hâlâ saygıdeğer bir Tanrı'ydı ve eğer onu kızdırırlarsa kendilerine neler olabileceğinden korkan çok sayıda insan vardı.

Son vedalaşmalar kısaydı. Sadece evin hanımı, Denis'i şaşırtarak, elini sıkmak için vedalaşmanın son anında ortaya çıkmıştı. Sanki büyüyle mühürlenmiş bir şey gibi, kadının parmaklarının sıcaklığı Denis'inkilerde kaldı. Bunun tadını çıkaramadı; ona son bir bakış atmaktan fazlasını da yapamadı çünkü kafasına gerekli açıklık sağlamak için kanosunun içine çömelme zamanı gelmişti. Birisi onun için zinciri serbest bıraktı ve daracık yeraltı geçidinin kaba duvarlarına karşı hafif tekneyi elleriyle iterek ileriye doğru sürüklemeye başladı. Akıntıya karşı ve ışıktan uzağa ilerliyordu. Döşeme taşı gıcırdıyarak yerine geri yerleştirilirken çevresindeki zifiri karanlık daha da koyulaşarak her tarafı sarıyordu.

Denis kendisini ileri çekmeye devam etti. Şimdi sudan yansıyan soluk bir ışığın gölgesi ileride bir yerden gözüne ilişiyordu. Rotasının karşısında taştan yapılma alçak bir üst eşiği görünce, engelin altından geçmek için kafasını ve vücudunu kanonun küpeştesine doğru neredeyse tamamen eğmeyi bir şekilde başarmıştı.

Teknesi şimdi daha büyük ve zifiri karanlık olmayan bir odaya girmişti. Denis'in dik oturabilmesi için yeterli açıklık vardı. Bir anda etrafındaki geniş bir çevrede suyun içinden kerestelerin yükselmekte ve kafasının birkaç metre üstündeki düz tahta bir yüzeyi desteklemekte olduğunu fark etti. Denis, artık bir ırmak rıhtımının tam altında olduğunu fark edebiliyordu.

Kanonun geçebilmesi ve açık havanın loş karanlığına, sisli geceye varabilmesi için, temel kazıklarının arasında yeterli büyüklükte boşluklar vardı. Rıhtımın altından, küreklerini artık serbestçe kullanarak ihtiyatla çıkarken, kendisini ırmağın tanıdık bir kanalında kürek çekerken buldu.

Tüm pencereleri sanki içerideki herkes uyumuş gibi karartılmış olan, biraz önce ayrıldığı ev işte oradaydı. Eğer ırmakta bu gece başka bir trafik varsa, sis yüzünden bunu göremedi veya duyamıyordu. Ama bu saatte trafik olabileceğinden şüpheliydi.

Denis, kanosunun pruvasını akıntının tersine doğru çevirdi ve durmaksızın kürek çekti. Gün ışığının ilk pırıldamaları göğün doğusunda çoktan görünmeye başlıyordu ve gündüzleri düzenli olarak açılan şehir surlarındaki kapıya, gün doğumunda varmak istiyordu. Muhtemelen dışarıda bekleyen mavnaların ve teknelerin oluşturacağı hafif bir giriş trafiği olacaktı; nöbetçi onu derhal dışarı çıkarmalıydı, büyük olasılıkla çok fazla da dikkat etmeden.

Nehrin bu kanalı, onu koca şehrin geçmiş bildik görüntülerine götürdü. Denis’in tanımış olduğu çoğu insan buranın dünyadaki en büyük şehir olduğunu söylemişti, ama işin doğrusunu kim bilebilirdi? Sağ taraftaki kıyıda yelken boyayıcıları vardı; işlerine her zaman olduğu gibi erkenden başlıyorlardı; ürünlerinin uzun bayraklarını durularlarken nehri şimdiden lekelemeye başlamışlardı. Ve diğer kıyıda balık pazarlarından biri açılmaktaydı.

İncelmekte olan sisin içinden, birkaçı dışında korudukları tüm binalardan daha yüksek kalın şehir surları, Denis’in görüş sahasına kendiliğinden giriverdi. Hikâyelerin söylediğine göre sertleştirilmiş, neredeyse yıkılmaz taştan, Eski Dünya büyüsü denen teknoloji tarafından yapılmışlardı. Birbirine yakın aralıklarda, aynı maddeden yapılmış heybetli kulelerle desteklenmişlerdi. Beş yüz yıldan fazla bir süredir çok sayıda kuşatma (söylenene göre) denenmiş, tekrar tekrar marifetli saldırı tertibatlarıyla tehdit edilmiş ve birkaç lağım kazma girişiminde bulunulmuştu; ama surlar yapıldıklarından beri, askeri bir saldırıyla asla düşmeyen bu şehrin muhafızları olarak hâlâ ayakta duruyorlardı. Krallar, kraliçeler, ve güçlü generaller aciz bir şekilde bu surların dışında köpürmüşler, sözde fatihler isyankâr bölüklerinin ellerinde oracıkta ölmüşlerdi. Kuşatma, açlık, katliam, hepsi Tashigang’a karşı tehditler savurmuştu ama hepsi boşuna olmuştu. Corgo, bütün yıl boyunca akardı ve balık konusunda her zaman cömertti. Geleceği düşünen kent sakinleri ve Belediye Reisi’nin uygun yiyecek stokları bulundurma ve - belki de en önemlisi - dış düşman ve dostları büyük bir özenle seçme gibi bir geleneği vardı.

Şimdi su yolunu kapıyan kapı yukarı kalkıyor, nehrin bu kanalını geçişe açıyordu. Nehir kapısı muazzam bir ölçekte yapılmış, şehrin surlarıyla aynı mühendislik yeteneğiyle incelikle işlenmiş, inip kalkabilen demir bir parmaklıktı. Parmaklığın hareketi, demir zincirler üzerine binen, surların muhafız kulelerine inşa edilmiş makaralarla desteklenen, çok büyük karşı ağırlıklar tarafından sağlanıyordu. Tanıdık bir şehir sabahı gürültüsü çıkaran demir parmaklığın kalkma işlemi biraz zaman aldı.

Kanalın su altında, bir yandan diğer yana uzanan başka bir devasa zincir, hacimli düşman gemilerinin geçişine karşı fazladan bir koruma sağlıyordu. Ama Denis'in, bunun dipteki çamura kadar indirilmesini beklemesine gerek yoktu. Nöbetçi tarafından dikkatsizce yanıtlanan bir el sallamasıyla birlikte, enerjik bir şekilde kürek çekerek, dışarıya doğru yöneldi.

Ara sıra arkasına bakarak, nehrin yukarılarına doğru ilerlemeye devam etti. Hâlâ süren sabah sisinin etkisiyle, Tashigang'ın kuleleri, sanki büyülü kumaşlar gibi sisin içinde eriyorlarmış gibi görünüyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Mark’ın kulakları, hareket halindeki insan ve hayvan ayaklarının durmaksızın toprağı döven, bitip tükenmek bilmeyen sert toynak sesleriyle doluydu. Güneşin ve tozun içinde geçen günler ve ateş ışığındaki geceler boyunca, insanlar arasında pek fazla sohbet yapılmıyordu. O ve kendisine eşlik eden Karanlık Kral'ın süvari bölüğü, savaş ve işgalden ağır yaralar alan topraklarda, yakılmış köyler ve harap edilmiş tarlalar diyarında ilerliyorlardı. Her başlayan günle beraber ortalığı viraneye döndüren işgalin yakın zamanlarda yapıldığı ortaya çıkıyordu ve Mark, buna sebep olan ordunun pek uzakta olamayacağına karar vermişti. Bu diyarın gözle görülür yegane sakinleri belki sadece karşı gelme tavırları, belki de sadece bir fatihin saçma bir arzusu yüzünden kazıklara oturtturulmuş ya da asılmış durumdaki ölülerdi.

Önceleri Mark’ın nereye götürülmekte olduğuna dair bazı belirsiz şüpheleri vardı. Bunlar şimdi tamamen ortadan kaybolmuştu. Edindiği kişisel deneyimlere göre, hareket halindeki her ordu yıkıma sebep olurdu, ama sadece Karanlık Kral'ın kuvvetleri bu türden acımasız bir vahşilikle ilerlerdi. Teşhir edilmekte olan insan kurbanların birkaçı, bir zamanlar beyaz olan giysiler içindeydi; anlaşıldığı kadarıyla, Vilkata artık Ardneh’in insanlarının canlarını bile bağışlamıyordu.

Her yerde bulunan ölüleri yemekte olan kuş ve sürüngenlerin dışında, etrafta hayvan yaşamı bile yok gibiydi. Devriye bölüğü ilerledikçe ara sıra

yol kenarının yakınlarındaki iğrenç bir ziyafetten yükselen akbaba sesleri ya da karga gaklamaları duyuluyordu. Bir ara, canlı ve sağlıklı gözüken bir keçi, yanından bineklerini eşkin sürerek geçen adamları bir çitin içindeki delikten bakarak izledi.

Mark'a eşlik edenler, onun kendilerine emir verme hakkını asla sorgulamamıştı ve şu ana kadar verdiği tek emri yerine getirmek için enerjik bir şekilde yola devam ediyorlardı. Ordular ve savaşlar hakkında sahip olduğu deneyimlerden yola çıkarak, eşlikçilerini oldukça disiplinli ve inanılmaz şekilde kuvvetli gözüken askerler olarak değerlendiriyordu. Mark'a tanıdık gelmeyen bir aksanları vardı, Vilkata'nın siyah ve altın sarısı renklerini şapkalarına veya kıvırcık kürklerine iğneledikleri küçük nişanlar halinde taşıyorlardı.

Bu adamlar hakkında disiplinli ve kuvvetli olmalarının dışında bir şeyi daha çok geçmeden fark etmişti: bir sebep yüzünden Mark'tan çok fazla korkuyorlardı. Tahmin edebildiği tek şey, onu hangi suret içinde algılıyorlarsa, bu suret onların yüreğinde büyük bir korku ve titiz bir itaat yaratıyordu.

Mark'ın yanındayken adamlar birbirleriyle bile çok zor konuşuyorlardı, ama onlardan biraz uzakta olduğunda, kendi aralarında serbestçe hareket edip konuştuklarını görebiliyordu. Bazan, onun kendilerine bakmadığını düşündüklerinde, içlerinden birisi kendi isteğiyle, Mark'ı tehlikeyi savuşturan bir tılsım olarak yorumladığını belirten bir hareket yapıyordu. Yavaş yavaş, kendisini Vilkata'nın hizmetinde olduğunu bildikleri güçlü ve tehlikeli bir büyücü olarak görüyor olmaları gerektiğine karar vermeye başlamıştı.

Ortaya çıkmasıyla oluşan ilk şaşkınlıklarını üzerlerinden attıklarında, ona yiyecek ve içeceklerinden sunmakta, kullanması için kendi bineklerinden - yanlarında iki üç yedek binekle yolculuk etmekteydiler - seçme hakkını vermekte hızlı davranmışlardı. Her gece durduklarında, Mark, onlarınkinden biraz daha uzakta kendi ateşini yakıyordu. Kısa bir süre içinde onların bu şekilde daha rahat hissedeceklerine karar vermişti, aslında kendisi de böyle daha rahat hissetmişti.

Giderek daha yüksek bölgelere çıkmışlardı ve dolunaya doğru büyüyen ayın altındaki gecelerin soğuğu artmıştı. Ama ödünç aldığı bineğin eyerinin arkasındaki rulo yapılmış battaniyeyi kullanan Mark makul bir rahatlıkta uyuyordu. Onun iyeliği altındaki Kılıç'ın varlığının büyülü gizlenişinin

sürmesine yeterli olacağı için kendisini güvende hissetmesine rağmen, bir elini daima Gözbulandıran'ın kabzasının üstüne koyarak uyurdu. Profesyonel bir anlayışla devriye bölüğünün geceleri etrafa nöbetçiler yerleştirmesi de garip bir şekilde güvenini yeniden tazelerdi.

Yolculuk hızla devam etti. Mark'ın onlara katılmasının dördüncü gününün öğleden sonrasında, Vilkata'nın ana karargâhı görüş alanlarına girmişti.

Biniciler küçük kıraç bir toprak yükseltisiyi geçerken, bir kilometre ilerilerinde hafif alçak bir bölgeye kurulmuş devasa kamp alanı görüş alanlarına girivermişti. Sere serpe yayılmış ordugâh, Mark'a, toprağın kazılıp düzleştirilmesiyle yapılmış gibi görünen büyük bir tören meydanının etrafına inşa edilmişti. Ordugâhın yayılış düzeni oldukça iyi görünüyordu, ama etrafı siper kazıkları ya da başka herhangi bir savunma sistemiyle çevrilmemişti. Daha ziyade, sanki dünyada hiçbir güç ona saldırmaya cesaret edememezmiş varsayımıyla kendini beğenmiş bir şekilde etrafa sereserpe yayılarak kendisini teşhir ediyordu. Mark, canı sıkılarak bu varsayımın muhtemelen doğru olduğunu düşündü.

Eşlikçileriyle birlikte büyük kampa doğru at süren Mark, burasının, daha önce gördüğü her ordudan daha fazla tabur içermesinin yanı sıra, aynı zamanda çok fazla çeşitlilik ve yabani bir sınıflandırma gösteren çadır ve geçici barınaklara yerleştirilmiş taburlar içerdiğine de karar verdi. Ordugâhın dış gözcülerini oluşturan tasmalanmış savaş hayvanlarıyla devriye gezmekte olan kadınlar ve erkekler, yaklaşan Mark ve eşlikçilerine karşı hiçbir kimlik sorma girişiminde bulunmadılar. Ve Mark, insan nöbetçilerin kendisine iyice bir bakmak için yeteri kadar yakına geldiğinde, başlangıçta eşlikçilerinin de yaptığı gibi gözle görülecek şekilde ürkerek geriye çekildiklerini gözlemledi.

Yeniden merak etmeye başlamıştı: Kendisine baktıklarında kimi veya neyi görüyorlardı? Eğer o noktaya kadar sorunlarla başa çıkmayı başarabilir ve Vilkata'nın huzuruna çıkarsa, o kimi veya neyi görecekti? Karanlık Kral'ın korktuğu ya da sevdiği herhangi bir kimsenin olabileceğini düşünmek Mark için çok güçtü.

Mark, sonunda, Karanlık Kral ile kişisel bir karşılaşmaya götürülüyor olabileceğini açık bir şekilde düşündü. Devriye birliğinin yanına giderkenki amacı, düşmanın gizli toplantılarını gizlice dinleme düşüncesinden daha fazlası değildi, tıpkı Draffut'un, Tanrıların arasında tanınmadan dolaştığını

söylediği gibi. Şimdi ilk defa, bundan daha fazlasını başarmanın onun görevi olabileceği düşünüyordu. Bu düşünce inanılmaz merak uyandırıcı ve aynı zamanda da fazlasıyla korkutucuydu; ve şimdi bu durumdan kesin bir sonuç çıkarmak için uğraşmayı düşünmüyordu.

Geniş karagâhın derinliklerinde bir yere gelene dek hâlâ eşlikçileriyle çevrelenmiş olarak bineklerini sürmeye devam ettiler. Eşlikçileri orada durdu ve kendi aralarında, Mark'ın gerçekten takip edemediği garip bir lehçeyle elleriyle hareketler yaparak konuşmaya başladılar. Tartışmanın, kendilerini ondan nasıl olabildiğince güvenli ve uygun bir şekilde ayırmak olduğunu düşünen Mark, atından inip sonra da atına ve eşlikçilerine izin verdiğini belirten, kendini beğenmiş ve özgüvenli bir el sallamasıyla meseleyi kendi kontrolü altına aldı.

Ardından yanındaki devriye birliğine sırtını dönüp yakındaki çadırların üstünden gözükmekte olan uzun bir bayrak direğine doğru yönelerek, azametli bir şekilde yürüyerek uzaklaştı. Bayrak direğine, rüzgârsız hava yüzünden gevşek bir şekilde duran siyah ve altın sarısı renginde uzun bir bayrak asılıydı. Mark, bu bayrağın karargâh merkezlerinden birinin yerini işaret ediyor olmasını umuyordu. Bayrağa doğru yürüdükçe, yanından geçtiği askerlerin ve diğer kamp görevlilerinin dikkatlerinin kendisinde yoğunlaştığını, bakışların üzerine çevrildiğini gördü; ayrıca bazı insanların onun yolunun çok yakınından geçmemek için ilerleyişlerini hızlandırdıklarını ya da yavaşlattığını da fark etmişti.

Şimdi, içinden kocaman, kedi benzeri hayvanların koku ve miyavlamalarının dalga dalga yükseldiği savaş hayvanı ağıllarının etrafından dolmabaçlı bir yol kat etmesi gerekiyordu. Artık geniş tören meydanının bir köşesine çok yakınlaşmış durumdaydı. Geniş meydanın uzak köşelerinden, Mark'ın görüş alanının dışındaki bir yerden, sıcakta talim yapmaya mahkûm edilmiş bahtsız bir süvari biriminin davul vuruşu ve marşları işitiliyordu. Meydanın en yakın köşesinin karşısına baktığında, uzun bayrak direğinin tümünü görebildi. Bayrak direğinin yanında ahşap bir teftiş platformu ve platformun arkasında da ihtişamlı, büyük bir çadır vardı. Diğerlerinin çoğundan daha büyük, siyah ve altın sarısı renklere bürünmüş bir çadırdı.

Burasının Karanlık Kral'ın karargâhı olması gerektiğini düşünen Mark, büyük çadıra doğru azametle yürümeye başladı.

Kınındaki Gözbulandıran'ın kabzasını tutan sağ eli, Kılıç'ta yeni bir güç vızıldanmasını hissedebiliyordu; belki de burada, üstesinden gelmesi gereken birtakım koruyucu büyüler vardı.

Teftiş platformunun ön tarafı, Vilkata'nın bayrağının başka bir örneğini sergiliyordu, bayrak siyah bir zeminin üzerindeki altın sarısı bir kurukafayı göstermek için düzgün bir şekilde yayılmıştı. Kurukafanın göz çukurları, karanlığın içine açılan ikiz pencereler gibi, görmeyen bakışlarıyla ileriye doğru bakıyorlardı.

Mark'ın, ilk bakışta daha çok savaş hayvanlarını barındırdığını düşündüğü alçak kafeslerin etrafından, bir kez daha küçük bir daire çizmesi gerekiyordu. Ama ahşap kafesler böylesi bir iş için çok küçük görünüyorlardı. Biri dışında hepsi boştu ve onun da içinde... içeride hapsedilmiş olan çıplak vücut, bir insana aitti.

Aniden Mark'ın kafasının üstünde, havanın içinde bir şey titreşti, etrafa acı ve korku yayan bir şey. Mark, içgüdüsel olarak bir adım yana kımıldadığında, bu varlık da onunla birlikte hareket etti. Ancak o anda Mark, onun akıllı bir varlık olduğunun farkına varabildi.

Ve bir an sonra bir iblisle karşı karşıya olduğunun ayırdına varabilmişti.

İnsanlara ait bir dili kullanmamasına rağmen iblis, doğrudan kendisine hitap ediyor ve bir şeyler yapmasını emrediyordu. Varlığın iletişimi kulaktan kurmaya mı çalıştığını yoksa doğrudan aklının içine girmeye mi niyetlendiğini tam olarak anlayamamıştı. Anlam parçacıklarından daha fazlasını da kavrayamıyordu. Bu basit olarak bir meydan okumaydı: *Neden buradaydı? Başka bir yerde olması gerekirken, neden şimdi buradaydı? Neden olduğu gibiydi?*

Şiddetli bir şok etkisiyle farkına vardı ki, şu anda bu noktayı geçmesine izin vermeden önce ya da belki onu serbest bırakmadan önce, bir parolanın benzerini sunması için bu soruyu yanıtlaması gerekecekti. Onun, Mark'a baktığında nasıl bir sureti gördüğünün açıkça bir önemi yoktu. Burada, büyük çadıra yaklaşırken, herkes durdurulmalıydı. Ve Mark, bu iblisin sevdiği veya korktuğu herhangi biri veya bir şey olduğundan kuşku duyuyordu.

Mark'ın, iblise ait olan sesi, onun sözleriyle yanıtlaması, bir arıyla yapıyor olabileceği sohbetten daha ileriye gidemezdi. Korkunun dehşet duygusu yaratacağını biliyordu. Burada, Vilkata'nın gücünün ve kontrolünün tam kalbinde böylesi korkunç muhafızlar olabileceğini

önceden tahmin etmesi gerekiyordu; büyük bir olasılıkla Karanlık Kral’ın ta kendisi, ilerideki o devasa çadırın içindeydi. Burada, belki de, Gizlilik Kılıcı'na karşı savunma planları bile yapılmıştı. Burada onun güçleri yeterli olmayacaktı-

İblisin ona ilk meydan okuyuşunun ardından sadece saniyeler geçmişti, ama Mark daha şimdiden yaratığın artan şüphesini hissedebiliyordu. Şimdi Mark'ın zihnine karşı çarpan daha da kaçınılmaz bir sorgulama yolladı. Mark'ın sahip olmadığı büyü işaret ve anahtarlarını kanıtlaması için onu sorguluyordu. Kısa bir süre içinde, tüm bunlara rağmen bir büyücü olmadığı, bir sahtekâr olduğu kesinleşecekti.

Ümitsizlikten kaynaklanan dengesizlik içindeki Mark, dört yıl öncesine ait ama hâlâ rahatça hatırladığı bir anıyı toparlamaya uğraştı. Bu, onun, gömülü Mavi Tapınak hazine mahzenlerinin derinliklerinde bir iblisle, yakından karşılaşmasının yegâne hatırasıydı. Şimdi, eskiden yapılmış olan şeyin ümitsiz bir taklidiyle Mark, titreşen havanın içine doğru nefesi kesilerek emretti:

"İmparator adına, git ve geçmeme izin ver!"

Havada anlık bir uluma oldu. Aynı anda, kasırga şiddetinde anlık bir rüzgâr esti. Mark kendisine meydan okuyan varlığın iletişiminin son bir parçasını yakaladı - öfkelenmişti ve onu kesinlikle bir sahtekâr olarak tanımlıyordu. Ama bu bir sorun yaratmadı. İblis, bunun hemen ardından, sanki sonsuza uzayan görünmez çelik kablolarla çekilmiş gibi anında çekip gitmiş olduğu için bu konuyla ilgili hiçbir şey yapamadı.

Mark’ın üstündeki hava şimdi sessiz ve sakindi ama bu karşılaşma yüzünden sarsılan duyularının normale dönmesinden önce dakikalar geçmesi gerekiyordu. Tökezlediğinin ve neredeyse düşmekte olduğunun farkına vardı, gövdesi öne doğru eğilmişti, elleri, sanki iblisin yakıcı sıcaklığının veya öfkesinin korkunç tehlikesinden sakınmak için, önünde yarı açık bir şekilde iki yanına açılmıştı. Aslında neredeyse buna yakın bir şeyler olmuştu.

Hızla ayağa kalkarak etrafına bakındı. İblis her nereye gitmişse, geriye dönmekte olduğuna dair bir işaret yoktu. Büyük çadırın ön tarafının yakınlarında, birkaç kişi aylak aylak veya sohbet ederek ayakta durmaktaydı; bu karşılaşmada oluşan bir şeylerin ya da onun yanıtının, en azından bazılarının dikkatini çekmiş olması gerekiyordu. Ama Mark’ın söyleyebileceği kadarıyla, sanki alışılmışın dışında hiçbir şey

olmamışçasına herkes kendi işiyle uğraşmaya devam ediyordu. Belki de, diye düşündü, bu, burada, entrika merkezi olması gereken bu yerde, gerekli olan davranış biçimiydi.

Mark yürümeye devam etti. Şimdi hapishane kafeslerini ve teftiş platformunu arkasında bırakarak, tüm belirtileriyle Vilkata'nın çadırı olduğunu gösteren devasa çadırın birkaç adım önündeydi. Artık buraya kadar geldikten sonra, Mark, devam edeceğine dair yemin etti. İki insan nöbetçi, çadırın ana girişinde beklemekteydi ama onu rahatlatan bir tavırla, yaklaştıkça sadece içten selamlarını sundular. Karşılık vermeden aralarından ve gölgelenmiş bir girişten geçerek girdi.

Şüphesiz büyüyle sağlanmış olan serin ve kokulu bir hava, etrafında dalgalandı. Mark, gözlerinin ışığa ilişkin sıkıntıya alışmasına izin vererek duraklarken şunu merak etti: Az önce kullanmış olduğu kadar basit herhangi bir büyü, nasıl oluyor da, kendisi gibi sıradan ve büyücü olmayan birisi tarafından ezbere söylendiğinde bile bir iblisi defediyordu? Ve bu, nasıl bir defetmeydi! Defetme yanlış sözcüktü. Bu, sanki bir mancınık tarafından sağlanmışa benzeyen ani bir sürgün gibiydi.

Bu konudaki şaşkınlığı yeni değildi; aslında aynı soru, Mavi Tapınak'ın hazine mahzenlerinde geçirdiği deneyimden beri, dört yıldır onu zaman zaman rahatsız etmişti. Mark, bu olayı, bu süre içinde çeşitli güvenilir büyücülere yeniden aktarmış ve hepsi de olayı aşırı derecede ilginç bulmuş olmasına rağmen, hiçbiri ona tatmin edici bir açıklama getirememişti.

Konuyu zihninde yeniden tartması için zamanı yoktu.

Çadırın girişinin hemen içinden, erkeklerle kadınların birbirine karışmış seslerini, galiba beş veya altı kişi vardı, Mark'ın bir büyü olabileceğini düşündüğü sözcüklerle yumuşak bir ilahi okuyan sesleri duyuyordu. Sözcükler, serin hava ve yanmakta olan bir tür tütsü kokusuyla birlikte sürüklenerek kulağına ulaşıyordu. Şimdi onunla birbirine karışan, aslında pek tatsız olmayan yeni bir koku vardı, ama Mark kokuyu tanıdığını düşündüğü anda, ilerleyişini bir an için imkânsız kılan kol ve bacaklarındaki güç tükenmesini hissetti. Yanmakta olan insan eti kokusunu duyduğunu zannetmişti.

Ardneh benimle ol, diye refleks olarak dua etti Mark, daha coşkulu bir şekilde canlı ve gerçek olan Draffut'un da onunla olabilmesini diledi. Sonra ağır bir perdeyi eliyle önünden kaldırarak kendisini çadırın bir sonraki odasına doğru yönlendirdi.

Bir saniye sonraysa bunu yapmamış olmayı diliyordu.

Sunak taşma bağlanmış durumdaki insan bedeni, hâlâ bağlarının izin verdiği kadar hareket ediyor olduğu için ölü değildi ama bir yolunu bulup bağırma gücünden yoksun bırakılmıştı. Dün muhtemelen gençti; sunağın üstüne asılmış, bitmekte olan kandilin loş ışığı altında onun erkek ya da kız olduğuna karar vermek pek kolay değildi. Sunağın etrafında, her iki cinsten yarım düzine kadar büyücü, ellerinde çeşitli işkence aletleriyle toplanmışlardı. Oyulmuş oluk ve kanallar sayesinde kanı düzgün bir şekilde akıtan sunağın dışında, ortalık kan içindeydi. Sunağın yanında, bir mangal ile beraber birkaç işkence aletinin ısıya karşı yalıtılmış tutma yerleri, kor kömürlerin içinden dışarıya doğru çıkıntı yaparak durmaktaydı.

Mark, daha önce de zindan ve savaşlarda kötü şeyler görmüştü; ama yine de içeri girdikten sonra bir an için beklemesi gerekmişti. Gözbulandıran'ın kabzasını sıkıca kavrayıp kurbana doğru baktığında görmesine izin verdiği şeyler yüzünden Kılıç’a lanetler okuyarak, gözlerini kapattı. Kılıç’ı sıyırıp bu canileri oldukları yerde kılıçtan geçirmek için güçlü bir dürtü hissetti. Ama ikinci bir düşünüş, bunu başarmanın kolay olmayacağının teminatını veriyordu. Buradaki hava ruhlar ve diğer güçlerle o kadar yoğundu ki, herhangi bir ölümlü bile onların farkına varamamayı zorlukla becerebilirdi. Bu güçler, şimdilik Mark konusunda yanıltılmış olabilirlerdi ama Kılıç'ını sıyırdığında hemen onun farkına varır ve insan efendilerinin kılıçtan geçirilmelerine izin vermezlerdi.

Ve bundan daha önemli bir şey vardı ki, farkına varmaya başlıyordu, onu ölmeden önce başarması gerekiyordu.

Sunak taşının etrafında toplanmış, siyah ve altın sarısının çeşitli kombinasyonlarında giyinip başlıklar takmış olan yarım düzine insan, Mark’ın içeri girişine çok az dikkat ettiler.

İçlerinden birisi havadaki iğrenç büyünün büyük ve yavaş darbe vuruşlarının arasında ilahisine bir an için ara vererek yeni gelenin yaklaştığı yöne doğru bir bakış fırlattı.

"Senin başka bir yerlerde olduğunu düşünüyorduk." diye önemsemez bir tavırla yükseldi bir adamın sesi.

"Şu anda değilim," dedi Mark. Kendi sesini de, eşit derecede önemsemez bir tonda çıkartmak için büyük bir çaba sarfetmişti. Diğeri ondan her ne duyduysa, kukuletasının altında oluşan kısa bir gülümsemeyle kirli işine geri döndüğüne göre varlığının kabul edildiği açıktı.

Mark, bundan sonra ne yapması gerektiğine dair, bir yerden bir işaret bekleyerek ve mekanik olarak dua ederek dikiliyordu. Geri çekilmek istemedi ve işkence odasının öbür tarafında gördüğü diğer girişe doğru ilerlemekte tereddüt etti. Ve masanın üzerinde yatanı bir şekilde görüş alanının dışına çıkarabilmeyi dilemeye devam etti.

Grubun içindeki bir kadın yüzünü ona doğru çevirdi. Tiz ve düzgün bir sesle sordu: "Bu bölge emniyette mi?"

Başka ne yapacağını bilmeksizin, Mark, gururlu bir kafa sallayışıyla soruya olumlu yanıt verecekti.

Kadın ona doğru hafifçe kaşlarını çatarak baktı. "Çok iyi maskelenmiş bir işgal saptadım sanırım... ama bu konuda uzman sensin. Ve aynı zamanda, sanırım bir sonraki malzememiz, hâlâ dışarıdaki kafesin içinde olan, tuhaf bir korunmaya sahip. Ama o kadını buraya aldığımızda durumu göreceğiz." Ardından işine büyük bir canlılıkla geri döndü.

Mark, onun ne hakkında konuşuyor olduğuna dair yalnızca genel bir fikrine sahip olarak, bir kez daha kafasını salladı. Ve yanıtı yine kabul edilebilir gibiydi. Onu her kim sanıyorlarsa, bu insanlardan hiçbiri, onun orada dikilerek kendilerini seyretmeye ya da uzaklara bakmaya devam edişinin özellikle acayip olduğunu düşünmüyor gibiydiler. Ayakta durup ne olduğunu bilmediği şeyi beklemeye devam etti.

Çok kısa bir süre sonra başka bir adam, kanlı ayindeki payını yeni tamamlamışçasına sunaktan ayrılarak başka bir tarafa yöneldi. Grubu terk ederek kan lekeli küçük bıçağını, küçük alet içine daldığında ahenkli bir biçimde su sıçratma sesleri çıkaran kara bir sıvıyla dolu bir kâsenin içine koymak için Mark’ın yakınındaki bir masaya doğru yaklaştı.

Ardından Mark'ın çok yakınında durarak kısık bir fısıldayışla sordu. "Haydi, anlat bana - gerçekten o seni buraya niçin geri çağırdı?" Hemen bir yanıt alamayınca, incinmiş gurur dolu bir sesle ekledi. "Peki, o zaman sessiz kal, görevine yaraşır bir şekilde. Sadece, şimdi karanlıkta tuttuklarının ileride sana yardım etmeye sabırsızlanacaklarını düşünme, ne zaman ki..." Adam bu noktada birdenbire durdu. Sanki bir şeyler tarafından uyarılmış gibiydi; Mark'ın kavramayı tam olarak başaramadığı bir işaret sayesinde. Adam, yüzünü Mark'tan çevirerek, Mark'ın, büyük çadırın içerisindeki diğer odalara açılıyor olması gerektiğini varsaydığı kapı ağzına doğru baktı.

Bu arada, hâlâ sunakta bulunanlardan biri, alçak sesle fısıldayarak uyardı: "Efendi geliyor." Mark, hepsinden bir an geride hareket ederek, herkes gibi - tabii ki gözden çıkarılmış kurban dışında - dizlerinin üstüne çöktü.

Kısa bir süre sonra matem siyahı perdelerin arasından ortaya çıkan kişi, Vilkata'nın ta kendisiydi. Mark, daha önce gözlerini Karanlık Kral'ın üzerinde hiç gezdirmemişti, ama yine de bir an için bile karşısındakinin kim olduğundan asla şüphe duymadı.

İlk izlenim, Mark'tan daha uzun boylu bir adama ait olan, siyah ve altın sarısı renklerde basit bir kumaşa sarınmış kemikli bir bedendi. Elbisenin bâşlığı geriye atılmıştı, uzun beyaz saç lülelerini arkada toplayan altın bir çember dışında adamın başında başka bir şey yoktu. Karanlık Kral'ın açıktaki yüzüne ve ellerine bakılırsa teni çok solgundu, saçlarının ve kıvır kıvır sakallarının beyazlığının yaşlılıktan çok bir tür albinizmden kaynaklandığı düşünülebilirdi.

Mark'ın edindiği ikinci izlenim, Karanlık Kral'ın aslında fiziksel olarak kör olduğu üzerine yapılan daha korkunç bazı dedikoduların gerçek olabileceğiydi. Altın çemberin altındaki uzun kirpikli göz kapakları, tüm yüzü sert erkeksi hatlarla dolu olsa da suratındaki yegane yumuşak noktaların, içi boş olması gereken göz yuvalarının üzerini kapatıyordu. Anlatılan hikâyelerin en korkunçlarına göre, bu adam, gençliğinde kendi gözlerini, düşmanlarının büyülerini yenebilmek ve iğrenç bir intikam almak için gereken dehşet verici bir ayinin parçası olarak, kendisi çıkartmıştı.

Vilkata'nın zayıf belinin etrafına, siyah ve altın sarısı renklere sahip bir kılıç kayışı takılmıştı ve yanından asılı olarak sarkan kını bir Kılıç taşıyordu. Mark, loş ışığın altında bile, şimdi kendi terlemiş yumruğuyla kavradığı nesneninki gibi olan düz siyah kabzayı tanıyamamazlık etmedi. Ve görüş kuvveti Gözbulandıran tarafından birtakım yöntemlerle arttırılmış durumdaki Mark, Vilkata'nın Kılıç'ının üzerine damgalanarak yerleştirilmiş küçük bir beyaz bayrak sembolünü de gözden kaçıramazdı.

Kılıç, elbette ki, Draffut'un da kendisini uyardığı gibi Akıl Kılıcı'ydı. Mark, artık yapması gereken şeyin, Akıl Kılıcı'nı Vilkata'nın sahipliğinden kurtarıp onu dünyayı ele geçirmek için kullanmasını önlemek olduğu yönünde anlık bir kanaate kapılarak sarsıldı. Bu kararın üzerinde düşünülüp taşınılmaya ya da sonuçlarının gözönüne alınmasına hiç gerek yoktu.

Vilkata'nın kör yüzü, sanki bir araya gelmiş büyücülerini dikkatle inceliyormuşçasına soldan sağa ve yine geriye çevrildi. Mark, Karanlık

Kral’ın sert yüz hatlarında hiçbir belirgin ifade okuyamadı. Sonra Vilkata’nın giysisinin içinden, büyük, solgun bir el dışarıya uzanarak danışmanlarına kalkabileceklerini belirten bir işaret yaptı. Eğer içeri girdiğinde dizlerinin üstüne çökmek yerine ayakta duruyor olsalardı, diye düşündü Mark, Kral bu durumu fark edebilir miydi? Ama o zaman da ayağa kalkmanın belirtisi olan bu hafif giysi hışırdamaları duyulamazdı.

Kör yüz, bir kez daha kendisine çevrildiğinde Mark, nefesini tuttu ve bu sefer onun yönünde bir süre kaldı. Kirpiklerin ardındaki beyaz ve tuhaf bir şekilde uzun olan solgun, çökmüş göz kapakları, herhangi bir bakış kadar çekiciydi. Gözkapaklarıyla ilgili tanımlayamadığı bir şey, sapık bir şekilde sevimli görünüyordu.

Karanlık Kral’ın başının yanında, havanın içinde, minik bir dalgalanma, küçük ve neredeyse duyulmaz bir homurdanma vardı. Bir iblis ya da tanıdık bir güç onunla haberleşiyordu - Gözbulandıran’ın kabzasını elinin altında sıkarak bakan Mark, durumu böyle algılıyordu.

Karanlık Kral konuşacak gibi gözüktü ama sanki büyü yoluyla, burada, gücünün en içteki merkezinde sorun yaratacak, olmaları gerektiği gibi olmayan bir şeylerin varlığını fark edip bundan sakınırmışçasına tereddüt etti. Kör çehre hâlâ Mark'la yüz yüzeydi ve Vilkata, havaya sakin bir soru fısıldadı. Homurdanan bir yanıt geldi. Mark, yan tarafında, kınının içindeki Kılıç’ın gücünün birdenbire daha da kuvvetli bir şekilde tıngırdadığını hissedebiliyordu.

Vilkata yüksek sesle konuştuğunda, Mark, adamın yumuşak, boğuk ve sevimli sesini duyarak şaşırmıştı.

"Burslem, seni görmek beni şaşırttı. Bu, seni gönderdiğim işin tamamlandığı anlamına mı geliyor?"

Burslem. Bu isim, Mark’a hiçbir şey ifade etmiyordu. "Gerçekten de öyle, efendimiz. Kellemi veririm."

"Demek gerçekten dediğin gibi... neyse şimdi hepiniz burada neyle meşgulseniz hızla tamamlayın. Olabildiğince çabuk bir şekilde, hepinizi toplantı masasında görmek istiyorum. Generaller bekliyor." Ardından Vilkata ve onun yarı görünür arkadaşı, matem siyahı kumaşların girdabının arkasında gözden kayboldular.

Bir büyücü, belki de grubun yaşça küçük üyelerinden biri, korkunç sunaklarını düzeltmek için, sunağın üzerinde geriye her ne kaldıysa, uğraşmaya başladı. Diğerleri, Mark da dahil olmak üzere, Vilkata’nın yok

olduğu girişin içinde tek sıra oluşturdular. Kumaşlarla kaplanmış mobilyalar olarak görünen şeylerle doldurulmuş bitişik odanın içinden geçtiler ve bunun ötesindeki odaya girdiler.

Oda daha büyüktü ve biraz daha iyi aydınlatılmıştı. Etrafındaki iskemlelerle, tüm büyücülere ve aşağı yukarı eşit sayıda görünen, Vilkata'nın dediğine göre çoktan oturup beklemekte olan askeri görünümlü bay ve bayanlara yer sağlayabilecek büyüklükteki bir toplantı masasını içeriyordu. Askeri kişiler sembolik küçük zırh parçacıkları kuşanmalarına rağmen, hiçbiri Mark'ın fark ettiğine göre, Krallarının varlığı karşısında görünebilir bir biçimde silahlanmamıştı. Tahmin edilebileceği üzere, Vilkata masanın sonunda diğerlerinden daha yüksek bir iskemleye oturtulmuştu. Arkasında, tahta sırıklarla desteklenmiş, diğer şeylerin yanı sıra çeşitli orduların durumunun ne olduğunu da gösteren ve bir sürü işaretler taşıyan, büyük ölçekli bir harita vardı. Haritanın ortalarının yakınlarında bir yerde Tashigang vardı, kuzeye doğru kıvrılarak denize yönelen Corgo. Büyük Bataklık vardı...

Mark, haritanın üzerindeki işaretlerin türlerini ve yerlerini ezberlemek için hızla büyük bir çaba sarf etti, ama şu anda ilgisini dağıtıcı şeyler daha önemliydi. Büyücüler masadaki yerlerine geçiyorlardı ve çok şükür ki, bununla ilgili küçük bir tören yapılıyor gibiydi. Ama Burslem'in oturması gereken yer hakkında bir tahmin yapabilmesi için Mark'ın yine birazcık oyalanıp kendisini sona bırakması gerekti. Kral'ın biraz uzağında, masanın aşağı tarafındaki boş kalan son iskemleyi çekerken içinin rahatlayıp rahatlamaması gerektiği konusunda pek emin değildi.

Kendilerine yer bulan insanların zayıf gürültüsü ortadan kaybolurken, odaya bir sessizlik egemen oldu ve her yana yayıldı. Vilkata, yükseltilmiş iskemlesinde otururken, yan tarafındaki Akıl Kılıcı'nın kabzası, meclisin diğer üyeleri tarafından açıkça görünebilir durumdaydı. Ve odadaki neredeyse başka herkese görünmez olan, Kral'ın kafasının üzerindeki homurdanan varlık gelip gitti.

"Görüyorum ki," diye konuşmaya başladı Karanlık Kral en sonunda - ve eğer bu iki sözcükte bir ironi varsa bile Mark, bunun incelikle ayarlandığını düşünüyordu - "hiçbiriniz, burada, yan tarafımda taşıdığım yeni oyuncağımdan gözlerinizi alamıyorsunuz. Şüphesiz onu nereden aldığımı ve bunu sizin yardımınız olmadan nasıl başardığımı merak ediyorsunuz.

Pekâlâ, şimdi hepinize onu yakından göstereceğim. Ama ilk önce dinlemek istediğim bir iki rapor var."

Sanki Vilkata bir şeylerden emin olmak için uğraşıyormuşçasına, kör yüzünü bir kez sağa sola çevirdi. Hafif bir kaş çatış, normalde dinç ve kırışıksız olan beyaz alnını kırıştırdı. "Burslem," diye ekledi Karanlık Kral, hoş sesiyle, "raporunu biraz sonra özel olarak dinlemek istiyorum. Kılıç'ımı gördükten sonra."

"Dediğiniz gibi olacaktır, Efendimiz," dedi Mark. Kendi kulaklarına sesi hâlâ kendisininkiymiş gibi geliyordu. Diğerleri de yanlış bir şeylerin farkına varmaksızın oturmaya devam ettiler. Ama Vilkata'nın duyduğu her neyse, bu onun belirsiz şüphesini gideremedi.

Şimdi büyücü ve generallerin bir bölümü, Mark'ın tanımlayamadığı bir öncelik sırasını takip ederek, Kral ve meclisine raporlarını sunmaya başlamışlardı; sırası gelen her konuşmacı masadaki kendi yerinde ayağa kalkarak konuşuyordu. Kendilerinden şüphe duyulmayan casus, askeri birimlerin listelerini, paralı askerlerin ve birikmekte olan erzakların sorunlarını, ordunun manevrasını kolaylaştırıp ileride lazım olacak bir yolun yapımında ortaya çıkan beklenmedik zorlukları, yarı idrak ederek dinliyordu. Sör Andrew ve müttefikleri için hayati değer taşıyan bu paha biçilmez bilgiler, Mark'a, sanki kulağının içine doğru hızlı adımlarla tören yürüyüşü yaparak giriyor ve ardından yeniden dışarı çıkıyorlarmış gibi geliyordu. Dinle! Sessiz bir kederle emretti kendine. Soğur bunu, aklında tut! Ama yine de yapamıyor gibiydi. Sonra onu rahatlatan bir düşünce geldi aklına. Dame Yoldi'yi yeniden gördüğünde, o, şu anda duyduğu her şeyi kendisine anımsatmakta yardımcı olurdu; kadının geçmişte başkaları için böyle şeyler yaptığını görmüştü.

Eğer Dame Yoldi'nin güzel yüzünü bir daha görebilirse. Eğer bu ordugâhtan canlı olarak ayrılmayı başarabilirse.

Vilkata'nın yanında canavar Kılıç'ı duruyordu ve Vilkata'nın kendisi de, Mark'ın Kılıç'ı veya yayı için kolay bir vurma uzaklığında oturuyordu - Mark'ın hâlâ geriye kalan iki oku vardı. Her şeyden, toplanabilecek herhangi bir sıradan bilgiden bile daha önemlisi, diye düşündü Mark, Karanlık Kral'ı Akıl Kılıcı'ndan ve eğer yapılabilirse uğursuz hayatından mahrum etmek olacaktı.

Akıl Kılıcı'nın veya onun on bir emsalinin yok edilebileceği hiçbir yöntemi bilmiyordu, Mark. Düşmanının onu kullanmasını engellemenin tek

yolu, Kılıç'ı zorla ele geçirmesi ve onunla beraber kaçması olurdu. Bir fırsat var, dedi kendine, bunu yaparken Gözbulandıran'ın diğer Kılıç'ı da saklayabileceği, kötü ruhların ve insanların öfkesinden koruyabileceğini düşündü, bu belki de çok iyi bir fırsattı. İblislere karşı şimdi yeni bir ümidi, birkaç basit sözcüğün açıklanamaz gücünün beslediği bir ümidi vardı.

Akıl Kılıcı'nı ondan almak için Vilkata'yı öldürmesi gerekeceği olasıydı. Ve bu da kendi içinde çok iyi bir iş olurdu. Evet, Vilkata'yı öldürecekti... eğer yapabilirse. Eğer dış odadaki şeytani büyücülerin büyülü savunma güçleri varsa, bunlar, daha az belli olsa bile Karanlık Kral'ın kendisinden, ne kadar kuvvetli olabilirlerdi?

Vilkata'ya başarılı bir biçimde saldırmak için zamanı büyük dikkatle seçmesi gerekecekti. Hesaplama ve korkuyla kendi düşüncelerine yoğunlaşan Mark, masanın etrafında devam eden görüşmeyle olan temasını koparmıştı. Şu anda, hafif bir şaşkınlıkla, Karanlık Kral'ın etrafına toplanmış olan yardımcılarına hitap etmekte ve bir süredir konuşmakta olduğunun farkına vardı. Herkes - Mark'ın kendisi de yarı biliçli olarak dahil olmak üzere - zaman zaman baş sallayarak onaylamalar ve uyuşuk mırıldanmalarla yanıt veriyordu. Büyük olasılıkla Mark, Karanlık Kral'ın sesinin artık nutuksal bir sertliğe yükselmesi yüzünden, yapılan konuşmanın farkına vararak kendi düşüncelerinden uyanmıştı: planımız savaş ve planımız hızla ilerliyor!"

Anında gürültülü ve genel bir alkış koptu. Daha özel bir şekilde karşılık veren ilk kişi, konumunu göstermek için birkaç parça zırh giymiş, samimi görünüşlü bir askerdi. Görünüşte kendiliğinden bir şevk ve suratında bir tür masumiyetle ayağa fırlamıştı.

Sesinde de samimi bir ton vardı. "İlk olarak kime saldıracağız, efendim?"

Soruyu muhtemelen hiçbir surette zekice bulmadığını ifade eden tavırla, Vilkata, kör yüzünü soruyu sorana doğru çevirmeden önce biraz duraklamıştı. "İlk önce Yambu'ya saldıracağız. O en güçlüsü - benden sonra - ve bu yüzden de onların en tehlikelisi. Ayrıca biraz önce onun hakkında rahatsız edici birtakım haberler aldım... bunlardan biraz sonra bahsedeyim."

Vilkata yeniden duraksadı. Neredeyse duyulmaz bir vızıldama ve görülmez bir dalgalanma, başının üzerindeki havayı alt üst etmeyi sürdürüyordu. "Görüyorum ki, çoğunuz buradaki oyuncağıma bakmaktan kendinizi hâlâ alamıyorsunuz," diye konuşurken solgun sağ elini Kılıç'ının kabzasının üstüne koyuyordu. "Çok güzel. Çünkü sizlerin, bundan sonra,

planımızın üzerine yoğunlaşmasını istiyorum - işte size onu gösteriyorum, *şimdi!"*

Son sözcük Karanlık Kral'ın boğazından koca bir haykırmayla çıkarken aynı anda ayağa fırlamıştı. Ve Mark, Akıl Kılıcı'ndan, Karanlık Kral onu kınından sıyırıp havaya kaldırarak sallarken, uzakta bulunan bir sürü insanın tempo tutarak bağırması gibi kükreyen zayıf bir ses çıktığını düşündü.

Burada, çadırın bu dumanlı ve loş iç kısmında bile, parlatılmış çelik, ihtişamlı bir şekilde parıldayarak gözlere saplanıyormuş gibiydi. Mark hiçbir zaman bu kadar güzel bir şeyi ne görmüş ne de hayal etmişti. Masanın etrafındaki diğerlerinin hepsi gibi kendini ayaklarının üstünde buldu; arkasında yere düşmekte olan sandalyesinin yalnızca belirsiz bir şekilde farkındaydı.

O anda, Mark'ın elini kabzasının üstünde tuttuğu Gözbulandıran, sanki emsalinin meydan okuyuşunu kabul etmek için ileri atılıyormuşçasına kendiliğinden fırlayarak kınından yarı yarıya sıyrılıverdi.

Ama Mark, gözlerini Akıl Kılıcı'ndan ayıramıyordu. Kılıç'ın korkunç gücü onu büyük bir güçle kendisine çekiyordu. Hiçbir sözcük kullanmaksızın, Karanlık Kral'a ebedi bağlılık yemini ederek Kılıç'ını ve ardından kendisini, Vilkata'nın ayağının altına atmasını emrediyordu. Ve zaten, ne yaptığının sadece yarısının farkında olan Mark, aynı şeyi yapmakta olan küçük bir büyücü topluluğunun ortasında yeniden dizlerinin üstüne çöküvermişti.

Akıl Kılıcı'nın tempo tutarak bağıran kükreyişi, diğer seslerin tümünü dindiriverdi, bıçak kısmının parıltısı tüm gözleri doldurdu.

Mark, bu kampa niye gelmiş olduğunu ve bu çadıra niçin girdiğini düşündü... ama bunun sebebi her neyse, artık pek fazla bir önemi yoktu. Şu anda önemi olan tek şey derhal, derhal, Vilkata'ya hizmet edeceği yeni bir yaşam süresini başlatması gerektiğiydi. Bu parıldayan çelik nesne ona bunu yapmak zorunda olduğunu söylüyordu; bu muhteşem Kılıç, gökyüzünün altındaki veya onların arasındaki en güzel şeydi. Kendisine söylediği şeylerin hiçbirinin yanlış olabilmesi mümkün değildi.

Bir şekilde tehlike içindeydi; şu anda etrafında diz çöken diğer insanların yapmakta olduğu gibi, eğer hemen sadakat yeminini etmezse dışarıda ve geride bırakılma tehlikesi içindeydi. Dışardaki odada alaycı bir şekilde çıkan sesler şimdi şiddetli bir arzuyla kısık ve en mübağalalı yeminleri

uğulduyorlardı. Peki, kendisini Mark'ı, duraksatan şey neydi? Bir şeyler ters gidiyor olmalıydı, kendisiyle ilgili bir şey, affedilemez bir şekilde diğerlerinden farklı olmalıydı.

Diğerleriyle beraber zeminin üstünde kendisini küçültüyor ve onlarla beraber sözcükleri çiğneyerek konuşuyordu ama kendi yeminlerinin hiçbir şey ifade etmediğini biliyordu; içten değildiler. Neden tereddüt ediyordu? Bunu nasıl yapabilirdi? Hemen kendisini, bedenini ve ruhunu Karanlık Kral'a adamak zorundaydı. O isim için savaşmak ve zafer kazanmak ne kadar da şerefli bir şey olurdu! Ve böyle bir neden için ölüme, ölümün herhangi bir şekline ulaşabilmek de ne kadar mükemmel olurdu! Bu parıldayan Kılıç, yol gösterdiği sürece bir insanın korkması gereken hiçbir şey yoktu. Veya vardı ama korkunç olan sadece bir şey vardı ki - ve o da böylesine şerefli bir olanağın bir şekilde kaçırılabileceği - ölümün sadece sıradan bir yolla gelebileceği ve böylece harcanıp gideceğiydi.

O zaman niçin duraksıyordu?

Mark'ın aklı, Akıl Kılıcı'nın gücünün altında istediği tarafa doğru yöneldi ama ona tamamen teslim olmadı. Direncin inatçı bir özü hâlâ yerinde kalıyordu. Anlamsız sahte yeminlerin ve yaltaklanmaların ötesinde bir harekete geçmedi. Aklının bir kısmı direnmek zorunda olduğunu anlamaya devam ediyordu. Sağ eli hâlâ Gözbulandıran'ın kabzasını kavrıyor ve ondan güç almakta olduğunu düşünüyordu. Hâlâ mantıklı olan aklının özünde, onu kurtarabilecek bir gücü ümit edip ona güvenebiliyordu - ama bununla beraber niçin kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu artık açıkça hatırlayamıyordu bile.

Etrafındakiler gibi dizlerinin üstüne çökmüş durumdaki Mark, Akıl Kılıcının yüce parıldayışlarını izledi. Sanki seslerin, nefes almak için asla durmayan seslerin çoğunun dua ederek yükselişi gibi, o zarif kavisten vızıldayan bir kükreyiş yayıldı. Bu sesin arka planında, aykırı bir şekildeki Karanlık Kral'ın sesi, bir oyundaki suflör gibi yükselip alçalıyordu. Vilkata şimdi, Kraliçe Yambu'ya özel bir şeytani yaratık damgası vuran kadının kötü niyetlerini ve tüm iğrenç vasıfları ezbere konuşarak fısıldıyordu. Sesin vurguladığı özel bir suçlama, temsil ettiği hayal edilemez pislikle canını yakarak Mark'ın hayal gücünü tamamen ele geçirip delikanlıyı öfkelendirdi. Kadının utanmaksızın yaptığı bütün diğer işlerinin arasında bile bu göze çarpıyordu: Kadın, Ruhkesen denilen kılıca sahip olmakla kalmıyor, onu

çok geçmeden kullanmaya başlamayı da tasarlıyordu. Ve onu dünyanın kurtarıcısı olan kutlu Karanlık Kral'a karşı kullanmaya kalkışıyordu!

Mark, öfke içinde kükredi. Kendisini, elleri Gümüş Kraliçe'nin boğazına kilitlenmiş ve kadını boğmayı hayal ederken buldu. Diğer kükreyişler ve çevresindeki sövüp sayan sesler Mark'a katılarak yükselirken, büyük çadırı, gerçekte olduğu gibi bir işkence zindanına dönüştürüyordu.

Ve Karanlık Kral durduğunda, Yambu'ya karşı olan içten protestolarını yüksek sesle haykıran sesler daha da yükselmişti. Kadın, onların aklını Ruhkesen'in iğrenç büyüsüyle çelmeye fazlasıyla niyetlenmiş olmalıydı; böyle bir şeyi bir an için bile olsa planlamış olması, onun hemen ve acımaksızın dünyanın yüzünden silinmesi için Tanrılara yalvarılmasını gerektiren bir günahtı.

Vilkata şimdi, tuttuğu kabzayı omzunun hizasına çekerek Kılıç'ı biraz indirdi. Ama çelik yine de aralarında bir yıldız gibi parıldamayı sürdürüyordu. Mark'ın söyleyebileceği kadarıyla dinleyicilerin arasında, kendisinden başka hiç kimsede bir direniş yoktu. Ve kendi içinde de ne kadarlık bir direniş kalmıştı, bilmiyordu.

Büyücülerden birisi, dışarıdaki odada Mark'a komplocu bir şekilde fısıldayan büyücü, artık kendisini tamamen kaptırmış durumdaydı. Kocaman, delice bir uluyuşla, o şerefli Kılıç'ı bağrına basabilmek için kolları iki yana açık olarak, toplantı masasının üstüne fırlayıverdi. Ama Karanlık Kral, Kılıç'ı büyücünün uzanabileceği mesafeden uzaklaştırdı ve bir kılıç darbesiyle büyücü, etrafa devrilip dağılmış iskemlelerin arasına düştü.

Bu genel bir kargaşa için bir işaret olmuştu. Adamlar ve kadınlar çadırın zemini üzerinde ileri geri yuvarlandılar. Mobilyaların üzerinde durabilmek için kapıştılar; delirmiş bir ahenksizlikte dans ederek şarkılar söylediler. Toplantı odası ufak bir savaş alanı gibi gözüküp duyulana kadar bağrışmalar ve homurdanmalar sarsılarak dışarılara taştı.

Daha tanıdık bir tehlike hissi, Mark'ın kontrolünü biraz daha ele geçirmesine yardım etti. Nerede olduğunu ve o kılıç ortaya çıkmadan önce kim olduğunu hatırlamaya çalışarak neredeyse hareketsiz bir biçimde zeminin üzerinde diğerleriyle bir araya sıkışıp kalmıştı.

Karanlık Kral, sanki bir komutanın savaş alanına ilerlemek için verdiğine benzeyen, yeni bir işaretle Kılıç'ını başının üzerinde salladı. Ve şimdi Vilkata, havada durup homurdanan ve daima yanında bulunan varlık

tarafından kılavuzluk edilerek, odayı dolduran insanların ve iskemle döküntülerinin içinden uzun, güvenli adımlarla yürüyerek toplantı masasının etrafında hareket ediyordu. Ardından büyük çadırın öndeki girişine doğru yöneldi.

İnsan kalabalığının içinde Kral'ı izlemeye çalışan Mark, dış odaya geçilirken işkence sunağına doğru itilip kakıldı. Eline bulaşan yapışkan bir şey hissedip gözlerini ahmakça dikerek baktığında o şeyin kan olduğunu gördü. Korkutucuydu ama anlayamadı...

Büyük çadırın ön kapısından çıkarlarken Vilkata, ışıkları taşıdığı Kılıç'ın üzerinde patlayarak binlerce delici mızrağa dönüşen güneşe doğru, uzun adımlarla yürüdü. Mark'ın da dahil olduğu, hayranların oluşturduğu küçük bir ayaktakımı, göz kamaştıran parlaklığın içinde bir kendinden geçme ifadesiyle sıçrayıp ilahiler söyleyerek, dışarıya doğru çıkarak Kral'a eşlik ettiler. Karanlık Kral elindeki haleyle dışarı çıktığında çevresine toplananların sayıları bir anda artıvermişti. Büyüyen kalabalığın üzerindeki hava sanki bir ateş sıcaklığına sahipmiş gibi dalgalanıyordu; tanıdık güçler ve küçük iblisler, büyücü efendileriyle beraber uyum içerisinde hareket ederek onların heyecanını, neşe içerisinde mi yoksa korkuyla mı olduğunu söyleyemezdi Mark, paylaşmaktaydılar.

Akıl Kılıcı, Vilkata'nın elinde sallandı. Parlak güneşi paramparça ederek, yıldırımları sağa sola düşen şimşeklere dönüştürdü. Yakınlardaki yüzlerce kişi ve sadece biraz uzaktaki binlerce insan şaşkınlık içerisinde yol verdi ve ardından vahşi bir coşkunluğa daldılar.

Vilkata, teftiş platformuna doğru tereddüt etmeksizin yürüdü. Etrafındaki çoğalan kalabalık patlayarak büyüyordu ve sayı olarak çoktan binlere ulaşmış gibiydiler. Büyüyen kalabalığın çekiciliğiyle meraklanan adam ve kadınlar, göz kamaştıran Kılıç'ın görüntüsü tarafından yakın mesafeden ele geçirilmek üzere ordugâhın dört bir yanından koşarak geliyorlardı. Mark, sadece insan tezahüratlarının yükselen dalgalarının içinden, Kılıç'ın bir kıyıya doğru kayarmış gibi kürek çeken sesinin yükseldiğini ve kalabalığın izin verdiği oranda onu duyabildiğini tekrar tekrar düşünmekteydi.

Şimdi, tören meydanının başka bir tarafında, insanlar ve hayvanlar için olan kafeslerin ötesinde çok büyük bir davul gümlemeye başlamıştı. Kafese tıkılmış savaş hayvanlarının homurdanış ve hırlayışları, insan seslerinin tüm yoğunluğuna karşın meydan okumak için yükselmekteydi.

Şimdi, tören sahasının engin boşluğunun her yerindeki insanlar ve eğitilmiş hayvanlar, eşit derecede olmak üzere, Vilkata’nın başının üzerinde sallanan Kılıç'ın görüntüsüyle kendiliğinden bir gövde gösterisinde bulunuyorlardı. Her defasında ve sonuncusundan daha yüksek olarak Vilkata’nın adının çılgınca haykırıldığı tezahürat tekrar tekrar bütün ağızlardan yükseldi. Binlerce silah, selamlar vererek havanın içinde savrulmaktaydı.

Karanlık Kral artık teftiş platformuna ulaşmıştı ve oraya hızla tırmandı. Mark'ın da hâlâ onlarla bulunduğu yakın takipçileri de yukarıya doğru kaynaştılar. Platform, anında hınca hınç doldu ve kenarlarına yakın olan insanlar itilip kakılarak aşağıya atıldılar. Küçük ve temiz bir açıklık - biraz daha büyü mü? - Kral'ın etrafında olduğu gibi kalıyordu. Önemli askeri isimler ve korkunç büyücüler platform zemininin ortasında ve yer buldukları her tarafında delirmiş çocuklar gibi zıplayıp oynaşarak çeşitli hareketler yapıyorlardı. İhtiyarlar ve ağırbaşlı olanlar bir anda kendilerini köpekler gibi alçalttılar, bir sonraki andaysa gökyüzüne doğru uluyarak ayağa fırladılar. Gökyüzü bile, ortalığı birbirine katan tapınmaya kendilerinden geçerek katılan iblislerin giderek artan bir hızla dönüp durmaları yüzünden yol yol parçalanmıştı.

Mark, büyük çadırın içinde yeniden kazandığı bilincine ve kontrolüne sahip olmanın ince sınırında vahşice bekliyordu. Daha fazla bekleyemeyeceğini düşündü - ama yeteri kadar bekleyebilirdi. Artık kendisinin kim olduğunu ve hangi hedefe ulaşmaya karar vermiş olduğunu tamemen hatırlamıştı. Gözbulandıran'ın kabzasını hâlâ sağ elinde tutuyordu. Ama... Vilkata’ya, Akıl Kılıcı’nın sahibine saldırmak... bunu herhangi bir kişi nasıl yapabilirdi? Veya sadece yapmayı bile nasıl planlıyabilirdi?

Akıl Kılıcı'nı tutan birine saldırmak, önemsiz bir insan isteğinin idare edebileceği bir şeyden çok daha fazlasını gerektirebilirdi. Eğer denemek için iradesini bir defa toplar ve sonuçta başarısız olursa, şundan emindi ki bir daha asla deneyemezdi.

Sahnenin üzerindeki çıldırmış bedenlerin baskısı altında, saldırmak için Karanlık Kral’a kendini yeteri kadar yakınlaştırmak adına ilerlemek bile yeterince zor olacaktı. Karanlık Kral’a yaklaşmalısın, diye emretti kendi kendine, şu an için neden yaklaşmaya çalıştığını unutmalısın. Sırtının ortasındaki alışıldık yerinden sallanan yayını neredeyse unutmuştu. Ve orada geriye kalan iki ok vardı... titreyen eliyle sadağını araştırdı ve hiç

okunun kalmadığını gördü. İtişip kakışma sırasında mı düşmüştü? Ya da bir taraftarın elleri mi kapmıştı onları?

O zaman Gözbulandıran ile saldırmak zorundaydı. Aklı tamamen başında olsa bile, bu hiç kolay olmazdı. Sahnenin üzerindeki insanların büyük bölümü Karanlık Kral'a yaklaşmak ve eğer mümkünse ona dokunabilmek için çabalıyorlardı; en yakınındakilerden oluşan çember, Akıl Kılıcı'nın sahibini korumakla sınırlanmış, diğerlerini geride tutmaya uğraşıyordu. Şimdi daha vahşice bir şekilde Kılıç'ını savurup duran Vilkata'dan gelebilecek bir tehlikenin yeteri kadar yakınında durmak, çevresine duranlara aşırı sevincin yanı sıra korkuyu da telkin ettiği için Mark'ın işi belki daha da kolaylaştırılmıştı. Ama yine de Kral'ın etrafında birkaç metrelik boşaltılmış bir açıklık vardı.

Mark, Gözbulandıran'ı sıyırmasını sağlayacak bir boşluğu çevresini dirsekliyerek oluşturdu - hiç kimse, diye düşündü, Kılıç'ını tuttuğunu göremezdi, hiçbir büyülü muhafız da henüz kendisine saldırmamıştı.

Teftiş platformunun üzerindeki küçük kalabalık, daha fazla sayıda insan platforma tırmanmaya uğraşmayı sürdürürken karmaşık bir şekilde dalgalandı. Kaçınılmaz olarak platformun bir ucundan daha fazla insan aşağıya itildi.

Mark, kendisini Vilkata'nın biraz daha yakınına ulaşmaya zorladı ama durduruldu ve yeniden geriye doğru itildi. *Bu mümkün değil,* diye düşündü. *Sadece bir kalabalığın içinden geçemiyorum diye başarısız olamam.* Ama yine de bedenleri yarıp yolundan dışarıya atmak için Kılıç'ını kullanmaya kalkışmadı, çünkü bunu yapsaydı elbette Kral'ın büyülü muhafızlarını tetiklemiş olurdu ve gerçekten güvendiği darbeyi indirme şansı olamazdı.

Kimseyi öldürmeden Vilkata'ya yaklaşması gerekiyordu. Dişlerini gıcırdattı, gözlerini kapattı ve önündeki yolu kör bir şekilde açtı. Yolundaki insanlara görünmeyen Kılıç'ını, itişip kakışan bedenlerin üzerinde, beceriksiz bir şekilde havaya kaldırılmış olarak tutuyordu, aksi takdirde o bedenler kendilerini Kılıç'a oydururlardı.

Ama Mark, yeni bir güç toplayıp tekrar denediğinde bile, kalabalık ona karşı dalgalanmış ve yüzlerce bacağıyla, hiçbir çaba harcamadan onu biraz daha uzağa taşımıştı. Bu son dalgalanmanın sebebi, Vilkata'nın Akıl Kılıcı'yla yaptığı bir süpürme hareketiydi. Mark, kalabalığın içinden ya da neredeyse içinden yol açmak için büyük bir güç daha harcadı ama hareketi, onu tehlikeli bir şekilde sahnenin kenarına doğru saptırdı.

Şimdi bir çaba daha... Karanlık Kral’ın elinde dikkatsizce savrulan Kılıç, Mark'ın alnını sıyırıverdi. Karanlık Kral, maiyetinin başlarını hızla eğip kaldırdıklarını, ardından korku içinde kaçıştıklarını ve aynı zamanda çaresizce yeniden sıkışarak öne doğru geldiklerini görerek gök gürlemesini andıran kahkahalar atıyordu.

İzdiham sırasında Mark'ın yanında bulunanlar vahşice geriye kaçıştılar. Diğerlerinin arasına karışarak, onlarla birlikte sahnenin kenarından aşağıya düştü. Platformun yüksekliği bir insan boyundan fazla değildi ve aşağıdaki zemin yumuşaktı. Mark, sarsılarak yere düştü, ama bir sakatlık yaşamadı. Bir mucize eseri onunla beraber düşünlerden hiçbiri, elinin altında yumuşak toprağın üzerinde yatmakta olan Gözbulandıran’a saplanmamıştı.

Başarısız olmuştu, kahramanca bir başarısızlık değildi, şeytani bir şaka yüzündendi. Kılıç'ını kavradı ve yeniden ayağa fırladı. O zaman anladı ki, Vilkata’nın rastlantı sonucu savurduğu darbesi, ilk düşündüğünden daha fazla yaralanmasına sebep olmuştu. Kanını görebiliyor, onu hissedip tadıyordu; kendi kanı, yaralanmış alnından aşağıya sol gözünün üstüne doğru akıyordu. Akıl Kılıcı’nın savruluşuna bir iki santimetre daha yakın olsaydı, işte o zaman ölebilirdi.

Düşüş, onu Karanlık Kral'ın menzilinden dışarı çıkarmıştı; ama en azından o Kılıç'ın parlayan ve hipnotize edici bıçak kısmıyla olan doğrudan göz temasını da kesmişti. Şimdi aklında özgürlüğü, Akıl Kılıcı'ndan daha gür bir şekilde kükreyen Mark, yüksek platformdaki Vilkata’nın sırtını bir an için yakalayabilmek için yukarıya baktı. Kral, sahnenin ön ucuna sonuna kadar dayanan heyecanlı yığınlarının üstündeydi ve şu anda Mark’a sırtını dönmüştü.

Bir vuruşta devrilmeli, kendi kendine gaddarca tekrarladı Mark, *ve bunu yapmalıyım, şimdi yapmalıyım, ne olursa olsun ve Kılıç’ı almalıyım.*

Yerdeki çıldırmış bedenlerin yeni bir karmaşasının dışına doğru sıyırdı kendini. Bir eliyle insanları yolundan dışarıya iterek ve diğer eliyle de Gözbulandıran’ı yukarıda tutarak, ilk önce teftiş platformunun kendi tarafındaki bölümü ve sonra ön tarafı boyunca koştu. Yaralanmış alnındaki acı ona vahşice saldırıyor, önündeki sahnenin üzerinde dans eden, yer avantajı sağlamak için itişip duran büyücü ve subayların, kendi göz seviyesinde kıpırdaşan çirkin bacaklarına doğru harekete geçmek için yanıp tutuşturuyordu. Ama bir defadan fazla vuramayacağına vahşi bir şekilde emin olarak, kendisini zaptetmeye çalışıyordu.

Kan, gözlerini rahatsız ederken ve duyduğu acı kafasına bir çivi gibi saldırırken Mark, Vilkata'nın yerini tekrar saptamaya uğraşarak yukarılara baktı. Durum umutsuz gözüküyordu. Güneş, göz kamaştırıyordu. Akıl Kılıcı güneşin içinde çaktıkça çakıyordu. Elindeki tek iç rahatlatıcı şey umuttu. Mark'ın ondan kaçması için başka bir yöne bakıp boynunu eğmesi gerekiyordu. Gözlerinin ve ruhunun yeniden Kılıç'a yakalanmasına izin veremezdi -

Gözünü platformdan uzağa çevirdiğinde, görüş alanını tören sahasının engin açıklıklığı ve uluyan bir insan kalabalığı kapladı. Gözbulandıran, herbiri o kadar etkili olan öyle iki ayrıntıyı göze çarpıcı kıldı ki, Mark'ın dikkatini şu anda bile dağıtabilmişlerdi.

Bunların birincisi, girdap gibi dönmekte olan kendinden geçmiş bedenlerin arasından görüntüsünü sadece zaman zaman yakalıyabilmesine rağmen, Mark için şaşılacak bir surette tek başına olan işgalcisiyle birlikte hapishane kafesiydi. Kafesin yanındaki nöbetçi iblisle karşılaşmıştı ve başka bir şeyi, esir hakkında büyücülerden birinin içeride söylemiş olduğu şeyi yarım yamalak hatırladı.

Ve sonra, dikkat çeken ikinci ayrıntı Mark'ın dikkatini birincisinden de daha çok kendi üzerine çekmişti. Uzaktaki bir dağın dik yamacından aşağıya doğru inmekte olan hiç de buluta benzemeyen bir şekilde yuvarlanan gri bir toz bulutunu görmüştü. Mark'ın keskinleşmiş anlama kabiliyeti, bulutun içinde bulunan ve hepsi de açıkça insan suretine bürünmüş olan yarım düzine canlı varlığı seçebiliyordu.

Zaten izlediği süre boyunca toz bulutu, dağın eteğindeki yer seviyesine kadar inmişti. Şimdi, herhangi bir rüzgârdan bağımsız olarak doğrudan karargâha doğru, hızla üzerlerine yuvarlanmaktaydı. Rüzgârın önünde koşarak sadece saniyeler içinde kilometreler kat ederek, aldatıcı bir hızla geliyordu.

Şimdi, Mark'ın önündeki paltformun üstündeki insanlardan bazıları da toz bulutunun farkına varmıştı. Karanlık Kral'ın çevresindeki velvele hemen azalıvermişti. Mark, Vilkata'ya doğru hızlı bir bakış attı ve Kral'ın kendi Kılıç'ını indirerek tüm dikkatini yakınlaşan toz bulutuna vermekte olduğunu gördü.

Havanın içinden bir çığlık, kafaların üstünden hızla geçti. Kendilerine ya da insan efendilerinin bir emrine göre hareket eden bir iblis grubu, onları sıkı bir düzende birbirilerine karıştırmış, araştırma veya belki de saldırı

niyetiyle üzerlerine doğru yaklaşan toz bulutuna uçmaya başlamışlardı. Ama tam toz bulutuna ulaşacakları anda birlikleri dağılıp yarıldı ve iblisler etrafa dağıldı. Mark, onların görünmez bir güç tarafından bir sürü böcekmiş gibi bir kenara itiliverdikleri izlenimini edinmişti.

Birdenbire her şeyi anlayıverdi. Tanrılar idareyi üzerlerine almak için geliyorlardı. Acı, kan ve korku içindeki Mark, derin bir iç rahatlamasıyla soludu. İnsanlığın, kendi yönetebileceklerinden çok büyük olan Kılıçlar’ın güçlerinden, Kılıçlar'ı yaratan varlıklar tarafından kurtarılma umudu vardı. Tanrılar'ın canavar ruhlu ve isyankâr adamları idare ettiğini daha önce görmüştü. Onların huzurunda zararlı bir böcek boyuna gelmiş olan Vilkata, dehşetini tüm insanlık âlemine ulaştırmadan önce ezilebilirdi. Mark’ın Kılıç’ı da elinden alınabilirdi ama olayların gelişimine göre bu durum pek fazla fark etmezdi.

Artık bir gizlenme amacına hizmet etmeyen toz bulutunun dağılmasına izin veriliyordu ve bulut çabucak yok olup gitti. Bulutu yönetmiş olan bir elin parmakları kadar varlık şimdi yürümeye başlamışlardı; uzaktaki köşesinden tören sahasına çoktan girmişler ve hızla yaklaşıyorlardı. Herbiri Draffut kadar uzun boylu olan dört Tanrı ve bir Tanrıça, uzun adımlarla duraksamaksızın ilerliyorlardı ve Mark da, sanki önlerinde kalmış birilerinin farkına varmadan üstlerine basıp geçecekleri izlenimini yarattılar.

Yaklaştıkça boyları kuleler gibi yükselmeyi sürdüren beş varlık, teftiş platformuna doğru dümdüz yürüyerek ilerlediler. Mark, şimdi içlerinden bazılarını tanıyabildiğini düşünüyordu. Mücevherler, altınlar, değerli taşlar takınıp tunikler ve parlak renklerde kaftanlar giyinerek ilahi bir zerafetle süslenmişlerdi. Ama uzun adımlar attıkça topallayarak ilerleyen birisi, sadece kürklere bürünmüştü.

Mark, bir kez daha platforma doğru, hızla geriye baktı. Vil- kata, saldırı menzilinin dışındaydı, hâlâ halkı ve büyülü hizmetkârları tarafından sıkı bir biçimde çevrelenmekteydi. Karanlık Kral, artık Akıl Kılıcını kınına koymuş, etrafındaki büyücülere kısa ve özlü emirler yağdırıyordu. Bir saniye sonra, bu büyücülerden biri, onu tamamen patformun dışına fırlatan sarsıcı bir hareket gerçekleştirdi. Mark'ın düşüşünden çok daha şiddetli bir şekile düşmüştü ve acıdan kıvranarak çaresizce yerde yatıyordu. Mark, bu adamın yapmaya çalıştığı koruyucu bir büyünün ilahi yürüyüşe bir şekilde engel olmaya çalıştığını tahmin ediyordu; ve yaptığı büyü, rıhtımdaki bir

geminin halatı gibi harekete geçtiği için oluşan geri tepme sırasına onu tutan varlığı yere serilmişti.

Bu büyü, belki onların beklenmeyen gelişleri yüzünden kendiliğinden harekete geçmişti ve Tanrılar, büyü engelini yararak içinden geçmişlerdi. Tanrılara bakmayı sürderen Mark, yollarına serilen büyü her neyse, onları öfkelendirmiştir, diye düşündü, sanki çocuklar tarafından iple kurulmuş bir labirentten geçerken canı sıkılan yetişkinler gibi.

En sonunda dört Tanrı ve bir Tanrıça ilerleyişlerini durdurdular. Tören sahasının içinde, platformun yalnızca birkaç metre önünde, kafaları, yüksekteki yerinden onlarla yüzyüze gelen Karanlık Kral'ın kafasından yine de rahatlıkla yukarıda olacak şekilde gelerek adamın önünde dikildiler. Mark, platformda ve civarında olan diğer herkesin diz çökmekte olduğunu ya da aşağılık bir panikle yüzlerini yere kapattıklarını fark etti. Yüz metrelik bir çember içinde hâlâ ayakta durabilen iki insan, sadece kendisi ve Karanlık Kral'dı. Ne tuhaf, diye düşündü Mark, soğukkanlı bir tavırla. Tanrıları hayatında bu kadar yakından görmüş olduğu diğer yegâne anda da, etrafındaki diğer insanlar dizleri üzerine çöktükleri ya da biraraya toplanıp yere kapandıkları halde, kendisi yine ayaklarının üstünde dikilmeyi sürdürmüştü...

Topallayan Tanrı, öne doğru hareket etti. Tüm ordugâhın üzerine çöken sessizliğin içinde, platforma doğru sendeleyerek kocaman adımlar atarken ejder pullarından yapılmış takılarının tıngırtıları duyulabiliyordu. Bu, Demirci Vulcan, diye düşündü Mark, kürklere bürünmüş titanı izlemek için yukarı doğru bakarken - babamın kolunu alan. Vulcan, Mark'a hiç dikkat etmedi, Vilkata'ya bakmaktaydı. Tanrı durduğunda, uzun kollarından birisini ileriye doğru uzatıp, Vilkata'yı platformdan kaldırabilecek kadar kendisine yaklaşmış olmasına rağmen, Mark'ın anladığı kadarıyla, Vilkata korkuya kapılmamıştı.

Rüzgâr, ordugâhı çevreleyen çorak ve harap edilmiş toprakların üzerinden ordugâh boyunca ağıtlar yakarak esiyordu.

Bunun dışında çevreye tam bir sessizlik hakimdi.

Sessizlik, Vulcan'ın, bir Tanrıya yaraşır yükseklikte, gümbürdeyen sesiyle birdenbire bozuluverdi. "Siz aptal insanların uğraştığı bu çılgınlık da nedir? Kılıç Oyunu'nun bittiğinin farkında değil misiniz?"

Vilkata, soruyu yanıtlamak için bir Krala yakışır en iyi kraliyet sesiyle konuştu. "Ben Karanlık Kral'ım." Kral'ın sesinin titreyip kekelemesi ve

cümlesi bitmeden onu terk edip gitmesi Mark’ı hiç şaşırtmayacaktı. Şaşkınlık yaratan tek şey adamın böyle bir karşılaşmada hiç değilse ayakta kalıp konuşabiliyor olmasıydı.

Vulcan, durumdan ne etkilenmiş ne de memnun olmuştu. "Kral, kraliçe veya her neysen, bunların tümünden bana ne? Sen bir insansın, bundan fazlası değil. Yan tarafında taşıdığın o kudret aracını hemen teslim et."

Vilkata hemen boyun eğmedi; bunun yerine bir defa daha sözcüklerle yanıt vermeye kalkıştı. Ama uzaktaki bir şey tarafından ilgisi yeniden dağıtılan Mark, adamın sözcüklerini tam olarak duyamadı. Bu yeni bir toz bulutuydu ve ilki kadar olağandışı gözüküyordu.

Bu toz bulutu, bir dağ yamacından aşağıya yuvarlanmıyor, sadece havada sürükleniyordu, ama yolu diğer bulutlara ve rüzgâra karşı dik bir açıdaydı. Garip bulut, şimdi süzülerek yaklaşmaktaydı. Tören alanındaki manzaradan belirli ve güvenlikli bir uzaklığı koruyor gibiydi. Gözbulandıran’ı hâlâ avucunda tutan Mark, bu ikinci bulutta da insan biçiminde ama ilahi boyutlardaki figürlerin varlığını idrak edebiliyordu. Orada, sadece Afrodit olabileceğini düşündüğü kusursuz bir dişi varlık vardı. Hepsinin yüzlerinin kendisine dönük gibi olmasına rağmen, diğer hiçbir varlığı ayrı ayrı onun kadar açık seçik olarak göremedi.

İlgisinin dağılması sadece anlık olmuştu. Bu önemsiz insan kralın sözcüklerinin bir anlık savsaklanmasıyla bile sabırsızlanan Vulcan, bir küfür gümbürdetti ve kolunu Vilkata’ya doğru uzattı. Karanlık Kral, çabuk bir hareketle Akıl Kılıcı'nı kınından sıyırdı ama onu geri verip teslim olmak niyetinde değildi. Bunun yerine onu havada savurdu.

Vulcan, birdenbire, taş ve metal kütlelerinin çarpışması gibi tuhaf, boğuk bir tonda bağırdı. Topal Tanrı, bir koluyla gözlerini boydan boya kapattı. Bir sarhoş gibi geriye doğru sendeledi ve diz üstü çöktü. Mark, kendi ayakları altındaki toprakta bu düşüşün etkisini hissedebilmişti.

Onunla beraber toz bulutundan çıkan diğer dört Tanrı da Demirci’nin tam arkasında diz çökmüşlerdi.

Bir kez daha ordugâhın her yanına uzun bir sessizlik çöktü. Uzaktaki toz bulutu şimdi daha hızlı hareket ederek, ivmelenmiş bir şekilde orayı terk ediyordu. Mark, bulutun arkasından bir an duygusuz bir şekilde baktı. Tanrılar başaramamıştı. Etrafına kümelenmiş binlerce insan bir kez daha neşeyle bağrışıyorlardı.

Vilkata yeniden konuşmaya başlamıştı. Vulcan'ın gürlemesinden sonra Kral'ın sesi zayıf çıkıyordu ama kafaları hâlâ kendisinden daha yüksekte olan tanrılara emretmek için bir kez daha bağırdığında muzaffer ve kendinden emin bir sese sahipti. "Beni izleyin! İtaat edin!"

"Duyuyoruz." Düzensiz koro, kalın sesiyle ileriye atıldı. Ahşap platform ve toprak sesle titreşti. "İzliyor ve itaat ediyoruz."

Dev savaş davulu yeniden harekete geçerek gümledi ve kalabalıktan şu ana kadar çıkmış olan en gür kükreme yükseldi. Çılgın kutlama, öncekinden iki kat daha çılgın bir şekilde devam etti.

Tören alanındaki Tanrılar yeniden ağır ağır ayağa kalkıyorlardı. "Bu kuşkusuz Zeus Baba olmalı!" diye bağırdı Vulcan, bir ağaç büyüklüğündeki koluyla Karanlık Kral'ı işaret ederek. "Bu rolü oynayan aramızdan bir sahtekâr olmalı!"

Demirci'nin kutsal arkadaşları da kükreyerek bu ifadeye katıldılar ve kendilerini, ilk bakışta cansız ve idaresiz gözüken bir dansa kaptırdılar. Yer sallanıyordu; Mark, uzun bayrak direğinin, Kral'ın büyük çadırının önünde sallandığını görebiliyordu. Teftiş platformunun civarındaki insan kalabalığı, dans eden Tanrıların yanında herhangi bir yerde bulunan herkesin geriye çekilme isteğiyle azalmaya başlıyordu. Ama hâlâ Akıl Kılıcı'nın büyüsü altındaydılar ve dansa katılabilirlerdi.[1]

Fazlasıyla yorulup tükenmiş olan Mark, Kılıç'ına dayanarak ayakta duruyordu. Alnına saplanmış acı ve hâlâ gözüne damlamakta olan kanıyla birlikte, çıldırmış Tanrıları izlerken kendisinin de çıldırmakta olduğu duygusuna kapıldı. Ama elbette ki böyle bir şeyi beklemesi gerekirdi. Eğer Kılıçlardan biri bir Tanrıyı öldürebildiyse -kendi gözleriyle, Uzaktanöldüren tarafından sırtının ortasında açılan yarasıyla Haberci Hermes'i ölü olarak yatarken görmüştü- o zaman neden başka bir Kılıç'ın, diğer Tanrıları kendisinin kölesi haline getirecek gücü olmasındı ki?

Vulcan, Kılıçları dövmek için, Tanrıların kendilerinden de daha büyük olan hangi gücü göreve çağırmıştı?

Ve kendisi, Mark, burada olanlara direbilen tek varlık mıydı?

Duyduğu acı ve şimdi zehir gibi yakıyor gözüken kendi kanının damlayışıyla daha fazla düşünemiyordu. Ama belki hâlâ hareket edebilirdi.

Gözbulandıran'ı iki eliyle kavradı ve Vilkata'yı öldürmek için üçüncü kez harekete geçti.

Yerdeki kalabalık şimdi daha vahşice hareket ediyorsa da, daha seyrektiler ve bu durum, onun işine yarıyordu. Ama Mark, gözlerini hâlâ platformun üzerinde dikilen Karanlık Kral'a doğru yükselttiğinde, Akıl Kılıcı bir kez daha gözlerini kamaştırarak beynine zehirli ışığın delici mızraklarını gönderecekti. İhtişam içindeki güneşe doğru sendeliyordu ve güneşe saldırmayı denemek herhangi bir kimse için düşünülemez bir şeydi.

Vilkata, Tanrı! Akıl Kılıcı'nın sahibi, tapılınması gereken kişi!

Mark, kendi Kılıç'ını iki koluyla kaldırdı. Sonra saldıramayacağının farkına vardı, Gözbulandıran'ı bir sunu gibi vererek kaybedecekti. Kendisini kurtarması için yapabileceği tek şey buydu. Çaresizce hâlâ Kılıç'ına güvenip yalpalayıp sendeleyerek, artık yüz yüze gelmeye cesaret edemediği parlaklığa arkasını döndü ve platformun yanından kaçtı. Parlaklık, onu sertçe kendisine doğru çekti, hırpaladı ve arkasını dönmeye zorladı. Bir an için bile dönse mahvolacağını biliyordu.

Tutsağın kafesi aniden önünde beliriverdi. Kalabalığın içinden birisi Mark'a çarparak yana doğru döndürmüş, böylece kafesi ve içindekini oldukça açık bir şekilde görmüştü.

Hiçbir plan yapma bilinci olmaksızın, içindeki dürtüyle hareket eden Mark, iki eliyle tutarak kaldırdığı Gizlilik Kılıcı'nı tahta kapının ve küçük kilidin üzerine parçalaması için indirdi.

Kılıç'ın büyüsü, darbeye yardımcı olmak için hiçbir şey yapmadı ama ağırlığı ve keskin kenarı oldukça yeterliydi. Kafes, gerçek bir saldırıya dayanmak için yapılmamıştı. Mark yeniden vurdu ve kapı düşerek açıldı. Tüm zıplamaların, bağrışan bedenler ve sıyrılmış silahlar kargaşasının ortasında, hiç kimse onun ne yaptığına en ufak bir önem bile vermemişti. Böğüren ve dans eden Tanrılar sayesinde altındaki yer hâlâ sarsılmaktaydı.

Silahını kınına soktu ve çaresiz durumdaki tutsağı kavramak için iki eliyle uzandı. Dışarı çektiği beden çıplaktı ve hem iplerle hem de büyülerle bağlanmış genç bir kadına aitti. İpler, Gözbulandıran'ın kusursuz kenarının bir dokunuşuyla çabucak çözüldü. Ama büyü daha dayanıklıydı.

Bir kolu tutsağın üstünde, çıldırmış kalabalığın içinde onu yarı taşıyıp yarı sürükleyen Mark, hâlâ geriye bakmaya cesaret edemeyerek teftiş platformundan doğruca uzaklaştı. Kendisine baktıklarında insanların etrafta gördüğü her neyse, taşkınlıklarının içinde bile geriye çekilerek onun yolunu açmalarını sağlamıştı.

Tören alanının veya Vilkata'nın çıldırmış ordusunun sonu gözükmüyordu. Geri çekildiği her adımda Akıl Kılıcı'nın baskısı azaldı ama bu çok önemsiz bir etkiydi. Bununla beraber adımlar da giderek hızlandı. Mark, şimdi yeniden düşünmeye, plan yapmasına yetecek kadar düşünmeye başlayabilirdi. Orada, ileride, kalabalıktan biraz uzakta bir tür önemsiz büyücü gibi gözüken binekli iki adam duruyordu. Hâlâ afallamış bir durumda olan kızı sürüklüyen Mark, rotasını onlara doğru çevirdi.

Akıl Kılıcı'nın parlamasına kendilerini kaptırarak yarı sersemlemiş gözüken büyücüler, Mark'ın kendilerine yaklaşmasına dikkat etmediler. Bu ikisi, koruyucu iblislere sahip değillerdir, diye ümit etti Mark. Bir taşıma aracına müthiş bir şekilde ihtiyacı vardı.

Gözbulandıran bu işi, onun için, bir satırdan daha fazla büyüye başvurmaksızın hızlı ve kanlı bir şekilde çözecekti. Çevredeki genel çılgınlığın içinde yine kimse orada neler olduğunun farkına varmış gibi gözükmüyordu.

Mark, kızı, büyücülerden birisinin giydiği siyah ve altın sarısı renklerdeki pelerine sarmalayarak bineklerden birinin üstüne oturttu, diğerine kendisi oturdu. Eyere oturduğu anda, bir an için bayılacağından korkarak, kanının dizginleri tutan ellerine damlayışını seyrederek duraksadı.

Bir şekilde, kızın bineğini yöneterek ilerlemeyi başarmıştı. Ordugâh'tan kaçarlarken kimse onlara müdahale etmeye çalışmadı. Mark'ın anladığı kadarıyla, kimse onların farkına bile varmamıştı.

Savaş davulunun gümleyişi ve Tanrıların kükreyişleri, onları, yüksek çorak toprakların ortasındaki kaçışları boyunca kovalayarak uzun süre izleyecekti.

ALTINCI BÖLÜM

Tashigang’ın bir iki kilometre ötesinde, Corgo ırmağının, şehrin bir bölümünü oluşturan birkaç adanın etrafında kollara ayrılmadan önce oldukça yavaş akması yüzünden Hızlı Denis, hafif kanosuyla akıntıya karşı kürek çekerek iyi bir hızla rahatça ilerliyordu. Yüzey akıntısının hâlâ yavaş olduğu ırmağın bu geniş kesimlerinde, kürekçinin işini kolaylaştıracak anaforları arayıp bulmak mümkündü. Bu durum, sabahın erken saatlerinde çoğunlukla ırmağın aşağı kısmından gelen, gıda maddeleri ve diğer ticari malları taşıyan mavnalardan oluşan ırmak trafiğinden Denis’in uzakta durmasını kolaylaştıracaktı. Irmağın üzerinde ayrıca bazı ufak balıkçı tekneleri ve sadece keyif için dışarıda olan bir iki hafif yelkenli gemi de olurdu. Şehrin bu yukarı kesimlerinde Tashigang’ın aşağısıyla deniz arasında gidip gelenler gibi okyanus geçebilecek boyutta büyük gemiler bulunmazdı.

Surların akıntıya göre iki kilometre yukarısında Denis, Corgo'nun akıntıya ters yöndeki ilk şiddetli kıvrımına ulaştı ve yüksek kulelerin son görüntüsünü yakalamak için kürek çekmeyi kesip geriye doğru baktı. Hâlâ nehirden yükselmekte olan sabah sisinin üstünden görünen yüksek surlar ve kale burçlarının mazgallı siperleri, sabah güneşinin ışınlarını tutuyorlardı. Kahverengi veya gri renkteki huşu uyandıran taş yığınlarının üstünde parlayıp sönen camlar veya parlak metaller, pencereler, ziynet eşyaları ya da devriyelerin silahlarından gelen pırıltılar görülüyordu. Birçok yüksek yerde,

şehrin kendi renkleri olan gri ve yeşilin tonları, görülebiliyordu. Belediye Reisi'nin sarayının üzerindeki bayrak direğine çekilmiş olan siyah ve gümüş renkli tek bir flama, Yambu'nun sonsuz egemenliğini onaylamaktaydı.

Akıntıya karşı kürek çekerek ilerlededikçe, Denis'in kanosu, uzun barış sürecinin rahatlığıyla şehir surlarının dışında yaşamayı seçmenin yeterince emniyetli olduğunu düşünen varlıklı şehirlilerin villalarının sıralandığı kıyıların arasından geçiyordu. Bunlar, herbiri kendi ufak savunma hatlarıyla oldukça iyi korunan ve kendilerini fırsat buldukça yapılacak bir eşkıya yağmasından uzak tutabilecek durumdaki etkileyici evlerdi.

Bağımsız villalar yerlerini çok geçmeden, daha az etkileyici olan, mütevazi duvarların ardında sırtsırta inşa edilmiş evlerden oluşan varoşlara bıraktılar; ve onlar da sırasıyla çiftliklere ve üzüm bağlarına. Bu topraklar, bağımsızlığın tadını fazlasıyla çıkarıyor olsalar da, Tashigang'ın kendisi gibi Gümüş Kraliçe'ye bağlıydılar. Yambu, yıllardır süren egemenliğiyle burada genel barış ve düzeni sağlamış,pek fazla olmayan ılımlı vergiler toplayarak ve insanların kendi ilişkilerini düzenlemelerine izin vererek akıllıca bir memnuniyet yaratmıştı. Böyle bir rejimde vergi sürekli olarak akmış ve Kraliçe kendisi için bir iyi niyet fonu kurmuştu. Bu sırada kendisi saldırgan enerjisini başka yerlerde dışarı vurmakla meşgul olmuştu.

Yemek ve dinlenmek için mola veren Denis'in, nehrin yukarısına doğru olan yolculuğunun ilk günü olaysız geçmişti. Akşam olduğunda kamp yapması için ona iyi bir mekân sağlayan küçük bir adayı keşfettiğinde şehrin kalabalık merkezinden hiçbir sorun yaşamayacak kadar uzağa ulaşmıştı. Akşam yemeği için balık yakalamayı bile başarmış ve dışarıdaki yeteneklerinden oldukça memnun kalmıştı.

İkinci gününe yine erken bir başlangıç yaptı. Bir işçinin nasırlı ellerine sahipti ve sürekli kürek çekmeyi fazla umursamıyordu; kolundaki iyileşmiş yara onu hiç rahatsız etmiyordu. Bugün, Ben'in ona söylediği gibi bir gözünü belirli kerteriz noktaları için açık tutuyordu. Öğleye doğru, kıvrımlı bir rotayla kuzeydoğudan katılarak Corgo'ya karışan ırmağı, sorun yaşamaksızın teşhis edebildi. Bu küçük akıntı, burada ona Spode deniliyordu, köklerini Büyük Bataklık'ın bir kısmından alıyordu - ama yazık ki Sör Andrew'un ve ordusunun muhtemelen bulunabileceği bir yere doğrudan gitmiyordu. Onlara ulaşmak için Denis'in daha sonra bir aktarma yapması gerekecekti.

Yolcu, üç veya dört gününü daha, aynı rahatlıkta yolculuk yaparak geçirdi. Her gün daha az insan gördü ve gördüğü insanlar da bir Ardneh hacısını dostça el sallayışlarla selamladılar. Kimisi ona, bir bölümünü sevecenlikle kabul ettiği yiyecekler sundu.

Denis, düşündüğü zamanların çoğunu gizlenmiş yükünü merak ederek geçirmişti. Merhamet Kılıcı hakkında ilk elden bir şeyler biliyordu. Ama Adalet Kılıcı tam olarak ne yapabilirdi? Denis, onun Kılıç'la beraber bir kaçma planı yaptığına inanabilecekleri korkusu yüzünden böyle bir şey sormak istememişti. (Bu haince düşünce, yine başka bir tatlı gündüz düşü sırasına aklından geçmişti. Şu ana kadar daha baskın olan diğer düşünceleri, onu bu düşünce tarafından ayartılmaktan uzak tutmuştu.)

Ve Ben, Denis ile Adalet Kılıcı'nın özelliklerini hiçbir boyutta tartışmanın gerektiğini düşünmemişti. Courtenay Malikânesinin efendisi bu konu üzerine sadece tek bir şey söylemişti.

"Denis, eğer yolda birisiyle kavga etmek zorunda kalırsan sana, fırsata olursa Hükümverici'yi kullanmanı öneriyorum. Yarakapatan ile kavga etmeye çalışma. Eğer düşüncen, onun iyileşmesi yerine onu oymak değilse."

Ama şimdiye dek en küçük bir kavga tehlikesi bile olmamıştı. Şu ana kadar yolculuğun fiziksel heyecanını sadece ara sıra meydana gelen, yolcuyu şimşeklerle ve su geçirmez olmadığı için sırılsıklam ıslanan beyaz elbiselerle tehdit eden fırtınalar sağlamıştı.

Denis, dışarıdaki beşinci gününde, hoş bir havada sakin bir çiftlik bölgesinin içinden geçti. O gece yine küçük bir adaya kamp kurdu.

Ve rüyalar gördü, her zaman yaptığı gibi kadın rüyalarıydı. Kuan-yin, gerçek hayatta utandığı ve evlenmeyi düşündüğü mürebbiye, bir el işaretiyle çağırıyordu onu. Ve bu gece rüyasında, gerçek hayatta ona, yaralı kolunu sarmasının dışında hiçbir zaman dokunmamış olan Courtenay Malikânesinin hanımını da görmekteydi. Denis, onu, Sophie Hanım olarak bilenen bayanı, kendisini atölyenin yanındaki odasında ziyarete gelmiş olarak düşlüyordu. Adamın oradaki bez karyolasına oturup gülümsedi, elini tuttu ve yapmış olduğu veya yapmak üzere olduğu bir şey yüzünden teşekkür etti. Beyaz kaftanı dağınıktı, önü açılmıştı ve sarkmaktaydı, ama kadın inanılmaz bir şekilde bu durumu umursamaz görünüyordu.

Denis uyandığında rüya tam da en yüksek gerilim anına yaklaşmaktaydı. Ilık ay ışığı altında, uyandığı dünyanın sadece mükemmelleştirilmiş bir

rüya olduğu duygusuyla uzandı. Havada - ırmak kıyısı çiçeklerinin mi? - inanılmaz bir şekilde hoş ve güzel, parfüm demenin çok zor olacağı bir koku vardı.

Ve havanın içinde bir şey daha vardı - başka bir şey. Korkusuz bir heyecan duygusu. Denis'in nabzı, bilmediği bir şeyin düşsel sezinlemesiyle atıyordu. Ama fazlasıyla uyanık olduğunu biliyordu.

Irmak boyunca bakındı ve gözleri suyun üzerine yansıyan bir ay ışığı çizgisine takıldı. Sürüklenmekte olan bir kayığa ait olan ve ay ışığı çizgisine girmekte olan gölge benzeri bir şey gördü. Bu, küçük ışıkları ile benek benek ve kusursuz bir sessizlik içerisinde ilerlemekte olan bir tür tekneydi - bir mavna, diye düşündü. Neredeyse kusursuz bir sessizlik içerisinde. Bir saniye daha geçti, Denis, suyun yumuşak şıpırdayışlarını ve küreklerin suya inişini duyabiliyordu.

Mavna yaklaştıkça, ilk düşündüğünden de daha büyük olduğunu görebiliyordu, o kadar büyüktü ki, bu küçük ırmağın dar bölgelerinde gezinmeyi nasıl başardığını merak etti. Alçak tarafı boyunca sızan ışıklar, Denis'in aşina olduklarından çok daha ustaca yapılmış olan Eski Dünya meşaleleri gibi sürekli olarak yumuşakça kızaran kehribar lambalardı.

Denis şimdi ayaktaydı. Uyanık olduğundan hâlâ bir şüphesi yoktu ve sıradan kişiliğinin içinde olduğunun - aşağı yukarı - bilincindeydi. Şu anda kendisine her ne oluyorsa gerçekti, ama bir tehlike sezisi değil sadece heyecan verici bir şey hissediyordu. Kıyıya doğru bir adım daha yaklaştı, su, sevgililerinin gülüşmesi gibi adamın ayaklarının etrafında mırıldandı. Kıyıya çekilmeden önce sudan ihtiyatla dışarı çıkarılmış olan kanosunun dikine çevrilmiş kısmının altına eğilerek orada durdu.

Mavna yaklaşmayı sürdürürken Denis, teknenin içinde ufak bir ev veya zarif bir tenteyle kaplanmış büyük bir çadır taşıdığını görebiliyordu. Bunun hemen ötesinde, tuhaf bir şekilde sessiz ve pek giyinik olmayan iki sıra genç kadın kürekçinin tam ortasına yerleştirilmiş, taht benzeri bir iskemle veya divan vardı.

Bir kadın, divanın üzerindeki bir yastık yığınının içinde boylu boyunca uzanmış yatıyordu. Sadece arkasındaki ay ve kayığının loş lambaları ile, Denis, onu sadece dış hatlarıyla görebildi. İlkin, şehvetli hayal gücü adamı, onun hiçbir şey giymemiş olduğuna inandırdı. Ama şimdi gözleri, donuk bir şekilde titreşen sisin içinde, yıldızların ışığıyla görülebilir hale gelen bir tür kumaştan yapılmış giysisi olduğu gerçeğini itiraf etmeye zorlanıyordu.

Kadının vücudunun büyük bölümü bu tül tarafından kapatılmışsa da bir bölümü güçlükle gizlenebilmişti.

Denis'in kalbi hızla çarpıyordu ve anladı. Aklına bir isim geldi, onu yüksek sesle söyleyebilirdi ama tam o anda herhangi bir şeyi söyleyecek soluktan yoksundu. Daha önce hayatında hiç Tanrı veya Tanrıça görmemişti ve ölmeden önce de görebilmeyi ummamıştı.

Denis'in duymadığı veya görmediği bir emre yanıt vererek, insanlık dışı bir sessizliğe bürünmüş olan kürekçiler ahenkle durdu. Onlara bir an için doğrudan bakmamış olmasına rağmen hepsinin neden ve nasıl bu kadar kışkırtıcı giyindiklerinin belli belirsiz farkındaydı. Aşk Tanrıçası'nın ta kendisi gözlerinin önündeyken, denemiş olsaydı bile bir başkasına bakamazdı.

Mavna, doğal olamayacak bir kontrolün altında, çok yavaşça ve kesinlikle adanın üzerindeki Denis'e doğru sürüklenerek geldi. Kabinin içinden - öyle düşündü - parfüm kadar hoş ve tuhaf bir müziğin nağmeleri, geriye kalan dar su şerifinin üzerinden uçuşarak adamın kulağına ulaşıyordu. Her nota kusursuz bir sessizlikle çerçevelenmişti ve şimdi küreklerdeki berrak damlayışlar da durmuştu.

Afrodit, yapmacık olmayan bir zerafetle ayakta durmak için dalgalanan bir hareketle divanından kalktı.

"Genç adam?" diye yumuşakça Denis'e seslendi. Tanrıça'nın sesi, görünüşünden beklenebilecek sesin aynısıydı. "Seninle konuşmalıyım."

Denis ona doğru harekete geçti ve sendeledi. Büyük ve yabancı olan bir nesnenin - oh, evet, bu, tam yolunun üstünde yatan kanosuydu - etrafından dolaşması gerektiğini fark etti.

"Hanımım," diye geveledi, "Emrinize amadeyim. Benden ne isterseniz?" Bu noktada, tam nehrin kenarındaki çamurun içinde biraz önce dizlerinin üstüne çökmüş olduğunu anlamaya başladı. Bu, Tanrıça'yı, onun hantal biri olduğunu düşünmeye yönelme ihtimalinin dışında onun için önemsizdi; ve ayağa kalktığında, beyaz elbiselerinin ne kadar çamurlanmış olduğunu, ne kadar korktuğunu elbette görür ve gülebilirdi.

Şimdiye dek, tüm Tanrı ve Tanrıçalara şükürler olsun ki, ona gülmüyordu.

"Genç adam," dedi Afrodit, "Beraberinde iki Kılıç taşıdığını biliyorum. Bir tanesinin iyileştiren olduğunu biliyorum. Ve diğeri... neyse, öbürü hakkında bana ne anlattıklarını şimdi unuttum. Ama şu anda bu önemli

değil, ikisini de bir kere de bana teslim etmeni istiyorum. Eğer yeteri kadar çabuk olursan beni öpmene belki izin veririm." Tanrıça sadece bir an için duraksadı ve Denis'e küçücük bir tebessüm verdi. "Kimbilir başka nelere izin verebilirim, böyle romantik bir gecede?"

"Öp beni," diye tekrarladı Denis, ifadesiz bir şekilde. Sonra çılgın bir sıçrama yaptı, çamurun dışında ve ayaklarının üzerinde dikiliyordu, aniden sendelemişti ve etrafa çamur sıçratıyordu. Kadının bahsettiği iki Kılıç'ı bulması - bu arada, neredeydiler? - ve ona vermesi gerekiyordu. Zaten, onlarla başka ne yapacaktı ki?

Kanonun içindeydiler... ama kano neredeydi?

Üzerinden dolandı ve kanoyu fark etmeden önce az daha yeniden çamurun içine devriliyordu. Sonra, kanonun düz tarafını yukarı çevirirken bir tırnağını kırdı.

Afrodit, dostane bir şekilde adamı yüreklendirdi. "İşte bu. Onlar, senin küçük kayığının tam altında gizlenmişler ama senin bunu zaten bildiğini düşünüyorum." Tanrıça, Denis'in beceriksizliğine kibarca sabırsızlanmış görünüyordu. Nasıl olmasını ki? Ama henüz sinirlenmiş görünmüyordu; Denis, sessizce teşekkürlerini sundu.

Gizlenmiş bölmenin kapağını yukarıya kaldırmaya çalışırken başka bir tırnağını daha kaybedeceğini düşündü. Sonra fark etti ki, bir bıçakla kaldırmaya çalışsa çok daha kolay olurdu.

Afrodit, lüks mavnasının küpeştesine doğru yaklaştı. İnsanüstü güzellikteki iki sıra kürekçinin arasındaki ipekli minder yığınının üstüne zerafetle diz çöktü. Kürekçiler dikkatlerini kadına doğru yöneltmemişlerdi.

"Çabuk ol, genç adam! Bana vereceğin şeye ihtiyacım var." Tanrıça eliyle bir işaret yaparak seslenirken, sesi, kahkahasıyla karışarak, taşıdığı çift anlamın içinde eriyordu. Kahkahası, Denis kendini çaresizce buna inandırmıştı, gerçekten zalim olma niyetinde değildi. Yine de adamı bir şekilde yaralamıştı.

Bıçağını boşluğa sokarak kaldırdı ve tahtayı tutan ufak çiviler gıcırdayarak yerlerinden çıktılar. Gizlenmiş bölme, içindekileri ay ışığına maruz bırakarak açılmıştı.

Afrodit, daha iyi bakabilmek için, dizlerinin üstünde küçük şımarık bir zıplayış, vücudunun yumuşak yerlerini zıplatan ve mümkün olmayan zerafette bir hareket gerçekleştirdi. Saçının rengi neydi? Denis kendisine deli gibi bunu soruyordu. Peki, ya teni? Ay ışığında anlayamıyordu ve ne

olursa olsun hiç fark etmezdi. Ve gerçekten de kadın uzun veya kısa boylu muydu, zevke düşkün veya ince yapılı mıydı? Dakikalar geçtikçe sadece cinsiyetinin özü sabit kalıyor ve diğer her şey değişiyor gibi görünüyordu.

Şimdi kadın teknesinin küpeştesini tutarak ayakta duruyordu. Mavna, küreklerin kaldırılmış ve boşta olmalarına rağmen akıntıyı yoksayarak, dakikalarca kıyıya doğru sürüklenmeyi sürdürdü.

"Çabuk ol, genç adam, çabuk ol." Sesinde sabırsızlık imaları vardı.

Denis, teslim etmek için el yordamıyla neredeyse görmeden hâzinesini ararken, elinin ilk önce Yarakapatan'a değdiğini hissetti. Her nasılsa Kılıç'ı, onunla ilk temasında teşhis edemedi. Onu, olduğu gibi kınında mütevazice dışarı çıkardı ve dizlerinin üzerine çökerek, önce kabzasından olmak üzere Tanrıça'ya teslim etti. Tanrıça, yumuşak ve çocuksu görünen kolunun ne kadar kuvvetli olduğunu gösteren canlı bir hareketle Kılıç'ı aldı.

Merhamet Kılıcı'nı kınında tutarak konuştu: "Şimdi de diğeri. Ve işte o zaman bir öpücüğü - belki de - hak ettiğine inanacağım."

Kanonun dibini yine beceriksizce aradı ve Hükümverici'yi dışarı çıkardı.

Bu Kılıç'ı, bir eliyle kınındaki kılıç kısmını destekleyerek, diğeriyle kabzasını tutarak taşımaktaydı ve kabzanın içinden garip ve alışılmamış bir güç akışı hissetti. Bu adama şaşmaz bir kesinlik duygusu veriyordu. Kın, kendiliğinden düşmüş gibiydi; ve Kılıç sıyrılmıştı.

Denis, Kılıç'ı olduğu gibi Tanrıça'ya teslim etmek için ayağa kalktı. Ama gözlerini kadına doğru çevrildiğinde, onun değişmiş olduğunu görmek adamı şaşırttı.

Yoksa, değişim kendi içinde miydi - Tanrıça'da değil miydi?

Afrodit, ikinci Kılıç'ı almak için uzanmış kolunun aşağıya düşmesine izin verdi. Diğer eliyle kınındaki Merhamet Kılıcı'nı hâlâ tutarak, bir adım geriledi.

Denis tekrar düşünmeye başlamıştı: Kadın gerçekten neye benziyordu? Ama ay ışığı (bunun ay ışığı olduğunu düşünüyordu)

bu durumu anlamayı oldukça imkânsız hale getiriyordu.

Olabilecek en güzel ölümlü kadından kesinlikle daha güzeldi. Yine de şimdi, İkinci Kılıç'ı çekmiş olduğundan beri, ölümlü insanların en önemsizine bile bir şekilde aşağılık gelirdi, diye düşünüyordu. Kadın bir şekilde - gerçek değildi.

Artık kadını istemediğini fark etti.

Güç, Kılıç’ın kabzasından hâlâ adamın avucuna akmaktaydı. Ani bir merakla, parmak uçlarının neyi tuttuğuna baktı. Ay ışığı altında, siyahla işaretlenmiş içi boş beyaz bir daireye, anlamaksızın baktı.

Mucizelerin mucizesi, Tanrıça, kendisiyle bir iç mücadele yapıyormuş gibiydi.

"Ver bana-" diye, hâlâ emir vermeye çabalayan bir sesle konuşmaya başladı. Ama bu iki sözcükten sonra kekeledi ve sustu.

Mavnasının parmaklıklarından geriye doğru eğildi (Denis, hareketin ne kadar tatsız olduğunu görmekten şaşırmıştı) ve bir kez daha ipekli yastıklarının üzerinde diz çökerek durdu. Ay ışığı rengindeki bir saç bulutu kadının yüzünü gizliyordu.

"Hayır," şimdi daha yumuşak olan başka bir ses tonuyla konuşarak kendisiyle çelişti. "Hayır, onu bana şimdi verme. Ben bir Tanrıça'yım ve onu senden alabilirim. Ama almayacağım."

Denis’in, Adalet Kılıcı'nı tutan kolu sarsıldı ve Kılıç, adamın yan tarafına doğru yavaşça düştü. Ölü bir ağırlık gibi elinde sallandı, bununla beraber gücü yine de Denis’e akıyordu. Tanrıça için, birazcık tiksinmeyle karışık ve karşı konulamaz bir - *acıma* - hissetti.

"Onu bana verme," diye tekrarladı Afrodit, yumuşak ve düşünceli sesiyle. "Bu sana zarar verir." Bir duraksamadan sonra, kendi kendisine şaşırmış bir şekilde devam etti. "Yani, bu aşk. Her zaman merak ettim ve asla neye benzediğini bilmedim. Şimdi korkunç olabileceğini görüyorum."

Kocaman gözleri, ayla aydınlatılmış saç bulutunun altından gözükene kadar kafasını kaldırdı. "Görüyorum ki... ismin Denis, sevgilim. Ve bundan önce birkaç kadın tanımış ve bin kadarını da hayal etmişsin. Yine de hiçbirini gerçekten tanımadın. Ne de bir Tanrıça’yı gerçekten tanıdın, sanırım." Afrodit, göğsünü kabartarak bir bakış attı.

Denis, orada sadece rahatsızca durabiliyordu. Bu güzel kadın için tahammül edebileceğinden daha fazla merhamet hissetti ve gitmesini arzuladı. Aynı zamanda, sağ elindeki Kılıç’ın da gitmesine izin vermek istedi; onu nehre atmak istedi. Sadece bir iki dakika önce, Hükümverici'yi sıyırışından önceki hayatı çok daha huzurlu ve şerefliydi gibi geliyordu adama. Ama Kılıç tam şu anda onu fırlatmasına izin vermezdi, daha çok, Tanrıça’nın onu Denis'den almasına izin verirdi.

"Seni seviyorum, Denis," dedi Tanrıça Afrodit.

Boğazının derinliklerinden saçma bir utanma gürültüsü çıkardı. Bir nutuk olarak, diye düşündü adam, kendisinin yaptığı her şey gibi yetersiz, biçimsiz, sıradan ve vasattı. Kadını sevmiyor ve hatta istemiyordu bile. Yapamazdı ve kadının oradan ayrılmasını diledi.

"Ve orada tuttuğun Kılıç'a, sevgilim, Hükümverici denilmesi çok doğru, çünkü gördüğüm kadarıyla, benim hakkımda- ki hükmünü doğru verdi," diye yumuşak bir şekilde konuştu Afrodit.

"Hayır," diye korktuğu şeyin ne olduğunu bilmeden karşı çıktı Denis, kadın için hâlâ çok üzülüyordu.

"Ah, evet. Çağlardır erkeklerin aşkıyla kendimi eğlendiren ben, şimdi onların hissettiklerini hissetmeliyim. Ve, şimdi seni seviyor olduğum için Hükümverici'yi senden alamam. Seni, Adalet Kılıcı'ndan şu anda mahrum bırakmak, ölümlü küçük sevgilim, sana çok zarar verir. Bir Tanrıça olarak bunu öngörebiliyorum. Ama Yarakapatan - onu şu anda yanıma alırsam daha iyi olur."

Denis, kadına üzgün olduğunu söylemek istedi. Ama sözcükler boğazına dizildi. "Sen de beni sevdiğini söyleyebilseydin ne kadar güzel olurdu. Ama yalan söyleme." Ve Tanrıça burada, hâlâ Sevgi Kılıcı'nı tutmakta olan kolunu, teknesini hâlâ adadan ayırmakta olan dar su şeridinin üzerinden uzattı ve Yarakapatan'ın kınındaki ucuyla Denis'in kalbinin üstüne dokundu. "Yapabilirim... ama yapmayacağım. Benim bütün sevgim senin için iyi olmaz -şimdi değil, henüz değil. Belki bir gün. Seni seviyorum, Denis ve senin hatırın için şimdilik hoşça kal demeliyim."

Tanrıça aniden öne doğru eğildi ve adamı yanağından öptü.

"Hayır... hayır." Adam ileriye, çamurun içine doğru tökezleyerek ilerledi. Şu anda hissettiği tek şey merhamet miydi?

Ama olağanüstü mavna çoktan ay ışığının içinde donuk bir halde titreşerek uzaklaşıyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

İki binek hayvanı, Vilkata'nın ordugâhından firarın ilk uzun bölümü boyunca binicilerini istek ve süratle taşıdıkları için Mark onları ele geçirdiğinde iyice dinlenmiş olmalıydılar. Genç kadın deneyimli bir sürücü gibi görünüyordu, ama durgundu ve başına neler geldiğinin hiçbir şekilde kavramamış bir görüntü içinde eyerinin üzerinde metanetle oturuyordu. Mavi yeşil gözleri sürekli olarak dışardaki bir korkuya, Mark'a artık görünmez olan bir korkuya dikilmişti. Vücudu incecikti, neredeyse bir deri bir kemik kalmıştı. Kir maskesinin altındaki yüzü solgundu; uzun saçları, kirden rengini kaybetmişti ve bir eliyle tuttuğu pelerinin üstünden keçeleşmiş bir şekilde aşağıya sarkıyordu. Mark, onu kafesten çıkardığından beri, kadın tek bir sözcük bile etmemişti.

Hayvanları dinlendirmek için durmalarından önce, ikisi de belirgin bir yolu olmayan ve kademe kademe yükselen bir bölgede uzun süre için yan yana ilerlemişlerdi. Mark, en sonunda peşlerinde bir takip olmadığına ikna olmuştu. Vilkata'nın şeytani kutlamasının hayali yankıları, gerçek seslerin zayıflamasının ardından uzun süre adamın yorgun zihni ve duyularında varlığını sürdürmüştü.

Alnındaki yaranın kanaması azalmadığı için kendi kanının tadı, görüntüsü ve artık durmak bilmeyen acısıyla birlikte yaşamaktaydı. Ve Mark, kanında bir tuhaflık olduğu düşüncesini aklından çıkaramıyordu;

kokusu ve tadı yüzünden, Akıl Kılıcı sanki beynine güneş ışığının zehirli ve kırık bir parçasını yerleştirmiş gibi geliyordu.

Hayvanları kaçışlarından bu yana ilk defa durduran Mark, bineğinden indi. Genç kadına doğru nazikçe seslendi, ama o, dümdüz ileriye bakıp adama hiçbir yanıt vermeyerek, bineğinin üzerinde sessizce oturmaya devam etti. Kadın uysal kaldığı sürece onunla iletişim kurmak konusunda ısrar etmemeye karar verdi. Mark için önemli olan tek şey Vilkata'dan uzaklaşmaktı.

Artık yeniden yola koyulmuşlardı. Şimdiki rotaları, doğrudan Vilkata'nın ordugâhından uzağa hedeflenmiş ve onları alçak tepeler dizisinin önüne getirmişti. Uzaklarda hâlâ ara sıra görünmekte olan ordugâh, artık görüş açılarından tamamen çıkmıştı. Buradaki tepeler Karanlık Kral'ın yağmacıları tarafından gerçekleştirilen yıkımı hâlâ gözler önüne seriyordu. Firariler, çok geçmeden bir akıntıya ve kendilerine bir tür sığınak oluşturan sık bir çalılığa ulaştılar. Mark bir kez daha binekleri durdurdu.

Bu sefer genç kadının ellerini dizginlerden çekmek için nazik bir kuvvet uyguladı ve onu eyerinden indirdi. Kadın, Mark'ın kolları tarafından hâlâ yarı desteklenerek kendisine bundan sonra olabilecek şey her neyse, onun için bekleyerek hayvanın yanında dikilip kalmıştı. Dudakları tamamen çatlamış ve korkunç bir şekilde kurumuş görünüyordu. Mark'ın onu akıntıya doğru yönlendirerek suyun kıyısında diz çöktürmesi gerekti, kadın hâlâ önünde duran şeyi fark etmemiş görünüyordu. Ama birleştirdiği avuçlarıyla içirdiği ilk suyun ardından kadın, kendinden geçmiş halinden sıyrılıp suya eğitebilecek kadar uyanabilmişti.

"Ayağa kalkabilirim," diye konuşuverdi aniden, zorlukla vıraklama benzeri bir ses çıkarabilmişti. Ve ardından kendisine yardım edilmeksizin ayağa kalkmayı başardı, önceki halinden biraz daha uzun boyluydu. Bir saniye sonra, kadının gözleri ilk defa pürdikkat Mark'a kilitlenmişti.

Bir sonraki saniye içinde kadının yüzüne neşeli bir ifadenin akın etmesi adamı irkiltmişti. "Rostov... bunu yapmayı nasıl başardın .. diye daha düzgün bir sesle mırıldandı.

Ve bir saniye sonra kadın bilinçsiz olarak Mark'ın kollarına yığılıverecekti.

Mümkün olduğu kadar kontrollü bir şekilde yakaladığı kadını çimenlerin üzerine yatırdı. Ardından yanına oturdu ve kendi başını tutarak acı içinde düşünmeye uğraştı. Rostov, ünlü bir general adı olmasının yanı sıra hâlâ

birçok insan tarafından da taşman bir Tasavaltalı adıydı, diye fikir yürüttü Mark. Üzerinde hâlâ Gözbulandıran’ı taşıyordu ve genç kadın onu tanıyıp güvendiği birisi olarak görmüştü.

Mark yere uzandı ve dinlenmeye çalıştı ama yarası bunu gerçekten imkânsız kılıyordu. Şimdi, eğer arkadaşını eyerine geri koyabilirse, yola devam edebileceklerine karar verdi. Onu kuvvetle çektiğinde kadın uyandı ve Mark'ın yardımıyla eyerinin üzerine yerleşti. Şimdi, gözleri kapalı olarak, uyuyor gibi görünmesine rağmen siyah ve altın sarısı pelerine sarılmış bir şekilde, bineğinin üzerinde bacakları iki yana açılmış olarak oturmaktaydı. Eğer düşmanlardan biri kadını uzaktan görecekse, bu nefret dolu pelerin yardımcı olabilir, diye düşündü Mark. Kendisi hâlâ Gözbulandıran tarafından korunmaktaydı ama arkadaşı korunmasızdı.

Yarası hâlâ merhametsiz bir şekilde zonkluyordu. Şimdi emindi ki, Akıl Kılıcı’nın zehirli bir etkisi vardı ama bir yerden yardım bulana kadar bunun için yapabileceği hiçbir şeyi yoktu. Mark, ara sıra ikisinin de pek bilinçli olmadıklarının farkına varacak kadar kendisine gelerek arkadaşı ile yan yana sürmeye devam etti. Toparlayabildiği bütün kuvvetiyle yoğunlaştığında - yoğunlaşabileceği her zaman - genellikle tepe yukarı bir yönde ilermelerini sağlamaya çalışıyordu; bu durum en azından Vilkata’nın karargâhına ve tutsak Tanrılara doğru yönelen bir çemberde ilerlemelerini önleyecekti.

Yalnızca, gece tamamen çöktüğünde yeniden durdular, Mark artık nereye gittiklerini görememekteydi. Yiyecekleri yoktu. Mark, oklarının kayboluşunun ardından, yayını da bir yerlerde kaybetmişti ve hiçbir şekilde avlanmayı deneyebilecek bir durumda değildi. Genç kadın bineğinden yeniden inip yanında dikilirken, Mark, üzerindeki pelerini çözdü ve kadına kendisinin uzun avcı gömleğini giydirdi; gecenin yaklaşmakta olan soğuğuyla kadının bedeninin de titrediğini hissedebiliyordu. Sonra onunla beraber uzandı ve pelerini etraflarına sararak kadına sarıldı. Onun sıcaklığından fazla bir şeyi istemeyi düşünemeyecek kadar hastaydı. Kalkması ve hayvanlara göz kulak olmak için bir şeyler yapması gerektiği düşüncesini ısrarla aklından geçirmeyi sürdürdü ama bu konuda hiçbir şey yapamadı.

Kan ve acı içinde, bilinçsizliğin içine gömüldüğü derin bir uykuya çok fazla dalamadı. Gecenin ortasında, yarı çılgın bir halde uyandı. Birisinin eli tarafından uyanması için sarsılıyordu.

Hâlâ onun gömleğini giymekte olan genç kadın, yanında dimdik oturmaktaydı. Kadının yüzünde, her nasılsa ateş ışığı yansıyordu ve kir tabakasının altından, kendine gelmiş bir bilincin parıldadığı bakışları görebiliyordu.

"Sen Rostov değilsin, o nereye gitti?"

Mark'ın, anlamını kavrayıncaya kadar bu soruyu defalarca kendisine sorması gerekmişti. Evet, elbette ki kadın önceden kendisini başka birisi olarak görmüştü, Kılıç'ını taşımaktayken.

Taşıyorken-

Kadının silahını aldığını anlayabilmek için eliyle yan tarafını araştırdı. Ardından başını güçsüz bir şekilde birazcık kaldırmayı başarabildi. Gözbulandıran oradaydı, ulaşabileceği menzilin hemen dışında yerde yatmaktaydı. Kılıç'ı, yoldaşının bir şekilde yakmayı başardığı küçük ateşin ışığı altında görebiliyordu.

“Onu senden ben uzaklaştırdım, çılgınca bağırıyor ve saçmalıyordun. Rostov nerede? Sen kimsin?"

Mark, konuşmaya çalışmak için çok büyük güçlükler çekiyordu. Aklından muhtemelen ölmekte olduğu geçti. Sadece kılıca doğru bir işaret yapabildi.

"Onu şeyle mi öldürdün-? Ama hayır, bunu kasdediyor olamazsın." diye konuştu kadın, şaşkınlık içindeydi.

"Hayır. Hayır." Birazcık daha dinlenmesi gerekiyordu, yeniden konuşmaya başlamadan önce gücünü toplayabilmesi gerekiyordu. Ama yine de sözcükler ağzından zorlukla çıktı. "... asla burada olmadı."

Genç kadın, gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Yüzü hâlâ bezgin, yıpranmış ve kirliydi ama iç enerjilerinin, eski gücünü yerine getirmek için büyük bir çaba harcadığı belliydi. Şimdi, aklına ani bir fikir gelmişçesine Kılıç'ın yattığı yere doğru döndü ve silaha dikkatle bakarak çömeldi. Sonra bir elini, deneyimli bir büyücü hareketiyle kabzaya dokunmak için uzattı.

Bir parmağı siyah kabzaya dokunmuş bir pozisyonda donup kaldı.

Kir içindeki kız gitmişti ve Mark, onun yerine annesi Mala'yı görüyordu, onu son gördüğünden beri on yıl yaşlanmıştı, parlak koyu saçlarına şimdi büyük ölçüde griler düşmüştü. Mark'ın avcı gömleği yerine kendisinin köylü pantolonunu ve oğlunun hâlâ tanıyabildiği ev dokuması bluzunu giymiş olan ve küçük kamp ateşinin yanına diz çökerek bir parmağıyla Gözbulandıran'ın kabzasına dokunan kadın artık Mala'ydı.

Sonra Mark’ın annesinin sureti bulanıklaşarak değişti ve kız kardeşi Marian’ın görüntüsü oldu. Marian şimdi yaklaşık otuz yaşlarına gelmiş bir kadındı, aynı zamanda Mark’ın, köylerinden kaçtığı gün son kez görüşünden bu yana geçen yıllar yüzünden değişmişti.

Marian doğrudan doğruya kendisine bakabilmek için kafasını çevirdi ve Mark, şimdi onun yerinde, Kırmızı Tapınak'tan balık etinde bir kızın, bir zamanlar karşılaşmış ve istemeden sevmiş olduğu ve ardından asla unutamadığı bir kızın farkına varıyordu. Kırmızı Tapınak kızı, Kılıç’ı bıraktı ve bedenini tamamen Mark’a doğru çevirdi.

Karşısındaki artık, saçları keçeleşmiş ve yağsız vücuduna adamın pis, parçalanmış avcı gömleğini üzerine geçirmiş olarak Mark’a doğru yaklaşıp yeniden üzerine eğilen kişi, Vilkata’nın karargâhından kurtarmış olduğu genç kadındı. Kadının başının üzerinde, ateşin üzerinde, kümelenmiş yıldızlar kocaman bir yay çiziyorlardı.

Kadın derin bir nefes aldı. "Bunun hangi Kılıç olduğunu önceden fark etmeliydim. Hiçbirini daha önce asla görmemiş olmama rağmen... ama umarım ki şimdi tamamen uyanık durumdayım. Anlamaya başlıyorum. Benim adım Kristin. Sen kimsin?"

"Mark."

"Pekâlâ, Mark." Adamın yaralı alnına öylesine nazikçe dokundu ki dokunuşu acıyı neredeyse hiç arttırmadı. Mark, ürkerek geriye çekildiğinde kadın da elini hızla geriye çekti. "O sen miydin - yani oraya - Gözbulandıran'la gelerek beni dışarı çıkaran?"

Onaylamak için başını sallamayı başardı.

"Ve yalnız mı geldin? Evet, yine başını sallıyarak onaylıyorsun. Neden? Ama bunu boş ver şimdi. Benim için yaptığını asla unutmayacağım. Hayatımı kurtardın ve daha da fazlasını yaptın... hiç suyumuz var mı?"

Sonra, etrafına bakındı ve Mark'ın su matarasını bularak kendi sorusunu yanıtladı. İlk önce adama içirdi ve sonra bir ağız dolusu kendisi içti. "Oh," dedi kadın, rahatlamıştı.

Ama rahatlaması sadece bir an içindi. "Burada, buralara yakın bir yerlerden yardım bulmayı umuyor musun?... Hayır." Yine bir elini nazikçe ileriye doğru uzattı, bu seferki dokunuşu hiç acı vermemişti, adam yüzünü yumuşattı. "Kime hizmet ediyorsun?"

"Sör Andrew."

"Ah. İyi bir adam, onun hakkında duyduğum şeylere bakılırsa. Onu tanımamamıza rağmen, Tasavalta'da ona hürmet ederiz... ama buna boş ver. Alnındaki şu yara için bir şeyler yapmalıyım."

Kristin gözlerini kapadı ve çeşitli büyüler mırıldanmaya başladı. Mark, yaranın üzerinde kuvvetli ve titreşen bir çekiş duygusu hissedebiliyordu, sanki maddeleşmiş bir şey, acının bıçağını dışarı çekmeye uğraşıyordu. Ama kısa bir süre sonra bıçak, öncekinden daha şiddetli bir şekilde saplanarak geri döndü ve Mark haykırdı.

"En azından kanama durdu," diye mırıldandı Kristin, sakinliğini zalim bir şekilde yeniden oluşturarak. "Ama orada daha büyük bir sorun var. Burada senin için pek az şey yapabilirim." Bir an için, açıkça konumunu veya zamanını ya da her ikisini de tayin edebilmek adına başını kaldırarak yukarıya, yıldızlara bir göz attı. "Hiç yiyeceğimiz var mı?"

"Hayır."

Kadın bir şeyler arayarak etrafta dolanmaya başladı. Mark bilincini yeniden yitirdiğinde, hâlâ yakınlardaki bazı bitkileri inceliyordu.

Mark, yeniden uyandığında hâlâ geceydi. Siyah ve altın sarısı pelerin, şimdi tek başına iki kat olarak onun etrafına sarmalanmış olmasına rağmen adam şiddetle titriyordu. Başı, Kristin'in kucağının sıcaklığında nazikçe desteklenmişti ve kadının sihirli sıcak parmakları adamın başını rahatlatmaya çalışıyordu.

Ama adam, bunların zar zor farkına varıyordu. Daha önemli gözüken bir şeyler olmaktaydı. Tanrıların yüce çemberi ikisinin etrafında şekillenmişti. Daha önce bir kez, yüce Ludus Dağları'nda donarak ölme tehlikesi içinde bir çocukken, Tanrıların onu bu şekilde çevrelediğini görmüş veya hayal etmişti. Kristin'in dikkatini Tanrıların kendilerini gözlemledikleri çembere doğru çekmeye çalıştı, ama kadın, kendi büyü ve kudretleriyle uğraşıyordu. Kafasını bir defa bakmak için kaldırdı ve bir onaylama mırıltısı çıkarıp ardından adamı rahatlatarak iyileştirme çabasına geri döndü.

Adam, kadının etraflarını saran varlıklardan gerçekten haberdar olmadığını söyleyebilirdi. Ama Mark, onların orada olduklarını biliyordu. Ve o gece, onların yalnız ateşinin başında kendisi hakkında tartıştıklarını görmüş olduğu gibi bir kez daha onun hakkında tartışmaktaydılar. Bu gece konuştukları, o zaman konuştuklarından daha az anlaşılırdı ve Tanrıların yüzleri de bu gece eskisi kadar belirgin değildi.

En sonunda hayal geçip gitti.

Kristin’in sesi artık büyü sözcükleri yerine gerçek sözcükler mırıldandığı başka bir tona dönmüştü. Sesi sanki adama sinirlenmiş gibi çıkıyordu. "Ölmene izin vermeyeceğim, beni duyuyor musun? Ölmene izin vermeyeceğim." Başını kaldırdı. "Karanlık Adam'ın bana yaptıkları yüzünden, sana karşı bu kadarını yapabiliyorum. Lanet olası! Bu adamı almana izin vermeyeceğim!"

Ve Mark’a dönerek konuştu: "Sen hayatımı kurtardın... bundan da fazlasını kurtardın... ve seninkini onlara teslim etmeyeceğim. Yara zehirli ya da değil, yaşayacaksın. Sana söz veriyorum."

Gece adam için, bilinçsizlik periyotları halinde, rüyalar ve uyanıklık içerisinde, en azından kazanmış göründüğü kıza karşı soluk alma çabalarıyla geçti.

Sabahleyin, ilerlemeye devam ettiler. Geceyi geçirmiş oldukları yerde hiç su yoktu ve hâlâ Vilkata’nın ordusuna rahatsız edici bir şekilde yakındılar. Şimdi, bineğinin üstüne bindirilmesi için yardıma ihtiyacı olan Mark'tı ve ilerledikçe onun hayvanını idare eden, güçsüzlüğü yüzünden ara sıra eyerinden düşmesini önleyen Kristin'di. Adam günü çıkarabildi. Kadın ağzına koydukça kökleri ve tohum halindeki meyvaları çiğnemeyi sürdürdü. Nefes almakta hâlâ güçlük çekiyordu. Ama, kendi vahşi iradesi ve Kristin’in büyüsü sayesinde hayatta kalmayı başarmıştı.

Bir gece ve bir yolculuk günü daha, bir öncekine çok benzer bir şekilde geçti. O günden sonra Mark artık saymayı unutmuştu. Tüm hayatı bu iğrenç yolculuğun içinde yok olmuş gibiydi ve şimdi, artık yaşayıp yaşamayacağını umursamıyordu.

Gece olduğunda, her gece, adamın ateşi yükseliyor ve Tanrılar bazen Kristin’in küçük büyülü ateşinin etrafında yeniden toplanarak onunla alay ediyor, kendi aralarında tartışıyorlardı. Şafağın her doğuşunda Mark onların gittiğini görmek için uyanıyordu ve Kristin’i adamın yanına yığılmış bir şekilde, yorgun bir uykunun içinde buluyordu.

Titremelerinin her zamankinden çok daha sert geçtiği bir gece oldu. Kristin, kendisini ve onu pelerinin içine alıp sarıp sarmalamıştı. Tanrıların alışıldık töreni hastalanmış aklından geçerken, Kristin uyumuş, diye düşündü. Şuurunu çok daha açık hissedip kendi kendisine bir geceyi daha atlattığını söyleyerek gün ağarırken bir kez daha uyandı.

Ve ardından, şuurunu çok büyük bir berraklıkla sarsan şiddetli bir şok yaşadı. Bu sabah, Tanrıların hepsi gitmemişti. Heykel gibi heybetli,

muhteşem, görmüş olduğu herhangi bir kadın kadar gerçek bir kadın, ateşin küllerinin ortasında, güçlü sağ kolunda bir Kılıç'ı tutarak dikiliyordu.

Tanrıça, aşağıya, avcı gömleği göğsünün üzerinden yarı açılmış bir şekilde Mark'ın yanında oturarak uyuyan Kristin'e doğru bakmaktaydı.

"Ben Afroditim," diye Mark'la konuştu Tanrıça. "Çağrıldım; senin için gelmem gerekiyordu ve şimdi gördüğüm kadarıyla bir şeyler yapmak zorundayım. Ne hoş, ölümlü çocuk, sana her şeyi vermek. O, senin için senin hayatını yeniliyor ve bu süreç boyunca bütün hayatını sana veriyor, umarım bunun değerini biliyorsundur. Ama erkekler bunu asla bilmez, sanırım."

"Anlıyorum," dedi Mark.

"Sen mi? Hayır, anlamıyorsun. Gerçekten anlamıyorsun. Ama belki bir gün anlayacaksın." Tanrıça, uzun ve telaşsız adımlarla, sağ elindeki Kılıç'ı kaldırarak ikisine doğru yaklaştı. Yaklaşan tehlikeyi sezen Mark, fırlayıp dimdik oturmaya çalıştı. Ama daha fazlasını yapamadan önce, Afrodit'in elindeki Kılıç, Kristin'in uykudaki sırtını ileriye doğru zorlamaya başlamıştı.

Kılıç, kadının bedenine hızla girerken insan solumasına benzeyen bir ses çıkarmıştı. Mark, geniş ve ışıltılı çeliğin Kristin'in sırtında kayboluşunu ve oldukça kansız bir şekilde göğüslerinin arasından çıkarak karşısında oturduğu için kendi kalbine saplamşını gördü. Şimdiye kadarki yaraların hissettirdiği tüm sancılardan çok daha şiddetli bir sancıya kapılarak birdenbire bir çığlık attı ve ardından ölmüş olarak geriye doğru yığıldı.

Ama hemen ardından sadece ölü olduğunu düşlediğini fark etti.

Aslında, diye düşündü, şimdi uyanmaktaydı.

Sırt üstü yatıyordu, bu daha gerçek ve kesindi. Ve başındaki durmak bilmez ağrı en sonunda dinmişti. Uyumakta mı yoksa ölü mü olduğunu keşfetmesi için gözlerini açmaya uğraştı ama gözkapaklarının çok fazla ağır oluşu yüzünden bu çok büyük bir sorundu.

Bir rahatlama solumasının ardından, acının durmasının tarif edilemez ferahlığıyla birlikte, konumunu hafifçe değiştirerek çabucak doğal bir uykuya daldı.

Mark, yeniden uyandığında gün ışığının zayıflamakta olduğunu düşündü. Tanrıça ve Kılıç belirdiğinde, gün gerçekten doğmuş muydu? Bir rüya olabilirdi. Ama şimdi, Kristin ve kendisi gerçekti. Avcı gömleği bir kenara savrulmuştu, ama Kristin buradaydı, ikisini de saran pelerinin içindeydi.

Sanki kadının kanı şifa vererek adamın damarlarında akıyor ve kendi kanı da hayat alıp hayat vererek onun vücuduna geçiyordu.

Kadının bedeninin içine. Kendi hayatı akarken...

İlk önce kadının sıcak, yumuşak vücudunun yüklenişini şaşırmadan kabul ederek yavaşça ama en sonunda tamamen uyandığında yine sabah olmuştu. Sonra olayları hatırlamaya başladı ve üstündeki pelerinden sıyrılarak hızla düşündü.

İki elini de kafasına kaldırmış bir şekilde, bir anda yerinden fırlayarak dik oturma konumuna geçmişti. Hâlâ üstü başı kuruyup kalmış kanla kaplıydı ve hatırladığından çok daha kirliydi, susamıştı ve kendisini kurt gibi acıkmış hissediyordu; ama acısı ve ateşi tamamen geçmişti. Kendisini hissettiği kadar pis ve yıpranmış gözüken ama hayatta, emniyette ve sıcak olan Kristin, bir yorgunluk uykusunun içinde yanına çırılçıplak sokulmuş yatıyordu.

Güneş yükseleli yaklaşık bir saat olmuştu. Hemen yakınında, uzun zaman önce sönmüş olan ateşin külleri duruyordu. Görüş alanının dışında akmakta olan bir suyun şırıltısı duyulan bir ağaçlıkta kamp kurmuşlardı. Mark, bölgeyi tanıyamıyor, hatta oraya varışlarını bile hatırlıyamıyordu.

Binek hayvanları biraz ilerisindeydi, zayıflamışlardı; merhametsizce kullanılmış gibiydiler ama şu anda çimenleri şapur şupur çiğnemekten hoşnut görünüyorlardı. Birisi hayvanların üzerlerindeki eyerleri çıkarmış ve otlamaları için bağlamıştı.

Mark, tek örtüsü olan siyah ve altın sarısı renkli pelerini geriye düşürerek ayağa kalktı. Bir elini alnına götürdü. Bir parmağıyla alnını daha yumuşak bir şekilde incelemeye çalıştı. Kurumuş kanların dışında, alnında artık herhangi bir yara izi yoktu.

Kristin adamın ayaklarına dokundu ve başını yere doğru eğerek baktığında, yaptığı hareketin kızı uyandırmış olduğunu gördü; kızın gözleri açıktı ve adama şaşkın bakışlarla bakıyordu.

"İyileştirilmişsin," dedi kız. Sanki böyle bir sonucu biraz bekliyormuş gibiydi, ama yine de bu durum kızı şaşırtmış, hatta neredeyse korkutmuştu.

"Evet." Aniden iyileşmesi, adamın kendisini de korkuya sürüklemişti. İyileştirme büyüsünü bozmaktan korkarak, hareket etmek için bile isteksiz görünüyordu. "Bunu benim için yaptın."

"Mark." Sanki ilk defa konuşup ismi söylemeye çalışıyormuş gibiydi. Sonra, Mark'a o an için hiç de uygunsuz gelmeyen bir soru sordu: "Beni seviyor musun?"

"Evet." Yanıtını, düşünmek için zaman harcamadan ve durumdan ciddi bir şekilde emin olarak bir kerede vermişti. Ama sonra soruyu ve yanıtı ciddi ciddi düşündü. Kristin'in yanına çömeldi ve sanki kadının kendisi Mark'ın en iyi yanıtını gerektiren önemli, doğru soruymuşçasına baktı, biraz korkarak dokundu.

"Evet," diye tekrarladı adam. "Seni, sanırım, kendi hayatımdan daha çok seviyorum - eğer bu, başımıza gelen şey, büyüden kaynaklanıyorsa, hâlâ devam etmekte."

"Seni yaşamdan daha fazla seviyorum," dedi kadın, adamın elini tutup öptü ve ardından göğsünün üzerine götürdü. "Düşündüm ki..."

"Neyi?"

Kadın, bir şeyleri geçiştiriyormuşçasına kafasını salladı ve sonra yanına oturdu. "Benim büyümün seni iyileştirmeyeceğinden korktum - her ne kadar yapabildiğimin en iyisini yapsam da. İkimizin de mahvolduğunu düşünmüştüm."

Birbirlerine baktılar. Oluşan kısa sessizliği Mark bozacaktı. "Rüyamda, Afrodit'in burada bizimle birlikte olduğunu gördüm."

Kristin, bir sebep yüzünden bu cümleyi çok ciddi olarak ele almayı gerekli gördü. Sanki dünyayla ilgili şeyleri yeni öğrenmeye başlamış ve öğrendiklerine şaşırıp duran iki çocuk gibi birbirlerinin gözlerinin içine bakakaldıkları, Mark'ın dikkatini çekti. Daha önceleri dünya hakkında bir şeyler bildiğini düşünmüştü ama şimdi açıkça hâlâ bilmediği çok şey olduğunu görüyordu.

Sonra, Kristin'in söylemekte olduğu şeyler fazlasıyla dikkatini çekti. "Ben de, *onun* burada yanımızda olduğunu düşümde gördüm. Kılıçlar'ın bir tanesiyle ikimizi de öldürmek üzereydi."

Mark uzun uzun kadına baktı. Sonra, sabahın ayazında çıplak bir şekilde, yine ayağa fırladı ve Gözbulandıran'ı bulmak için etrafta aceleyle dolandı. Kılıç, yakında bir yerlerde öylece yatmaktaydı. Hemen eline aldı.

Kabzaya baktığında donakalmıştı. Üzerindeki küçük beyaz işaret bir göz değildi. Açılmış bir insan eliydi.

Ayağa kalkmış olan Kristin, adamın omzuna yaslanmaktaydı - bu kesinlikle daha öncekiler gibi güven dolu ve samimi bir dokunuştu. "Bu

Yarakapatan, değil mi?" diye fısıldadı kadın.

"Evet."

"Onu bize bırakmış."

"Ve karşılığında Gözbulandıran'ı almış." Şaşkınlık ve bir tür panik içerisindeymişçesine birbirlerine baktılar. Etraflarında çılgın bir araştırmaya giriştiler, ama Gizlilik Kılıcı gitmişti. Eğer Vilkata'nın askerleriyle bir kez daha karşılaşırlarsa, Yarakapatan'ın bu durumda faydasız olacağı gerçeği çok korkutucu bir düşünceydi.

Kristin, Mark'ın iyice dağılmış durumdaki gömleğini başından aşağıya geçirerek giyiyordu. Giysi, kadından çok daha pisti ve üzerinde delikler açılmaya başlamıştı. "Harekete geçmemiz gerekiyor. Afrodit'e çok teşekkürler ama korunmamızı yanında götürmüş."

Bütün giyinme ve toplanma hazırlıkları sadece birkaç dakikalarını almıştı. Ve hemen ardından da hayvanları hazırlayarak yola koyulmuşlardı.

Kristin, bir yolu işaret etti. "Tasavalta'ya bu taraftan gidilir. İlerledikçe gözlerimizi açık tutar ve biraz meyve buluruz. İlerlememizi sürderecek kadar meyveyi şimdiye kadar etraftan toplayabildim."

Etraflarındaki kırsal alan ve bitki örtüsü, onlar ilerledikçe değişti. Mevsim de ilerlerken artık daha fazla yabani meyva olgunlaşmaya yüz tutuyordu. Kristin, hangi bitkilerin neresinin yenebileceği konusunda uzman çıkmıştı; kızın bu konuda Mark'dan çok daha fazla bilgisi vardı; özellikle burada, kendi memleketine yakınken. Mark, kendi kendine sessiz bir şaşkınlık yaşıyor, kadının ne kadar da güzel olduğu gerçeğinin farkına varmasının ne kadar uzun sürmüş olduğu üzerine yorumlarda bulunuyordu.

"Beyaz büyü konusunda eğitim aldım. Büyücülük ve büyü benim hayatımdı."

"Şimdi değil mi yani?"

"Şimdi hayatımı değişik bir düzene soktum." Ve birdenbire onun yanına doğru, yakınına, çok yakınına geldi ve adamı ateşli bir şekilde öpmek için eyerinin üstünde eğildi.

"Dün geceden önce bakireydin - evet, senin beyaz büyüye adanmış olman gerekiyordu, değil mi? Veya Ardneh'e," dedi Mark.

Kadının yüzündeki ifade, durumun öyle olması gerektiğini gösteriyordu.

"Artık anlamaya başlıyorum. Sen, Ardneh'e adanması gereken şeyi bana verdin." Adamın durumu kavrayışı yavaşça gelişiyordu. "İşte bu yüzden, Afrodit beni iyileştirmeye geldi. Onu sen çağırdın."

"Tanrıçalar nereye isterlerse oraya giderler. Ben sadece deneyebilirdim. Başka ne yapabilirdim ki? Seni sevdiğimi keşfetmiştim."

Yan yana bineklerini sürerlerken Mark kolunu kadının boynuna doladı. Sarılma ilk önce sadece şefkatliceydi. Ama çok geçmeden şefkat, kendi tarzı içinde vahşice büyüyecekti. Sık bir çalılığın yanında hayvanları durdurdular ve üzerlerinden indiler.

Sadece kısa bir süre sonra yine bineklerini sürmektelerken ciddiyet yerini ahmaklığa bırakmıştı; içinde bulundukları ahmaklık durumunu sürdürmemek için tekrar tekrar birbirlerini azarlamak zorunda kalıyorlar ve gözlerini açık tutmaları için birbirlerini uyarıp duruyorlardı. Aşk, bir incitilemezlik duygusu bağışlamıştı.

Öğleye doğru temiz bir akıntıya ulaştılar. Şimdiye kadar Vilkata'nın yağmacılarının verdikleri zararın oldukça ötesine gitmiş olmalarına rağmen, kırsal bölge boşaltılmıştı ve geçerken görebildikleri kadarıyla görünürdeki bütün evler terk edilmişti.

Suyu hızlı ve temiz akan dere bir mucize gibiydi; yolculuğun bu kısmında yıkanabilmek, neredeyse içebildikleri kadar su içebilmek kadar güzeldi. Kristin'in saçları, pislikten oluşan berbat durumundan, kendilerinin doğal olarak sarı olduğunu göstermek üzere ortaya çıkıyordu. Ortaya çıkacak olan renk her ne olursa olsun, Mark'ın gözlerinde, bu, mükemmel olan tek renk olurdu.

Birlikte yıkanmak kısa bir süre içinde başka etkinliklerin yapılmasına ve sonraki duraklamalar konusunda kendilerini kısıtlamalarına yol açacaktı; şu anda sağdan soldan konuşmak için bir sakinlik oluşmuştu.

"Nasıl esir düşmüştün?" diye sordu Mark.

Kristin'in mavi yeşil gözleri uzaklara daldı. "Oldukça güvenli olduğunu düşündüğümüz kırsal bir bölgede bir grupla beraber yolculuk yapmaktaydık." Omuzlarını silkti. "Karanlık Kral'ın ordusuna ait bir devriye birliği tarafından saldırıya uğradık. Grubumuzdaki diğerlerine neler olduğunu bilmiyorum; sanırım hepsi öldürülmüşlerdir. Düşmanın yanında bir büyücü vardı. Aramızda doğal olarak bir mücadele oldu ve benden çok daha güçlü olduğunu kanıtladı. Ama kendimi bir şekilde saklayabilmeyi başardım. Bana neler olduğunu pek bilmiyorum, beni ele geçirenler benim hakkımda çok az konuşuyorlardı. Beni ana karargâhlarına götürdüler. Ondan sonra ne olacağı-"

Mark, bir elini kadının ağzına koydu. "Artık hiçbir şey olmayacak. Güvendesin."

"Teşekkür ederim. Ama sen oraya kadar nasıl geldin?"

Mark, görevini ana hatlarıyla açıkladı, ilk olarak Sör Andrew tarafından diplomatik bir haberci olarak gönderildiğini, sonra Draffut ile karşılaşmasını ve ardından da diğer olayları. Bunun inanılmaza oldukça yakın bir hikâye olduğunu fark etti ama Kristin, o konuştukça adamı büyük bir dikkatle izliyordu; kendisine inandığını düşündü. Eğer kadın Mavi Tapınak soyguncusu Mark'ı herhangi bir zamanda duymuşsa bile yanındaki bu adamla o isim arasında bir bağlantı kurmuş gibi görünmüyordu. Mark, daha önceleri yanından geçmekte olan bir yabancının şarkısında kendi isminin söylendiğini duyduğunda, bazen ünlü olduğunu düşünürdü. Ama ismi aslında fazlasıyla yaygındı. Ama neyse ki yüzü, Mavi Tapınak'ın suikast olasılıklarından sakınmak için hiç de ünlü değildi.

Derenin yanından ayrılmalarından önce, kendi yüzünü-derenin en durgun bölümünde incelemeye çalıştı. "Nasıl görünüyorum?" Parmakları alnını inceliyordu.

"Orada bir yara izi var. Bundan fazlası değil. Basit bir yara izi." Kristin, onun için yarayı öptü.

Adam yerine oturdu. "Yani, senin de anladığın gibi, zaten Tasavalta'ya doğru gidiyordum. Bir kurye olarak."

"Ne kadar uygun." Adamı yeniden öptü.

"Evet. Prenses nasıl birisidir?"

"Benden birkaç yaş daha büyük." Kristin durakladı. "Onu çok iyi tanıdığımı pek iddia edemem."

"Ben de. Yola çıksak iyi olacak."

Yıkanmış giysilerini giymiş ve toparlanmışlardı. Mark yeniden konuşmaya başlamadan önce hayvanlarının üstünde doğuya doğru yönelmişlerdi bile. "Tasavalta'nın geleneklerini o kadar iyi bilmiyorum. Sana ebeveynlerinin kim olduğunu sormalı mıyım? Yani, topraklarınızda kız istemenin alışılmış yolu nedir? Bu konu hakkında başka kiminle konuşmalıyım, eğer böyle biri varsa?"

"Ebeveynlerimin ikisi de öldü."

"Özür dilerim."

"Bu uzun süre önceydi. Evet, görmemiz gereken insanlar olacak. İlk olarak ihtiyar Karel, sanırım. O benim amcam ve büyü öğretmenimdir.

Oldukça tanınmış bir büyücüdür. Onu duymuş olabilir misin?"

"Hayır. Ama başka büyücüler tanıdım, beni özellikle korkutmazlar. Amcan Karel'i görürüz... bu arada, benimle evlenir misin?"

Kristin, belli belirsiz bir hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Evleneceğimi biliyorsun. Ama sormayı düşündüğün için mutluyum."

"Ah, evet." Ve yine hiçbir dikkatli planlamanın başarılamayacağı bir suskunluk oluştu.

"Şunu çıkarıyorum ki, yaşlı amcanı görmeyi pek de dört gözle beklemiyorsun. Seni bir kadın büyücü olarak Tanrıya adamaya niyetlenmişti, bu doğru mu?" diye konuşarak suskunluğu bitirdi Mark.

"Kısmen."

Adam kendisini biraz rahatlamış hissetti, daha kötüsünü de tahmin edebilirdi. "Pekâlâ, büyüde iyi olan kadınların hepsi bakire değildir, seni buna inandırabilirim." Durakladı. "Demek istediğim..

Terk edilmiş bir eve sakınarak yaklaştılar ve içine girdiler, sonra bir başkasına daha; ve kendilerine, ev sakinlerinin kaçtıklarında yanlarına alma endişesi duymadıkları birkaç giysi parçası buldular. Mark, bir karşılık bırakıp bırakmamayı düşündü ve bırakmamaya karar verdi - Vilkata'nın yağmacılarının dönüşünün, gerçek mal sahiplerinin dönüşünden önce olacağı daha olası görünüyordu. Kendilerini bir parça daha uygar hissederek hayvanlarını sürmeye devam ettiler.

Mark, Kristin'in kendi geleceklerine dair planlar yapmaya karşı direndiğini fark etti. Adamı seviyordu, evleneceklerdi, bu kadarı kesindi. Ama kadın ayrıntılara girmeye oldukça isteksiz görünüyordu. Alıkoyan bir şeylerin anlaşılmaz duygusu varlığını ısrarla koruyordu. Mark, bunu kadının yorgunluğuna veriyordu. Bununla beraber Yarakapatan, onları hayret verici bir şekilde iyileştirmişti, yine de yolculuk zordu ve yiyecekleri yetersizdi.

Ama her şeye rağmen yolculukları keyifliydi, devam eden zorluklara ve korku dönemlerine rağmen. Ve Vilkata'nın ordusu tarafından harap edilen bölgenin son kıvrımlarından ayrıldıkça, yiyecek bulmaları çok daha kolaylaşmıştı. Çiftlikler ve evler artık daha seyrekti; bu bölgede, en iyi zamanında bile seyrek olarak ikamet edilmişti.

Mark, yolculukta geçen günleri hesaplamayı denedi. Ayın evrelerini izleyerek, Vilkata'nın ordugâhına yaklaşıp girmiş olduğundan bu yana neredeyse bir ay geçmiş olduğuna karar verdi.

En sonunda, uzun ve kaba bir direğin üstüne çekilmiş olan mavi yeşil bir bayrağın görüş alanlarına girdiği gün geliverdi. Tasavalta'nın bayrak direği, yola yukarıdan bakan bir uçurumun tepesinde, yolun dağ eteği geçitlerine girdiği ilk yerde duruyordu. Kristin, bayrağın gözükmesiyle gözyaşları dökmeye başladı; bunların sevinç gözyaşları olduğuna emin olmak için Mark'ın kadına yakından bakması gerekmişti.

Kadın, Mark'ı, Tasavalta hakkında kendisine ne anlatılmışsa doğru olduğu konusunda temin etmesine rağmen, burası büyük bir ülke değildi, ama kesinlikle görülmeye değer bir bölgeydi. Adam, her durumda, bunu artık kendi gözleriyle görmeye başlamıştı. Kristin, topografyayı ona genel olarak açıkladı; iki ana dağ silsilesi vardı, bunların biri sahil boyunca doğuya doğru, diğeriyse birkaç kilometre içerilere, korunmuş vadilerin ilk uzun sırasının tam ortasına doğru uzanıyordu. Aslında bu silsilelerin ikisi de, şu anda kilometrelerce kuzeyde kalmış olan Ludus Dağları'nın güney uzantılarıydı.

"Ben Ludus'un manzarasına bakarak büyüdüm," dedi Mark. "Onları, açık bir günde, evimizin herhangi bir tarafından bakarak görebilirdik."

Şu anda ulaşmış oldukları güney uzantılarına rağmen, kar ve buzların izleri Tasavalta'nın yüksek sivri tepelerinin üzerinde her mevsimde görünebilirdi. Sahil, burada fiyordlarla derinden kesiliyor ve soğuk okyanus akıntıları, neredeyse tropikal olan bu toprağı sanki aralıksız bir bahar mevsiminde tutuyordu.

Mark ve Kristin, yorulmuş binek hayvanlarını o ilk sınır işaretinden geçmeye zorlayarak, ileriye sürmeye devam ettiler. Şimdi Kristin, daha sık sessiz kalıyordu ve ilerledikçe daha da endişeli gözüküyordu.

"Hâlâ beyaz büyü öğretmeninin tepkisi konusunda mı endişeleniyorsun?" diye aniden sordu Mark.

"Hayır, ondan değil. Veya tamamen değil."

Kadın hâlâ bir sır saklıyordu ve bu durum, Mark'ın canını sıkmıştı. "Ne, o zaman?"

Ama kadın, Mark'ın, dürüst olduğunu düşündüğü net bir yanıt vermedi ve adamın sıkıntısı daha da büyüdü. Ailesiyle ilgili bir şeyler olmalı, diye varsaydı. Neredeyse beş kuruşsuz yabancı bir askeri, müstakbel kocası olarak eve getirdiğinde ona ne diyeceklerdi. Mark, Kristin'in ailesinin köylü olmadığına daha şimdiden emindi. Pekâlâ, bir aydır tek başlarına yolculuk yapmaktaydılar. Eğer onun ailesi de Mark'ın tanımış olduğu zengin aileler

gibiyse, bu, evlenmelerine izin vermeleri için etkili bir teşvik olurdu. Her ne halde olursa olsun onunla evlenecekti, bununla ilgili bir şüphe hoşuna gitmezdi ve kadının da bu nokta hakkında hiçbir tereddüt göstermeyeceğine kendisini inandırmaya devam etti.

Belki, diye düşündü, kadın bir zorluğu veya engeli kendisine saklıyordu. Eğer onun böyle bir şeyden etkileneceğinden korkuyorsa - sonuçta, kendisini yeteri kadar iyi tanımıyordu, henüz.

Sınırı gösteren bayrak direğini geçer geçmez yol derhal düzelmişti. Aynı zamanda, bazan dönen uzun virajlarla birlikte dik bir tırmanış da başlamıştı. Mark, sahile uzanan dağ eteklerini döven denizin bir anlık görüntüsünü yolculuk boyunca ilk defa yakalayabildi. Uzaklarda koyu maviydi, sonra Kristin’in gözlerinin renginde ve ardından karayla buluştuğu noktalarda köpüklenerek bembeyaz oluyordu. Şimdi yolun her iki tarafında, yolculuk etmekte olan kılıksız giyimli yabancıların varlığını el işaretleriyle birbirlerine iletme konusunda çekingen davranmayan çalışkan köylülerin kuru otları biçtiği çayırlar uzanıyordu. Vilakata’nın renklerini taşıyan ve hayatlarını kurtaran pelerin epeyce zamandır, sıkıca bağlanmış siyah bir bohçanın içine konulmuş ve Mark’ın eyerinin arkasına yüklenmişti. Kristin şimdi, ufak bir dağın tepesindeki bir helyografın[(2)] göz kırpan pırıltısının görülebildiği ilerilerindeki bir noktayı gösterdi. "Bu bizimle ilgili bir mesaj olabilir. Bu gibi zamanlarda bütün yolcular gözetlenmeye çalışılır."

"Şifreyi biliyor musun?"

"Evet - ama bizim tarafımıza yöneltilmemiş. Okumak için yeterli olacak kısmını göremiyorum."

Şimdi - Mark’a tuhaf gelen şey - Kristin’in endişesi bir tür neşeye dönüşmüştü. Sanki onu endişelendiren şeyler, her neyse şimdi geçip gitmişti ve bundan sonra önemli olan şey, hayatın her dakika için tadını çıkararak yaşamaktı. Artık kurtarılmış herhangi bir esir gibi rahatlamıştı ve eve dönüşünün keyfini çıkarabilirdi.

Mark bu durumu bir fırsat olarak değerlendirerek kadınla bir kez daha ciddi olarak konuşmayı denedi. "Benimle evleneceksin, hem de hemen, ailenin veya bir başkasının söyleyecekleri ne olursa olsun." Bunu söyleyebildiği kadar sert bir tavırla söylemişti.

"Evet, ah sevgilim, evet. Kesinlikle evleneceğim." Ve Kristin bu durumla ilgili olarak, en az adam kadar olumluydu. Ama şimdi Mark, kadının

mutsuzluğunun azalmasına rağmen tamamen ortadan kalkmadığını görebiliyordu.

Kadına göre çok önemli olan şeyler - tam olarak her nelerse - bir tarafa bırakılmıştı, çünkü Kristin için, Mark'ın kendisiyle evlenmesi her şeyden çok daha önemliydi. Mark, yolculuk boyunca ilk defa olmamak üzere, Kristin'in bu kararından asla pişman olmayacağına dair sessiz bir yemin etti.

İlerledikçe, mutluluğun çoğalarak Kristin'in ruhuna hakim olmaya başladığını görmek adamı neşelendirmişti. Eve dönüyordu, en azından onun için artık fena halde endişelenmiş ve belki de öldüğünü düşünerek ümitlerini kesmiş bir aileyi ve arkadaşlarını görecekti.

Artık iyi bir şekilde düzenlenmiş olan yol, sivri tepelerinin üstünde helyografı gördükleri ufak dağın yamacından dönmekteydi. Ardından yolcular kendilerini Tasavalta'nın ilk köyüne girerken bulduklarında, yol hemen arnavut kaldırımlı bir sokağa dönüşmüştü. Burası, diye karar verdi Mark, gerçekten de küçük bir kasabaydı. Adının ne olduğunu merak etti. Sağ tarafta çok ileride olmayan, temiz görünümlü bir han vardı ve Mark, orada durmalarını önerdi. İç ceplerinden birisinde taşıdığı az miktardaki para hâlâ yanındaydı. "Bizi içeri alırlar mı, acaba; biraz pejmürde gözüküyoruz." Terk edilmiş evlerdeki giysiler, giyimlerini zenginleştirmiş ama görünümlerini pek düzeltememişti.

"Pekâlâ. Herhangi bir yerde durabiliriz. Şimdi hiç fark etmez." Kristin adama dürüstçe baktı ve sıcak bir tonla ekledi: "Seni seviyorum."

Bu, birbirlerine gün içerisinde değişik çeşitliliklerde yüzlerce kere söyledikleri bir şeydi. Ama niçin şimdikinin etkisi, neredeyse ümit kırıcıydı, sanki ona hoşça kal dermişçesineydi?

"Ben de seni seviyorum," diye yavaşça yanıtladı adam.

Kristin, hana doğru bakmak için kafasını öbür tarafa çevirdi ve yüzünde bir şeyler donakaldı. Mark kadının bakışlarını takip etti. Şimdi, kapının üzerine yerleştirilmiş beyaz matem kurdelesini Mark'ın da görebileceği kadar hana yaklaşmışlardı. Ve, sokaktan hanın avlusuna açılan kapının üzerindeki kemerde de şimdi bakmakta olduğu başka bir beyaz kurdele vardı.

"Hancının ailesinden biri herhalde... diye dönerek Kristin ile konuştu.

Kristin, bir kez daha eyerinin üzerinde dönmüş ve hiçbir şey söylemeden, sokağın bir yukarısına bir aşağısına doğru bakıyordu. Şimdi, beyaz şeritleri

her yerde açıkça görebildikleri diğer kapılar ve geçitlere de yakınlaşmışlardı. Bu kasabada matem işaretleri her tarafı kaplıyor gibiydi.

"E, ne o zaman?" Sözcükler, Kristin'in ağzından Mark'ın daha önce hiç duymadığı bir sesle, açıkça bir çığlık olarak çıkmıştı. Kadına baktı. Hanın avlusuna açılan geçitinin tam önünde durmuşlardı.

Çığlığa yanıt olarak, hancının karısı gibi görünen, önlüklü ve yaşlı bir kadın, avlunun tam içinden belirivermişti. "Nerelerdeydiniz, genç bayan, bilmiyor musunuz ki-" diye çatlak bir sesle nasihat etmeye başladı.

Yaşlı kadın tam o noktada aniden sustu. Kristin'e bakan suratı solgunlaştı ve neredeyse bir dizinin üstüne düşecekmiş gibi oldu. Ama, çoktan bineğinden inmiş olan Kristin, kadını kollarından tutarak kaldırdı.

Ve kadını şiddetle salladı. "Söyle bana, ihtiyar, söyle, bu yas kimin için?"

Hancının karısının gözleri donuk ve ümitsizdi. "Leydim, Prenses için... Prenses Rimac... öldürüldü."

Kristin, bir çığlık daha attı, ama bu seferki kısa ve sözcük- süzdü. Mark, aynı şekilde, bir çarpışmada yere yığılan, başka bir kadının çığlığını daha duymuştu. Kristin sendeledi ama yere düşmedi.

Mark, bineğinden aşağıya zıpladı ve yanına gidip onu tuttu. "Nedir bu?"

Kadın sanki bir okyanus dalgası tarafından kuvvetle çekilip uzağa sürüklüyormuşçasına Mark'a yapışmıştı. Sadece bir an için gizem ve korkuyla parıldayan gözleri doğrudan adamınkilerin içine baktı. "Benim kız kardeşim..."

Kadın bu iki sözcüğe yenilerini eklemek istedi. Ama Mark bunları pek duyacak halde değildi. Hana doğru gerileyerek, beyaz kurdeleli kapıya yakın duran eski bir banka dayanana kadar çekildi. Yaşlı bir ağacın kısmen gölgelediği bankın üzerine oturarak sırtını hanın beyaz badanalı duvarına yasladı.

Mark yarım düzine insanın koşarak gelmekte olduğunu izlerken iki düzine kasabalı avludaki Kristin ve yaşlı kadının etrafında ufak bir düğüm oluşturmak için şimdiden bir yerlerden ortaya çıkmışlardı. Kristin'in önünde diz çöküyor, ellerini tutup öpüyor ve ona prenses diye sesleniyorlardı. Birisi, avludaki dinlenmiş bineklerden birinin üstüne zıpladı ve uzunca bir süre toynak sesleri uzaktaki arnavut kaldırımı taşlarında yankılanırken, sokaktan aşağıya doğru sürdü.

İnsanlar bir içeri bir dışarı koşturup onu önemsemezken, Mark, aşınmış girişin yanındaki, gölgeli bankının üzerinde, olduğu yerde oturmayı

sürdürdü. Şimdi, yığılmış bedenlerin arasından gözleri bir an için yeniden Kristin'le buluştu. Sevgi Kılıcı, kınının içinde Mark'ın yan tarafından ağırlığını iyice hissettirmekteydi.

İnsanların haykırdıkları diğer şeylerin arasında bazı açıklamalar da vardı: alışkanlık haline getirdiği gibi Prenses Rimac'ın dışarıya nasıl da ihmalkâr bir şekilde gizlice çıkıp gittiği, Karanlık Kral'ın akıncı birliklerinden bir tanesinin ona nasıl ani ve beklenmedik bir saldırıda bulunduğu; şimdi nasıl savaş çıkacağı...

Kalabalık hızla büyüdü ve Mark'ın, Kristin'in görüntüsünü yakaladığı anlar daha da seyrekleşmeye başladı. Bir noktada, düzinelerce göz aniden kendisine döndü ve etrafında merkezlenen apansız, bir dereceye kadar önemsiz bir telaş oluştu - Kristin, onu kurtarıcısı olarak tanımlayan bir şey söylemiş olmalıydı. Halk, etrafında bir izdiham yarattı. Çekingenlik ve kabadayılık tutumu arasında kalan adamlar onu tebrik edip sırtını sıvazlayarak, eline dolu bira bardakları tutuşturmaya çalıştılar. Kadınlar, ona aç olup olmadığını sordu ve o, hiçbir şey duymayarak onları yanıtlamadı, ona kek getirdiler. Kızlar narin kollarını boynuna sarıp öptüler, onu şimdi öpmekte olandan daha fazla sayıda kız ve genç kadın uzun bir süre boyunca onu seyretmeyi sürdüreceklerdi. Kalabalık tarafından ona doğru zorlanan genç bir kız, adamın elini tutup göğsünün üstüne bastırdı. Artık Kristin'in görüntüsünü tamamen kaybetmişti ve büyümeye devam eden kalabalık olmasaydı, kızın avluyu terk ettiğini düşünebilirdi.

Dışarıdaki sokakta bir sürü binek hayvanının sesi vardı. Girişi doldurarak, Mark'ın sokak manzarasını kapayan kalabalığın şimdi çoğalmakta olan yeni bir parçası vardı. Yeşil ve mavi üniformalı askerler. Mark, helyografın boş durmamış olduğunu düşündü.

Yanındaki birisi konuştu: "General". Mark, Rostov'u, daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, çok sık tarif edilirken duymuş olduğu için hemen tanıdı.

Mavi yeşil giysisinin kalın kolunun etrafında, Rostov, diğer bütün askerler gibi bir matem kurdelesi taşımaktaydı. Geniş göğsünün üzerinde bir madalya takılıydı - madalyanın neyi ifade ettiği hakkında Mark'ın hiçbir fikri yoktu. General, Mark kadar uzun boyluydu ve yaklaşık iki kat kadar daha yaşlı olmasına rağmen, Mark'a ondan daha güçlü olduğu izlenimini vermişti. Rostov'un kıvırcık siyah saçları büyük ölçüde grilerle bezenmiş ve esmer yüzü, sağ yanağında eski bir kılıç yarasıyla işaretlenmişti. Düzensiz

bir şekilde düzeltilmiş çelik elyafı gibi gri bir sakal yanakları ve çenesinden çıkıyordu. Yüz ifadesi, diye düşündü Mark, çelik bir sakalı olmasa bile yeteri kadar sert olurdu.

Kristin, şimdi kalabalığın arasından gelmekteydi ve Mark, yalnızca iki yarda uzaktan, General'in onu nasıl selamladığını gördü. Diz çökmedi - bu, herkes için isteğe bağlı gibiydi - ama gözleri iç ferahlığı ve bir neşeyle parıldadı, başını eğdi ve elini şevkle öptü.

Kadın onun eline, iki eliyle yapıştı. "Rostov, Parlamento'nun üst üste gelen olaylarla ikiye ayrıldığını söylediler bana? Neredeyse kavgaya tutuşmak üzere olunduğunu da?"

"Neredeyse bir iç savaşın eşiğindeydik, Ekselansları." General'in sesi uygun bir şekilde kızgın ve şiddetliydi. "Ama Tanrılara şükürler olsun ki, bu artık sona erdi. Tüm gruplar artık sizin üzerinizde anlaşabilirler. Bu sadece sizin de yok olduğunuz düşüncesi yüzündendi... Tüm tanrılara şükürler olsun buradasınız."

"Buradayım. Ve iyiyim." Ve en sonunda gözleri Mark'ın olduğu tarafa yöneldi.

Şimdi Mark ile General Rostov tanıştırılıyorlardı. Generalin kendisine öfkeyle baktığını düşündü Mark; yollarına çıkan önemsiz birine bakışlarını gözlemlemişti Mark ve bu, generallerin her yerdeki genel davranışıydı. General Rostov, kendisinin ve ordusunun resmi teşekkürlerini ifade etmekte yine de hızlıydı.

Şimdi yüz kişi aynı anda konuşmaktaydı ama Mark'ın dirseğinin yanındaki tatlı bir ses gencin bütün dikkatini çekivermişti. Bu bir kadının sesiydi ve şunları söylüyordu: "Bana isminin Mark olduğunu söylediler. Ve bunun üzerine seni görmek için buraya koştum."

Mark, annesinin sesini, yüzünü görmek için dönmeden önce tanıdı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Merhamet Kılıcı tarafından iyileştirilmiş olan Denis’in kolundaki yaranın izi, artık belli belirsiz ve eski görünüyordu. Afrodit’in elindeki Yarakapatan'la yaptığı ikinci dokunuşun kalbine ulaşmış olduğunu düşündü, çünkü yara dokusunun orada da oluşmakta olduğu duygusuna kapıldığı zamanlar vardı. Irmaktaki adada geceleyin kendisine göründüğü biçimiyle Tanrıçanın görüntüsü hâlâ onunlaydı. Neler olduğunu düşündüğü her seferinde ona karşı hâlâ merhamet hissine kapılıyordu; ve ardından, her seferinde, kutsal bir varlık için merhamet duymaya cesaret edebilen bir adama neler olabileceğinden korkuyordu.

Afrodit'le karşılaşmasıyla duyguları koparılan Denis, Tashigang'dan ayrıldığı birkaç günden beri sanki yıllar geçmiş gibi hissediyordu. Bu olayı izleyen günler boyunca, kuzeye ve doğuya doğru kürek çekmeye devam etti. Elinde kalan Kılıç'la kaçma düşüncesi artık onu pek cezbetmiyordu; Kılıç'ın gücünün ispatlandığı o gösteri yüzünden hâlâ dehşet ve şaşkınlık içerisindeydi, ondan onurlu ve güvenilir bir şekilde kurtulmak dışında hiçbir şey istemiyordu.

O nesne aklındayken, dikkatini pratik işlere verebilmek için elinden geleni yaptı. Şimdi, nehirden nerede ayrılması ve sonraki yolculuğu nerede yapması gerektiğini bildirecek ikinci kerteriz noktası için etrafına bakınması gerekiyordu. Görmek zorunda olduğu işaretler, küçük ırmağın artık ortasından aktığı büyük ormanın içinde bulunan gövdeleri özel olarak

işaretlenmiş ağaçlardı. Denis onları arayarak, ormanın içinde akıntıya karşı bütün bir gün boyunca kürek çekmeyi sürdürdü. Corgo'dan uzaklaştıkça, kürek çekmekte olduğu akıntı sürekli olarak küçülmüştü ve artık burada, her iki kıyıya doğru uzun kollar oluşturuyordu.

Denis'in Tashigang'dan ayrıldığı gece, Ben, ona şu anda bulunduğu bölgeye ulaştıktan sonra etrafta yabani görünüşlü insanlar görürse, onların büyük ihtimalle Sör Andrew'un adamları olacağından bahsetmişti. İyi Kalpli Şövalye'nin adamlarım, kendisinin de iyi niyetli olduğuna inandırabilirse, ona geri kalan yol boyunca ya da en azından onu doğru yola yönlendirmek için eşlik edebilirlerdi.

...Ve Aşk Tanrıçası, Denis'e, onu sevdiğini söylemişti. Bir plan yapmaya uğraşmasının ortasında bile sürekli buna geri dönüyordu, bir sır ve günahkâr bir gururun ateşinin içinde - günahkâr bir gururdu, çünkü bunun hak edilmemiş olduğunu biliyordu - aynı düşüncelere geri dönmeyi sürdürüyordu. Herhangi ölümlü bir insan daha önce hiç bu kadar kutsanmış mıydı?

Böylesi bir kutsama ona çok iyi gelmişti. Gurur duygusuna sadece düzensiz olarak kapılıyordu. Genelde kendisini korkmuş ve duygusuzlaşmış olarak hissediyordu.

Aklını işine vermeyi başarabildi ve gerekli olan kerterizleri buldu. Gövdeleri işaretlenmiş ağaçlar göze çok çarpmıyordu, bir gözünü tetikte tutması iyi olmuştu. Uygun yeri bulur bulmaz kanosunu doğru olan kıyıya çıkarması sonra da onu sık bir çalılığın içinden geçirip - bu yolun fazla kullanılmadığı açıkça belliydi - ardındaki eğimli bir yokuştan yukarıya, kanosuna zarar vermeyecek kadar yumuşak olan bir zeminin üstünde sürüklemesi gerekliydi. Böylece, artık akıntının zaman zaman onlara paralel olarak aktığı birtakım tepelerin içine yönelen alçak bir geçide ulaştı.

Kanosunu yarım kilometre sürükleyip gerektiğinde kaldırıp taşıdıktan sonra, Denis, geçitin oluşturduğu en alçak yüksekliğe ulaştı. Bu avantajlı noktadan, önündeki ormanın ağaçlarının tepelerinden ileriye bakabiliyor ve uğursuz bir düzlükten çıkan şaha kalkmış değişik tür ağaçlarla, uzaklarda Büyük Bataklık'ın başlangıcını görebiliyordu. Son dört yıldır çoğunlukla ıssız olan o bataklık, önce Karanlık Kral'a ve ardından Gümüş Kraliçe'ye büyük bir rahatsızlık vererek, bir çift ufak ordunun büyük kısmını yutmuştu. Ve şimdi de ne kral, ne de kendi küçük askeri gücünün arsız

kaçakları, Sör Andrew'u kılıçtan geçirme hedefine dört sene öncekinden daha niyetli değillerdi.

Şu anda Denis'in bulmak zorunda olduğu akıntının yerini tespit etmesi çok zor değildi. Tepe sırasının tam yanında, bitişiğinde olan yumuşak vadinin dibinde, civardaki bir derenin akabileceği tek yerde akmaktaydı. Kıyısında kısa bir süre dinlendikten sonra kanosunu suya indirdi ve bir kez daha akıntıya karşı kürek çekmeye devam etti. Bu su geçidinde akıntı daha yavaştı ve Denis biraz daha rahat ilerlemişti. Ama bu, geniş kavislerle onu ormanın içinden ileri ve geri götüren çok fazla dönemeçli bir dereydi; çok daha fazla kürek çekmesi gerekecekti.

Denis, durdurulmadan önce tüm bir günü akıntıya karşı kürek çekmekle geçirdi. Bu olay tam, Büyük Bataklık'ın bir bölümünün içine girmeye başladığı gördüğü nokta civarında gerçekleşmişti.

Kendisini durduranlar, biri erkek ikisi kadın olmak üzere üç kişiydiler; ikisi dar akıntının her iki kıyısında, birisi de sarkmakta olan büyük bir dalın üstünde duruyordu. Üçü de güçlü ve yetenekli görünüyorları. Silahları kendisine yöneltilmemişti ama kesinlikle hazır bir şekilde tutuluyorlardı. Bu görüntü karşısında Denis, boş olan ellerini havaya kaldırarak bir barış işareti yaptı.

"Olabildiğince hızla Sör Andrew'u görmeliyim. Ben adında birisinden geliyorum ve Sör Andrew'un ihtiyaç duyduğu bir yük taşımaktayım," diye seslendi.

Onu durduran üç kişi kendi aralarında hızla konuştu ve iki tanesi derhal Denis'e eşlik etmeye başladı. Değerli yük iddiasıyla çelişen boş görünümlü kanosu hakkında hiçbir yorum yapmamışlardı. Görünürdeki tek silahı olan kısa bıçağını elinden aldılar. Ardından, adam Denis'in kanosunun arka kısmına oturdu ve kürek çekme işini devraldı, bu sırada kadınlardan biri küçük bir tekneyle arkalarından kürek çekerek geliyordu. Bataklığın derinliklerine doğru kayıp giderlerken Denis, suyun üzerine kavisler çizerek sarkan kocaman ağaçların birbirine dolanan dallarının altından, kendisine yabancı gelen ve onlarla aynı yönde ilerleyerek ağaçların üzerinde gezinen küçük bir yaratık gördü. Yukarıdaki dallar boyunca, kısa sürede kayıklara yetişip onları geçen bir hızla daldan dala geçiyordu. Onun yarı akıllı bir tür haberci olduğunu tahmin etti.

Yaklaşık bir kilometre kadar kürek çektikten sonra, Denis şimdi kısa mesajını bir subaya tekrarladığı, kütükler ve gömlek büyüklüğünde ağaç

yapraklarıyla etrafına yarım bir duvar çekilerek kamufle edilmiş bir yapı olan, bir kumanda noktasına teslim edilmişti. Bu defa değişik ve daha büyük bir eşlikçi grubuyla birlikte bir kez daha bataklığın içlerine doğru gönderilmişti.

Yolculuğun bu bölümü uzun sürdü. Günün geriye kalan ışıklı saatlerinin büyük bir bölümü süresince devam eden yolculuğu, Denis'in kanosunun yumuşak zeminli gözüken, bataklıktan dışarı fırlamış büyük bir adanın kıyısına oturmasıyla sona erdi. Bu adanın üzerinde şimdiden insanlar vardı. Çoğunun dikkat çekici bir şekilde Sör Andrew'un siyah ve portakal renklerini giymekte olduğunu fark etti. Birkaç çadır kurulmuştu ama etrafta sürekli bir karagâhın yıpranmış görüntüsü yoktu.

Burada çoktan toplanmış olan insanların bir şey için beklemekte oldukları belli oldu. Anlaşıldığı kadarıyla, Denis'in, kendi çapında çok büyük bir heyecan uyandırmayacak olan varışını beklemiyorlardı. Kanosu onun için kıyıya çıkarılmıştı ve Denis, derhal içerilere, ciddi bir tartışmayla oyalanmakta olan belirli bir grup insana doğru kısa bir mesafe yürütüldü. Denis, biraz yüksekte olan avantajlı bir noktadan etrafına bakma şansını kullanırken, bunun aslında gerçek bir ada olmadığını ya da en azından ilk düşünmüş olduğundan çok daha büyük olduğunu fark etti. Buradan, ağaçların içinden başlayıp insan grubunun tartışmakta olduğu ufak meydanda biten kötü bir yola rağmen, muntazam gibi gözüken bir çift yolu daha görebiliyordu.

Bu grubun dikkatinin yoğunlaştığı kişi, kuvvetli bir yapıda, kır saçlı ve bir zamanlar iyi olduğu söylenebilecek giysiler giymiş bir adamdı. Bu adam, sırtı Denis'e dönük bir şekilde ayakta durmaktaydı ama yan tarafındaki bir Kılıç'ın siyah kabzası, onun Kalkankıran'ı elinde bulunduran Sör Andrew'un ta kendisi olması gerektiğine Denis'i inandırmıştı.

Sör Andrew ona doğru döndü. İyi Kalpli Şövalye olarak bilinen adamın yüzü onu, güçlü vücudunun gösterdiğinden daha yaşlı gösteriyordu. Sol elinde bir kitap tutmaktaydı ve Denis'in gelişi tartışmayı bölene kadar, bir şeyi anlatmak için onunla işaretler yapmaktaydı.

Sör Andrew'un sağında duran kişi, genç olmayan ama kesinlikle hâlâ çekici olan bir kadındı. Hanım'ın saçlarında şimdi daha fazla gri vardı ama Denis, gençliğinde yüzü aşırı derecede güzelmiş, diye düşündü. Adının ne olabileceği konusunda bir fikri yoktu, ama daha ilk bakışta bile kadının büyücü olduğuna emindi. Bu belirtiyi elbiselerinin ayrıntıları hemen

vermişti, ama izlenim en çok, her yanından sarkan kolay kavranılamaz bir büyü halesiyle tamamlamıştı. Denis, duyarlı biri olmamasına rağmen, etrafa yayılan bu sihirli havayı hissedebiliyordu.

İki çift kahverengi göz, Hanım'ınkiler Sör Andrew'unkilerden daha diri ve hızlıydı, yeni geleni inceledi. İsimler resmi bir şekilde birbirlerine söylendi.

"Peki, nerede," diye sordu ardından Şövalye, ağır ve sert ses tonu vardı, "benim için olduğunu söylediğin şu yük?"

"Kanonun içinde, efendim. Orada gizli bir bölme var."

"Bu yük nedir? Serbestçe konuşabilirsin, buradaki kimseden bir sır saklamam."

Denis, etrafa bakındı. "Bir Kılıç, efendim. Meşhur On İki tanesinden biri, demek istedim. Tashigang'deki Ben denen bir adam tarafından yollandı. İki Kılıç vardı ama - yolda başıma bir şey geldi."

"Bunu görebiliyorum," diye mırıldadı büyücü kadın. Denis’i incelerken gözleri kısılmıştı. "Bana geriye kalan şu Kılıç’ı göster."

Kıyıya çıkarılmış olan kanoya doğru hızla yaklaştılar. Saklama tahtası, bir kez daha Denis’in olduğu taraftan açılmıştı. Kır saçlı büyücü kadın, Dame Yoldi, bu işlemi dikkatle teftiş etti ve ortaya çıkan yükü, Sör Andrew yaklaşmadan önce, dikkatle inceledi.

Aynı zamanda bir yandan da Denis’i sorguluyordu. "İki Kılıç’ın gönderildiğini ve bir tanesinin yolda kaybolduğunu söylüyorsun?"

"Evet, Hanımım."

Denis, Tanrıça ile arasında geçenleri en kaba ana hatlarıyla, kendi duygularına değinmeden anlattı. Arkaplanda birkaç kıs kıs gülüş ve alaylı sesler duydu. Ama belki de Hanım ona inanmıştır, diye düşündü. En azından Sör Andrew'un kanoya yaklaşmasına izin vermek için bir adım geri atmıştı.

Şövalye’nin sağ eli Hükümverici'yi gizli bölmesinden dışarı çıkardı ve hâlâ kınında tutarak yukarıya kaldırdı. Bu sefer alay değil, genel bir takdir mırıldanışları vardı.

"İki Kılıç'tan herhangi bir şey hissediyor musun, Andrew?" diye kibarca sordu, büyücü kadın. "İkisini de aynı anda tutmaktasın - Kalkankıran’ı hâlâ üzerinde taşıyorsun."

Adam öfkelenerek kadına doğru bir bakış attı. "Ne taşıdığımı unutmuş değilim. Hayır, özel bir şey hissetmiyorum - bana bir zamanlar, aynı anda

üçünün bile bazıları için çok fazla olmayacağını söylemiştin."

"Ve sana yine söylüyorum ki, belirli kombinasyonlarda ikisi bile herhangi birine garip şeyler yapabilir. Ve sen duyarlı birisin."

"Duyarlı! Ben!" Adam yeniden öfkelendi.

Dame Yoldi gülümsedi ve Denis, kadının Sör Andrew'u ne kadar çok sevdiğini görebiliyordu. Denis bir an için, herhangi bir yerde iki Kılıç'ı da aynı anda tutup tutmadığını merak etti. Eğer tuttuysa bile, garip bir şeyler hissettiğini hiç hatırlamıyordu.

Sör Andrew şimdi Denis'e döndü. "Çok geçmeden senin Tanrıça ve Yarakapatan ile ilgili şu hikâyeni daha ayrıntılı olarak dinlemeliyiz. Bu arada bize getirdiğin şey yüzünden hepimiz sana minnettarız. Ama şu anda Adalet Kılıcı gibi bir hediye bile bütün ilgimi vermem için bekleyebilir; uygun olan teşekkürün edilmesi için sen de beklemek zorundasın."

"Hiç önemli değil, efendim."

Dame Yoldi çoktan Denis'in koluna girmiş adamı geriye döndürüyordu. "Şu anda yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacın var." Bir işaret yaptı ve başka bir kadın, Denis'e eşlik etmek için geldi.

Anında itiraz etti. "Teşekkürler, Hanımım. Ama ilk önce size vermem gereken biraz daha haberim var, kötü haberler." Bu, kesinlikle bütün dikkatlerini yeniden üzerine çekti. Denis yutkundu ve ardından haberleri yumurtladı. "Ardneh'in halkından birisinin Tashigang'da bize anlattığına göre, Akıl Kılıcı, Karanlık Kral'ın eline geçmiş." Haberin kaynağı, habere güçlü bir güvenilirlilik unsuru katıyordu.

Onu dinleyenler, söylediklerini Denis'in beklemekte olduğu bir şaşkınlıkla karşıladılar. Kendisini, sadece daha fazla bilgisi olmadığı konusunda yalvararak yanıtlayabileceği, kaçınılmaz sorular tufanına hazırladı.

En sonunda gitmesine izin verilmişti. Yol gösterilerek, ona ekmek ve şarap verilmiş, ardından tek kişilik bez karyolasının üstüne minnetkâr bir şekilde uzandığı çadırı gösterilmişti. Göz kapakları hemen ağırlaşmış, gözleri kapanmış ve gerçekten büyülü olması olası bir hızla derin bir uykuya dalmıştı.

Denis birdenbire uyandı, kendisini fazlasıyla dinlenmiş hissediyordu. Çadırın üstündeki ağaç gölgelerinin yarattığı desenlerin çok az değişmiş olmasına şaşırmıştı, yattığından bu yana çok uzun bir zaman geçmiş olamazdı. Kendisini uyandıran neydi, bilmiyordu.

Çadırın dışındaki sessizliği dinlerken, bu sessizliğin içinde tuhaf bir gerginlik olduğunu düşünüyordu.

Kalktı ve çadırından dışarı çıktı. Sör Andrew ve Dame Yoldi'yi bırakmış olduğu yerde birtakım insanların hâlâ toplanmakta olduğunu görerek, telaşla o yöne doğru ilerledi. Denis oraya doğru yürüdükçe, portakal rengi ve siyah giysilere bürünmüş birkaç kişinin daha, kara tarafından yürüyerek hızla yaklaşmakta olduğunu görebiliyordu. Bunlar, sanki arkalarından çok önemli birinin geldiğini işaret edermişçesine ara sıra dönüp işaretler yapıyorlardı. Yakındaki herkes o tarafa doğru bakıyordu.

Denis, yolun aşağısında beliren adamların ardındaki iki figürün görünmesiyle şaşırıp kaldı. İkisi de Yambu'nun renkleri olan siyah ve gümüş giysiler içindeydi. İkisi de bineklerinin üstünde, hiç esir gibi görünmeden rahat tavırlarla geliyorlardı. Yine de hiçbiri silahlı görünmüyordu. Biri iriyarı bir adamdı ve diğeri- Gümüş Kraliçe'yi tanıdığı anda Denis’in soluğu kesilmişti. Daha önce onu iki kez görmüştü; her ikisi de yıllar önce ve her ikisi de Tashigang şehrindeydi. Yambu, şehrin resmi derebeyi olarak, o zamanlar törensel yürüyüşlerde ortaya çıkmaktaydı. Denis, o zamanlar haşarı bir sokak çocuğundan başka bir şey değilken, kalabalığın yukarılarında tehlikeli ve yüksek tüneklere sıkıca yapışarak kadını seyretmek için sabırsızlanırdı.

Kraliçe, bu yürüyüşler sırasına neredeyse eşsiz görünen, muhteşem eğitilmiş, öldürücü bir savaş hayvanına binerdi. Bugünkü bineği, yine muhteşem olmasına rağmen, daha az dikkat çekiciydi ve kendisininkine yakışır iri bir binek hayvanı da yoldaşı tarafından sürülmekteydi. Bu iriyarı adam onun eşlikçisiydi ve Sör Andrew ile beklemekte olan diğerlerine yaklaşırlarken hürmetkâr bir şekile yarım boy geriye çekilmişti.

İki sürücü de, onları karşılamayı bekleyen siyah ve portakal renkli kalabalığın biraz ilerisinde sakin bir şekilde durdular. Orada bineklerinden indiler ve Sör Andrew'un grubuna doğru yürüyerek yaklaştılar, açık gümüş renkli tören zırhının içinde bir erkek gibi uzun adımlar atan uzun boylu Kraliçe bir adım öndeydi. Denis, Kraliçe’nin bronzlaşmış yüzü daha genç gösteriyor olmasına rağmen, şu anda kadının rahat rahat otuzunu geçmiş olması gerektiğini hesapladı. Bedeninin her tarafı güçlü ve kıvraktı, uzun adımlar atarak yürüyor olmasına rağmen bedeninin kadınsı şekli cinsiyetini hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde cömertçe gösteriyordu. Kraliçe’nin burnu, Denis’in şu anda kişisel bir münasebetsizlikle farkına

vardığı kadarıyla, sözcüğün tam anlamıyla güzel denebilmesi için çok büyüktü. Ama yine de, her şeyi hesaba katarak - ulaşılabileceği bir sosyal durumda ona benzeyen bir kadın tanıyacak olursa - kadını daha iyi tanıma şansını geri çevirmezdi.

Beni şimdiden unuttun mu? Afrodit, Denis'e sadece hayal gücünün içinden sesleniyordu. Çelişkili duygularının uzayıp şiddetlenmesiyle bu durum adamı bir kez daha sarsıyordu.

Sör Andrew kollarını göğsünde kenetlemiş olarak, sanki dünyada yapabileceği son şey kadim düşmanının ondan daha yüksek olan rütbesini onaylamak olabilirmişçesine ayakta dikilerek ziyaretçilerini bekliyordu. Ama yaklaşmakta olan Kraliçe, sanki adamın böyle davranabileceğini hesaplamıştı ve onu engellemek istercesine ilk selamlama hareketini yapmakta yeterince hızlı davranıp sağ elini sallayarak evrensel barış işareti yapmıştı.

"Yine karşılaştık!" Gümüş Kraliçe'nin samimi ve açık yürekli sesi, ne bir kraliçenin üstünlüğünü ne de var olmayan bir arkadaşlığı varmış gibi gösterdiğini ima ediyordu. "Benim şerefli düşmanım! Arkadaşlarım ve müttefiklerim senin yarın kadar güvenilir miydi. Pekâlâ sıkacak mısın elimi? Anlamsız rütbe saçmalıklarını bir kenara bırakarak."

Dame Yoldi ikisinin arasına girmek için harekete geçtiğinde Kraliçe Yambu ekledi: "Elbette, Hanım, ilk önce ellerime bakabilirsiniz. Ben zehir getirmedim, hile yok; ama bu, bunların hiçbirini büyücülerimin bana teklif etmediği anlamına da gelmez."

Dame Yoldi, Kraliçe'nin ellerinde gerçekten de kısa bir inceleme yaptı. Bu sırada Denis, buluşmayı yakından gözlemek isteyen Sör Andrew'un adamlarının küçük fakat arkasında büyümekte olan izdihamından korunmak için dirseklerini kullanıyordu. Buna rağmen daha şimdiden etrafta yirmiden fazla insan birikmişti. Kraliçe'nin ellerinin kısa tırnaklı, nasır dolu - silahları tutmak yüzünden oluşan türden - ve güçlü olduğunu görebilecek kadar yakında kalmayı başarmıştı. Ama buna rağmen kadının elleri biçimli ve çok büyük değillerdi.

Kraliçe'nin uzattığı eli, Sör Andrew'un iri yapılı pençesinin içinde yutuluvermişti. Ve Şövalye sonra yeniden, boyun eğmez bir suratla, daha fazlasını duymak için kollarını kenetlenmiş bir şekilde bekleyerek geride durdu.

Kraliçe, etrafına hızlı bir bakış attı. Sör Andrew'un, çoğu yetenekli savaşçılar olan ağır silahlanmış arkadaşları ve korumaları, Kraliçe ve onun yoldaşının etraflarında tetikte durarak dolaşıp duruyor ve Sör Andrew gibi boyun eğmez gözüküyorlardı.

Kadın Şövalye'ye doğru konuştu: "Görüyorsun ki, sana ve senin bu yolculuktaki emniyet garantine güveniyorum. Seninle şu dokuz yıl içerisinde, zaman zaman savaştıktan sonra, bunu bilecek kadar seni tanıdım."

Şövalye şimdi ilk kez kadınla konuşuyordu. "Ve biz de sizin kişiliğiniz hakkında bir şeyler öğrendik, Madam. Ve sizin hakkınızda da Baron Amintor. Şimdi, benden ne istiyorsunuz? Buluşmak için yaptığınız bu acil çağrı niçin?"

Gümüş Kraliçe’nin yoldaşı, muhtemelen Şövalye'den on beş yaş kadar daha genç olan Baron, Sör Andrew kadar iri ve sağlamdı, aynı derecede samimi ve dürüst görünüyordu. Her ikisi de savaşta alınan yaraların izlerini taşıyan - Denis bunu gözlemlemişti - gerçek savaşçılardı. Amintor'un bakışları zekâ doluydu ve Denis, onun kullanmayı seçtiği zaman diplomatik dilde hünerli olduğunu duymuştu.

Ve Kraliçe... Yambu tahtına çıktığında yarı yetişkin bir kızdan daha büyük değildi. Tahta çıkışının ardından yaptığı ilk hareket, söylenenlere göre, eksik ve zekice bir teşebbüsle anne ve babasını katleden entrikacıları öldürmek olmuştu. Bunu izleyen yirmi yıl boyunca tahtta kalmak onun için hiç kolay olmamıştı. Bir sürü entrikacı ve dalavereci o sırada ilk grubun yolunda ilerlemişti. Sarsıntılı başlangıcından beri, saltanatı - Tashigang gibi şanslı birkaç yer dışında - kolay olmamıştı. Ona karşı entrikalar hazırladıkları düşüncesiyle - ve bunlardan birine katıldığı varsayılan gayrimeşru genç kızını da dört sene önce köle olarak satmıştı - sürekli olarak tedirgin yaşadığı söyleniyordu. O kız, Ariane, kadının tek çocuğuydu; Gümüş Kraliçenin resmi olarak hiç evlenmediğini herkes biliyordu.

"Ben konuya doğrudan girenleri severim. Ama önce tek bir soru: Akıl Kılıcı’nın Karanlık Kral’ın iyeliği altında olduğundan haberdar mısın?" diye Sör Andrew ile bir kez daha konuştu Kraliçe.

Şövalye, sakin bir tavırla yanıtladı. "Bize de öyle olduğu bildirildi."

Kraliçe ve Baron Amintor bu yanıta biraz şaşırmış gibi görünüyorlardı. "Sizin burada olaylara habersiz kaldığınızı düşünüyordum! İstihbarat

servisinize tebriklerimi sunuyorum," dedi Yambu.

Ve Amintor konuşmaya katıldı: "Eminim bunu kabul edersiniz ki, Sör Andrew, bu durum hepimiz için stratejileri değiştiriyor."

Sör Andrew, yüzünü Kraliçe'ye çevirmeden önce Baron'un sözlerini değerlendirmek için sadece bir an sessizce düşündü. "Ve bu değişikliğin, Madam, tam olarak ne anlama gelmesini bekliyorsunuz?"

Gümüş Kraliçe güldü. Bu tatlı ve keder dolu bir sesti. Yakınında bir yerde, devrilmiş bir ağaç vardı, uygun bir yükseklikte kendi dallarının kırık uçlarına dayanmış kıvrık bir kütük; Kraliçe ona doğru birkaç adım attı ve oturdu.

"Eğer bu konuyla ilgili hızla bir şeyler yapmazsam, yazık ki kendimi şimdiden Vilkata'nın ilk kurbanı olarak görüyorum. Açık konuşacağım - söylediğin gibi beni tanımaya başlamışsan eğer, bu benim tercih ettiğim konuşma tarzıdır. Vilkata, elinde Akıl Kılıcı ile ordumun üzerine hücum eder ve ordum da buna dayanamazsa - ki dayanabileceklerini ümit edebilmem için hiçbir sebebim yok - o zaman ordum en iyi koşulda eriyip gidecektir. En kötü ihtimalleyse Vilkata'ya katılacak ve daha şimdiden benimkiyle seninkinin birleşiminden bile daha büyük olan onun gücüne güç katacaktır.

"Siz, elbette ki, zayıflamamı ve yok edilmemi hoş karşılaabilirsiniz - ama bu çok uzun sürmez."

Şövalye, merhametsiz yüz ifadesi değişmeksizin kafasını sallayarak onayladı. "Yani, Kraliçe Yambu, ne teklif ediyorsunuz?"

"Şimdiye kadar tahmin etmiş olman gerekenden fazlasını değil, Sör Andrew. Bir ittifak, elbette ki ikimiz arasında." Yambu, kafasını hafifçe yana çevirdi; şu anki asil hareketiyle, devrilmiş ağacı neredeyse bir tahta dönüştürebilirdi. "Söyle ona, güzel Dame, eğer onu seviyorsan - benimle yapacağı bir ittifak, şu an için onun tek şansını simgelemektedir."

Ne Sör Andrew, ne de büyücüsü soruya hemen yanıt vermedi. Ama Şövalye o kadar kızgın gözüküyordu ki, konuşursa görüşme derhal sona erecek, diye düşündü Denis.

"Varsayalım ki, güçlerimizi Vilkata'ya karşı birleştirmek zorundayız - o zaman ne olacak? Bizim yardımımızla ya da yardımımız olmadan, Akıl Kılıcı'na karşı savaşmayı nasıl teklif edebiliyorsun?" diye Kraliçe'ye sordu Dame Yoldi.

Yanıtlayan Baron oldu. "Başlangıç olarak, eğer orada olduğuna eminsek - Akıl Kılıcı'nı asla kendisinden küçük rütbeli bir askere teslim etmeyecektir, buna emin olabilirsin - Vilkata'nın süvari bölükleriyle savaşmaktan kaçınmaya niyetliyiz. Sizin ve bizim halkımız, Karanlık Kral'ın hareketlerini izleyerek birbirlerine akıl danışacaklar. Evet, müttefik olsak bile onunla başa çıkmamız yine de lanet bir şekilde zor olacak - ama eğer bir yandan da hâlâ birbirimizle savaşıyorsak, kurtulmamız imkânsız olacaktır."

Yoldi'nin başka bir sorusu vardı. "Böyle bir ittifakın geçici bile olsa bir süre için yapılıp yürütülebildiğini varsayarsak - Karanlık Kral, her nasıl olacaksa, mağlubiyete uğratıldıktan sonra Akıl Kılıcı ile ne yapmayı planlıyorsun?"

Yambu, gerçekten eğleniyormuş gibi gözüken bir tavırla gülümsedi. Gülümseyişi kadının yüzünü öncekinden daha çekici yapmıştı. "Onu size bırakırım."

"Akıl Kılıcı'nı bize mi sunacaksınız?" diye anlamamışçasına sordu, Yoldi.

Kraliçe, kısa bir an durakladı. "Neden olmasın? Bunu kabul edebilirim, çünkü yanınızdaki iyi Şövalye, sanırım dünyada onu asla kötü kullanmayacak olan birkaç insandan birisidir."

"Ya şimdi sizin köleleriniz olan halkım ve ele geçirdiğiniz topraklarım?" Bu soru Sör Andrew'dan gelmişti. Gözle görülür sinirine nihayet hakim olabilmişti ve sanki yalnızca teorik bir olasılığı tartışırmış gibi sakindi.

"Ne olmuş onlara, anlaştığımız anda onlar yine sizindir, elbette. Bunun hemen ardından kendi insanlarıma yeniden kavuşur kavuşmaz, tüm garnizon kumandanlarıma, derhal tahliyeyi başlatmaları için uçucu hayvanlarla haberler yollayacağım."

"Ve bunun karşılığı olarak benden ne istiyorsunuz?"

"İlk önce, elbette ki, kuvvetlerime karşı olan her yerdeki düşmanlığın derhal bitirilmesini istiyorum. Sonra da, Karanlık Kral alt edilene kadar tam desteğinizi. Veya ikimizi de parçalayana kadar tam desteğinizi." Kraliçe, Sör Andrew ve onu çevreleyen muhafızına neredeyse dostça bir bakış atarak durakladı. Ardından devam etti: "Gerçekten başka şansınız yok, biliyorsun."

Sör Andrew'un bu sırada Kraliçe'yi öncekinden bile daha dikkatli incelediği uzun bir duraklama oldu. "Bana bir şeyi söyle," dedi en sonunda.

"Söyleyebilirsem."

"Öz kızınızı gerçekten de Kırmızı Tapınak'a köle olarak sattınız mı?"

Denis, basit bir öfkeden çok daha karmaşık olduğunu düşündüğü bir gölgenin Kraliçe'nin yüzünden geçtiğini gördü. Kadının yanıtlayan sesi çok daha az samimiydi. "Of," dedi. "Of, bu işin gerçeğini anlatsam bana inanır mıydınız?"

"Neden olmasın? Açıkçası siz, Akıl Kılıcı'nın bize bırakılması teklifine inanmamızı bekliyorsunuz - belki şu anda buna kendiniz dahi inanmıyorsunuz. Yine de, kızınız hakkında söylemeyi arzuladığınız her şeyi duymak isterdim."

Bu sefer duraklama kısaydı. Sonra Kraliçe, çürümüş ağacın üstündeki yerinden ani bir hareketle kalktı.

"Şimdi Amintor ve Ben, siz benim teklifimi düşünürken biraz başbaşa yürüyeceğiz. Bana bir yanıt vermeden önce doğal olarak yakın danışmanlarınızla konuşmak istersiniz. Hepsinin burada olduğuna eminim. Maalesef - veya belki de, iyi ki - her zaman uygulanan diplomasi için zaman yok. Ama, siz görüşmenizi yaparken ben bekleyeceğim."

Ve Yambu'dan gelen iki ziyaretçi gerçekten de bir tarafa doğru yürürken, Baron Amintor, sanki ikisinin de vahşi hayvanlar ve bitkilerden daha önemli bir şey yokmuşçasına açık bir şekilde bataklığın bitki örtüsünün tuhaflıklarını Kraliçe'ye gösteriyordu.

Sör Andrew ve diğer birçok kişi bir araya toplanmıştı ve Denis, neler konuştuklarını tahmin edebiliyordu: Vilkata ve Akıl Kılıcı hakkındakiler, şimdi ikinci kez duyduklarına göre, doğru olmalıydı. Ama bir ittifak? *Yambu* ile?

Ama, diye düşündü Denis, Kraliçe haklıydı. Şövalye'nin kabul etmekten başka şansı yoktu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sadece birkaç saat önce acele ama eğlenceli bir törenle Tasavalta Toprakları’nın Yönetici Prensesi olarak taç giymiş olan Kristin, kraliyet sarayının halka yarı açık küçük odalarından birindeki küçük tahtının üzerinde tek başına oturmaktaydı. Bu tahtın üzerinde oturmayı seçmişti çünkü bitkindi - yorgundu demek bunu çok hafif bir şekilde dile getirmek olurdu - ve taht, odada oturmak için en rahat yerdi. Orada başka koltuk yoktu. Aslında seve seve zemine oturmayı seçebilirdi, ama önceden ablasına ait olan ve bugün aceleyle hizmete zorlanan taç giyme töreni giysisi bu konum için uygun değildi.

Sevgilisi Mark'ın yanına getirilmesini bekliyordu. Ona söylemesi gereken şeyler vardı ve bunları sadece, ikisi yalnızken söyleyebilirdi. Ve gerçekleşmesi yakın gözüken yorgunluktan yıkılışını da bunları söylemesinin sonrasına kadar ertelenmesi gerekiyordu.

Oda, uzakta sürmekte olan kutlamaların dışardan gelen sesleri dışında artık sessizdi. Ama Kristin düşünürse, bu odada geçirdiği günlerini hatırlıyabilirdi. Ablasının hayatta ve Tasavalta’yı yönetmekte olduğu zamanlarda, yükselen seslerin ve özgür kahkahaların aydınlık günlerini. Ve bundan çok daha önceki zamanlarda, Kristin sadece küçük bir kızken, bu odada babalarıyla birlikte olduğunda, buradaki taht hakkında şakalar yapan canlı bir kral ve iki kız çocuğu vardı...

Şu anda odadaki küçük bir kapı, sessizce ve tedbirli olarak açılıyordu. Amcası Karel, büyü efendisi ve büyücülerin eğitmeni, içeriye baktığında onun yalnız olduğunu gördü ve fark edilemez bir onaylamayla başını salladı. Karel, aşırı derecede şişman ve neşeli biriydi, kırmızı yanakları her zaman olduğu gibi altlarındaki kır sakallarının üzerinde sanki zindelik veren bir soğuk hava yürüyüşünden içeriye daha yeni girmişçesine kızarmıştı. Kristin'in anladığı kadarıyla, genç kızlık çağının o parlak günlerinden bu yana hiç değişmemişti. Bugün tıpkı Kristin gibi, amcası da alnındaki çelenk şekilli mavi yeşil taç da dahil olmak üzere, elbette ki tamamen tören giysileriyle süslenmişti.

Birisini ileriye doğru sürüklemek için şimdi onun arkasına geçti. Kristin'in beklemekte olduğu odanın içine kibarca ittiği adam, şimdi tuhaf, süslü ve ödünç giysiler giyinmiş olan Mark'tı.

Karel, neşeli yüzünü yalancı çıkaran bir sesle konuştu: "Ekselansları, sizin açınızdan kötü gözükebilir ki yalnız başınıza çok uzun bir süre için bu-"

Kristin, sanki bir yay tarafından harekete geçirilmişçesine yerinden kalkarak ayağa fırladı, yorgun adaleleri öfke ve bugün başına gelmiş olan her şeyin getirdiği gerginlik sayesinde harekete geçmişti. "Karel Amca, ben onunla bir ay boyunca yalnız kaldım. Tanrılara şükürler olsun! Çünkü daha öncesinde Vilkata'nın işkencecileriyle başbaşaydım ve beni oradan kurtarmak için orada olan kişi *sen* değildin."

Bu haksızlıktı ve Kristin bunu biliyordu; sesini biraz yumuşattı. "Bu adama anlatmam gereken önemli konular var. Onu Tasavalta'nın dışına sürükleyecek bir göreve göndermeden önce."

Amcası, Vilkata'nın işkencecileriyle ilgili hatırlatmadan ürkmüştü ama Kristin'in son sözleriyle ferahladığı ortadaydı.

Başını eğip kapıyı ardından kapattı ve kendisini sessizce dışarı attı.

Mark, suskun bir şaşkınlıkla Kristin'den de aynı sözleri duydu ama bu gerçek bir sürpriz değildi. Birisine kendiliğinden bir şeyler söylemek için ağzını açtığından beri saatler geçmişti. Birçok kişi onunla konuşmuştu ama büyük kısmı talimatlar vermek içindi: burada yıkan, burada bekle, bunu giy ve üstüne uyup uymadığına bak. Yiyecek burada, içecek burada, jilet burada. Burada dur, bekle. Şimdi buraya gel. Yiyeceği verilmiş, temizlenmiş ve onur olarak farz ettiği elbiseler kuşanmıştı, sonra bir tarafa

doğru yönlendirilerek göze çarpmayan bir yerden taç giyme töreni süresince olanları seyretmeye bırakılmıştı.

Şimdi kendi kendine hayret ediyordu: daha bir gün bile olmamıştı - yarım günden ancak daha fazla - bu kız ve ben birer sevgili olarak, yalnız başımıza el değmemiş doğanın sınırında, paçavralar içinde bineklerimizi sürmekteydik. Kendi bineğimi ve onunkini durdurabilirdim - evet, hatta o mavi yeşil renkleri taşıyan ilk bayrak direğinin görüntüsünde bile - eyerimden aşağı iner ve onu kendi eyerinden aşağı çeker, paçavralarımızın içinde veya onlar bile olmaksızın onunla yere uzanabilirdim ve kız da bunu hoş karşılardı. Ama şimdi.. .

Şimdi kendisini Kristin ile başbaşa bulduğu bu kabul salonu, sarayın geri kalan kısmı gibi - belki de tüm Tasavalta gibi - ilk izlenimde görünenden daha büyük ve bir şekilde daha önemliydi. Burası, güneş ışınlarıyla aydınlatılmış ve yüksek bir tavanı olan güzel bir odaydı. Açık pencerelerden içeri dolan hava, çiçek ve bahar kokmaktaydı; pencerelerin bir hayli aşağısında hâlâ devam eden taç giydirme töreni kutlamalarının bir bölümünü oluşturan dans müziği, çiçek kokularıyla beraber sürüklenerek içeriye geliyordu. Bütün o danslar ve müzik, günün geri kalanı gibi, Mark'ın sadece dinlemesi ve izlemesi gereken bir gösteriye dönüşmüştü. Sanki gerçekten gösterinin onu ilgilendiren hiçbir şeyi yokmuş gibiydi.

Bu odanın pencereleri, saldırıya karşı koymak için inşa edilmiş bir şatodaki tertibatlar gibi ağır kepenklerle donatılmıştı. Ama şatonun bu üst kısmında, tırmanma bölüklerinin herhangi olası saldırısından çok yukarıdaydılar, pencereler büyüktü ve kepenklerin hepsi bugün için ardına kadar açılmıştı. Kanatlı pencere açıklıklarıyla çevçevelenmiş deniz, kayalık tepeler ve aşağıdaki kasaba, her şey, mükemmel bir öğlen sonrası güneş ışığının goblenleri gibi, bir tür Eski Dünya büyüsü tarafından duvarlara fırlatılmış gibi görünüyordu.

Kapı açıldığında Kristin hızla tahttan kalkmış ve amcası kapıyı ardından yeniden kapattığında Mark’a doğra birkaç adım atmıştı. Ama şimdi ikisi de, Mark ve o, birbirlerine söyleyecek hiçbir şeyleri yokmuş gibi - veya belki de hiçbiri birbirine bir şey söylemeyi başaramıyormuş gibi - hâlâ uzak duruyorlardı.

Ama gözleri onları birbirine yaklaştırdı. Bir anda sarıldılar, hâlâ tek sözcük etmemişlerdi. Sonra Kristin kendini ondan kopardı.

“Sana giymen için verdikleri bu şey de ne?" diye sordu kız, sanki ona giydirdikleri elbisenin görünüşünde, bir anda çığlık atıp gülmeyi istemesini sağlayacak törensel bir antikalık varmışçasına.

Ama adam hâlâ bir şey söylememişti.

Gülmeden ve neredeyse soğuk bir nezaketle Kristin, bir kez daha denedi. Mark'ın ailesiyle yeniden birleşmiş olması ne kadar güzeldi. Kristin’in, onların burada yaşıyor olduğu konusunda, elbette bir fikri yoktu. Son yıllarda bir sürü göçmen, iyi insanlar, oraya gelmişti. Bu kadar uzun bir süre sonra Mark'ın annesi ve ablası onu tanımış mıydı? Ne kadar zamandır burada Tasavalta’da yaşamaktaydılar? Mark, onları tanımakta herhangi bir sorun yaşamış mıydı? Babasının uzakta olması çok kötüydü.

"Kristin." Kıza ismiyle seslenirken, onu bir daha bu şekilde çağırabilmesinin mümkün olup olamayacağını düşündü adam. "Kes şunu. Bana söyleyecek samimi bir şeyin yok mu? Bana neden *anlatmadın?"*

Kristin’in, son nefesi olabileceğini düşünen bir kadın gibi derince iç çektiği bir sessizlik oluştu.

"Evet," dedi ardından kız. "Sana çok samimi olarak bir şeyler söylemem gerekiyor, Mark. Yönetici Prenses’in kız kardeşi için - halk tabakasından ve aynı zamanda yabancı olan - biriyle evlenmek çok zordur. Neredeyse imkânsızdır. Ama ben bunu yapardım. Seninle evlenmek istedim. O kadar çok istedim ki, sana kim olduğumu anlatmaktan korktum. Ama seninle evlenecektim, ne olursa olsun. Umarım buna inanırsın."

"Kristin, Prenses..."

"Bekle! Bitireyim, lütfen." Kız kendisini toparlaması için başka bir duraklamaya ihtiyaç duydu. "Ama ablam Rimac öldü. Evlenmeden ve bir çocuk sahibi olmadan öldü, şu anda hükümdar benim. Bir Yönetici Prenses için halk tabakasından birisiyle evlenmek, üstelik yabancı bir askerle, imkânsızdır. İmkânsız, yalnız - yine umarım bana inanırsın - bunu hangi şartlar altında olursa olsun yapardım. Bu, tahttan inip büyük olasılıkla ülkeyi terk etmek de olabilirdi; bunu senin için yapardım. Ama..."

"Ama."

"Onları duymuş olmalısın! Yönetecek başka kimse yok! Rostov'u duydun. Geri dönmüş olmasaydım tahta geçme hakkı için bir iç savaş çıkacakmış. Bizi dışarıdan tehdit eden düşmanlara rağmen. Ben halkımı tanırım. Biz büyük olasılıkla sana mutlu, huzurlu bir ülke olarak gözükmüşüzdür, ama bilmiyorsun..."

Mark yine sessizdi.

"Ben... Mark, topraklarımız ve halkımız... sana karşılığını hiçbir zaman veremeyeceğimiz kadar borçluyuz. Sana neredeyse her şeyi verebiliriz. İstediğin o tek şey dışında. Ve benim de istediğim... ah, sevgilim."

Bu seferki kucaklaşmaları çok daha uzun sürdü. Ama kucaklaşmaya, tıpkı daha öncekinde de olduğu gibi Prenses son verecekti.

Mark, hâlâ tamamlaması gereken bir görevi olduğunun bilincindeydi ve kendisini hızla toparladı. "Ben, hizmetinde olduğum Sör Andrew'un beni Tasavalta Toprakları hükümdarına bildirmem için görevlendirmiş olduğu birtakım haberlerin taşıyıcısıyım."

Daha önce asla görevin bilincinde olmayan Kristin de artık kendisini toparladı ve kendisine anlatılan haberleri dinlemeye başladı. Bunlar, kurallara uygun olarak daha düzenli ilişkilere yönelen diplomatik ön hazırlıklar hakkında, aşağı yukarı alışılagelmiş haberlerdi. Sör Andrew, diplomatik numaraları benimsemeye uzun zamandır karşı çıkmaktaydı, öyle ki şu anda ondan çalınmış olan insanları ve toprakları aslında o idare ediyordu; ama son zamanlarda böyle bir durum takınmanın, gelişmeler tam tersi yönde olsa da önemli olduğu konusunda ikna edilmişti.

Mark ezberlediği haberleri aktarmayı bitirdi. "Ve şimdi, kendimi Ekselanslarının emrine amade etmem emredildi." Yine, yorgunluğun bulanıklığıyla birlikte, bütün bu olup bitenlerin kendisiyle gerçekten hiçbir ilgisi olmadığı duygusu çökmüştü adamın üstüne; bir oyun sahnesinin ortasına sendeleyerek girmişti, okuması gereken belirli satırlar vardı ve çok geçmeden hepsi bitecekti.

"Bunu duyduğuma sevindim. Birkaç güne ihtiyacın olacak, dinlenmek ve şeyden kendine gelmen için... dedi Kristin. Bu noktada açıklamasının devamını kesmesi gerekiyordu. Kafasını sallayarak yeni bir başlangıç yaptı. "Şimdi tayin edileceksin - buraya, saraydaki mütevazi kışlaya." *Benim odalarımdan uzak olan kışlaya,* diye anlamıştı cümleyi Mark. "O zaman - Karel’e anlattıklarımı duydun. Seni özel bir göreve göndermeyi düşünüyorum. Bu, senin Sör Andrew'dan aldığın emirlerle bir çelişki yaratmıyor olsa gerek, yani eğer seni benim hizmetime vereceklerse. Umarım bu atamayı isteyerek kabul edersin."

Adam şu anda sadece anlamsızlığı hissedebiliyordu. "Daha önce de söylediğim gibi, sizin emrinize amadeyim Ekselansları."

"Güzel." Kristin, prenseslere yakışmayan bir kabarmayla iç çekti: büyük sıkıntının bir kısmı aşılmıştı. "Tasavalta için yerine getireceğin görev, Karel’in yaptığı bir büyü işinin sonucu. Kehanet ile... ileride sana bu konuda daha fazla ayrıntı sunulacaktır. Ama ona kalırsa belirtiler o kadar acil ki, beni sonuçlar ile yüz yüze bırakmak için yarma kadar bile beklemeye cesaret edemedi.

"Sen gidip İmparatoru bulacak ve Tasavalta için onunla bir ittifak yolu arayacaksın - ve onunla Sör Andrew arasında da, eğer bunu yapmak için Sör Andrew tarafından sana izin verildiğini hissediyorsan. Bu durumu senin takdirine bırakıyorum."

"İmparator. Onunla bir ittifak kurmak?" Mark’ın şu andaki duygusuzluğunun acı verdiği bu durumunda bile, teklifin tuhaflığına bir şekilde tepki göstermesi gerekiyordu. Bir *ittifak,* sanki İmparator bir ülkeymiş veya bir ordusu varmış gibi? Tabii ki belirtiler, diye düşündü Mark, İmparatorun çok büyük güçte bir büyücü olduğunu ya da isterse olabileceğini gösteriyordu.

Mark, her şeye rağmen oldukça meraklanmış olarak sordu. "Ben, böyle bir konuda sizin için arabuluculuk mu yapacağım? Ben sizin uyruğunuz bile değilim. Veya bir diplomat. Neden ben?"

"Karel bu şekilde yapılması gerektiğini söylüyor. Buna rağmen kendisinin de neden böyle olması gerektiğini bildiğini pek sanmıyorum. Ama yıllar geçtikçe öğrendim ki amcam, hükümdarına iyi tavsiyelerde bulunur."

"Karel, benim ortadan kalkacağıma emin olmak istiyor."

"O da var. Ama seni Sör Andrew’a geri yollamak da aynı şeyi, en az bunun kadar yerine getirebilirdi. Hayır. Bu olayda imparator ile ilgili bir şeyler var - ve de seninle. Bunu bilmiyorum."

İmparator, diye düşündü Mark. *İnsanları elli bin yıl boyunca tanıyor olan Draffut'un, ilk görüşünde güvendiği insan. Gözbulandıran’ın kendisine, Mark’a verilmesi gerektiğini söylemiş olan adanı.*

İsmine bağlı basit bir büyüyle, Mark’ın deneyimlerine göre, iki kez iblisleri defetmiş olan adam...

Büyücü Karel - onun bu konuşmayı dinlememekte olduğunu düşünmek aptalcaydı, diye düşündü Mark - şimdi sanki sırada bekliyormuşçasına odanın arkasında dikiliyordu.

Bugün olan bitenlerin ardından, Mark'ın yeni bir sürpriz için gerçekten gücü kalmamıştı ve bu yüzden büyücünün, yanında kını içinde duran bir Kılıç taşımakta olduğunu gözlemlediğinde hissiz bir meraktan daha fazlasını duymadı.

Karel, yumuşak ve gür sesiyle Mark'la konuştu: "Bu Zaratan ve bu bize esrarengiz bir yolla geldi. İmparatoru bulmana yardım etmesi için bunu yanına alacaksın."

Mark'ın akşam yemeği o akşam sarayda değil, ablası Marian'ın oldukça mütevazi olan evinde yendi. Şimdi çok uzakta olmayan kasabada, aslında küçük bir şehirde yaşadığı ortaya çıkmıştı.

Mark, on yıldır ölmüş olduğunu düşündüğü babasının her şeye rağmen hayatta olduğu haberinin keyfini çıkarmak için nihayet biraz zaman bulmuştu. Ve Jord sadece hâlâ hayatta olmakla kalmamış, son rivayete göre aynı zamanda sağlıklı ve güçlü olarak Tasavalta istihbarat servisi için gizli bir görevde hizmet ediyordu. Ne Mala, ne de Marian, Jord'un nereye gönderildiğini veya ne zaman dönebileceğini bilmiyor görünüyordu ve Mark, böyle konularda sahip olduğu bazı deneyimlere dayanarak durumu öğrenmek için zorlamadı. Şimdilik, hayattaki babasını en azından bir kez daha görebilmesi için yüksek bir şansı olduğunu bilmesi yeterliydi.

Akşam yemeğinde - olağanüstü anıları çağrıştıran iyi bir yemek - Mark, eski köylerinin harab edilmesinin ardından yıllarca evsiz dolaştıktan sonra hayatta kalan ailesinin yıllar önce Tasavalta'ya nasıl gelmiş olduğunu, annesi ve ablasından dinliyordu.

Dokuz yıl içerisinde veya bir o kadar zamandan beri, hepsinin başına bir sürü şey gelmişti ve konuşacak çok şeyleri vardı. Marian şimdi evliydi, kocası, şu anda Rostov'un ordusuyla bir yerlerdeydi. İki küçük çocuğu, bu yeni keşfettikleri dayılarına yemek boyunca ağızları açık olarak baktılar ve ona yavaş yavaş ısındılar.

Neredeyse gece yarısı olmuştu ve Mark, iyi geceler demeden önce uyanık kalabilmek için uğraşıp duruyordu. Saraydaki "mütevazi kışlası"nın hiçbir cazibesi yoktu ve yemek yiyip konuşmuş oldukları odanın zeminindeki minderlerin üzerinde uykuya dalmak üzereydi.

Marian çoktan, iyi geceler demiş ve çocuklarını üst kata, yataklarına çıkarmıştı.

Ama Mark'ın annesi ayrılamadı. Davranışında gizli tuttuğu bir ivedilik vardı. "Benimle eve kadar yürü. Ben, Jord gittiği zaman burada yakında,

kasabada kalıyorum. Yalnızca bir adımlık yol."

"Elbette."

Dışarı çıktıklarında, henüz kırkında olmamasına ve tüm sabah boyunca yeniden kavuşmaları sayesinde enerji dolu gözükmesine rağmen Mala, sanki yürümek için yardımına ihtiyacı varmışçasına oğlunun koluna yapıştı. Ama şimdi ruh durumu aniden mutsuzluk çanları çalmaya başlamıştı.

"Bize yeni geri döndün," dedi kadın. "Ve seni tanımaya başlayabilmeden önce yine gitmek zorundasın."

"Zorundayım, anne"

"Biliyorum, biliyorum." Mark şu ana kadar ne kasabada, ne de şatoda, Kristin'le olan ilişkisini ve bunun meydana getirebileceği problemleri bilmeyen herhangi birisiyle karşılaşmamıştı.

Anne ve oğul yavaşça yürüdü. Çok yorgundu. Annesinin şimdi ona bir şey anlatmanın kıyısında olduğunu düşündü. "Yine de Tasavalta'ya gelecek misin?" diye durmaksızın sorup duruyordu annesi.

"Birkaç gün daha burada olacağım. Gitmeden önce seni ve Marian'ı yeniden göreceğim."

"Evet, elbette. Yola çıkış planın değiştirilmezse. Bu tip gizli konularda planlar hızla değişebiliyor. Bunu öğrendim. Ama bu görevden sonra, geri gelecek misin?"

"Görevimin raporunu vermek için, sanırım, evet, dönmem gerekecek. Ve yine gönderileceğim. Burada kalamam. Prensesin halk tabakasından sevgilisi ve kapı dışarı edilmesi gereken bir yabancıyım. Eğer babam Grandük Basil veya Prens Bilmemne ya da bir başkası olsaydı her şey büyük olasılıkla farklı olurdu."

Şimdi kadının kapısına ulaşmışlardı. Mütevazi bir yerdi ama rahat gözüküyordu; gizli ajanların ailelerine devlet burada muhtemelen geçici mesken sağlıyordu.

Konuşurken sanki zor bir iş yapıyormuşçasına sesi titreyen Mala, dedi ki: "Mark, içeri gel, fırsat bulmuşken sana anlatmam gereken bir şeyler var. Bir daha fırsatım olur mu, Tanrılar bilir."

Ebeveynlerinin yaşadığı mütevazi daireden dışarı çıktığında aradan bir buçuk saat geçmişti. Dar sokakta yıldızlara bakarak, kısa bir süre için dikildi. Her zaman göründükleri gibi aynı görünüyorlardı. Şimdi yorgunluğun dışında, Mark ona uzun gibi gelen bir süre için sokakta dikilip

durdu. Ve sonra, biraz dinlenmesi gerektiğini bilerek, saraydaki mütevazi kışlasına döndü.

İki sabah sonra, iyi doyurulmuş, iyi giyinmiş, oldukça dinlenmiş ve yan tarafında silah olarak Zaratan takılı olarak... Yarakapatan Karel'in korumasına bırakılmıştı... Mark saraydan ayrıldı. Ayrılışı sessiz olacaktı, bando görevlileri ve diğer törenler yapılmaksızın. İyi bir binek hayvanının sırtında, basit ama iyi donatılmış küçük bir eşlik grubunun başında, İmparatoru aramak üzere yola çıkmıştı.

Mark sadece bir kez arkasına baktı. Ayrılışını, uzaktaki üst pencerelerden birinden izleyen, Kristin olduğu kesin olan bir karaltı gördü. Ama kız onu gördüğünü belirten hiçbir işaret yapmadı.

ONUNCU BÖLÜM

Gözlerini kurban ederek şeytani hislerin büyülü bir şekilde kendine aşılanmış olduğu uzun yılların ardından Karanlık Kral, uyanık mı yoksa düş mü gördüğünden emin olamaz hale gelmişti. Her iki durumda da Akıl Kılıcı'nı, alevlerle dalgalanan, bir mızrak kadar uzun olarak, kusursuz beyazlığının ortasında kendi yüzü kor halinde belirirken görmüştü. Alevlerin oluşturduğu yüzündeki gözlerinin açık ve görmekte olduğunu söyleyebilirdi. Düşlüyor ya da uyanık olsa da, bu ateşli bakış, bir sebep yüzünden ona sürekli olarak, şimdi en yakın dostları ve astları olanların hiçbirini, hiçbir zaman kendi doğal gözleriyle görmemiş olduğunu hatırlatıyordu. İblis, ona insan büyücülerini acayip, kamburlaşıp kırışmış figürler olarak ve generallerini de hareketli zırhların biraz fazlası olarak gösteriyordu; ama hepsi de Karanlık Kral onları anlamayı daha iyi başarabilsin diye yüz ifadelerinin şeytanlığını güçlendiren abartılı karikatür suratlarla beliriyordu. Oysa iblisler, iblislere has olan görüş gücünün önünde, asil, kuvvetli, dinç vücutlarla, genellikle çıplak ve aşırı mükemmel bir yapıda iri yar cüsseleri ve çoğu kez filizlenen kuş benzeri kanatları dışında her zaman için insan bedenine bürünmüş olarak belirirlerdi. Karanlık Kral, elbette ki onların gerçek vücutlarının veya kanatlarının olmadığını bilir, şefkat ve gururla parlayan suratlarının kendisine gösterildiği gibi olduğuna asla inanmazdı.

Kral şimdi, neredeyse her gün yapılan yürüyüşte ordusuyla beraber meydandaydı ve iblisler, çadırının içinde keşişkuşları gibi kanat çırparak ona daha küçük bir ölçekte gözüküyordu. Vilkata şimdi devasa çadırından çok daha küçük olan bir çadırın içinde oturmaktaydı, çünkü artık önemli olan hızdı. Sör Andrew'un askerlerinin sonunda bataklığın dışına çıktıklarını bildiren ve ardından onaylayan son raporlar yüzünden, şimdi hızın en önemli şey olduğunu düşünüyordu. Portakal ve siyah renklere bürünmüş ordu Sör Andrew'un eski toprakları yönünde ilerliyordu, sanki İyi Kalpli Şövalye, bir sebep yüzünden topraklarını geri istemesinin vaktinin geldiğini düşünüyormuş gibiydi.

Bu ilerleme haberleri elbette ki, eski müttefiği Gümüş Kraliçe'nin neler planlıyor olabileceği konusunda Vilkata'yı meraklandırmaktaydı. Bildiği kadarıyla o toprakları hâlâ Kraliçe yönetiyordu.

Sör Andrew'un hareketinin raporları aynı zamanda Vilkata'nın son kararı olan stratejisinin değiştirilmesinin çok daha iyi olacağı düşüncesini doğrulamıştı. Şimdi tüm dikkatini hayatta kalan diğer düşmanlarına ve rakiplerine yoğunlaştırmasından önce ilk olarak Sör Andrew'u yok etmeye karar vermişti. Vilkata, ayakta kaldıkları sürece düşmanlarının kendisiyle ilgili çok fazla şey biliyor oldukları düşüncesi yüzünden bu kararı alarak planlarını büyük ölçüde değiştirmişti.

Karanlık Kral, her şeyden önce, Akıl Kılıcı'nı ilk defa sergilediği ve sonradan katılan Tanrıların büyük bir haz almış oldukları, ana karargâhdaki o hatırlamaya değer divan toplantısı sırasında, sahte bir Burslem'i, lanet olası bir casusu eğlendirmiş olduğuna ikna edilmişti. Vilkata'nın Güvenlik ve Savunma reisi olan gerçek büyücü Burslem en sonunda geri dönmüş ve bu sefer çok dikkatli bir sorgulamadan geçirilerek olumlu şekilde teşhis edilmişti. Peki, o casus, Akıl Kılıcı'nın etkisine karşı koymayı nasıl başarmıştı ve bu adamın ya da kadının buna karşı koymuş olduğu açıkça belli olduğu için, bu durum Kral için endişelenip merak etmesi gereken başka bir şey halini almıştı. Onun Gözbulandıran'ı kullandığı, şimdiye kadar öne sürülmüş olan gerçekten de en inandırıcı açıklamaydı ve Kılıç'ın düşmanlarının birisinin elinde bulunuyor olması güven verici olmaktan uzaktı.

Vilkata bugün, sabah hazırlıklarının alışılagelmiş işleri yapılırken küçük çadırının içinde dolanırken, kendisine duyusal hizmette bulunan küçük bir iblis, her zaman olduğu gibi çadırın içini adama gösteriyordu. Uzun

zamandır yürürlükte olan emirlerine uygun olarak belirli birtakım şeyler, algılama düzeyinden çıkartılıyordu. Örneğin, şimdi yatağın ayak ucunda kıvrılmış olarak uyumakta olan ya da buna benzer bir davranışta bulunan dün geceki cariyenin bedeni, göğüsleri ve kalçaları özellikle vurgulanmış olarak, en açık şekilde torso biçiminde gösteriliyordu. Eller, ayaklar ve özellikle yüz - böyle bir kadının en derindeki duygularını okumakla kim ilgilenirdi ki? - konu dışı olduğu için yarı şeffaf bir belirsizlik olarak bulanıklaştınlmıştı. Bir yatak partneri için bulanıklık yüzü net görmekten daha iyiydi; kadının gülümsemek için ne kadar iyi biçimlendirildiği veya eğitildiği hiç önemli değildi. Hatta bu tür gülümseler bazen rahatsız edici bile olabiliyordu.

Ve Karanlık Kral son zamanlarda şunu emretmişti ki, yaklaşmakta olan savaş gelip çattığında ölüler de onun algısının dışına çıkarılmalıydı. Öldürmenin daha fazla gereksinim olduğu diğer bölgelerde ve savaş meydanlarında sık sık yaptığı gözlemlere göre, ölüler dikkate değer birer ilgi dağıtıcıydılar. Engeller ortadan kaldırılınca onlar da yok olmalıydılar, onlar tüketilip bitirilen kaynaklar, yalnızca atık maddelerdi. Ölüler kokmaya meyilliydi ve genellikle estetik açıdan hoş değillerdi.

En sonunda onların süzülüp atılmasını emretmeye karar vermişti. Gerekli olduğu zaman başka birileri onları sayabilirdi.

Aynı zamanda yaralıların çoğunun, aslında pek çoğunun da görüş algılarının dışına çıkarılması gerekiyordu. Algıya dahil edilen yaralılar, yalnızca hâlâ aktif bir rol oynayabilecek ve Karanlık Kral'ın şahsına ya da davasına olası bir tehlike teşkil edebilecekler olmalıydı. Bu durumu muhakeme etmek meşgul bir iblis için her zaman kolay olmayabilirdi; böylesi şüpheli durumlarda, filtre işlemini yapan varlık, estetik açıdan iğrenç olsa bile yaralı kişinin görünür olmasına izin verecekti.

Vilkata bu sabah, küçük çadırından ayrılıp savaş bineğine bindiğinde, askerleri ve subaylarının her zamanki gürleyen alkışları arasında, ordusu, her kılıca veya oka iliştirilmiş üniformalı dış hatlardan fazlası olmayan insan figürleri halinde, parlak silahların düzgün sıralarını oluşturarak iblis görüş gücünün içerisinde, önünde belirmişlerdi.

Elindeki en iyi haritalara bakarak, günün ilk ışıklarıyla birlikte eğer hızlı olarak hareket ederlerse, Sör Andrew'un kuvvetlerini yakalamasının mümkün olabileceğini hesaplamıştı. Sabah yürüyüşü zor ve uzundu. Bir bölümü binekli bir kısmı yaya insanlardan ve bir bölümü de kanatlı

hayvanlardan oluşan gözcüleri, çok ileride olmayan Sör Andrew'un kuvvetlerinin artçı grubuna ait olabilecek kişilerin raporlarını getirmeyi sürdürdüler. Düşman ordusunun, daha önceki istihbarat tahminlerinin düşündürdüğünden biraz daha küçük olduğunu tahmin ediyorlardı.

Ama Vilkata, elinde bulundurduğunu düşündüğü ezici avantaja rağmen yine de ölçülü davranarak, sanki sayıca dengi olan bir düşmanla karşı karşıyalarmış gibi, piyade birliklerine ilerlemelerini emretti. Aynı zamanda Sör Andrew'un ordusunun etrafından dolanarak düşmanı oyalamak ve mümkünse kaçışlarını engelemek için hızlı bir süvari hareketinin oluşturacağı kuvvetli bir saldırıyı da emretti. Bu sırada kendi askerlerinin ana gövdesini savaş meydanına doğru yönlendirdi. Kendisini bu kuvvetin tam arkasına, merkeze yerleştirerek daha fazla rapor bekledi ve dostlarının üzerinde yaptığı gibi düşmanlarının üzerinde de maksimum etkiyi yaratacağını hesapladığı Akıl Kılıcı'nı sıyırmak için hazır tutuyordu.

İleride ilk çarpışmalar patlak vermişti. Karanlık Kral müthiş büyü silahını sıyırdı ve ateşli bir hale mızrağı olarak algıladığı nesneyi başının üzerinde tutarak bineğinin üstünde öne doğru ilerledi. Düşmanın artçı kolunu, iblisi tarafından isteklerine uydurulmuş bir manzara içerisinde, insan boyutundaki cansız engellere rağmen hareketli olarak görebiliyordu. Hâlâ onların suretlerini ve sayılarını görebiliyor, çoğunun siyah ve portakal rengi giysiler içinde olduğunu fark edebiliyordu.

Vilkata aynı zamanda, o ilerideki adamların ve kadınların onu ilk gördüklerinde kapıldıkları dehşeti de görüyor ve bundan keyif alıyordu, Kılıç'ının büyüsü sayesinde bu dehşet duygusu ne kadar da hızlı bir şekilde çılgın bir bağlılığa dönüşüyordu?

Sör Andrew'un askerlerinin nasıl da onu ilk gördüklerinde bir saf oluşturarak kendisiyle savaşmak yerine, Kılıç'ın görüntüsünün önünde yere yığılıp ona tapındıklarını sevinçle gördü. Ve şimdi onlara emirler yağdırdığında nasıl da ayağa kalkarak geriye dönmüşler ve artık görüş alanının biraz dışında olması gereken, kaçmaya çalışan eski dostlarına karşı berserkler[(3)] gibi koşarak saldırıya geçmişlerdi.

Akıl Kılıcı'nın gücüne karşı durabilen son kişilerden biri, görünüşünden kibirli bir büyücü olduğu belli olan, orta yaşlı ve açıkça önemli bir rütbe sahibi bir kadındı. Bu kibirli dişi, bir karşı büyünün ardından diğerini Karanlık Kral ve Kılıç'ına karşı hızla fırlattı; ama Karanlık Kral’ın bildiği

ve kadının da biliyor olması gerektiği gibi bütün bunlar onu zayıflatmıştı; ve en sonunda o da, dünyanın gelecekteki hükümdarına hizmet edebiliyor olmak için diğerleri gibi çılgın bir sevinç içinde hırladı.

Sör Andrew, ordusunu bataklıktan dışarı çıkarırken Hızlı Denis'e bataklıktaki bir avuç yaralı insan ve hızlı yolculuk yapamayacak durumdaki diğerleriyle birlikte kalma şansı sunulmuştu. Gelen raporlar, Denis'in Tashigang'taki evine doğru yola çıkmaya kalkışmasının akıllıca olmayacağını belirtiyordu; üstelik Sör Andrew onun yanına eşlikçiler veremezdi. Denis'in ayrılışından bu yana şehrin etrafındaki durum hızla kötüleşmişti. Karanlık Kral'ın güçlü devriye birlikleri daha şimdiden banliyölerin büyük bölümüne girmiş, Gümüş Kraliçe'nin bölgede bulunan birkaç bölüğüne meydan okumaya başlamışlardı. Banliyölerdeki villaların zengin sahipleri şehrin içine veya uzaklara kaçmışlardı. Haberler, Sör Andrew ve halkına, sanki Kral ile Kraliçe arasındaki durumun hızla açık bir anlaşmazlığa doğru kaydığının kanıtları tarzında umutlar veriyordu.

Ama Denis, bataklıkta kalmayı reddetti. Eğer böyle yapsaydı oraya ne kadar saplanıp kalacağını veya böyle olursa, daha iyi bir şansın ne kadar sonra yakalanabileceğini kimse söylemiyordu. Sevdiği şehire ve orada yaşayan, hâlâ rüyalarına giren iki kadına dönebilmek için şansını denemeye kararlıydı.

Ordunun bataklıktan ayrılışının üçüncü gününün öğleden sonrasında Denis, Sör Andrew'un kurmaylarından bazılarıyla yürümekteydi. Sör Andrew'un kendisi de şu anda yanlarındaydı; Bineği üstündeki Şövalye, ordusunun kolları boyunca bir aşağı bir yukarı ilerleyerek düzeni korumaya çalışıyordu - bir bataklıkta yıllarca süren gerilla taktikleri, uzun bir kara yürüyüşü için uygun tatbikatlar değildi - ve Denis ile Tashigang'daki insanların içinde bulunduğu şartlar üzerine konuşmayı kesmişti.

Beyaz Tapınak hakkında ve Denis'in, Ardneh'in rahip yardımcılığı yaptığı sırada bazılarında çalışmış olduğu Tapınak hastaneleri üzerine konuştular. Yarakapatan'ı olası en iyi kullanıma nasıl sürebilecekleri hakkında tartıştılar; ama bu durum, Denis onu teslim edemediği için elbette yalnızca teorik boyuttaydı. Ama, Sör Andrew onu suçluyor gibi görünmüyordu. Hükümverici, ordunun ileri kolundaydı ve Sör Andrew'e bugün düşmanla çarpışması oldukça olası gözüken bir öncü kuvvet subayı tarafından taşınmaktaydı.

Konuşmaları, küçük bir uçucu gözcünün artçı koldan gelen bir haberle yanlarına gelişleriyle bölündü.

Basit bir lisanı kullanabilecek kadar akıllı olan kuş, onlara gıdaklıyordu: "Siyah ve sarı, siyah ve sarı. Çok, çok."

"Öyleyse Dame'imin yanında ol, Ardneh," diye mırıldandı, Sör Andrew, bineğinin dizginleri çekmişti ve arkasına doğru sert bir şekilde bakıyordu. Dame Yoldi artçı birlikteydi. "Ve hepimizin."

Sonra, hızlı habercilere tüm hızlarıyla ileriye gidip keşif kolunda Hükümverici'yi taşıyan güvenilir dostlarını geriye çağırmaları için bağırdı. Şövalye bunun ardından, miğferinin siperini indirmeye uğraştı ve sesinin ulaşabileceği ordusunun birkaç birliğini, sesini iyice yükselterek verdiği emirlerle geriye döndürmeye başlatarak onları artçı kolun yardımına doğru yönlendirdi. Ama bunlar, kendi arkadaşları ve muhafızlarından oluşan bir gruptu, sayıları bir avuçtan fazla değildi.

Ve Denis, Kalkankıran'ın kınından sıyrılışını duydu, hatta gördü. Artık hızlı veya yüksek olmayan ama tok ve delice olan efsanevi, ağır vuruşlu sesi duydu. Ama Kudret Kılıcı'nın eşsiz büyüsü, kanı kaynatabilecek bir davul sesi tonunda değil de, tam aksine bir celladın dar ağacı platformunu kurarken kullandığı gibi acımasız bir çekiç sesi çıkararak çevresine yayılıyordu.

Şövalye’nin kendisi ve yakın korumaları, bineklerinde, ordularının artçı koluna veya bir zamanlar öyle olan koluna doğru, Denis’in yaya olarak yetişmeyi ümit edemeyeceği bir hızda yola çıktılar.

Ama Denis yalnız kalacağı için koşarak onlara yetişmeye çalıştı. Bunun yerine tam tersi bir yöne doğru koşabilirdi ama ordunun geri kalanı çok geçmeden geriye dönecek ve karşılaştıklarında yine onlara katılmak zorunda kalacaktı veya bir asker kaçağı olarak görülecekti.

Sağ tarafında biraz ileride, bazı nedenler yüzünden buraya, bu anlamsız yerin tam ortasına kurulmuş bir panayırın terk edilmiş kalıntılarını şaşırarak gördüğünde Denis, Sör Andrew ve onun binekli arkadaşlarının yaklaşık yüz metre gerisindeydi ve aralarındaki fark hızla açılmaktaydı. Satış çadırları ve tezgâhlar, beceri ve şans oyunları için kuruları aletlerin hepsi parçalanmış halde bomboş durmaktaydı. Denis nefes nefese yaklaşıp durduğunda, terk edilmiş bu eğlence mekânında görünürde kimse yoktu. Gösteriye ait olan insanlar - onları kim suçlayabilirdi ki? - yürüyüşteki ordunun adım sesleri daha yakınlaşmadan oradan kaçmış gibiydiler.

Aynı taraftan ve yalnızca biraz ilerilerinden bir çığlık yükseldiğinde Sör Andrew ve muhafızları, Denis'in görüş alanından henüz çıkmamışlardı. Terk edilmiş çadırlar ve yük arabalarından kafasını çeviren Denis, Sör Andrew'un artçı kolundan olması gereken muhafızların, küçük bir tepeciğin üstünde dikilen Sör Andrew ve yakınındaki yoldaşlarına doğru koşarak gelmekte olduğunu gördü. Artçı kolu muhafızlarının tamamen panik içinde olmadığını görüyor olsa da, yaptıkları çaresiz bir geri çekilme gibi görünüyordu. Silahlarını daha bırakmamışlardı... derken, ilk önce bir geri çekilme olarak algıladığı şeyin aslında bir saldırı olduğunu görecekti. Bir tepeden aşağı koşan ve silahlarını deliler gibi sallayan artçı kolu muhafızları, onları kurtarmak için yanlarına gitmekte olan Sör Andrew ve küçük grubuyla son hızla çarpıştılar. Çarpışmanın bağırış çağrışları bir anda havaya yükselirken şaşkınlıkla dona kalan sözde kurtarıcılar kan revan içinde yerlere yığılmışlardı.

"Bir hile! Bir büyü!" şeklinde Sör Andrew'un yanındakilerinden ümitsiz çığlıklar yükseliyordu.

Olay, giysileri değiştirerek yapılan bir numara değildi. Denis, şaşkınlık içerisindeki topluluğa yakınlaşmaktayken, silahlarını sallayıp savaş çığlıkları atarak yokuş yukarı saldıranların arasında Dame Yoldi'nin yüzünü tanıyabilecek kadar yakınlaşmıştı. Kadın şimdi doğrudan doğruya, etrafı sarılmış ve ağır bir saldırı altında bulunan Sör Andrew ile hayatta kalan bir avuç dolusu subay ve muhafızın üzerinde durdurduğu küçük tepeciğe doğru yönelmişti.

Sör Andrew, bineğini döndürmeyi deneyip bineksiz olan saldırganlarının arasından çıkıp kaçabilirdi. Ama kaçamadı veya kaçmayı denemedi. Bunun yerine hain saldırganlarına adlarıyla hitab ederek onları kumanda etmeye çalıştı. Davasından vazgeçmiyordu, eğer Sör Andrew kaçıp kurtulmak için çabalamazsa, muhafızları da çabalamayacaktı.

Kalkankıran'ın çekiç benzeri sesi şimdi daha gürültülü ve hızlı olarak, düzensiz bir ritmle yükseldikçe yükseldi. Sahibinin etrafına, ışınlar yayan bir gümüşten ve taze kandan oluşan bir yayı çoktan çizmişti. Sör Andrew'un bineği tökezleyerek yere yığıldı ve yarım düzine silah tarafından paramparça edildi, ama saldıran hiçbir sivri uç veya kılıç, Kudret Kılıcı'nın çizdiği yayının içerisine, adamın tenine değecek kadar yaklaşamayacaktı.

Şövalye, ölmek üzere olan bineğinin eyerinden düştü, ama koca kılıcına iki eliyle sağladığı tutuşunu asla kaybetmeyerek yerde yuvarlandı. Sör

Andrew sırt üstü yatmaktayken bile, Kılıç, gerekli hareketlerini yapmakta hiç tereddüt etmiyordu. Ve yine dimdik ayağa kalktığında, sanki Kılıç, savaşması için adamı kendiliğinden yukarıya çekmiş gibiydi. Kalkankıran, adamın bedenini kendi vahşetiyle sağdan sola çeviriyor, saldırganlarından biri sendeleyerek gerilediğinde hızla ileriye çekmek için peşi sıra sürüklemekteymiş gibi görünüyordu.

Bir saat önce onun sadık dostları olanlar, yeni düşmanlıklarını bağırıp yeni tanrıları olan Karanlık Kral’a kendilerini güçlendirmesini haykırarak ve hâlâ sayıları giderek artarak Şövalye’nin üzerine gelmekteydiler. Kalkankıran, hepsiyle birden savaşıyordu. Taraf tutmaksızın, silahları ve kemikleri parçaladı, zırhları ve etleri fark gözetmeksizin deşti.

Gördüklerinden hipnotize olmuş durumdaki Denis, artık hareketlerinin kontrolünü yitirmiş gibiydi, ama yine de emekleyerek biraz daha yakına girecekti. Kemerinde uzun bir bıçak vardı ama onu sıyırmadı. İzlemekte olduğu kavgada herhangi bir şeyi değiştirebileceği düşüncesine sanki hiç kapılmamış gibiydi.

Sayıları çıldırmış fanatiklerden oldukça az olan Sör Andrew'un muhafızlarının hepsi şimdi yerdeydi, ölü veya ölmek üzere olan bedenleri delirmiş saldırganlar tarafından paramparça edilmekteydi. Ama Kalkankıran, kendisini tutmakta olan adamı hâlâ koruyordu. Şimdi bir kat daha hızlı ve gürültülü olarak sesini çıkarmayı sürdürüyordu. Göz kamaştırıcı hızına rağmen sesi hâlâ boğuktu ve hayranlık yaratan yayının üzerinde çalışmaya devam etti. Kime veya neye vurduğunu, bağıranları, silahsız bıraktıklarının veya kesip ayırdıklarının ağzından çıkan bir sözcüğü, ona karşı kullanılabilecek herhangi bir silahı da eşit derecede önemseyerek verimli bir şekilde çalıştı. Denis her yerde uçuşan balta başlarını, bıçakları, kılıçları, mızrakları, sivri kazıkları ve okları, tam ya da paramparça olmuş bir şekilde havadan dolu gibi yağarken görüyordu. İnsan uzuvları ve zırhlar da bu doluyla beraber kanlı bir şekilde dans ediyorlardı; o zıplayıp yuvarlanan cisim bir zamanlar elbette bir baştı.

İyi Kalpli Şövalye’nin ağzı açıldı ve vurmuş olduğu herhangi bir kimsenin attığından tabii ki daha yüksek seste ve daha korkunç bir çığlık attı. Hâlâ ona doğru emeklemekte olan Denis, Sör Andrew'un tepeden tırnağa kan içinde olduğunu gördü. Bunun birazının bile Sör Andrew’a ait olup olmadığını söylemek imkânsızdı. Ama yaralıysa bile, Kılıç tarafından

güçlendirilen hareketlerinin çılgın dinçliği hiç azalmadan devam etmekteydi.

Şövalye, öncekinden daha büyük bir acı içinde yeniden kükredi. Denis Dame Yoldi'yi gördü, ele geçirilip şeytani bir öfke yaratığı haline gelmiş olan kadının yüzü iğrenç bir şekilde çarpılmıştı ve Sör Andrew'a doğru yaklaşmaktaydı. Elleri, sanki parçalayacakmışçasına pençe gibi açılmıştı ve bağırarak korkunç büyüler söylüyordu. Büyüden anlamayan Denis bile söylediklerinin soyut gücünden etrafa yayılan ölümcül serpintileri hissedebildi.

Kudret Kılıcı için büyü gereçleri diğer silahlardan farklı değildi. Onlar da, hızı yüzünden neredeyse görünmez olan parıldayan yay hattının ve havada yayılan vahşi gümbürtüsünün karşısında çözülüp kırılıyorlardı. Dame Yoldi'nin kini, kadını yakına, daha yakına, yok edeceği adamın daha da yakınına sürükledi, ölümcül yay kadının önce ellerine, göz açıp kapama süresinde de vücuduna değdi ve onu süpürüp attı.

Sonraki birkaç saniye boyunca Denis hiçbir şey göremedi. Yeniden baktığında ortada bir duraklama vardı. Sör Andrew, tümü kendisinin siyah ve portakal rengi giysileri içinde, dizlerine kadar yükselmiş küçük bir ceset yığınının içinde tek başına dikiliyordu. Elindeki Kılıç, henüz yanına ulaşamadıkları için hayatta kalmış olan, şu anın çıldırmış düşmanları ama eskinin dostları için hâlâ boğuk bir şekilde gümbürdüyordu. Hayatta kalanlardan oluşan küçük bir küme, yaralılar, saldırmak için yavaş kalanlar ve ihtiyatlı davrananlar, biraz ileride toplanıp öfkenin acele bir plana zorladığı yeni stratejilerini tasarlıyorlardı.

Denis, Sör Andrew'un yanına koştu. Genç adam yaklaştıkça, Sör Andrew'un Kalkankıran'ı elinden atmaya çalıştığını düşündü; Şövalye'nin ellerindeki Kılıç şimdi daha sessizleşmiş, gümbürtüsü boğuk bir tıkırtıya dönüşmüştü. Ama ondan kurtulmaya çalışıyor olsa bile Kılıç adamın gitmesine izin vermeyecekti. İki eliyle hâlâ onu tutuyordu, parmakları kabzanın etrafına kenetlenmişti ve kanların arasından parmak eklemlerinin bembeyaz olarak kenetlendiği görülebiliyordu.

Sör Andrew, korkunç yüzünü Denis'e doğru çevirdi. Şövalye'nin sesi zar zor duyulabilen bir fısıltıydı. "Git, öncü kolu yakala. Hükümverici'yi taşıyan adamı bul, ona benim adıma ve Ardneh aşkına olabildiğince hızlı bir şekilde buraya dönmesini emret."

Ters yöne doğru bakan Sör Andrew'un, Vilkata’nın siyah sarı bir dalga olarak kendisine yaklaşan askerlerinin ana bölümünü görebilmesinden önce, diğer tarafa doğru koşan Denis adamın görüş alanından dışarıya henüz çıkmıştı. İlerleyen birliklerden bir boru sesi duyuldu. Hâlâ savaş alanında olan Sör Andrew'un dağılmış bölüklerinin parçaları, bu sesi duyduklarında itaatkar bir geri çekilmeye başlayarak yeni efendilerinin güçlerine katılmak için ümitsiz saldırılarından vazgeçtiler.

Orada, ileride, siyah sarı bir bayrağın altında, bineğinin üstünde duran beyaz saçlı adam, Vilkata olmalıydı. İlerideki o ellerin tuttuğu bir silah, Sör Andrew'un Akıl Kılıcı olması gerektiğini bildiği bir silah, güneş onun içindeki parlaklığın tüm alevlerini uyandırırken tutuşuyordu. Sör Andrew'un gözleri için o, cam bir aynadan fazlası değildi; kendi ellerindeki Kalkankıran adamı o silahtan da koruyordu. Kalkankıran, kendisinin dışındaki tüm silahları inkâr ediyordu.

Ve bu oldukça yeterli, diye düşündü adam, kılıç onu zaten fazlasıyla mahvetmişti.

Karanlık Kral’ın ordusunun olduğu yerden bir boru sesi daha yükseldi. Ardından hissiz şaşkınlığı içerisindeki Şövalye, biraz önce ortaya çıkmış olan Vilkata’nın ordularının geldikleri yükseltiye doğru geri çekilmeye başladıklarını kavradı. Kafası iyice karışmış olan Sör Andrew, bu yeni gelişme hakkında düşünmeye çalıştı. Vilkata’nın hesabına göre, bu geri çekilme emri sadece bir önsezi olmalı, diye düşündü; Kalkankıran'ın geçit vermez müdafasının üzerine göndererek bir ordunun, hiçbir amaç olmaksızın parçalara bölünme emri neden verilsindi ki?

Sör Andrew, o orduyu kovalayabilir, önündeki herkes kendi ellerinde kıyılmış etlere dönüşünceye dek o kurukafayı taşıyan merkez sancağa doğru bağırarak koşabilirdi. Ama onu beklemeyeceklerdi. Vilkata, binekliydi ve kaçıp gidecekti. Ve zaten kendisi, Sör Andrew, koşmak, kovalamak veya herhangi birini yakalamak için çok yorgundu.

Artık Sör Andrew'un şahsına yapılan ani saldırı bitmişti, Kılıç'ın içinden adama aktarılan büyülü güç hızla geri çekiliyordu.

Kalkankıran’ın korkunç çekiç sesi yavaşlamıştı, vuruşunu sessizliğe doğru azaltarak çok daha hafifçe gümlüyordu.

Kendisini, sanki dışardan bakıyormuş gibi, bir zamanlar sevmiş olduklarının cesetlerine dizlerine kadar saplanmış ve tepenin üstünde tek başına dikilen yaşlı bir adam gibi gördü. Kalkankıran’ın kendisini

sürüklediği talim yüzünden kolları, sanki bir dövüş sopasıyla dövülmüş gibi sızlıyordu. Üzerindeki kanlara aldırış etmeden Kılıç’ı kınına soktu.

Sör Andrew'un ayakta kalabilmek için yapabildiği tüm şey buydu.

Gidip Yoldi'den geriye kalanlara bakınmak, adamın yapabileceğinin en fazlasıydı.

Gözyaşlarının arasından yolunu görmeye çalışarak, ayaklarının kendisini sürüklemesini sağladı. Nereye gittiğine, nereye gitmesi gerektiğine bile emin değildi. Panayırın dayanıksız yıkıntıları görüş alanına yeniden girerken, büyük bir acı adamın göğsüne saplandığı anda, savaş meydanındaki bir sonraki tepecikten daha ileriye gidememişti. Acıyı, kalbine saplanmış bir mızrak gibi hissetmişti.

Sırt üstü yere yığıldı. Yere yığılmadan önce taşıdığı savaşçı içgüdüleri Kalkankıran’ı yeniden sıyırmasını sağladı. Ama şimdi karşısında bir silah olmadığı için Kudret Kılıcı cansızdı.

Sör Andrew çimenlerin üstünde yatarken, üzerindeki gökyüzü öylesine sakin görünüyordu ki, bu onu şaşırttı. Acısını düşündü. Sanki kalbim yarılıyormuşcasına acıyor, diye düşündü. Belki de öyleydi.

Çabuk ve ciddi bir şekilde, kendi uzun yaşamını geriye doğru taradı. Orada, ölümün, tatsız manzarasını bulacaktı.

Acı, öncekinden daha beter olarak, kendisini yeniden hissettirdi.

"Yoldi..."

Ama kadın yanıtlamadı. Adamı bir daha asla yanıtlamayacaktı.

Acının kendisinin yaşamasına sadece biraz daha izin vereceğini anladığında Sör Andrew, iki elini ve geri kalan tüm kuvvetini kullanarak Kalkankıran’ı kendisinden uzağa fırlattı. Yoldi’nin koşarak ona gelmekte olduğunu gördüğünde, kadına neler olduğunu ve neler olacağını anladığında koca Kılıç’ı elinden atmayı tekrar tekrar denemişti. Ama Kılıç'ın büyüsü adamı bırakmamıştı. Bu defa, ki artık çok geçti, bir köpeğe atılmış herhangi bir sopa gibi itaatkâr bir biçimde elini terk ediyordu. Havada dönmekte olan Kılıç hafifçe ve kederli bir şekilde inledi.

Şövalye yalnız başına ölmek istemiyordu. Keşke yakınında bir arkadaşı olsaydı - herhangi biri.

Gözlerini kapattı ve onları bu dünyanın göklerine bir daha açıp açamayacağını düşündü. Bazılarının düşündüğü gibi, gözlerini yeniden açtığında göreceği Ardneh mi olacaktı? Ya da hiçlik mi?

Gözlerini açtı ve hâlâ aynı dünyada, aynı göğün altında olduğunu gördü. Bir şey, kafasını çevirmesi için uğraşmaya zorluyordu onu. Tek başına olan bir figür, griler içinde bir adam, Sör Andrew'un tamamen terk edilmiş olduğuna fazlasıyla emin olduğu panayır yönünden kendisine doğru yürümekteydi. Adam, silahlı veya zırhlı değildi, ama... maskeliydi?

Griler içindeki figür yaklaştı ve düşünceli bir yoldaş gibi yanına diz çöktü.

Sör Andrew sordu: "Sen kimsin?"

Adam derhal bir elini kaldırdı ve maskesini çıkardı.

"Oh." Sör Andrew'un sesi, iç rahatlamasıyla birlikte, neredeyse hayal kırıklığına uğramış olarak çıkıyordu. "Sen," dedi, rahatlamış ve sakinleşmiş olarak. "Evet... Kim olduğunu biliyorum."

Sevgili efendilerinin sıkıntısını hafifletmek için çaresizce gelmekte olan zırhlı ve silahlı kişilerden oluşmuş ufak bir kümenin başında, bineğinin üstünde ve tüm hızıyla geri dönmekte olan Denis, savaş alanını hayatta kalanlar tarafından terk edilmiş olarak buldu. Sör Andrew, diğer ölünün biraz ilerisinde ölü olarak yatmaktaydı. Vücudu diğerlerinin kurumuş kanlarıyla kaplı olmasına rağmen, ciddi herhangi bir yara yoktu. İyi Kalpli Şövalye’nin yüzündeki ifade huzurluydu.

Şimdi Denis ve diğerleri Kalkankıran’ı aramaya başladılar. Ölülerin arasında her yere ve sonra genişleyen çemberler halinde etrafa baktılar. Ama Kudret Kılıcı yoktu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Bez karyola, iki kişi için - en azından çok yakın dost olan iki kişi için - yeterli genişlikteydi, ama bu gece, daha önceki gecelerin çoğunda olduğu gibi, karyolada sadece bir kişi uyumuştu.

Veya uyumaya çalışmıştı.

Gümüş Kraliçe'nin kır çadırı, bazen bir ikametgah olarak bazen de kraliyet toplantı salonu olarak kullanılması gereken bir sığınak için çok büyük sayılmazdı. Duyduğu birtakım hikayelere göre, Karanlık Kral'a ordusuyla birlikte yolculuk ederken eşlik eden büyük çadırın bir odası bile olamazdı.

Karanlık Kral'ın birçok yöntemine karşı büyük bir küçümseme duyuyordu. Ama onun hakkında, onu saygı duymaya mecbur eden şeyler de vardı ve bunlar - kadının kendi kendisine, geceleyin yalnızken kabul edebildiği - aynı zamanda korkuya da sebep oluyordu.

Yambu Kraliçesi, çökmekte olan geceyarısı karanlığının içinde, tek başına kır bez karyolasının kenarında, ordusuyla beraber kırlarda olduğunda uyurken giydiği ince çamaşırları ve gömleğiyle oturuyordu. Yağmurun düzensiz aralıklarla çadırının üstüne damladığını ve çok uzakta olmayan nöbetçilerden birinin ara sıra söylediği bir sözcüğü duyabiliyordu.

Bakışları loş ve belirsiz bir şekle, karyolanın yanında bir kol uzaklıkta durmakta olan bir şekle sabitlenmişti. Gece karanlığının içinde baktığı şeyi görmesi neredeyse imkansızdı ama onun ne olduğunu kendi avucunun içi

kadar iyi bildiği için, bu aslında bir sorun değildi. Uyuduğunda - veya uyumaya çalıştığında - her zaman olduğu gibi onun yanında, orada, bir sehpanın üzerinde duruyordu. Bu, kocaman tahta kabzasının üzerine, sivri dişlerini birbirlerine geçirmeye niyetlenmişçesine uzun boyunlarını aşağıya doğru eğmiş ejderlerin oyulduğu bir Kılıç için yapılmış ahşap bir muhafazaydı. Yambu Kraliçesi, muhafazanın tam olarak nereden geldiğini veya ne zaman bulunduğuna emin değildi, ama güzel olduğunu düşünüyordu; ve hizmetindeki en iyi, uzman büyücülerin, kendisine bir zarar vermeyeceğini söylemelerinin ardından, hazinesini saklamak için kullandığı bu Kılıç muhafazasını - Kılıç'ı zafer için son karanlık ümidi olarak görüyordu - neredeyse her zaman yanında bulundurmuştu, bataklıktaki Sör Andrew'a yaptığı ziyaret bunun tek istisnasıydı.

Binlerce defa tahta muhafazayı açmış, ama şu ana kadar hiçbir zaman içindeki Ruhkesen'i kınından sıyırmamıştı. Şimdiye kadar, o Kılıç'ın görkemi olduğuna inandığı çıplak çeliğini asla görmemişti. Bunu yapmaktan korkuyordu. Ama ona sahip olmadan, Akıl Kılıcı ve onun güçlü sahibi Karanlık Kral ile bir çarpışma riskine girererek ordusunu şimdiki gibi savaş meydanına çıkarmaya kalkışamazdı.

Birkaç saat önce, günbatımına doğru, yarı akıllı kanatlı bir haberci ona Vilkata'nın en son zaferinin haberlerini getirmişti. Görünüşe göre Sör Andrew'un bütün ordusu olabilecek bir topluluğu dağıtmıştı. Ardından da, Kraliçe'nin gayet iyi tahmin ettiği gibi, gelip kendisine saldırmak yerine, Vilkata kendi engin güçlerini Tashigang'a doğru harekete geçirmişti.

Belki de Karanlık Kral'ın gözcüleri onun kuvvetlerinin nerede olduğu hakkındaki izleri kaybetmişlerdi. Ama her ne sebep yüzünden olursa olsun, Vilkata tarafından ilkin kendisine saldırılacağı düşüncesinin yanlış olduğu ispatlanmıştı ve bu durum korkakça davranmaya, kadının kulağına Kral ile bir ittifak gerçekleştirme fırsatı için çok geç kalınmamış olunabileceğinin fısıldaması için bir şans tanımıştı. Tabii ki bu korkaklık, her zaman olduğu gibi bir aptallıktı. Aklı, ona tek gerçek ümidinin, şimdi birtakım yardımlar geleceğini hala ümit edebilirken Karanlık Kral'a saldırmakta yattığını söylüyordu Sör Andrew zaten ölmüştü. Tashigang düştüğündeyse, o zaman kesinlikle çok geç olacaktı.

Vilkata'nın en son zaferinin haberleri onlara geldiğinde, Yambu ilk olarak kumandanlarıyla kısaca konuştu, ardından bölüklerin bu gece biraz dinlenmesine izin vermelerini söyleyerek subaylarının gitmelerine izin

verdi. Ama kendisi o andan itibaren uyuyamamıştı. Nasıl hareket etmesi gerektiği giderek açıklığa kavuşuyor olmasına rağmen kampı toparlatma ve yürüyüş emirlerini verecek kararlılığı içinde toplayamamıştı.

Kim veya ne, Akıl Kılıcı'nın karşısında durabilirdi? Yalnızca onun kadar korkunç olan bir şeyin durabileceği, aslında açıkça belliydi.

Ve Sör Andrew, yanında daima Kalkankıran'ı taşımıştı. Bataklığa yaptığı ziyaretinde Kılıç'ın siyah kabzadaki ufak beyaz çekici, kadın kendi gözleriyle görmüştü. Her nasılsa bu silaha bile karşı koyarak, Vilkata'nın Akıl Kılıcı ile kazandığı açıktı. İki Kılıç'ın sahibi şimdi Vilkata mıydı? Ama öyle olsa bile, adamın gücünün korkunç boyutlardaki her artışı, kadının Kral'ın üzerine gecikmeden yürümesini çok daha önemli kılmaktan başka bir anlam taşımıyordu.

Gümüş Kraliçe ayağa kalktı ve geceyarısının zifiri karanlığı altında, çadırın örtüsünün her zamanki gibi yerinde olduğuna ve bir suikastçi bıçağının ortalıkta olmadığına güvenerek, kısa adımlar atarak ileriye doğru yürüdü. Elini öne uzatarak ahşap muhafazaya dokundu ve ardından açtı.

Bir parmağıyla Kılıç'ının siyah kabzasını okşadı. Bu Kılıç, On İki'nin arasında, kabzasında beyaz bir sembol taşımayan tek Kılıç'tı. Ona dokunduğunda bir güç hissi duyumsamadı. Kabzanın ağır malzemesinin ötesinde herhangi bir şeyin hissi yoktu. On İki Kılıç'ın içinde bu, kendisi hakkında dünyaya söyleyecek bir şeyi olmayan tek Kılıç'tı.

Çadırın perdeli penceresinden içeriye yansıyan gökyüzünün donuk parlaklığının altında zar zor görünebilen bez karyolasına doğru, geriye baktı. Ara sıra sanki orada belirirmiş gibi görünen Amintor'un yara izli omuzlarının, gösterişsiz buruşuk battaniyenin üstünde kabardığını hayalinde canlandırdı. Amintor akıllıydı, bazen. Ya da en azından becerikliydi. Kadın şu anda bilgeliğin ne olduğunu kendisinin de bildiğinden şüpheleniyordu, bilgelik kanatlı bir sürüngen saldırısı gibi geceleyin uçarak kendisine gelse dahi onu tanıyacağından şüpheliydi.

Kadının bilgeliği hiçbir zaman tanıyamamış olması oldukça mümkündü, bu durumun son zamanlarda farkına varmıştı.

Sözüne gerçekten değer verdiği tek danışmanı, onun yanından gideli yıllar oluyordu ve geri dönmeyecekti. Belki bir gün bir savaş meydanı dışında adamı bir daha asla göremeyecekti. Ama belki de savaşta karşılaştıkları zaman adam yine bir maske takıyor olacaktı (onun bunu

neden böylesine sık yaptığını hiçbir zaman anlamamıştı) ve tanınmadan yanından geçip gidecekti.

Ve şimdi, alışıldık bir düşünme döngüsü halini alan bu noktaya geldiğinde, kadın için sırada, Ariane'i düşünme zamanı gelmişti. Ariane, kızı, tek çocuğu ve elbette ki adamın da çocuğuydu.

Gümüş Kraliçe'nin istihbarat kaynakları onun için, Ariane'nin dört yıldan bu yana ölü olduğunu, bir hırsız grubuyla birlikte Mavi Tapınak'ın ana hazinesini yağmalama girişimi sırasında öldürüldüğünü anlatan dört yıllık hikayeleri doğrulaşmışlardı. Aslında, Kırmızı Tapınak'ın esareti altında olmaktansa, büyük olasılıkla ölmüş olması şüphesiz çok daha iyiydi.

Ariane'i Yambu tahtına çıkarma entrikası gerçek miydi? Veya gerçek entrika kendisini, Gümüş Kraliçe'yi, kızından, olası bir güvenilir müttefiğinden uzaklaştırmaya mı zorlamaktı? Tehlikeye karşın ikna edildiğinde bile, Kraliçe Yambu, kızının ölümü için gereken emirleri verememişti. Ve ayrıca, öyle yapması gerekmişse bile, tüm kehanetler onun kraliyet kimliğini en korkunç sonuçlarla tehdit ediyordu. En sonunda, birtakım kehanetlerin önerdiği gibi Ariane'i Kırmızı Tapınak'a köle olarak satmıştı.

Kendi kızı ve tek çocuğuydu. O, Kraliçe Yambu, kendi nefreti ve dehşetinin içinde kaybolup gitmişti...

Amintor, diye düşündü, o zamanlar yanında olsaydı, kendi kızını mahvetmesine şiddetle karşı çıkan tavsiyelerini vermeye cesaret edebilir miydi? Kadının bir kez kararını vermiş olduğunu bildikten sonra, edemezdi diye düşündü.

... ve şimdi, elbette ki, bu önemsiz düşünme döngüsünün içinde anısı ve kendi kendisini suçlamasıyla birlikte, muzaffer bir şekilde tahta çıkışının öncesinde İmparator ile yaşadığı aşk günlerini hatırlamanın vakti gelmişti. O devam edip duran umutsuz çabalar ve tehlikeli süre zarfında, o zamanki zaferinden bu yana kendisini nadiren o günkü kadar bütünüyle canlı hissedebilmişti. O andan sonraki hayatı sürekli tehlike içinde geçmişti. Ülkede çılgınca onu arayarak dolaşan ve tahtı gasp etmek isteyenlerin araştırma birliklerinden kaçmak için her zaman tetikte ve aynı yerde asla iki defa uyumaksızın günden güne devam edip giden bir kaçış içerisindeydi.

O günler, adamla tanıştığı, aralarındaki aşkın başladığı ve olayların olacağına vardığı bir dönemdi. İmparatorun gerçek gücünü tahmin ettiği o zamanlar cahil bir kızdı; o zamanlar, şimdi de olduğu gibi İmparatorun

savaş meydanlarına sürebileceği kendisine ait bir ordusu yoktu. Ama, kadının yanında bir iblis gibi savaşarak, yaptığı zafer tahminleriyle kadına ilhamlar vererek ve düşmanın araştırma birliklerinin seçeceği bir sonraki yönün hangisi olduğunu önceden tahmin edip onları yenerek, defalarca kendisini kurtarmayı başarmıştı.

Aşkın o ilk günlerinde, diye düşündü, adamın istedikleriyle ilgili bazı imaları olmuştu. Eğer onları görmek ve duymak istemiş olsaydı, aslında bunlar imadan daha açıktı. Yine de, o zamanlar olduğu gibi saf bir kız olarak, adamı cömert ve kendini düşünmeyen biri olarak düşünmüştü. Ve sonra da - topraksız, ordusuz, arsız ve her şeyin ötesinde bir fırsatçı! - olarak kadına evlenme teklif etmişti. Teklifini tam da o, insanın aklını başından alan zafer gününde, Yambu'nun güçlü halkının işleri yoluna sokması için kendisini seçtikleri o günde. Tam da tahta çıkabileceği ve baş entrikacılar ile onların ailelerini korkunç bir ölümle gönderebileceği o günde.

Kendisine imparator diyen o adam, kadının yüzündeki ani geri çevirme ifadesini okumuş olmalıydı. Çünkü acil bir emri vermeyi kesip açık bir şekilde yanıtını vermek için döndüğünde, adam çoktan gitmişti. Belki yine o lanet olası maskelerinden birini takmıştı; ama her neyse yeni muhafızlar ve yeni saray adamları, galibin elini sıkmak için hazır bekleyen yabancı temsilciler ve o günün alışılmamış figürlerinin oluşturduğu büyük karmaşa içerisinde ortadan yok olmuştu.

Bir arama yapılmasını emretmeyi, hatta izin vermeyi bile reddetmişti. Bırakalım gitsindi. Ondan güzel bir şekilde kurtulmuştu. Bir sonraki gün içinde Kraliçe olacaktı ve sıra evliliği düşünmeye geldiğinde evliliği, bir ordunun yürüyüşü kadar dikkat ve sertlik içinde planlanması gereken bir şey olmalıydı.

Yirmi sene öncesinden bugüne kadar, doğal olarak yeterli sayıda aşıkları da olmuştu. Amintor, diye düşündü, bu grubun arasında en uzun süreni olmuştu. *Aşıklar,* yine de onlar için doğru bir sözcük değildi; kullanışlı bedenler, bazen eğlendiren, hatta işe yarayan zekalar.

Ama İmparator evet, o kadının aşığı olmuştu. Bu durum, kadına bazen, yılların uzayıp giden yolundan aşağıya doğru daha da ilerledikçe, uzaklarda daha da büyük bir hayal olarak görünmekteydi.

Ama, diye düşündü şimdi (düşünme döngüsü bu noktaya ulaştığında her zaman yaptığı gibi), bir yaşamı ve bir kariyeri düzenlemek için bir kadın,

bir Kraliçe olarak tek başına bırakıldığında, böyle bir adamla birlikte yaşaması ondan nasıl beklenilebilirdi ki... ?

Gümüş Kraliçe'nin düşünce ve duyguları, her zaman olduğu gibi bu noktaya gelindiğinde karışmaya başlamıştı. Şimdi tamamen sona ermişti. Çok uzun zaman önce bitip sona ermişti. İmparator, kadını da kendisi gibi ölümsüz ya da en azından yaşlanmaz kılabilirdi. Elbette, bu durum önem kazanmaya başladığında, güçlü bir Kraliçe olarak en azından diğer güçlü büyücüleri, kendilerine de yaptıkları gibi onun ömrünü de uzatmaları için kiralayabilir veya onları bunu yapmaya ikna edebilirdi.

Böyle düşünerek İmparatorun evlilik teklifini geri çevirmiş, tahttan pay isteyen bu çekilmez adamı, bu soytarı ve ayartıcı adamı düşüncelerine yasaklamıştı (yasaklama bir süre için oldukça başarılı olmuştu) - bu durum hamile olduğunu öğrenene kadar sürmüştü.

İlk düşüncesi çocuk doğmadan ondan kurtulmak olmuştu. Ama ikinci düşüncesi - İmparator un gizli gücü hakkında daha fazla ipucu toplamaya çoktan başlamıştı - çocuğun ileride belki de bir mal varlığını temsil edebileceğiydi. Bir Kraliçe olarak yeni hayatında, daima olduğu gibi, ileriye dönük tedbirler etkili olmuştu. Hamileliğe ve doğuma tahammül etmişti.

Ebeveynlerinden her ikisinin aksine, açık teni ve kızılımsı saçlarına rağmen, bebeğin babasının kim olduğuna şüphe yoktu. O zamanlar kadının tek sevgilisi İmparatordu. Ayrıca Kraliçe, soyunun her iki bölümünde de kızıl saçlılar olduğunu kayıtlardan bulabilirdi. İmparatorun ailesindeyse... kim bilebilirdi ki? Bu konuyu hiçbir büyücüye danışamamıştı.

Adamın hakkında kesin olan bir şey varsa, onun, şimdi de olduğu gibi, mükemmel bir büyücü olduğuydu. Gümüş Kraliçe, bu durumu şimdi daha fazlasıyla takdir ediyordu. Zamanında, genç bir kızken, sadece durumun farkına varmaya başlamıştı.

Ve şimdi dahi, - aslında saltanatının o ilk yıllarında olduğundan daha da sık olarak - şu düşünce umutlandırıcı bir şekilde aklına geri gelmeyi sürdürüyordu: Eğer onunla gerçekten evlenmiş olsaydı ne olurdu?

Bu imkansız olurdu, elbette. Bir Kraliçe'nin, dünyanın delirmiş bir palyaço olarak tanıdığı birisiyle evlenmesi, toplumsal ve politik bakımdan kesinlikle imkansızdı. İmparatorun akıllı ve iyi eğitim görmüş olduğuna inananların ya da en azından böyle olduğundan şüphe edenlerin sayısının oldukça fazla olması hiç önemli değildi. Ama ya bunu yapmış olsaydı ve işe yaraması için kendinin yeni kraliyet gücünü kullansaydı? Elbette ki,

kocasının kadim ünvanını, bir anlamda en yüksek güce çok yakın olan, önemsiz Kral ve Kraliçelerin gücünün ötesindeki ünvanını, eski anlamında tekrar kuvvetlendirmek için aynı anda kuvvetli bir çaba göstermesi gerekirdi.

Onunla evlenmekle veya bunu denemekle, dahi bir devlet idarecisi olarak mı ilan edilirdi? Ama elbette ki, yalnızca işe yaramış olsaydı. Çok daha büyük bir olasılıkla, gülünecek bir kişi konumuna düşerdi.

Ne olursa olsun şu anda bunu düşünmek anlamsızdı. O zaman sadece, akılsız davranmış bir kızdı ve o günkü aklıyla böyle bir teşebbüsün başarılı olmasını nasıl sağlayabilirdi?

Ama *adam*, bunun işe yaramasını sağlayabilirdi. Kraliçe, onun kendi yanında hükümdarlık yapmasına izin verseydi, kimbilir neler olurdu...

Belki de, diye düşündü, bu gece onun canını gerçekten sıkan şey, İmparatorun vahşi erkekliğinin anısıydı. Diğer her şeyden fazla olarak. Fiziksel olarak özellikle büyük olmamasına rağmen, yatağına davet ettiği her adamdan farklı olarak onda cinsel açıdan çok güçlü olan bir şeyler vardı.

Yeter. Burada, çadırının karanlık mahremiyetinin içinde kendine düşünmek için daha fazla zaman tanımayarak, sağ elini sıkıca Ruhkesen’in kabzasına kenetledi ve kınından yarıya kadar sıyırdı. Hala bir parıltı yoktu ve hala Kılıç'tan kadına bir güç akmıyordu. Hatta aksine bir şeyler vardı. Durum, kadının korktuğu ve olmasını beklediğinden daha kötüydü; düşündüğünden ve korktuğundan daha beteriydi. Ama yine de eğer gerekliyse, buna da dayanabilirdi.

Kraliçe Yambu, Kılıçlar'ın tümünün içinde bu en korkuncu sayılanı hızla kınına geri soktu ve etrafındaki gece aniden aydınlamaya başlarken rahatlayarak iç çekti. Sonra oymalı ahşap muhafazayı Ruhkesen’in üstüne kapattı, ayağa kalktı ve kampın toparlanıp yürüyüşe geçilmesini emretmek üzere çadırın kapısına gitti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Konuyu düşünmek için durduğunda, Karanlık Kral elbette ki daha iyisini biliyordu. Ama iblis tarafından sağlanan görüntülerin arasında Kalkankıran’ı bir Kılıç'tan daha çok bir çekiç olarak uzaktaki Sör Andrew'un ellerinin arasında, ilerilerdeki o çarpışma sırasında Vilkata’nın kulaklarına erişen sesle eşleşen bir görüntü olarak görebilmişti. Ruhkesen'iyse henüz hiç görmemişti, ama şimdi onun da, orada, arkasında bir yerlerde, Gümüş Kraliçe’nin elleri arasında olduğunu biliyordu. Büyüsel olarak desteklenen boşluk algısıyla, gerçekten de kör olduğunu biliyordu. Sahip olmadığı herhangi bir Kılıç onu korkutabilirdi ve On İki'den sadece birine sahipti. Ve şimdi kendisini, ona özellikle güçlü görünen iki Kılıç ile donanmış düşmanın ortasında buluvermişti.

Karanlık Kral, Akıl Kılıcı'nı elinde tutarak süvarilerinin ve piyadelerinin ardında yerini almışken, Sör Andrew'un küçük ordusu kesinlikle mahvedilmişti. Bu kadarının üstesinden gelinebilmişti. Normal şartlar altında bu büyüklükteki bir zafer Kral'ın kendisini gerçekten iyimser hissetmesi için yeterli olurdu. Ama şimdiki şartlar normal değildi. Ortada iki Kılıç vardı: Kalkankıran, Ruhkesen ve onların arasında da kendisi.

Gümüş Kraliçe’nin, kendisine arka tarafından yaklaşmakta olduğu haberleri geldiğinde, Vilkata, ilerilerdeki süvarilerin büyük bölümünü geriye çağırması için uçan bir haberci yolladı ve ordusunu Kraliçe'yi karşılamak üzere döndürmeye başladı.

Bu, birazcık isteksizlikle verilmiş bir karardı, çünkü savaş meydanında Kalkankıran’ı bizzat aramaya gitmeyi arzulardı. Uçan bir gözcü, savaş nihayet bittiğinde Sör Andrew'un Kalkankıran’ı hızla kendisinden uzağa fırlattığını gördüğünü bildirmişti. Ve Karanlık Kral, yapılacak böylesi bir araştırmada hangi astına güvenmeye cesaret edebilirdi ki? - ve aynı zamanda Akıl Kılıcı'nı kendi yanındayken, Gümüş Kraliçe’nin ilerleyişinin karşılanması işini başkasına bırakmaya cesaret edemiyordu. Aynı anda iki yerde birden bulunamazdı.

Üstelik Vilkata, Sör Andrew'un Kılıç’ı fırlatıp attığı yönündeki haberlere inanmamıştı. Ona göre, bir Kudret Kılıcı’nın yaşayan herhangi bir kişi tarafından herhangi bir savaş meydanınında bırakılıp bırakılmayacağı ya da terk edilip terk edilmeyeceği, dile getirmek için bile çok şüpheliydi. Kendisi, Yambu'nun ilerlemekte olan saflarını bizzat karşılamak için geriye dönerken, en sonunda belirli keşif kollarına, Kılıç’ı aramaları ya da yapabilecekleri diğer değerli keşifler için Sör Andrew'un en son görüldüğü yere gidip araştırmalarını emrediyordu.

Son bilgilere göre, Yambu'nun asıl ordusu rapor edildiği kadar yakın bir mesafede değildi. Yarı akıllı uçan gözcüler yatay mesafeleri tahmin ederlerken her zaman sıkıntı yaşarlardı; ama Kral, işini şansa bırakamazdı. Telaşlandırın ek haberler geldiğinde, ordusunu o yönde harekete geçirmekten daha fazla bir şey yapmamıştı. Yeni gelen haberler, Tashigang civarında görülen Tanrı ve Tanrıçaların, Karanlık Kral adına abartılı şeyler yapmakta olduğundan ve Karanlık Kral’ı kendilerinin tanrısı ve efendileri, dünyanın yeni hükümdarı olarak ilan ettiklerinden bahsediyordu. Bu da yetmiyormuş gibi, haberler aynı zamanda Tanrıların kendisine insan kurbanlar sunduklarından, hububat ve sığırların yakıldığı facialardan söz ediyordu. Değerli kaynakların böylesine israf edilmesinin yanı sıra, kendisine sadakat sözü veren Tanrıların gerçekten de onun kontrolü altında olmaması Vilkata’yı huzursuz etmekteydi. Hoşnutsuzluğu konusunda onlara bir haber göndermeli miydi? Ama şu anda nerede olduklarını bile bilmiyordu. Veya bir sonraki anda nerede olacaklarını ya da neyi yapmaya niyetlendiklerini.

Sorun, diye düşündü, ben bir Tanrı değilim ama Tanrılar bana tapıyor. Bu düşünceye ulaştığına, sanki belirsiz ve çok büyük korku veren bir şeyi keşfetmiş gibi hissetmişti kendisini.

Mark ve muhafızları, Karanlık Kral'ın ordusuna ait güçlü bir devriyeyle çarpışmaya girmek zorunda kaldıklarında, Tasavalta topraklarının dışına çıkmış olduklarından bu yana çok fazla gün geçmemişti. Bu çatışma bazı kayıplar vermelerine yol açmıştı. Ama Zaratan Mark'ın ellerindeyken, sıranın ona her gelişinde şansın tüm olasılığını Mark'ın lehine çevirerek, çatışma sırasında emniyetli bir şekilde kendisinin ve küçük birliğinin güvende olmasını sağlamıştı. Şans Kılıcı'nın yaptıklarına daha önce şahit olmuştu ve ona güvenmekteydi - bir dereceye kadar; o gerçekten de On İki arasında en az güvenilir olanıydı - ve Mark kendisini ona aşina hissediyordu. Eşlik birliğini oluşturan askerler, şu ana kadar bu duygulardan hiçbirini ona hissettirmemişlerdi.

Çarpışma bittiğinde, hayatta kalan düşmanlar kaçmaya koyulmuşlardı. Mark ve askerleri kısa bir süre dinlenmelerinin ardından ilerleyişlerine devam ettiler. Mark, kendinden emindi ve daha öncesinde yalnızca vahşi bir şekilde emirlere uyan askerler, şimdi ondan bu tavrı öğrenmeye başlamışlardı. Madem ki istediği şey gerçekten İmparator'un yerini saptamaktı, o zaman Zaratan'ın şansı öyle ya da böyle kendisini İmparatora götürecekti.

Mark ilerledikçe, bir yandan da ufku periyodik olarak Şans Kılıcı'nın çıplak ucuyla dikkatle gözden geçirmeyi de sürdürüyordu. Kılıç, kendisinin belirli bir yönde ilerlemesine yardım ediyor, Kılıç'ı uzatarak çevresinde döndüğünde Kılıç sadece ilerlemesi gereken yönde hafifçe titreşiyor ve Mark, kabzanın içinden avucuna doğru zayıf bir güç dalgalanmasının geçişini hissediyordu. Bu yöntem, sonunda İmparator'a ulaşabilmesini sağlayacaktı.

Mark ve hayatta kalan Tasavalta'lı eşlikçileri birkaç gün boyunca güven içinde yolculuk yapmayı sürdürdüler. Daha sonra yakınlarda bir yerlerde bir ordu olduğunun belirtilerini açıkça fark etmeye başlamışlardı. Ve ardından, en sonunda çok yakınlarda bir yerden savaş gürültüleri duyulmaya başlandı.

Mark, biraz uzak bir mesafeden, Karanlık Kral'ın ordusunun ana bölümü olması gerektiğini düşündüğü ezici büyüklükteki bir düşman gücünün önce belirli bir yönde ilerlediğini, ardından - mağlup görünmedikleri halde diye düşünmüştü - geriye dönerek düzenli bir şekilde ve yorgunluk içinde diğer yöne doğru yürüyüşe geçişlerini izledi. Asıl savaş onların ötesinde, göremediği bir yerde olmuştu.

Düşman, yolun ve neredeyse görüş mesafelerinin dışına çıktığında bile Zaratan, savaşın yapılmış olduğu yönü işaret etmeyi sürdürüyordu.

Mark, küçük eşlikçi birliğiyle beraber savaş meydanına ulaştığında, uçarak veya yürüyerek bir araya toplanmakta olan birkaç leş yiyici dışında bölgeyi canlılardan neredeyse tamamen yoksun olarak bulmuştu. Belirli bir yerde yoğunlaşmış, yüz ya da daha fazla sayıda insan ölüsü vardı. Mark, yerdekilerin arasında Vilkata’nın renklerini giymiş tek bir kişi göremedi. Görünen tek üniforma Sör Andrew'un portakal ve siyah renkleriydi.

Savaş meydanında tek bir insan figürü hala ayakta durmaktaydı. Biraz yapılı, bir zamanlar beyaz olması gereken bir elbise giymişti ve zorlu bir yolculukta olan ya da bir iki savaştan sağ çıkmış Ardneh’in hizmetkarlarından biri gibi görünüyordu. Mark, ilk gördüğünde, bu adam diğerlerinden biraz ötede yatmakta olan bir ölünün üzerine eğilmekteydi. Sonra, beyazlar içindeki figür uzun bir bıçağı kullanarak acemi tavırlarla toprağı kazmak için - bir mezar, diye düşündü Mark - uğraşmaya başladı.

Tasavalta renklerindeki giysiler içinde olan Mark ve eşlikçileri ona doğru yaklaşırlarken beyazlar içindeki figür onları fark etti ve yaklaşmalarını beklemek için yaptığı işe ara verdi. Ama kaçmaya çalışmadı.

Mark yaklaştığında, başka bir tarafa çekilmiş olan ölüyü ve Sör Andrew'u tanıdı. Savaşta, özellikle de bunun gibi bir katliamda, bir arkadaşı ve de bir lideri ölü olarak bulmak çok büyük bir sürpriz değildi. Ama yine de bu keşif Mark için bir şok olmuştu.

Mark bineğinden aşağıya atladı ve ellerini, sıçrayan kanlarla lekelenmiş İyi Kalpli Şövalye’nin başına koydu ve adamın yüzünün huzur dolu oluşuna dikkat etti. "Ardneh karşılasın seni," diye hafifçe mırıldandı ve en azından bir an için bunun böyle olmuş olabileceğine dair içinde gerçek bir umut hissetti.

Sonra Mark ayağa kalktı. Denis’i, muhtemelen oraya yeni gelmiş gerçek bir Ardneh hacısı olarak gören Mark, sordu: "Ama kendi halkı nerede, hepsi mi katledildi?" Adamın etrafındaki birkaç ölüye baktı. "Bu onun tüm ordusu olamaz!"

Denis yanıtladı. "Korkarım ki çoğu katledilmiş. Aynı zamanda ileriden, o tepelerin ardından Karanlık Kral’ın süvarileri de saldırdı. Hayatta kalan subaylar, geriye kalan ne kadar asker varsa onları bir düzene sokmaya çalışıyorlar. Sör Andrew'un yakın arkadaşları benim şu anda yapmaya çalıştığımı - onu gömmeyi istediler, ama Sör Andrew ilk olarak hayatta

kalanlara yardım edilmesini isterdi, diye karar verdiler. Benim de emin olduğum kadarıyla, bunu isterdi."

"Onu tanıyorsun, o zaman?"

Eski püskü beyaz giysiler içindeki delikanlı onaylama tavrı içinde başını salladı. "Birkaç gün boyunca onunla beraber olmuştum. Sanırım onu tanımaya da başlamıştım. Bana Tashigang'lı Hızlı Denis derler." Ve Denis'in hızlı gözleri Mark'a eşlik eden muhafızlara iliști. "Yakınlarda Tasavaltalı birlikler olduğunu bilmiyordum."

"Fazla yok. Benim adım Mark."

Denis, Mark'ın yan tarafındaki siyah kabzayı da fark etmekten geri kalmadı. "Bu isimde, daha çok On İki Kılıç ile ilgili olan - ve bildiklerime göre hala da var olan - bir adam varmış. Veya bütün hikayeler böyle anlatıyor. Ama onun Tasavaltalı olduğunu bilmiyordum."

"Ben Tasavaltalı değilim, aslında... ve evet, onlarla bayağı bir ilgim var. İsteyebileceğimden çok daha fazla." Mark derin bir iç çekti.

Ama konuşurken bile, görevinin bilincinde olan Mark yorgun bir şekilde, Zaratan'ı bir kez daha kınından sıyırmaktaydı. Denis ile Tasavaltalı askerler onu tetikte ve sessizce izlerlerken Zaratan ile bir kez daha ufku tamamen taradı. "O taraftan," diye mırıldandı Mark, Kılıç'ı yeniden kınına sokarken. "Ve artık yakınlarda olduğunu düşünüyorum. Kabzada hissettiğim şey güçlendi."

Kılıç, toprağın üzerindeki en yakın yükseltinin ardından zar zor görünebilen terk edilmiş panayırın yönünü işaret etmişti.

Mark, bineğinin önüne geçti ve diğerlerine yol göstererek, panayıra doğru yürümeye başladı. Muhafızları sessizce, herhangi bir sorun için profesyonelce tetikte durarak onu takip ettiler. Denis bir an için tereddüt etti, sonra mezar kazma işlemini geçici olarak bırakarak onlarla yürüdü. Harab olmuş gösteri alanı yaklaşık olarak yüz metre kadar ilerideydi.

Mark, harap edilmiş çadırlar ve kolayca yırtılabilen barınaklar bölgesinin önünde durdu, kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Burası şeye çok benziyor...

"Neye?"

"Hiç." Ve ardından Mark duraksadı. Yeniden yanıt verdiğinde sesi oldukça gergindi. "Özellikle bir zamanlar gördüğümü hatırladığım bir panayıra... çok eskiden."

Bundan emin olması elbette ki imkansızdı, ama içinde bunun gerçekten da onun aynısı olduğuna dair bir his vardı. Çadırlarla veya görünür olan aşınmış, rengi atmış tabelaların üstündeki göstericilerin isimleriyle - bilinçli olarak hiçbirini hatırlayamamasına rağmen - ilgili bir şeydi.

Evet. Yaklaşık dokuz yıl önce, bu panayırın ta kendisi - diye düşündü - buradan çok uzak bir yerde, o zamanlar Sör Andrew'un şatosu olan bir yerin önünde kurulmuştu. O gece, Mark'ın bir Kılıç'la ikinci kez karşılaştığı geceydi, birisinin Gözbulandıran’ı onun ellerine tutuşturduğu geceydi...

Binekli Tasavaltalı askerlerden biri, yakınlarda bir düşman görüldüğü anlamına gelen kısık bir ıslık çaldı. Mark geçmişini unuttu ve tetikte olarak eyerinin üstüne fırladı.

Karanlık Kral’ın süvarilerinin oluşturduğu bir devriye birliği üzerlerine saldırıya geçmeden önce ancak silahlarına sarılabilecek kadar zamanları vardı. Vilkata’nın askerleri görüldüklerini anlayınca, çadırların ve kolaylıkla devrilebilen derme çatma kulübelerin arasından haykırarak saldırıya geçmek için saklanmaktan vazgeçmişlerdi.

Mark havaya kaldırdığı Zaratan'la beraber, binekli bir saldırganı, rakibinin bir Kılıç’ı sallamakta olduğunu görünce gözleri faltaşı gibi açılarak geriye düşen kır saçlı kıdemli bir askeri karşıladı; siyah kabzası onu tanımlayan sembolüyle birlikte bir yumruğun içerisinde kaybolduğunda bile muhteşem bıçak kısımları Tanrı dövümü bu silahları görüp de tanımamayı imkansız kılıyordu. Çatışmanın diğer bölümü etraflarında bir girdap gibi dönüyordu. Mark'ın bineği hafifçe yaralanmıştı. Kendisini neredeyse tek başına bulunduğu bir yere doğru sürüklerken, bineğini kontrol edebilmesi için uğraşması gerekmişti. Şans Kılıcı, bir lider için belirli zorluklar yaratabilirdi, hatta belki de o sırada hayatını kurtarmaktayken bile. Görebildiği Tasavaltalı eşlikçilerine elini sallayarak bir işaret yolladı ve ardından panayırın geriye kalan parçalarından biraz daha büyük olan tahta bir yapının etrafından yapacağı karşı bir saldırı için onları yönlendirmek üzere bineğini sürdü.

Bir anda fark etti ki askerleri açıkça onu bulamamış veya işareti yanlış anlamışlardı ve şu an için tamamen tek başına kalmıştı. Çeşitli Tanrı ve Tanrıçaların anatomilerini kullanarak küfürler savururken, gözleri, dayanıksız yapının girişinin üzerine asılmış soluk bir yazıya iliştiğinde, askerlerinin yanına geri dönmek için bineğini yeniden çevirmekteydi.

Şöyle yazıyordu:

ŞENLİK EVİ

Ve Şenlik Evi’nin hemen önünde, Mark’ı bekleyen bir adam oturmaktaydı. Mat renkler giyinmiş olan adam, küçük bir bankın üzerinde o kadar sessizce oturuyordu ki Mark onun yanından adamın farkında bile olmaksızın bir kez geçip gitmişti. Mark adamın kendisi için beklemekte olduğuna hemen emin oldu, çünkü, sanki başkasını değil de sadece onu bekliyormuşçasına Mark’a doğru bakıyordu.

Bankın üzerindeki yaşı belirsiz adam kısa boyluydu, gösterişsiz, ama biraz tozlu bir zerafete sahip olan bir pelerine sarınmıştı. Yüzü, diye düşündü Mark, oldukça sakin ve sıradan görünüyordu, orada, silahsız ama kemerindeki boş bir kınla neredeyse uysal bir tavırla oturmaktaydı.

Zaratan doğrudan doğruya adamı işaret etti. Ardından Kılıç, aniden Mark'ın avucunun içinde zıplayıp kıvranmaya başladı ve onu tutamadı. Bankın üzerindeki adam Mark'ın gördüğü kadarıyla hiçbir şey yapmamıştı ama Şans Kılıcı artık Mark'ın elinde değildi, İmparatorun belindeki kın da artık boş değildi.

Zaratan'ın varlığından uzaktayken bile, Mark, kiminle yüz yüze geldiği hakkında en ufak bir şüphe bile duymadı. Tarifler duymuştu. Bu an geldiğinde, ona rağmen, dehşete düşüp düşemeyeceğini merak edebileceği kadarını duymuştu. Ama doğrusu Mark'ın ilk duyduğu his kızgınlıktı ve ilk sözleri de bunu ifade ediyordu. Kızgınlığı yüzünden sesi biraz titreşerek çıkmıştı üstelik onu kızdıran şey, Kılıç’ın elinden alınması bile değildi.

"Sen benim babamsın. Annem böyle söylemişti."

İmparator, Mark'ın söylediklerine bir yanıt olarak kızgınlık hissetme belirtisi göstermedi. Aslında onu gördüğüne memnun olmuşçasına biraz gülümsedi ve Mark’ı yalnızca baştan aşağıya süzdü. Ardından konuştu: "Sana doğruyu söylemiş, Mark. Sen benim oğlumsun."

"Kılıç'ımı geri ver. Benim ona ve askerlerimin de bana ihtiyacı var."

"Birazdan. Onlar şu anda başlarının çaresine sensiz de bakabiliyorlar."

Mark, karşısındakiyle daha yakından yüz yüze gelmeye niyetlenerek binek hayvanından aşağıya inmeye başladı. Ama son anda bineğinin üstünde kalmasının kendisine sağlayabileceği avantajları kullanmaya karar verdi, bir yandan da bu durumun bir avantaj sağlayacağından şüpheliydi.

Oturmakta olan adamı yeniden suçladı. "Annemin senin gerçekte kim olduğunu öğrenene kadar, annem söylediğine göre, çok uzun zaman geçmiş. Ben doğana kadar bilmemiş. Sen maskeliymişsin, onu kandırdığında. Bir süre senin o piç, Dük Fraktin, olduğunu düşünmüş. Oyunlar oynayan, bir şey gibi. . . Bunu ona neden yaptın? Ve babama?"

Mark son sözleri çıkarken kendi sesinin hafifçe titrediğini duydu. Her nasılsa suçlaması başladığından daha kuvvetsiz bir şekilde bitmişti.

İmparator onu hemen yanıtladı. "Bunu yaptım, senin de dediğin gibi onu kandırdım, çünkü sana bir beden vermek istiyordum."

"Ben..." Tam anlamıyla kızgın ve öfke belirtecek doğru sözcükleri bulmak güçtü.

Bankın üzerinde oturan adam ekledi: "Sen benim bir sürü çocuğumdan birisin, Mark. Damarlarında İmparatorluk kanı dolaşıyor."

Mark'ın yaralanmış bineği, inatçı bir şekilde bir o yana bir bu yana dönerek, sorun çıkarmayı sürdürüyordu. Bineğini kontrol etmek için uğraşıp duruyordu; Kılıç’ı kendisinde olsaydı bu adama sırtını döner ve savaşa katılmak için bineğini sürerek geri dönerdi. Ama Kılıç’ı yoktu. Ve şimdi hayvan, İmparatorla göz göze gelir gelmez sakinleşti. Bankın üzerindeki adamla yüz yüze gelerek ve hafifçe titreyerek hareket etmeksizin durdu.

Benim için de aynısı mı olacak? Böylesine kolayca mı sakinleşeceğim? diye merak etti Mark. Bu adama karşı duymaya niyetlendiği öfke daha şimdiden zayıflamaktaydı.

Mark konuştu: "Bu konu hakkında da düşündüm. İmparatorluk kanı. Eğer buna sahipsem, bu ne anlama geliyor?"

İmparator yavaşça ayağa kalktı. Onunla ilgili fiziksel olarak etkileyici ve hatta ayırt edici bir özellik hala yoktu. Ne dikkat çekecek kadar uzun boylu ne de kısa görünüyordu ve en azından Mark’ın kör duyularına göre etrafına bir büyü tabakası yaymamaktaydı. Mark’ın titreyen bineğinin yanında durmak için birkaç adım yürürken, Zaratan’ı sıyırdı ve dikkat bile etmeksizin, kabza tarafı önde olmak üzere, Kılıç’ı Mark’a doğru uzattı. "Senin de dediğin gibi, buna ihtiyacın olacak," diye konuştu, sanki bir yandaşmış gibi davranıyordu.

Ve ardından, Mark uzatılan Kılıç’ı neredeyse şaşkınlaşmış bir şekilde kabul ederken, İmparator, onun sorusunu yanıtladı. "Bu, iblislere emretme hakkına sahip olduğun anlamına gelir. Daha kesin bir şekilde söylenirse,

onların gitmesini emretme hakkına sahipsin, onları defetmeye. Hangi sözcükleri ve hangi özel büyüleri kullandığın çok az fark eder."

Mark, Zaratan’ı belindeki kınına geri soktu. Şimdi dönmek ve buradan çekip gitmek için serbestti. Ama yapmadı. "İblisler, evet... söyle bana. Ariane adında bir kız vardı, bir zamanlar Mavi Tapınak zindanında benimle birlikte olan. Orada beni bir iblisten kurtarmıştı. O da...?"

"Başka bir çocuğumdu. Evet. Bir defa da olsa seni ağabey olarak tanımadı mı?"

"Tanıdı. Evet." Şimdi geriye kalan kızgınlığı da hızla zayıflamaktaydı, ki artık buna bir kızgınlık denemezdi. Artık geçip gitmişti. Terk ediyordu... neyi?

İmparator, ona yine bir gururla hafifçe gülümsüyordu. "Sen Yeryüzü'ndeki herhangi bir Kraliçe - ya da bir Prenses için uygun bir kocasın, Mark. Sanırım çoğu için fazla iyisin - ama böyle derken önyargılı davranmış olabilirim. Babalar önyargılı olmaya oldukça meyillidir." Griler içindeki adam şimdi Mark'ın üzengisini tutarak dikilmeyi sürdürürken gözlerini kısarak ona doğru bakıyordu. "Başka bir şey daha var değil mi? Bana başka ne sormaya çalışıyorsun?"

Mark, Prenses Kristin’in ittifak için yaptığı resmi teklifinin ezberlenmiş uyarlamasıyla çok az ilgili olan bir sözcük karmaşasını hiç düşünmeden söyledi.

"Evet, yapman için seni benim ardıma gönderdiği şey bu, değil mi? Pekala, bir soytarı olarak büyük bir ünüm var ama ciddi olabilirim. Onu gördüğü zaman, Prenses’e kendisi istediği sürece benimle bir ittifakı olacağını söyle."

Mark'ın sormaya niyetlendiği başka bir ittifak daha vardı. Ama bunun için artık çok geç kalmıştı. "Sör Andrew az önce öldürüldü."

"Bunu biliyorum."

İmparatorun sesinden yansıyan sakinlik insanlıkdışı gibi gözüküyordu. Her şeye rağmen dinmemiş olan Mark'ın öfkesi aniden canlanıvermişti. "Buradan yarım kilometre kadar bile olmayan bir uzaklıkta öldü. Eğer bizim müttefiğimiz olacaksan, neden bizim tarafımızda daha şiddetli bir şekilde savaşmıyorsun? Neden daha fazlasını yapmıyorsun?"

Babası, - bu adamı aynı zamanda bu isimle de düşünmek artık onun için aniden mümkün olmuştu - bu azarlama yüzünden şaşırmamış, hatta rahatsız bile olmamıştı. Üzengiyi bırakarak binek hayvanının yaralı boynunu okşadı.

Mark az sonra emin olamamasına rağmen, oradaki küçük yaralardan bir tanesinin sanki derinin üstüne düşmüş kuru bir yapraktan başka bir şey değilmişçesine süpürülüp atıldığını gördüğünü düşündü. "Benim yaşıma geldiğinde çocuğum, ve benim kadar anlayabilecek olduğunda, ancak işte o zaman nasıl davranmakta olduğumu eleştirebilirsin," diye konuştu Mark'ın yeni kabul ettiği babası.

İmparator yorgun bir hareketle gerindi, sonra bir adım geriye giderek etrafına bakındı. "Bir gün senin ve benim konuşmamız için oldukça uzun bir zamanımız olacak. Ama şu anda buna hiç zamanımız yok. Şimdi, Prenses için olan görevini tamamladın, halkından geri kalanları Tashigang'a götürmeni ve hızlı bir şekilde onları surların ardına yerleştirmeni tavsiye ediyorum. Ve eğer farkına varmamışlarsa şehirdeki insanları da uyar, ki yakında bir saldırı olacak."

"Uyaracağım." Mark, kendini bu adamdan emirler alıyorken bulmuştu, günlerdir aramış olduğu adamdan, karşısına suçlamalarla çıkmaya niyetlendiği adamdan. Ama bu değişiklik, Akıl Kılıcı'nın sağladığı şekilde yoldan çıkarıcı iğrenç bir baskı gibi değildi. Bu iç değişim, onu böylesine şaşırtmasına rağmen tamamen kendisine ait bir karar gibi görünüyordu.

Yeniden canlamış olan bineği onu çoktan oradan uzaklaştırmaktadı. Babası arkasından el sallayarak seslendi: "Ve bu arada onlara şu yüreklendirici haberi verebilirsin - Rostov, Tasavalta ordusunu onların yardımına getiriyor."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mültecilerden oluşan, büyük bölümü biçimsiz arabalar ve yük hayvanlarından meydana gelen küçük topluluk, birkaç gündür korkunç yolların üzerinde kabus benzeri bir yavaşlıkla ilerlemekteydi. Eğer bir yerde köprü yıkılmışsa veya yanlış yola sapmışlarsa, birilerinin bakımsız tarlalarının içinden tekerlek gıcırtılarıyla geçmek için ara sıra yoldan çıkarak ilerliyorlardı. At ve yük arabalarından oluşan topluluk bu şekilde hareket ederek Tashigang'a doğru gidiyordu. Topluluğu oluşturan bütün insanlar, savaşın başlamasından önce de zaten fakir olan köylüler ve rençperlerdi; hepsi de Karanlık Kral'ın süvarilerinden korkuyorlardı ve bunun için oldukça iyi sebepleri vardı. Yanmakta olan köylerin dumanıyla ufkunu sis bürümüş kurşuni bir gökyüzünün altında, arkalarında kalmış topraklar ölü ve harap olmuş durumdaydı. Tahta tekerlekli arabalar, daha fazla yürüyemeyen insanlar ve inatla yanlarında taşıdıkları zavallı eşyalarından oluşan yükleriyle birlikte inlediler. Yiyecek ve en fazla da dinlenme ihtiyacı içinde olan yük hayvanları, itirazlarını kendi sesleriyle dile getiriyorlardı.

İkinci yük arabasında gitmekte olan dört kişi vardı, Birch adında bir adam ve karısı Micheline ile birlikte iki küçük çocukları. Adam yük hayvanlarından birisini sürekli dürterek arabayı sürüyordu. Adam, genelde hayvanlara ve bir fark gözetmeksizin ailesine yönelttiği ümit verici yorumları bir ırmak gibi akıtmaktan da geri kalmıyordu. Ne tür yanıtlar

aldığına pek fazla önem vermiyordu. Birkaç günden beri karısı çok az konuşmuştu ve çocuklar da konuşmak için çok yorgundular.

Yük arabalarının oluşturduğu sıra şu anda, çamurlu, küçük bir akıntıyı geçmek için, bozulmuş yolun bir zamanlar ağaçlandırılmış olan tepelerin arasına doğru yöneldiği bir noktaya geliyordu. Tepelerin üstündeki ağaçların çoğu, kamp ateşi veya diğer ihtiyaçlar için oduna gerek duyan insanlara ait yüzlerce balta ile tek tek kesilmiş ve ardından binlerce kol tarafından çekilip indirilmiş gibi görünüyordu; büyük ihtimalle, kısa bir süre önce, birilerinin ordusu burada kamp yapmıştı.

Yarım düzine yük ve binek arabasından oluşan küçük sıra, ırmağı geçmek için sığ bir noktada durdu. Yolcuların hepsi hayvanlarının su içmesi için onları serbest bırakmak, araçlarında temiz suyu olmayanlar da ırmaktan su içmek istiyordu. Birch ve ailesi binek arabalarından dışarıya çıkmadılar. Tamamen aptallaşmış ve yorgun oldukları kadar susamamış görünüyorlardı.

Mülteci topluluğu orada durmuşken Karanlık Kral'ın süvarilerinden oluşan bir devriye de gerçekten görüş alanlarına giriverdi. Arabalarının içinde oturanlar ya da yanında duranlar her şeyi kaderlerine bırakarak nefeslerini tuttular. Ama devriye uzaklarındaydı ve onların zavallı mülteci grubunu pek dikkate almadılar.

Büyük ölçüde rahatlamışlardı. Ama yaşlı bir kadın, arabasının içinde bağırarak başka bir yönü işaret etmeye başladığında, süvariler yolun ilerisinde henüz gözden kaybolmuşlardı.

Yakındaki tepelerin birinin üzerinde, ortasından kesilmiş ağaçlarıyla sakal gibi duran tepelerden birinin üstünde, bir Tanrının kafası ve omuzları belirivermişti. O tarafta bir yerlerde daha fazla duman vardı, belki de tepenin diğer tarafında yanmakta olan bir çiftlik evinden geliyordu, için için yanan bir ot yığını ya da odun istifi de olabilirdi; bütün bu belirsizliğin içinde bir Tanrı figürünün görülmesinin yarattığı etki, kilometrelerce ötede, ufkun uzağında gerçekten de devasa bir fügürün dolanmakta olduğunu ima ediyordu.

İkinci binek arabasındaki adam, Birch, sürücü koltuğunda olduğu yerde kalakalmıştı. Yanında oturan karısı Micheline, adamın kolunu acıtarak sıkıyordu ama her ne olursa olsun adam hareket edemezdi. İki tekerlekli büyük binek arabasındaki eşyaların arasına kıvrılarak, aralıktan dışarıya bakan çocukları da onlar gibi donakalmış durumdaydılar.

Birch, tepenin üzerinden yaklaşmakta olan ve bir dağ gibi gözüken Tanrının Mars olduğunu ilk bakışta söyleyebilirdi. Adam daha önce hiç Tanrı görmemişti ve şimdi de görmeyi beklemiyordu, ama yaklaşan varlığın üzerindekilere, kocaman mızrak, miğfer ve kalkana bakarak bu tanımlamayı anında yapabilmişti.

Mars neredeyse yük arabalarının içindeki insanların tam önündeydi ve küçük topluluğun yönelmiş olduğu aynı doğrultudan kendilerine doğru ilerlemekteydi. Savaş Tanrısı onları kesinlikle fark etmişti; Birch, bir an için uzaktaki o gözlerin doğrudan doğruya kendisininkilere bakıyor olduğunu düşündü. Şimdi Mars, dumanların içinden ilerleyerek, bir insandan üç kat uzun olan bir adamdan daha uzun olarak ortaya çıkmaktaydı. Sanki bir savaş hazırlığındaymışçasına zırhlı miğferini indirdi; ve yürüyen bir dağ gibi, yolundaki kütük ve kaya parçalarım tekmeleyip gök gürlemesi gibi sesler çıkararak, ağır adımlarla yaklaşmasını sürdürdü.

Şimdi, mahvolmuş ormanın ağaçlarının tepeleri arasında onlardan daha uzun boyuyla yürürken en yakındaki tepenin onlara yakın yamacından aşağıya doğru inmekteydi. Birch, nasıl bir tepki verebileceğini düşünemeden önce Mars, ırmağı geçmek için, küçük ve çamurlu bir sığlığa gelmişti bile.

Orada, kollarım bir kere daha kaldırdı. Sanki ilahi düşünceleri başka bir yerdeymiş gibi kaygılı görünen Tanrı, hiçbir ön konuşma veya uyarı yapmaksızın ilk yük arabasını kullanan adamı temiz bir şekilde, kocaman bir ağaç kadar uzun ve sadece biraz daha ince olan mızrağına geçiriverdi. Adamın karısı ve çocukları arabalarından aşağıya düştüler ve sanki aynı mızrağı kendi bağırsaklarında hissediyorlarmışçasına yerde yuvarlandılar.

Mars hızla hareket ederek öylesine yaklaşmıştı ki tıpkı üzerinde durduğunuz bir dağ gibi zar zor görülebiliyordu. Birch, bundan sonra kendi yük arabasının öbür tarafa savrulduğunu hissetti. O koca mızrak, kendisi için savulmuşsa bile bir şekilde isabet etmemişti. Birch’in tüm hissedebildiği kendisini yarı sersem bir hale getiren bir düşüş, ardından bacağı ile kalçasında giderek artan bir acı ve bunun daha büyük bir acıya dönüşeceği tehditini savuran bir hissizlik ve hareket edememe duygusuydu. Micheline ve çocuklar, etrafa saçılmış eşyalarının ortasında birbirlerine sarılmış halde adamın yanında yatmaktaydılar. Birch dışında kimse zarar görmemiş görünüyordu ama Micheline nefes nefeseydi ve çocuklar da bu yeni dehşetin içinde yavaş yavaş fısıldaşıyorlardı. Koşum takımlarının deri

şeritleriyle yük arabasına bağlı olan tek yük hayvanları, vücudu imkansız bir pozisyonda kıvrılmış olarak yatıyordu. Yanından geçmekte olan Savaş Tanrısı'nın tek bir el hareketiyle katledilmiş, öldürülmüştü.

Mars'ın kasırga gibi kükreyen sesi, sinmiş insanların kafalarının üstünde esti: "Şu özel On İki Kılıç ile ilgili olarak birkaç yıldır duyduğum bu lakırdılar da neyin nesi? Onları hiç görmedim ve görmek de istemiyorum. Onlarla ilgili bu kadar mükemmel olan şey, nedir gerçekten? Buradaki herhangi biri bunun yanıtını verebilir mi bana? Savaş mızrağım her zaman yaptığı gibi mükemmelce işini görürken."

Gerçekten de biraz önce çiğnemiş olduğu insanlarla konuşuyor ve hayatta kalan kurbanlarından birinin kendisiyle konuşmasını mı bekliyordu, Birch bunu asla bilmiyordu. Mars'a karşı gürleyerek yanıt veren ses, herhangi bir insan sesinden çok daha şiddetli ve yüksekti. Bu ses, ırmağı geçmek için sığ olan yerin öbür tarafındaki dağ eteğinden yuvarlanarak geliyor ve şöyle diyordu ki: "Mızrağın seni daha önce başarılı kılamadı, Savaş Tanrısı. Yine yetersiz olacak."

Birch sesi tanımıyordu. Ama Mars tanıdı, çünkü Birch onun, sesin sahibiyle yüz yüze gelmek için ani ve neredeyse deli gibi neşeli bir ifadeye bürünerek döndüğünü gördü. Savaş Tanrısı bağırdı: "Bu, o köpek! Hayvanların Efendisi denilen koca orospu çocuğu. Sonunda! Uzun zamandır seni arıyordum."

Birch hala sırt üstü yatıyordu, Micheline ve çocuklar hala onun yanındalardı ve hala zarar görmemiş olduklarının farkındaydı; ama bunun ötesinde, bir süre için kendisi ve ailesi hakkında ne düşünebildi ne de kuru dudakları sözcükleri biçimlendirdiyse de konuşabildi. Kendi acısı ve yarasını bile bir anlığına unutmuştu. Sadece seyredebiliyordu. Tüm hayatı boyunca tek bir Tanrı görmemişti ve şimdi burada, aynı anda iki tane vardı.

Efendi Draffut, ırmağı geçmek için sığ olan yere ve hayatta kalmış, emeklemekte olan birkaç insan ve yük arabalarından geriye kalan tüm şey olan enkaza doğru tepeden aşağıya yürüyerek geldi. Draffut'un kule gibi yükselen insan şeklindeki sureti, insanların kendileriyle beraber Tashigang'ın surlarının ardındaki emniyetli bölgeye taşımaya çalıştıkları adi ve işe yaramaz şeylerle birbirine karışıp harap edilmiş araç karmaşasının, katledilmiş yük hayvanları ve insan bedenleri tarafından önüne kısmi bir set çekilmiş küçük ırmağın, dizlerine kadar yükselen suyun içinde, etrafa sular sıçratarak yürüdü. Kanlı su, o parıldayan tüylü dizlerin etrafına sıçradı ve

Birch, Draffut'un vücudunun onlarla temasa geçtiği her yerde, su ve çamur elementlerinin geçici bir canlılıkla oynaştıklarını şaşkınlık içinde gördü.

"Dört ayağının üzerine çök, hayvan!" diye kükredi Savaş Tanrısı, kendisi kadar uzun olan diğer Tanrıya doğru kalkanını savurarak.

Efendi Draffut'un şu an için Mars'a söyleyecek bir şeyi yoktu. Hayvanların Efendisi, ırmağı geçerken yalnızca sivri dişlerini gösterdi ve Savaş Tanrısı'nın ulaşabileceği bir yere gelip biraz çömelerek durdu.

Koca mızrak ilk defa atıldığında Birch'in onu açıkça izleyebilmesi ya da Draffut'un da yapmaya çabaladığı gibi savuşturması için çok hızlı ve kuvvetliydi. Mızrak, Draffut'un sağ ön kolunu, derisinin yüzeyinin yakınından delip geçti, ama yine de mızrağın gövdesini iki eliyle kavrayabildi. Bir süre sonra mızrağı, Mars'ın elinden bükerek alarak kendi eline geçirmişti.

Büyülü bir şekilde başka bir mızrak çoktan Mars'ın elinde belirmişti. İki silah çarpıştı. Sonra Draffut mızrağı öyle şiddetli fırlattı ki, Savaş Tanrısı'nın kalkanı darbeyle beraber delindi ve kırık bir dingilin ucundaki devasa bir tekerlek gibi mızrakla beraber yuvarlanıp gitmesi için Mars'ın elinden yere düştü.

Mars yaralandığı için değil, öfke ve korkudan oluşan bir böğürtüyle bağırdı, diye düşündü Birch. Bir Tanrının korkusuna şahit olmak bile korkunçtu. Biraz sonra Mars, istediği an mızrak yaratmaktaki kabiliyetini sergiledi, artık kendini her iki elinde birer mızrakla silahlandırmıştı.

Draffut avazı çıktığı kadar haykırarak yaklaştı ve iri kollarını kocaman düşmanın etrafına kenetleyerek Mars'ın kollarını Savaş Tanrısı'nın vücudunu koruyan göğüs zırhına bastırdı. Aynı zamanda Draffut oldukça iri olan sivri dişlerini kalın zırhlı boynun dibinden Tanrının etine batırdı. Hayvanların Efendisi'nin dokunmasıyla Mars'ın zırhı bile yumuşadı ve koruma amacında olduğu ilahi bedeni açığa vurarak canlandı.

Devler ayaklarının altındaki toprağı titreştirerek ayaklarını yere vurup sallandılar; kollarının üst kısımları bağlı olmasına rağmen Mars, iki elinde tuttuğu mızrakları saldırganına saplamaya çalıştı. Birch, şimdi şaşkınlığın da ötesinde, bir mızrak ucunun Draffut'un yaşam güçleri tarafından nasıl da canlı dev bir yılan kafasına dönüştürüldüğünü ve yılan kafasının nasıl da onu tutan Tanrının eli ve bileğine doğru saldırdığını gördü. Mars sağırlaştırıcı bir acı ve öfke içerisinde çığlık attı.

Kavgayı, insani bir hareket yapmak için fırsat bilen Micheline, kocasına yaralı olup olmadığını, hareket edip edemediğini sordu. Bir an için gözlerini çarpışmakta olan Tanrılardan ayıran Birch ona, evet, yaralıyım ve hayır, hareket edemiyorum, dedi, çocukları alıp buradan uzaklaşması gerektiğini, sonra burası emniyette olduğunda geri dönmesini söyledi.

Kadın önce itiraz etti; ama adamın gerçekten hareket edemediğini görünce dediği gibi yaptı. Kavga eden Tanrılar onların veya hala hareket edebilen diğer insanların ayrılışına dikkatlerini verebilmek için çok fazla meşguldüler.

Mars’ın sağ elindeki mızrak Draffut'un dokunuşuyla değişmemişti ve inatçı bir şekilde canlanmayı reddediyordu. "Bu silahı eritemeyeceksin!" diye bağırdı Mars, mızrağın parlak ucu ve ucunun kenarıyla Hayvanların Efendisi’nin tüylü kaburgaları boyunca bir yara açtı. Mars bu arada kendisini ısıran korkunç yılanı bir kenara atmayı başarmıştı.

İyileştirme Tanrısı, artık kendisini tamamen iyileştiremiyordu. Şimdi vücudunun yanından ve yaralı kolundan köpük köpük kan akmaktaydı.

Yine de Mars’a yaklaştı ve mızrağım alarak onu yine silahsız bıraktı. Mars’ı bir güreşçinin kavramasıyla yakaladı ve kaldırıp kayaların üzerine fırlattı; toprak, çarpmanın şiddetiyle sarsılırken yakındaki ırmağın suyu küçük fışkırmalarla coştu.

Ama Mars, Draffut'un kavrayışından kurtulur kurtulmaz, aynen biraz önceki gibi her iki elinde birer mızrakla zıplayıp kalktı. O da kan kaybediyordu, kam Draffut'unki kadar kırmızıydı, ama daha yoğun ve o kadar sıcaktı ki, Draffut'un sivri dişlerinin boynunu yırttığı yerden hızla dışarı akarken buharlar çıkıyordu.

Mars dedi ki: "Gerçek bir tanrıyı öldüremezsin, köpek. Biz ölümsüzüz."

Draffut yine ona yaklaşıyor, yavaşça ve yöntemli bir şekilde sıkıştırıp saldırmak için en uygun fırsatı kolluyordu. "Hermes öldü. Eğer seni öldüremiyorsam... bu bir Tanrı olduğun için değil. Bu, şey yüzünden olacak..."

Birch, gördüğü ve duyduğu hiçbir şeyi anlamamış veya anlamayı ümit etmemişti. Mars şimdi yeniden korkmuş gözüküyordu. "Neden?" diye sordu Savaş Tanrısı.

Draffut şöyle yanıtladı: "Çünkü içinde fazlasıyla insanlık var. İnsanlar Tanrıların yarattığı şeyler değildirler. Siz onların yarattıklarısınız. Sen ve Ludus Dağı'nda toplanan tüm emsallerin."

Bu, Draffut'un yanıtlamaya zahmet etmediği kükremeler ve saldırılardan oluşan bir tehdit tufanına neden oldu. Bu sırada iki dev, kararlı bir şekilde birbirlerinin etrafında dolaşmaya devam ettiler.

Ama, Draffut'un insanlık hakkındaki ifadesi düşünülmüş herhangi bir hakaretten daha ağır gelmişti. Savaş Tanrısı'nı bile o en temel tepkiye, düşünmeye kışkırtacak kadar ağır gelmiş olmalıydı.

"O saçmalıkla, bizim onların yarattıkları olduğumuzla, neyi kastettin?" diye homurdandı Mars.

"O gün, o soğuk dağ zirvesinde, elimde Gizlilik Kılıcı ile sizin aranızda durduğum zaman gördüğüm şeyi anlatmaya çalışıyorum... Gözbulandıran, oradaki Tanrıların ve senin iç dünyalarınızı görmemi sağladı. Ve o zamandan beri biliyorum... Eğer seni son kavga ettiğimizde öldüremediysem ve şu anda da öldüremeyeceksem, bu senin içinde çok fazla insanlık olduğu içindir."

"Hah! Buna inanamıyorum." Mars mızraklarını salladı.

Kanları akarak düşmanına sezdirmeden yaklaşan Draffut tekrar konuştu. "Onları siz yaratmadınız."

"Ha ha. *Buna* inanabilirim. Ne tür bir Tanrı bunu yapmak için uğraşarak canını sıkardı ki?"

"Sizi onlar yarattı."

Mars, Tanrısal bir küçümsemeyle kahkahalar atarak güldü. "Onlar gibi haşaratlar herhangi bir zamanda nasıl herhangi bir şey yaratabilir ki?"

"Düşlerinde. Onların düşleri çok kuvvetlidir."

İki Tanrı birbirine sokuldular, kavga ettiler ve yine ikisi de yaralandı. Ve yine her ikisi de zayıf düştü.

Şimdi onları izleyen tek insan Birch adındaki adamdı. Eğer hareket edebiliyor olsaydı o da karısı ve çocuklarıyla şimdiye kadar emekleyip gitmişti. Ama hareket edemiyordu. Ve şimdiye kadar özellikle kendi yazgısını bile daha fazla düşünmemişti. Kavgayı bayılana kadar seyretti ve duyularını tekrar kazandığında kavga hala devam etmekte olduğu için yine izledi. Susuzluğu etkisini fazlasıyla gösterdiğinde büyük bir çaba sarf ederek küçük ırmağın çamurlu ve kanlı suyundan biraz içebilmek için kendisini yeteri kadar döndürüp bükmeyi başardı.

Sonra sırt üstü yattı ve kavgayı biraz daha seyrederek aklını kendi acısı ve yarasından uzak tuttu.

Mücadelenin üstünden güneş battı. Kavga, gece boyunca duraklamalarla - Birch, böylesi büyük bir acının içinde Tanrılar bile dinlenmeli, diye düşünmüştü - devam etti. Karanlık, Tanrıların birbirine attığı dayaklar ve inlemelerle, ırmağın, insan felaketinden oluşan yeni setin üzerinden ve etrafından kanlı ve sabırlı bir şekilde çağıldayarak aktığı yerdeki suyun sıçrama sesleriyle doldu.

Birch, bilincinin yerine geldiği anlarda, yaralı olarak yatmaktayken gelip onu yemeye çalışacak yırtıcı hayvanlar konusunda endişelenmemesi gerektiğini düşünüyordu. Hangi sıradan hayvan bu sahneye yaklaşmaya cesaret edebilirdi?

Şafak söktüğünde, biraz garipseyerek, Birch hala hayatta olduğunu keşfetti. Taze gün ışığında, sığlığın etrafındaki tüm alanın hala devam eden kavganın kalıntılarıyla, kırık mızrak gövdeleri ve mızrak uçlarıyla, bir zamanlar mızrak olan ölü veya baygın, canavar gibi yılanlarla dolduğunu gözlemledi.

Devam ediyor muydu? Bu son sessiz aralık her zamankinden daha fazla sürmüş gibiydi—

Birch'ün görüş alanının hemen dışından, görüş alanını perdeleyen devrilip parçalanmış yük arabalarından birinin arkasından, yakınlarda bir yerden çok büyük, şaşırtıcı ve toprağı titreten bir gümbürtü geldi. Yer, yeniden hayat bulan, bir kez daha son bir su sıçraması sesiyle sonlanırmış gibi görünen kavgayla sarsıldı. İzlemekte olan adam, hala birbirine kenetlenmiş olan savaşçıların ırmağın, önüne kısmen set çekilmiş havuzuna düştüklerini belirten dalgalarını bir an için görüp hissedebildi.

Birch şimdi bir süre için azalan ve ara sıra oluşan şiddetli su sıçrama sesleri dışında, artık kavga ettiklerini duyamıyordu. Ama şimdi iki Tanrının solumalarını duyabiliyordu. Tanrıların nefes alması gerekir miydi? diye düşündü Birch, sersemlemiş bir şekilde. Belki sadece istediklerinde yapıyorlardı, yemek yemek veya bir şey içmek gibi. Belki de sadece fazladan güce ihtiyaçları olduğu zaman yapıyorlardı.

Zaman, sessizliğe yakın bir şekilde geçti. Daha sonra yeni doğmuş güneş gökyüzünde daha da yükseldiğinde Birch'ün yattığı yerin üstüne bir gölge düştü. Adam, şimdi başka bir Tanrı figürünü görmek için açtı gözlerini. Ardneh’e şükürler olsun ki, bu da hayatta kalan insanı henüz fark etmemişti.

Yeni gelen Tanrının üzerine giydiği deri benzeri demirci önlüğü ve çarpık bacağından onun Vulcan olduğunu hemen anladı. Topal Tanrı, vücudunun gri cüssesi karşısında önemsiz hançerler gibi görünen siyah kabzalı iki koca Kılıç’ı belinde taşıyordu. Birch'ün görüş alanının dışında kalan havuzun içindeki savaşçılara doğru bakmak için kalçalarının üstüne çömeldi. Şimdi, en sonunda, havuzda yeniden başlayan bir hareketlenme vardı. Bir mırıldanış, bir su şıpırtısı. Yavaş yavaş ayağa kalkıp kavgaya biraz daha yaklaşan Demirci’nin yüzüne koca bir sırıtış hakim oldu. Bir kayanın üzerine yeniden oturmadan önce parçalanmış bir arabayı yolundan dışarıya tekmeledi. Böylece, varlığı üç devden hiçbirinin en ufak ilgisini bile çekmemiş olan yaralı adamın görüş alanını tesadüfen açmıştı.

"Oo, selamlar size kudretli Savaş Tanrısı!" Selamlama, Vulcan'dan alaycı bir tonda çıktı. "Dünya sizin fethedici varlığınızı bekliyor. Burada yeteri kadar uzun süre oyalanmadınız mı? Aşağıda tam olarak ne yapıyorsunuz, orada çamurda evcil köpeğinizi mi yıkıyorsunuz?"

Birch, şimdi ikisinin de etrafındaki su ve çamurun ne kadar kırmızı olduğunu görebiliyordu. İki savaşçıdan Draffut, artık kavga edemiyor, ama hareket edebiliyordu. Savaş Tanrısı, kirlenmiş düşmanından birazcık daha iyi durumdaydı. Ama şimdi, yavaşça, korkunç bir şekilde, nefes nefese kaldığı gayretlerle, Mars kendini rakibinin ısırış ve kavrayışından kurtararak ayak bileğine kadar çamurun içinde dimdik ayağa kalktı.

Savaş Tanrısı konuşmaya çalıştığında sesi yarı duyulmaz, bazı sözcükler de tamamen anlaşılmazdı. Vulcan’a uzattığı kolunu ancak kaldırabiliyor gibiydi. "Bir mızrak - bir silah - hiç mızrağım kalmadı. Bana Kılıç'nı ödünç ver, Demirci. Bir tanesini, sende iki tane olduğunu görüyorum. Bu iş bitmeli."

Vulcan, için için yanan bir demirci ocağından geçen rüzgarın çıkardığı sese benzer bir şekilde iç çekti. Diğer ikisinden hala yirmi otuz metre kadar uzakta olduğu yerde kaldı. "Sana bir silah vermek, ha? Evet, her şeyin ardından bu pis işte sen galip göründüğüne göre sanırım vermeliyim. Nasıl da sıkıcı?"

Mars, ayaklarının üzerinde sendeliyor olmasına rağmen kendisini biraz daha fazla dik tutmayı başardı.

"Birden ne kadar da yapmacıklaştın, Demirci. Akıllı görünmekten ne kadar da gururlusun. Neden öyle olsun? Ama önemli değil. Çeliği avucuma koy ve bu pis işi bitireyim."

"Sana bahşediyorum," dedi Vulcan, "burada bazı şeylerin son bulmasına büyük bir ihtiyaç var." Demirci, oturduğu yerden kalktı ve ejderlerin pullarından olan takıları, bir Kılıç'ı seçip sıyırırken şıngırdadı.

"Senin kalbin için," diye yumuşakça fısıldadı, siyah kabzayı, sertleşmiş gri demirci elleriyle zarif bir şekilde kavramış saklıyordu. Kılıç'ı neredeyse ona sevgiyle bakarak yukarıya doğru dimdik tuttu. "Beni inciten, senin kalbin için."

"Bekle," dedi Mars, Vulcan'a yeni, ani bir ifadeyle bakarak. "Hangi Kılıç-?"

Yanıt sözcüklerle gelmedi. Vulcan dönerek garip bir dansa başlamıştı, tüm vücudu ağır ağır dönüyordu, sandaletlerinin içindeki koca ayaklarıyla yük arabalarının yolu boyunca uzanan kaya ve çamurlara basıyor, üzerinde yürünüp çiğnenmiş, kavga yüzünden kanla kaplanmış toprağı düzleştiriyor, bir zamanlar mızrak olan ama şimdi can çekişen yılanları ezerek pelte gibi yapıyordu. Demirci'nin ileri uzanan kolundaki Kılıç parıldıyor ve ilkel bir büyücünün boynuzu gibi uluyordu.

Mars, yarı ölü veya değil, bir anda harekete geçmişti. Yay gibi ileri atılarak kaçmaya başladı. Ancak bir Tanrının koşabileceği kadar hızlı koşarak ve dağ yamacındaki ağaçlığın kalıntıları arasından başını bir aşağı bir yukarı kaldırıp sağa sola saparak gitti. Parçalanmış kocaman ağaç gövdelerinin arasından yoluna çıkan ağaçları da parçalayarak sıvışıyordu.

Birch, Vulcan'ın Kılıç'ı fırlattığını ya da fırlatmaktan daha çok gitmesine izin verdiğini gördü. Demirci onu saldıktan sonra onu ileri iten kuvvet sadece Kılıç'ın kendi içinden geliyordu. Mars'ın kaçış hızı çok yüksekti ama Kılıç havada sadece beyaz bir çizgiydi. Savaş Tanrısı'nın kıvrılan yolunu neredeyse dümdüz bir şekilde takip etti.

Mars, kötü kaderiyle cesurca yüzleşmek için son anda döndü ve nasıl başardıysa bir mızrağı daha eline çağırabilmişti. Onun sihirli savaş mızrağı bile İntikam Kılıcı'na karşı hiçbir yarar sağlamadı. Beyaz çizgi, acı bir çarpışma sesiyle birdenbire son buldu.

Uzaktanöldüren kalbine saplanmışken bile Mars, mızrağını kaldırdı ve onu yok eden Tanrıya doğru tökezleyerek bir adım attı. Ama yalnızca bir beddua haykırarak düştü. Yere çarpmadan önce ölmüş ve düşüşüyle birlikte bir ağacı daha yıkmıştı. Bu son ağaç Savaş Tanrısı'nın yere yığılmakta olan vücudunu çevirdi, böylece inişiyle yeri sarsmadan önce sırt üstü dönmüş ve toprağa sere serpe uzanarak yatmadan önce ölmüştü. Göğüs zırhından

sadece Uzaktanöldüren'in siyah kabzası ve bir el genişliğindeki parlak bir çelik çıkıntı yapıyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mark ve Denis, Tashigang'ın surları ardındaki, Yüksek Yol denen büyük anayola çıkan en büyük sınır kapısı olan Hermes Kapısı'na vardıklarında, telaşlı şehirlilerden oluşan küçük bir grup şehirden çıkmaya çalışırken, başka bir ülkenin mültecilerinden oluşan diğer bir grup da içeri girmek için uğraşıp yalvarıyordu. Yakında çıkması beklenen savaş boyunca en emniyetli yerin neresi olacağı üzerine açıkçası ortada genel bir fikir yoktu. Hermes Kapısı'nda görevli olan nöbetçiler gıda maddeleriyle askeri veya tıbbi olarak kullanılabilecek herhangi bir malzemenin dışarı çıkarılmasını amansızca yasaklarken aynı zamanda dışarıdan gelen insanların çoğunun içeri girmesini de engelliyorlardı. Şehre girmeye hak kazanabilmek için iyi bir meslek sahibi olduğunu göstermek - birilerinin hayatta kalması nöbetçileri ister istemez hiç ilgilendirmiyordu - veya şehrin bir kuşatmaya dayanma yeteneğine yardımcı olabilecek değerli gereçler getirmek gerekiyordu. Kendisini Courtenay Malikanesi’nin temsilcisi olarak tanıtan Denis, bir tartışma olmadan içeri kabul edilmişti. Ve muhafızlarıyla beraber Mark da, askerlerinin mavi yeşil renklerinin kanıtladığı gibi Tasavalta temsilcisi olarak geçmişti.

Mark, kapıda görevli olan bazı nöbetçilerin, belindeki Zaratan’ı tanıdıklarını düşündü - bu belli edilmemişti ama Kılıç’ın varlığının Belediye Reisi'ne iletildiğinden şüpheleniyordu. Mark onunla konuşan subayı, kendisinin de Courtenay Malikanesi'ne gideceği konusunda

bilgilendirdi ve ‘kapıdaki muhafızları Sör Andrew'un ordusundan hayatta kalanları beklemeleri için uyardı. Bu iki üç yüz kişilik grup Denis ve Mark’ın bir iki saat gerisinden gelmekteydiler; Denis’e söyledikleri kadarıyla, bu durum müzmin bir şekilde yeteri kadar askeri olmadığı söylenen şehir garnizonuna hoş bir ilave olacaktı.

Mark ilk defa bunun kadar büyük bir şehre giriş yapıyordu - kimilerinin dediği gibi daha büyüğünün olmadığını duymuştu - ve Denis, bir avuç Tasavalta'lı askeri ve onu, geniş caddelerde yönlendirirken, Mark şaşılacak daha fazla şey gördü. Bu, tabii ki, Mark’ın da Courtenay Malikanesi'ni ilk görüşüydü, eski dostları Barbara ile Ben’in içinde yaşadığı lüks ve bolluktan yeteri kadar etkilenecekti. Ama bugün bundan etkilenmek için ona pek zaman tanınmamıştı. Ev halkı, etrafındaki koca şehrin geri kalan kısmı gibi, bir telaş ve gerginlik içerisindeydi. Mark, içeri girdikten kısa bir süre sonra, ev halkından hiçbir üyenin şu ana kadar hangi nedenle telaş içinde çalıştıklarını bilmediklerini sezdi. Sanki olası bir ev boşaltma durumu içinmişçesine, değerli eşyaların toplanması işi, en azından bir düzine hizmetçi ve diğer çalışanlar grubu tarafından üstlenilmişti; bu sırada başka bir grup da, sanki ev kesin kuşatılacakmış gibi kapı ve pencerelere barikatlar kuruyordu.

Binanın zemin katına girip atölye olması gereken bir yerin gürültülü karmaşasına doğru ilerlerken, Denis, Mark’a evin kahyası Tarim olarak tanıtılan adamla konuşmaya başladı.

Denis, Tarim’in anlattığı bazı şeylerden çok korkmuştu.

"Boşaltmak mı? Tashigang’ı mı? Böyle bir şeyi ciddi olarak düşündüklerini söyleme bana."

"Akıl Kılıcı’nın gücü hakkında bir şeyler duymuştuk," dedi Tarim, endişeli bir şekilde. Yaşlı ve rahatsız gözlerini Mark’a doğru çevirdi. "Belki siz de bayım, dışardaki büyük dünyada yolculuk ederken onun hakkında bir şeyler duymuşsunuzdur."

Denis sabırsızlanıyordu. "Onun hakkında bazı fikirlerimiz var, evet. Ama umutsuz değiliz, diğer silahlar var, başka Kılıçlar. Beraberimizde bir tane getirdik bile... ve bu şehri boşaltırlarsa, yarım milyon insan veya her ne kadarsa, nereye gidecek?"

Tarim, kaderci bir şekilde omuz silkti. "Yukarıdaki tepelere kaçacaklar sanırım veya Büyük Bataklık’a. Şehri boşaltmanın mantıklı olduğunu söylemedim."

Başka birisi daha zemin katındaki odaya girmişti. Mark ona dönerken, tüm yaşamı boyunca babası olarak bildiği adamı gördü. Gerçek ne olursa olsun, onun tam anlamıyla babası olduğunu hissediyordu.

Ve ilk görüşte ona öyle seslendi. İmparator şimdilik unutulmuştu.

Mark, Jord'u köyünün sokağında ölü gibi yatarken gördüğünde sadece on iki yaşındaydı. Ama yaşlı adam, daha önce hiç giymediği kadar iyi elbiseler giyiyor olması dışında, çok az değişmiş olduğu için ortada bir yanılma yoktu. Ve şeyin dışında...

Gerçekten de var olan tek değişim çok büyüktü ve aynı zamanda o kadar sıradan görünüyordu ki, Mark ilk bakışta bunu neredeyse doğal ve değişim değilmiş gibi kabullenerek fark etmemişti bile. Sonra, ilk sarılmanın ardından, şaşkınlık içinde babasının kollarını tuttu.

Jord'un şimdi iki kolu vardı.

"Kılıçlar benden aldıklarını bana geri verdi. Burada yaralı ve bilinçsiz olarak yatarken Yarakapatan'ın beni iyileştirdiğini söylediler. Onu kullananların ümit ettiğinden bile daha iyi bir iş yaptı," dedi babası.

"Merhamet Kılıcı bana da dokundu," diye fısıldadı Mark. Ve bundan sonra kısa bir süre için babasının yeni sağ koluna hayret ederek dikildi. Jord, Mark'a kolun nasıl önemsiz bir şişlik gibi büyümeye başladığını sonra olgunlaşmamış bir organa dönüştüğünü, birkaç ayın sonunda bir bebek kolu boyutunda olduğunu ve ardından bir çocuğunkinin boyutuna uygun bir kola dönüşerek insan gelişiminin normal evrelerinden geçişini anlattı. Şimdi sol kolu kadar büyük ve güçlüydü, ama yeni kolun derisi hala pembeydi ve hatta eli, yeni gömleğinin kolunun altından görünen kolu gibi yara izlerinden yoksundu, yaşlılık yüzünden kırışmamıştı, neredeyse genç bir adamın kolu gibiydi.

"Marian ve annemi ziyaretten yeni geliyorum. Yeni bir kolunun olduğunu duyduklarında..." dedi birden bire Mark.

Baba ve oğulun konuşacakları çok şeyi vardı. Belki yeni bir koldan çok daha önemli olan bazı şeyler - ve Mark'ın hala ona asla bahsetmeyeceğini düşündüğü bir sorunu daha vardı. Ama o anda konuşmak için onlara çok az zaman tanınmıştı. Ben ve Barbara, Mark'a neşe dolu bir hoş geldin demek için evin yukarı kısımlarındaki odalarından gelmekteydiler.

Barbara ona doğru zıpladığı için kadını yakalayıp kucaklaması gerekmişti. Sırım gibi kollarını Mark'ın boynuna doladı ve onu kuvvetli bir şekilde öptü. Mark böylece Jord'u ilk gördüğünde olduğu gibi, onun

durumunda da büyük bir değişiklik olmuş ve ilk bakışta görünmüyor mu, diye düşünerek kadını bir süre kollarından tuttu. Ama sonra, duygularını nadiren açığa vuran Ben'in neredeyse Mark'ı ezerek sarılmaya gelişi yüzünden, Barbara'yı bırakması gerekti.

Mark'a Kuan-yin olarak tanıtılan ve Barbara ile Ben'in ufak çocuklarını taşıyan tombul bir dadı tarafından takip edilmekteydiler. Yürümeye yeni başlayan çocuğun hemen gidip yeni kolunun nasıl olduğunu soruşuna bakılırsa, şimdiden Jord'la çok iyi dost olmuşlardı.

Bir an için görevinden serbest kalan Kuan-yin, Denis ile bir köşeye çekildiler. Mark, eşyaları toparlayan ve barikat kurmaya çalışanların karmaşasının ortasında birbirlerine karşı yüz yüze durarak, ikisinin de birbirlerine verecek özel haberleri olduğunu görebiliyordu.

"Senin için hemen bir hoş geldin partisi vermek istedik," diyordu Ben, "ama yapamayız. En azından yarını beklemesi gerekiyor. Belediye Reisi şehrin önde gelen sakinlerinden oluşan bir meclisi topluyor, Barbara ile ben de davetliyim. Şimdi değerli insanlarız, biliyorsun. Courtenay Efendi ve Courtenay Hanım. Ve Reis, bizim savunmaya yardımcı olacak silah stoğumuzun olduğunu biliyor... belindeki ne?"

Ben kını tuttu ve Kılıç'ın kabzasına baktı. "Ardneh'e şükürler olsun, Zaratan! O toplantıya gitmemiz gerekiyor, sen de gelmeli ve teslim olmak gibi bir aptallığa karar vermemeleri için yanında bu aleti de getirmelisin. Dışarıdan haberler getirdiğin için de hoş karşılanacaksın. Ve aynı zamanda bir Tasavalta temsilcisi olarak. Ve başka bir Kılıç'ı getirmekle... ki bu onları heyecandan ayağa kaldıracak. Köykurtaran daha şimdiden burada."

Mark ona sırıttı. "Hükümverici de yolda."

"Tüm Tanrılara şükürler olsun!" Ben, Mark'ı kolundan tutarak, bir an için sesini alçalttı. "Teslim olamayız ve kesinlikle şehri boşaltamayız. Düşünsene bir, üç yaşında bir kız çocuğunu o yola... sen ve ben bunun nasıl bir şey olacağını biliriz. Ama şehrin geri kalanı giderse, denemek zorunda kalacağız."

Belediye Reisi'nin sarayı, Mark'ın şu ana kadar görmüş olduğu şehrin diğer kısımları gibi çalışkan, şaşkın ve verimliliği şüpheli olan bir hareketlilik içindeydi. Şehir sakinleri, diğer yerlerde olduğu gibi burada da, henüz karar veremedikleri bir ellerinden geleni yapma çabası içinde görünüyorlardı.

Mark, Ben ve Barbara sarayın ana kapısından içeri kolayca kabul edilmişlerdi. Bu, daha da büyük, muhteşem, zemin katında atölye boşluğunun yerine bekleme odaları ve yazıhaneler olmasına rağmen Courtenay Malikanesi'ne biraz benzeyen bir binaydı. Çok geçmeden kıvrılarak yükselen geniş bir mermer merdivende, ellerinde bir şeyler taşıyarak aşağıya inen işçilerin yanından geçerek, eşlikçileriyle birlikte yukarıya doğru çıkıyorlardı.

Mark'ın arkadaşları yolda, onu karşılaşmak üzere oldukları duruma alıştırmaya çalışıyorlardı.

"Bu toplantıda," diye uyardı Ben, "galiba eski dostumuz Hyrcanus ile de karşılaşacağız."

Mark neredeyse basamağı kaçırıyordu. "Hyrcanus? O hala Mavi Tapınak’da Başrahip mi? Ama o -"

"Hala öyle," diye ikna etti, Barbara. "Ve burada, Tashigang’da Mavi Tapınak önemli bir gruptur."

"Sanırım öyledir. Ama şimdiye kadar bunu hiç düşünmedim," diye mırıldandı Mark. "Hyrcanus. Kesinlikle görevden alınacağını duyduğumu hatırlıyorum. Şimdiye kadar gitmiştir, diye düşünüyordum, onu soyduğumuzdan bu yana dört yıl geçti. En derin sıçan deliğini şu ana kadar kimsenin başaramadığı kadar talan ettik."

"O sıçan deliği için Tüm Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı Barbara. "Ve onun gibi bir başkasını göndersinler. Oradan aldıklarımızın bir avuç dolusu bile Ben ve benim için çok iyi iş gördü. Tapınak'ın ana hazinesini Tashigang’a taşımayı düşündüklerini duydum. Seni sadece uyarmak istedik, Hyrcanus büyük ihtimalle burada olacak ve bizi görmekten hiç memnun olmayacak."

"Benim öldüğümü düşünüyor," diye mırıldandı Mark. Ama şimdi ilişkilerin o neşeli halini korumak için çok geçti.

Şimdi üst katlardan birindeki büyük toplantı odasının kapısına ulaşmışlardı ve hiç bekletilmeden içeri alınıp yerleri gösterildi. Uyarıldıktan sonra da olsa, kendi gözleriyle Hyrcanus'u görmek Mark için şoktu; adamı ilk defa görüyordu, ama Mark'ın kafasında onun kim olduğu konusunda bir şüphe yoktu. Mavi Tapınak’ın Başkanı ve Başrahibi, dört sene önce Tapınak’ın ana hazinesine ve kutsal şeylere karşı yapılan yağmadan sonra kendisini görevinden almak için gösterilen çabalardan sıyrılmıştı, hala

görevinin başındaydı ve bugün buraya gerçekten Belediye Reisi'nin toplantısı için gelmişti.

Ufak tefek, kel ve çabuk kızaran Başrahip Hyrcanus, her zaman olduğu gibi neşeli suratıyla içeri girerlerken onlara baktı. Neşe dolu gülümseyişi tamamen kaybolmadı ama donup kaldı. En azından, ilk bakışta Ben'i tanımış olmalıydı.

Hyrcanus, Mark'ı da inceledi ve özellikle muhafızlar diğerleriyle birlikte onun adını da anons ettiğinde yanılma ihtimali pek kalmamıştı. Çoğu Tashigang'ın devamlı sakinleri olan yaklaşık bir düzine kadar erkek ve kadın, masanın etrafında toplanmıştı ve yeni gelenleri selamlayıp hoş geldiniz, demek için ayağa kalktılar. Hala üzerinde taşımakta olduğu Tasavalta'nın yeşil ve gri renkleri karşısında yüzlerine neşe geldi, diye düşündü Mark. Ve yüz ifadeleri, Mark'ın belindeki siyah kabzanın görüntüsü karşısında, yeni umut ve hesaplarla birlikte bir çok şeyi de değiştiriyordu. Mark, sol elini gevşekçe ve özen göstermeksizin kabzanın üzerine koydu; en azından Hyrcanus'un, onun üzerinde hangi beyaz sembolün olduğunu görmesini istemiyordu.

Tasavalta renklerini taşıması, diye düşündü Mark, neşeli görünen ihtiyar piçin duraksamasına ve belki de bir sonraki suikast girişimini en azından ertelemesine sebep olabilirdi.

Okada adlı Belediye Reisi, yüce görevinin cüppesi üstünde azıcık abes duran tezgahtar kılıklı bir adamdı. Yine de başkanlık görevini ustaca yerine getirmekteydi. Mark, Ben ve Barbara'nın gelişi Hyrcanus'u, şimdi Reis'in teklifiyle devam ettiği bir konuşmanın ortasında bırakmıştı.

Hyrcanus konuştuğunda, Mavi Tapınak'ın Başkanı'nın endişelerinin artık eski hırsızlardan intikam almak ve onları cezalandırmak olmadığı, alışıldığı kadarıyla Mavi Tapınak hazinesinin büyük kısmını nasıl en iyi şekilde güvene alabileceği üzerine yoğunlaştığı ortaya çıkıyordu. Şehrin kuşatılması, surlara hücum edilmesi ne pahasına olursa olsun - Mavi Tapınak'ın dışındakilere neye patlarsa patlasın - önlenecekti. Mark dinlerken, Hyrcanus'un Karanlık Kral ile, Tashigang'daki Mavi Tapınak binalarının güvende olmasını sağlayacak bazı düzenlemeler için şimdiden ortaklık anlaşmaları yaptığını veya düşündüğünü varsayıyordu.

Mark, anıların yarattığı bir karmaşa içinde olmasına rağmen toplantı odasındaki başka bir yüzü de tanıyabilmişti. Baron Amintor, Gümüş Kraliçe'nin özel temsilcisi olarak buradaydı. O da Mark'ı tanıdı ve Mark,

Sör Andrew'un bu eski düşmanına karşı dik dik bakarken, adamın bakışları dostça bir havadaydı. Mark, Baronun Barbara ve Ben'i de tanıdığına emindi.

Hyrcanus, konuşmasına, iki yoldan birisinin: ya Karanlık Kral'a karşılıksız bir şekilde teslim olmanın, ya da Tashigang'ın bir açık şehir olarak deklarasyonunun kabul edilmesini öne sürerek devam etti.

Bu sonuncusu, diye düşündü Mark, başka bir deyişle teslim olmakla aynı kapıya çıkıyor olmalıydı.

Başrahip'in konuşması, dinleyenlerin çoğunluğunu oluşturan Tashigang sakinlerinde dikkate değer bir onay havası uyandırmadı. Ama yüksek sesle itiraz etmediler; bunun yerine daha fazlasını duymayı bekliyor gibiydiler. Kent sakinlerinin gözleri ara sıra Mark'ın belindeki siyah kabzaya kayıyordu.

Hyrcanus ara vermeden devam ettikçe edebilirdi, ama Reis Okada en sonunda söz söyleme hakkını talep etti. Bundan sonra, diye sordu, kim konuşmak ister?

Baron Amintor bu fırsat için sabırsızca beklemekteydi. Şimdi ayağa kalktı ve Gümüş Kraliçe'nin temsilcisi olarak, şehrin son asker kalıncaya dek savunulması konusunda dokunaklı bir konuşma yaptı. Mark, onun yine de o sözleri kesin olarak kullanmamaya dikkat ettiğini gözlemledi. Baron, kesin olarak söylemekten yerine, şehrin tarihi ve dışardan gelen saldırılara başarılı bir karşı koyma geleneği olan surlar ve Gümüş Kraliçe'nin savunmalarına yardım sözüyle ilgili yoğun bir şekilde güven tazeliyordu.

Hyrcanus ona itiraz etmek için bir noktada sözünü kesti. "Ya, Akıl Kılıcı? Ona karşı durabilecek hangi duvar var?"

Amintor bu itirazı telaşa kapılmadan değerlendirdi ve Yambu'nun da üstün bir silahtan yoksun olmadığı konusunda diğerlerinin güvenlerini tekrar temin etti. "Kendi aklı ve zarar vermek istemediği için onu henüz kullanmaya başlamadı. Ama, Akıl Kılıcı'yla yüz yüze gelince... eminim ki, Tashigang'ın güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

Kasaba sakinlerinden birisi ayağa kalktı. "Kraliçenin sahip olduğu bu silahı belirtirken, Ruhkesen veya Tiranların Kılıcı da denen Kılıç'tan bahsediyorsunuz, değil mi?"

"Evet." Amintor, o ikinci ismin kullanımından incinmişse bile bunu göstermedi.

"Onun hakkında çok az şey biliyorum." Soruyu soran kişi, masanın etrafına baktı. "Sanırım, buradakiler de öyle. Tashigang’ı korumak için ne yapabilir?"
Amintor bir an için Hyrcanus’e baktı. "Herhangi bir Kılıç’ı düşünmeksizin, şimdilik taktiksel ayrıntılara girmemeyi tercih ediyorum," diye basitçe yanıtladı Baron. Zaratan’ı taşıyan Mark’a, sanki düşman değil de eski dostlarmışçasına göz kırptı. "Daha sonra, daha iyi güvenlik koşulları altında, eğer isterseniz konuşabiliriz. Şimdilik Kraliçe’nin yalnızca akıllı ve merhametli olduğunu söyleyeceğim" - odadaki kimse buna gülmedi - "ve Ruhkesen gibi bir silahı dikkatsizce kullanmayacak, ama sevdiği bu şehrin onun düşmanları tarafından alınmasına da izin vermeyecektir."
Mark’ın, Ruhkesen’in ne yapabileceği konusunda çok az şey bildiğini, hatta hiçbir şey bilmediğini kabul etmesi gerekiyordu. On İki Kılıç arasından hiç görmediği ve hiç sahip olmadığı bir Kılıç'tı. Onunla ilgili bildiklerinin tümü, herkesin duymuş olduğu mısralardı:

Tiranların Kılıcı kan dökmemiştir
Ama ruhları oyar o,
Ruhkesen öldürmemiştir kimseyi
Ama terk etmiştir çoğunu açlıktan ölmeye.

Ben ve Barbara’ya baktığında onların yüzünde de aynı bilgiyi okudu.
Belediye Reisi ümitle Mark’a baktı. Toplantıda, artık Tasavalta temsilcinin dinlenmesinin vakti gelmişti.
Mark sandalyesinden kalktı ve ellerini önündeki masanın üstüne dayadı. İmparator'un ona söylediklerine güvenerek, General Rostov'un emriyle, Tasavalta ordusunun şehrin yardımına gelmekte olduğunun haberini verdi. Rostov'un ismi, Tashigang’ın surlarının şöhretine uyacak, etkileyici bir isimdi ve masanın etrafındaki yüzler bir kez daha aydınlanmıştı. Tasavalta ordusu, dile getirilmediği halde herkesin bildiği gibi Karanlık Kral'ınkiyle karşılaştırıldığında küçüktü. Aynı anda Gümüş Kraliçe dahi kendi ordusuyla gelse Vilkata sayı olarak yine üstün olurdu.
“Başka birisinin söyleyecek bir şeyi var mı?" diye sordu Belediye Reisi. "Şimdiye kadar konuşmayan var mı?"

Ben kısaca konuştu, onun ardından da Barbara. Tartışmaya yeni bir şey eklemediler, ama herkese şehrin geleneğini yeniden hatırlatarak savunmaya kendi silah stoklarından yardım sağlayacaklarına dair söz verdiler. O konuşmadan önce, Barbara, Mark'la bir an için yüz yüze geldi ve dudakları tek bir sözcüğü şekillendirdi: *Hükümverici*?

Mark çok hafif bir şekilde kafasını sallayarak karşı çıktı. Bu haberi, her şeye rağmen teslim olmaya doğru meylederlerse, meclisin kararından dönmesi için saklamak istiyordu. Tam şu anda bunun açıklanmasının doğru olmadığına karar vermişti.

Barbara konuşmasının hemen ardından Reis, onaylayanların ellerini kaldırmasını istedi. "Kaç kişi şehrimiz için savaşmaya hazır?"

Sadece tek bir el kalkmamıştı. Hyrcanus, Ben, Mark ve Amintor'a kızgın bakışlar atıyordu.

Mavi Tapınak Başkanı son sözlerini söyleyip etkileyici bir ayrılışta bulunmadan önce, Reis'in yardımcılarından biri, uçan bir kuryenin Belediye Reisi için bir mesajla geldiğini bildirmek üzere içeri girdi. Kurye ve mesaj, Gümüş Kraliçe'nin kendi işaretleri olan siyah ve gümüş rengiyle işaretlenmişti.

Hayvan-kurye - Mark, onun gizlilik yüzünden konuşması engellenmiş melez türlerden biri olduğunu anlamıştı - odaya getirildi. Hafif metalden yapılmış mesaj kapsülü açıldı ve içindeki kağıt ortaya çıkarıldı.

Okada, endişeli bir sessizlik içerisinde, tek sayfadan oluşan mesajı tek başına okuyup başını kaldırdı.

"Bu gerçekten de, kapsülün üzerindeki işaretin belirttiği gibi, kudretli haşmetmeap Gümüş Kraliçe'nin kendisinden, şahsıma yollanmış. Mesajın tümünü yüksek sesle okumayacağım, Meclisin önünde açığa vurma ihtiyacını duymadığım belirli meseleleri içeriyor." Bu sözleri, önemli askeri sırları, biraz önce almış olduğu tavır yüzünden onun karşısında açıklamayacağını sözsüz bir şekilde ifade etmek için Hyrcanus'e attığı bir bakış izledi. "Ama, sanırım derhal duymanız gereken bölümler var."

Reisin okuduğu Gümüş Kraliçe'nin sözcükleri oldukça sertti ve korku bakımından ilham verici denebilirdi: onun şiddetli öfkesine hedef olmayı göze alamıyorlarsa, şehrin teslim edilmesi konusunda tek bir kelime bile edilmeyecekti.

Mesaj aynı zamanda, ordusuyla birlikte çoktan harekete geçtiğini, en mükemmel şehrinin - onun da öne sürdüğü gibi, gerçekten de dünyanın en

mükemmel ve görkemli şehriydi - yardımına gelmekte olduğunu ve ne şekilde olursa olsun zafer kazanmaya niyetli olduğunu belirtiyordu.

Hyrcanus dışarı çıktı. Mark’ın kabul etmesi gerekiyordu ki, bunu acele etmeden, nazik ve oldukça saygın bir şekilde yaptı. Başrahip tehditler savurmak için zaman harcamadı, böyle davranmak açıkça faydasız ve tehlikeli olurdu; bu durumda, diye düşündü Mark, yapılabilecek herhangi bir tehdit çok sert tepki alırdı.

Başrahip’in arkasından düşünceli bir şekilde bakan Belediye Reisi, açıkça aynı görüşteydi. Okada derhal, toplantı odasının dışındaki nöbetçi subayını çağırdı ve Başrahip’in saraydan çıkmadan önce tutuklanması emrini sakin bir şekilde verdi; bir defa dışarı çıkarsa, askerlerine kolaylıka bazı talimatlar verebilirdi. Şehirdeki Mavi Tapınak muhafızları, demişti Ben, surların içindeki eğitilmiş en büyük savaş kuvvetlerinden biriydi.

Şimdi, şehrin savunma şekillerini, potensiyel bir düşmanın dinlemekte ve tartışmaya katılmakta olduğu gerçeği olmaksızın daha ayrıntılı tartışmak meclis için en azından olasıydı.

Amintor, Mavi Tapınak askerlerinin Hyrcanus'u kurtarmak için harekete geçmelerini önlemek amacıyla, yerel Tapınak ve mahzenlerine yapılacak bir saldırıyla meşgul edilmelerini, eğer düzenli kuvvetler bu işe verilemiyorsa bir sokak çetesini kullanma planını öne sürdü. Barbara, Mark’a, böyle bir kuvvetin örgütlendirilmesi için Denis’in bu işe çok uygun olacağını fısıldadı.

Tartışma ilerledikçe, nöbetçilerin, Belediye Reisi'ne sadık olan küçük ama iyi eğitilmiş düzenli bir askeri bölüğünün, şehrin surlarına dış dünyadan gelecek bir saldırıya karşı etkili bir savunma için en uygun yol olduğu çabucak açıklığa kavuştu. Vilkata’nın binlerce askerine karşı ortada sadece birkaç yüz güçlü asker vardı ama şehrin milislerinin göreve çağırılmasıyla sayıları arttırılabilirdi. Ben, Mark’a, milislerin niteliklerinin maalesef düşünüldüğü kadar yüksek olamayabileceğini fısıldadı. Ama şehrin kendini savunma geleneği kesinlikle işe yarardı.

Ayrıca Mark’ın hayatta kalan on ya da on iki Tasavaltalı eşlikçisinin yanında hesaba katılması gereken, Denis ve Mark’ı Tashigang’a kadar takip etmiş olan Sör Andrew'un ordusunun parçaları vardı. Mark, Belediye Reisi'ne, şimdilik asil liderlerinin ölümü yüzünden biraz moralleri bozulmuş olsa da, Sör Andrew'un adamlarının iyi ve deneyimli savaşçılar olduğuna

dair garanti verebilirdi. Eğer şans tanınırsa, gerçek bir intikam için can atarlardı.

Mark, belinde taşımakta olduğu Kılıç’ın Zaratan olduğunu açıkladı ve şehrin başarılı bir şekilde savunulmasının sağlamasında en iyi yönteme karar vermeye çalışması için derhal Şans Kılıcına danışılmasını önerdi. Herkes kabul etti; ve hepsi, özellikle daha önce Kılıçlardan birini görmemiş olanlar, Mark Kılıç’ı sıyırdığında ortaya çıkan manzaradan etkilenmişti.

"Bu... orayı işaret ediyor. Orada ne var?"

Çok geçmeden odanın dışında bir şeyin işaret ediliyor olduğuna karar verdiler. Toplantı odasından ayrılmaları gerekiyordu, emin olabilmek için sarayın çatısına çıkmalıydılar.

Şans Kılıcı, şehir surlarının dışındaki birisi veya bir şeyi, doğrusu Vilkata’nın yaklaşan ordusunun tam merkezini işaret ediyordu. Karanlık Kral'ın kuvvetleri, uzaktaki yaz sisinin içinden ağır ağır açığa çıkmışlardı. Burası hala, diye düşündü Mark, Akıl Kılıcı’nın menzilinin yeterince dışındaydı.

Ve Zaratan sanki Karanlık Kral’ın ta kendisini işaret ediyordu. Mark, Ben’e baktı ve karşılığında ondan korku dolu, şaşkın bir bakış aldı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İki kadın ve bir erkeğin oluşturduğu saray delegasyon, Mala'nın kapısına çok sessizce ve beklenmedik bir şekilde varmıştı. Kadının Mark'ın, Prenses için yapacağı bir görev yüzünden Tasavalta'dan ayrıldığını duyduğu günün öğlenden sonrasıydı. Kapısında yabancıları görmesiyle birlikte ilk aklına gelen, oğlunun veya kocasının ya da her ikisinin başına çok korkunç bir şey geldiğiydi; ama daha soracağı soruyu kafasında şekillendirmeden kadınlardan birisi bildikleri kadarıyla ikisinin de iyi olduğunu temin eden şeyler söyleyecekti. Üçü Mala'yı saraya götürmek için gelmişti, Prenses onu görmek istiyordu.

Saray, kentin çok yukarısında değildi ve bir saatten kısa bir süre sonra Mala oraya varmıştı bile; yüksek surların içerisinde üstü açık ve özenle hazırlanmış bir çiçek bahçesinde yürüyordu. Bahçede, çiçeklenen ağaçlar ve yükseklerdeki dalların arasında tırmanan, uçan, hayretten insanın ağzını açık bırakacak hayvanlar, asillerin hoşlarına giden tipte melez yaratıklar vardı.

Mala bahçede yalnız başına bırakılmıştı, ama bu yalnızca birkaç dakika içindi. Daha sonra sert, şişman ve iyi giyimli bir adam, etrafında bir büyü katmanıyla ortaya çıktı. Kendisini, Mala'ya hiçbir şey ifade etmeyen bir isimle, Karel olarak tanıttı; ve açıkça önemli bir kişiydi ve bunun böyle olmasından oldukça memnun gibiydi. Bahçe boyunca Mala ile birlikte yürüdü ve ona ailesi hakkında sorular sorarak kadının kendisini rahat

hissetmesini sağlamaya çalıştı. Yapmaya çalıştığı şeyi, övgü duyulacak bir beceri kullandığı için başaracaktı.

Ardından dolgun ve yumuşak sesiyle kadına sordu: "Merhamet Kılıcı'nı biliyor musunuz? Ya da bazen denildiği gibi, Sevgi Kılıcını?"

"Elbette biliyorum, efendim. Kocamın kim olduğunu biliyor olmalısınız. Ama eğer gördün mü diye soruyorsanız, hayır."

"O zaman, şu anda nerede olduğu hakkında herhangi bir bilginiz var mı? Haydi bayan?" Hala kibar görünmeye çalışsa da, Karel’in kadına bakışı bir anda keskinleşmişti.

"Oğlum buradayken - onun ve Prenses’in - o Kılıç’ı kendileriyle beraber Tasavalta’ya getirdikleri hakkında bir hikaye dolaşıyordu ortalıkta. Ama kendisi bana bununla ilgili hiçbir şey söylemedi ve ben de sormadım. Devlet sırlarını merak etmek yerine yapacak daha iyi işlerim var. Şimdi nerede olduğunu da tahmin edemiyorum."

Karel, kadına kararlı bir keskinlikte bakmayı sürdürdü. "Kılıç’ı o getirdi, dün ayrıldıktan sonra o buradaydı. Bu bir devlet sırrı değil." Büyücü, aniden ona bakmayı bıraktı. Başını sallayarak başka bir tarafa baktı. "Ama şimdi yok ve nerede olduğunu dahi bilmiyorum. Ve bunun bir sır olması gerekip gerekmediğini de... Kelimelerin ardını getirmeden iç çekti.

Mala belli belirsiz bir şekilde korktuğunu hissetti. "Ben de bilmiyorum, efendim."

"Evet, elbette bilmiyorsun. Size inanıyorum, sevgili bayan, şimdi size yakından baktığım için... ve size sormak istediğim başka bir mesele daha var."

Kadının korkmuş görüntüsü adamı durduramayacağını söylüyordu.

Adam yeniden iç çekti. "Oturun buraya." Onu yakındaki mermer bir sıraya yöneltti ve ferahlamayla soluyarak sıranın üzerine, kadının yanına oturdu. "Vereceğiniz samimi bir yanıt yüzünden ne size ne de Mark’a hiçbir zarar gelmeyecek, yanıtınız her ne olursa olsun. Şimdiden bildiğimi sanıyorum, ama emin olmalıyım... Mark’ın gerçek babası kim?"

Bu şartlar altında, yirmi seneden de geriye uzanan hikaye ortaya çıkıyordu. Mala, zamanında adamın Dük Fraktin olabileceğini düşünmüştü. Daha sonra olmadığı konusunda ikna olmuştu. Ve ondan sonra da gerçek, yavaşça ve azar azar, gün ışığına çıkmıştı.

"Ama efendim, yalvarırım, kocam... Jord... o bilmemeli. O asla bilmedi. Mark onun yaşayan tek çocuğu. O..."

"Hımm," dedi Karel. Ve ardından ekledi: "Jord bize iyi hizmet etti. Onun için yapabileceğimiz her şeyi yaparız. Prenses sizi görmek için bekliyor. Ona sizinle ilk olarak konuşmayı arzuladığımı belirttim."

Büyücü, oturdukları bankın üzerinden ağır ağır ayağa kalktı, Mala'yı süslü bir kapının içinden, sonra bir tanesinden daha geçirerek, bankların mermer yerine kristal ve yolların da çakıldan, ama taş olabilmesi için çok yumuşak görünen çakıllardan yapıldığı daha küçük bir bahçeye doğru yöneltti; Prenses, burada onların gelmelerini bekliyordu.

İyi bir kıza benziyor, Mala'nın karmaşık düşüncelerinin arasında açıkça göze çarpan tek düşünce buydu.

Kristin, sevdiği adamın annesinin neye benzediği konusunda oldukça meraklanmıştı; bu, onu tanımak için az zamanı olması ve aslında daha çok Mark'ın kendisinin de nasıl olduğunu hala merak etmesi yüzündendi. Kendisine onu unutması için Kraliyet emirleriyle telkinde bulunması çok iyi gidiyordu. Artık Mark'ın onun sevgilisi olduğu konusunda ısrar etmesi pek uzun sürmeyecekti, onu bir daha görecek olursa, bu sadece geçit törenlerinde, uzaktan ve resmi bir temas sınırları içinde olacaktı, ama görev sınırları içerisinde; Kılıçlar konusunda Mark'ın annesiyle konuşma şansı doğunca, kraliyet telkinleri bir şekilde kıza hiçbir şey ifade etmiyordu.

Formalitelerin en az gereksinim duyulduğu düzeyde sağlanmasının ardından iki kadın kristal bankların üzerinde yalnız başlarına bırakılmış durumda oturuyorlardı ve Karel incelik göstererek çekilmişti; Kristin, Karel'in onları dinlemediğine emindi. Karel'i eskiden beri tanırdı ve şişman büyücünün aklında, bu konular da önemli olmasına rağmen, şimdi Kılıçlar veya kayıp bir Kılıç'tan daha ivedi sorunlar vardı.

Mala ona diyordu ki: "Bir gün sizinle konuşma şansını yakalamayı ümit ediyordum, ekselansları. Ama oğlu için fırsat yaratıp planlar yapan bir anne olarak görünmek istemedim."

"Öyle değilsinizdir, buna eminim... yalnızca Mark'ın güvenliği için planlar yapıyorsunuz. Bunu her anne yapar."

Kristin'in Mala, Jord ve ailesiyle ilgili soracağı sorular vardı; Mark'ın babasıyla ilgili soruyu sorduğunda, Mala'nın kendisine tuhaf bir şekilde baktığını düşündü; ama, buraya bu kadar ani bir şekilde ve kraliyet ailesiyle konuşmak için getirilen bir kadın başka nasıl bakabilirdi ki?

Ve sorular, Mark'ın şahsına doğru yönelmeyi sürdürdü.

Farkında olmadan Kristin’in düşündüğünden çok daha fazla zaman geçmişti, ama tepelerindeki bir dalın üstünde duran ufak, itaatkar bir hayvanın cıvıldamasıyla konuşmaları bölündüğünden beri yine de çok fazla bir zaman geçmemişti.

Kristin tatlılıkla ve bıkkın bir şekilde küfür etti. "Bu anlaşılmaz parolalarını doğru öğrenebildiysem, beni görmekte ısrar eden bir general var. Yapmam gereken çok şey var ve hepsi üst üste geldi." Mala’nın ellerini sıktı. "Sizinle çok geçmeden tekrar konuşmak istiyorum."

Bir dakika sonra Mala gitmişti ve Kristin, General Rostov'u kabul ediyordu.

General ciddi sesiyle, Jord adındaki adamın istihbarat biriminde iyi bir isim yapmış olduğunu bildirerek raporunu sunmaya başladı. Şimdiye dek çocukla ilgili gerçek bir Tasavalta dosyası ortada yoktu - aksine, dosyanın düzenlenmesine yeni başlanılmıştı - ama Sör Andrew'un adamları arasında iyi bir üne kavuşmuş gibi gözüküyordu. Ve tabii ki Jord'un da olduğu gibi, Kılıçlarla eski, garip ve yakın bir ilişkisi vardı.

"Yarakapatan'ın kayboluşunda, yine de ikisini birbirine bağlayacak bir şey yok ekselansları."

"Hayır, olmadığını düşünmeliyim, General... şimdi askeri planlarınız nelerdir?"

Rostov ciddileşti. "Şöyle, ekselansları. Evinizi savunmanın en iyi yolu ön avludan değil, idare edebildiğiniz sürece yolun aşağısından geçmektedir. *Eğer* bu şekilde idare edebilirseniz."

"Eğer bu son demekse... ne oldu, Karel?"

Büyücü, süslü kapıda yeniden belirdi. "Bir devlet meselesi, ekselansları. Planınızı tamamlamadan bunu duysanız iyi olur, askeri veya başka bir planı."

"Bir dakika," dedi Prenses ve ardından Rostov’a döndü. "Size inanıyorum, General. Ve sizinle gitmeye karar verdim. Halkımızın kaderinin belirlendiği yer orası olduğuna göre, ordunun Tashigang’a yürümesi gerektiğini söylüyorsanız, o zaman benim de olmam gereken yer orasıdır."

General Rostov, sövmemek için ciddi bir gayret sarf ederek nefesini tuttu ve bu fikri yapabildiğince sert bir şekilde reddetti.

"İkiniz de," dedi Karel, "önce beni dinleseniz iyi edersiniz. Söylemem gerekenler biraz önce burada olan kadınla ilgili."

ON ALTINCI BÖLÜM

Kilometrelerce uzuyorlardı ve saraylar kadar yüksektiler. Tepelerden yukarı ve aşağı, kuyruğunu yutan geniş bir çember içinde, efsanevi Büyük Solucan Yilgarn'ın kıvrımları gibi kıvrılıyorlardı. Onlar, Tashigang surlarıydı ve çok uzun süredir burada duruyorlardı.

Şehrin alınması, hatta ele geçirilmesinin planlanması, Karanlık Kral'ın daha önceden tahmin ettiği sorunlardan çok daha büyüklerini ortaya koyuyordu. Bir seferinde kendisini, Hermes Yolu üzerindeki ana kapıya doğru bineğini sürerken ve Akıl Kılıcı'nı, burçlardaki mazgallı siperlerde mevzilenmiş garnizonun suratına doğru sıyırmaktayken düşünmüştü. Sonra, şehirdeki yeni kölelerinin kapıyı açmaları için gereken zamanın ardından, yeni hazinesinin kendisine teslim edildiğini ve eski düşmanlarından bazılarının elendiğini görmek için zafer içerisinde içeri giriyordu.

Varsayımının bu son bölümü, Vilkata düşünmeye başlar başlamaz hayale dönüşerek inandırıcılığını yitiren bu düşüncenin ilk bölümü olmuştu. Akıl Kılıcı, verdiği doyumun neredeyse tümünün intikamım alacak gibiydi. Eğer birisinin kadim düşmanları, artık onun, bir insanın olabileceği kadar vefakar ve sadık köleleri haline gelmişse, o zaman onları yok etmenin ya da onlara zarar vermenin anlamı neydi?

Vilkata, artık Tashigang'ın, ellerine düşündüğü kadar temiz bir şekilde düşmeyeceğini görebiliyordu. Şehre yaptığı ilerleyişin son gecesinde, yılan gibi kıvrılan kadim duvarlarla ilk kez yüz yüze gelişinden bir önceki gece,

Karanlık Kral iblis danışmanlarından bir uyarı almıştı. Kentin en fanatik savunuculardan birinin hakimiyetinde olan Hükümverici adlı Kılıç'ın şehrin surlarının ardında bulunduğuna karar verdiklerini söylemişlerdi. Yani, o, Karanlık Kral, şehre karşı bir saldırıya kalkışırsa en güçlü büyünün - evet, Akıl Kılıcı'ndan bile daha güçlü - kendisine yöneltilmesi tehlikesiyle yüz yüzeydi.

Bu korkunç uyarıyı aldıktan sonra, Vilkata, düşüncelerine daha iyi yoğunlaşabilmek için iblis görüş kuvvetinden vazgeçerek, bir süre için ümitsiz bir sessizlik içerisinde oturmuştu. Bu sırada, ona hizmet eden insan danışmanları, sadece onun duyabildiği şeytani sesleri dinlemekte olduğunu düşünüp öfkesinden korkarak, kendi ürkek sessizlikleri içerisinde adamın etrafında beklemişlerdi.

Karanlık Kral, insan olmayan büyülü danışmanlarının en korkunç uyarılarının gerçeğe dönüşmesini düşündü. Bu durum, askerlerinin hepsinin ona olan düşkünlüğünün nefrete dönüşmesi demekti. Ve aynı zamanda, belki de, Tashigang'ın surlarının ardındaki herhangi biri için kurduğu şeytani planların aniden, onu yere yıkmak için kendisine döneceği anlamına geliyordu.

Ve Köykurtaran adlı Kılıç'ın da şehirde olabileceği konusunda uyarılmıştı. Öfke Kılıcı kendi başına Akıl Kılıcı’nın gücünün önüne hiçbir şekilde geçemezdi. Ama Köykurtaran, hücum eden ordunun herhangi bir bölümü, onu kullananın bir kılıç boyu önüne gelirse, tek başına hepsini duraklatmaya yeterdi.

Düşüncelerinin asla çok derininde olmayan korkunun bir anda yüzeye çıkmasıyla Karanlık Kral'ın tüyleri ürperdi. O ürperirken onu izleyen insanlar onun hala iblislerin konuşmasını dinlediğini düşündüler.

Üstelik ayrıca, Uzaktanöldüren meselesi de vardı. Özellikle o silahı güvenli bir şekilde ele geçiremezse, hep endişelenmeliydi. Herhangi bir Kral, herhangi bir kişi, Vilkata’nın yaptığı gibi tutarlı bir şekilde çok büyük işlerle ilgilenirse, mutlaka düşman kazanırdı ve endişelenmesi gerekirdi. Etrafta daima dar görüşlüler ve hınçlı küçük bir topluluk olurdu... ne Karanlık Kral’ın büyücüleri ne de madde-dışı iblisleri, İntikam Kılıcı'na şu anda kimin sahip olduğu hakkında ona hiçbir bilgi veremiyordu.

Keşke Kalkankıran’ı savaş alanında bulabilseydi! Ama hayır, şaşırtıcı yeni bir şey, başka bir tehdit, bu durumu önlemek için araya girmişti. Ve

şimdi, stratejik değerdeki bu silahların nerede bulunduğunu ona kimse söyleyemezdi.

Zaratan başka bir potansiyel problemdi. Karanlık Kral'ın büyülü danışmanları onun da Tashigang surlarının ardında olduğu düşünüyordu. Ve Şans Kılıcı'nın bu lanet olası küstah serserilere, Akıl Kılıcı'nın baskısı karşısında bile bir tür iyi şans vereceğine emindi. Vilkata, ne tür bir iyi şans olacağı üzerinde düşünmeyi sürdürdü. Her ne olacaksa, bu kendisi için iyi olmayacaktı.

Tüm engel ve itirazlara rağmen, bir krala yakışır şekilde inatçıydı ve ilerliyordu. Hiçbir korku bunu önlemeye yetecek kadar büyük değildi. Sonunda, ilahi silahlarını şimdilik gizli tutmaya ve şehri tehdit altında teslim olmaya ikna edebilmek için her şeyi denemeye karar verdi.

Surların önüne vardığı öğleden sonra, koca çadırı her şeyi rahatça görebileceği bir yere dikilmişti - ama elbette ki ok menzilinin içinde değildi. Vilkata, şehrin tamamen kuşatılmasını ve uzun süreceği varsayılarak, şehri çevreleyen tüm kuşatma hatlarının sağlamlaştırılmasını istemişti.

Devasa ordusu bile, kilometrelerce uzunluktaki bir kuşatma hattını kaplaması gereken böylesi bir manevranın ardından incecik bir çizgi olarak yayılmıştı; ama Vilkata daha sonra askerlerinin çoğunu, surlara saldırmaları gerektiğinde, birkaç yerde yoğunlaştırmayı planlıyordu. Bu arada, sadece bunaltıcı bir güç izlenimini değil, telaşsız bir kararlılığı da ifade etmek istiyordu. İşlerin iyi gittiği konusunda hala tatmin olmamıştı; daha fazla bilgi sağlamaları için gözcü ve büyücülerini sıkıştırmaya devam ediyordu.

Kuşatmanın ikinci gününün alacakaranlığında, Karanlık Kral'ın sonun yakında olduğuna dair giderek artan bir hisse kapılmıştı. Sabahın ilk ışıklarıyla keşiften dönen son uçan haberci, Hayvanların Efendisi, başbelası Draffut'un en sonunda öldüğünü ve - Akıl Kılıcı'nın kontrolünden çıkmayı başarmış olduğu için yine başbelası olan - Tanrı Mars'ın da onunla beraber öldüğünü bildiren bir haberle dönmüştü. Ve ikisine karşı zafer kazanan Vulcan, Kalkankıran'ı sallayıp Karanlık Kral'a sonsuz bağlılığını haykırarak Tashigang'a doğru yola çıkmıştı.

Yarı akıllı gözcü, Tanrı'nın varış zamanı tahmin etmesi istendiğinde, Demirci'nin kırsal bölgeki ilerleyişinin yavaş ve düzensiz olduğu şeklinde tercüme edilen yanıtlar verdi; çünkü Vulcan, Tanrısı Vilkata'ya kurbanlar vermek için sık sık duruyor ve zigzaglar çizerek yol alıyordu; ama Vulcan

sürekli olarak, diğer Kılıçlarının toplandığını ve onun şahsına hürmet etmeye kararlı olduğu Tashigang’a gelmekte olduğunu haykırıyordu.

Diğer Kılıçları? diye düşündü Vilkata. Elbette onları Demirci dövmüştü ve belki, böyle bir ifadenin kullanımıyla kast ettiği şey buydu. Ne olursa olsun, Akıl Kılıcı’nın menziline girmeden, Demirci veya başka bir tanrı için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve Karanlık Kral, görünüşte gerçekten de çok iyi gibi gelen haberler karşısında, endişelenmiş gözükmek istemiyordu. Bunun için Vulcan'ın zaferinin kutlanmasının başlatılmasına izin verdi; Draffut'un ölümü ve muzaffer Vulcan'ın gelişi, Tashigang surlarının ardında da bilinsin diye borazancı ve tellallar yolladı.

Vilkata, en azından yarısına kadar şölende bizzat bulundu. Kendine, ne olursa olsun uyuyarak Vulcan gelmeden kendini toplaması gerektiğini düşünerek, odasına diğerlerine oranla daha erken çekildi. Kendini kadınlarla yordu, şaraba boğdu ve ardından özel yatağına yattı.

Uyanışı, tahmin ettiğinden saatlerce önceydi ve bunun sebebi uşağının nazik sesi veya muhafız komutanı değildi. Vilkata’yı zafer rüyalarından kaldıran şey, çadır kumaşının başının çok yukarısında olmayan bir noktadan, bir düşman silahının ucu tarafından yırtılışının sesiydi.

Sadece insan sayısı hesaba katıldığında bile, başarı kazanma olasılıklarının ne kadar çılgınca göründüğünün hiçbir önemi yoktu ve Zaratan, şehri savunanların Vilkata’nın kampına bir saldırı düzenlemeleri konusunda ısrarlıydı; bu askeri manevra, en fazla birkaç yüz kişilik bölüklerin, Karanlık Kral’ın binlerce kişilik ordusuyla savaşmak için gönderilmesini kapsıyordu. Şans Kılıcı'na her danışıldığında, onun derhal düşman kampının merkezini işaret etmesi hakkında en sonunda yapılabilen tek yorum buydu.

Mark, Ben ve Barbara, Belediye Reisi meclisinin diğer üyeleriyle birlikte, Kılıç’ın onlara ne yapmaları gerektiğini anlatması için, Zaratan'la silahlandırılmış bir iki temsilci veya casusu kampın içine yollama fikrini tartıştılar. Ama Mark, Karanlık Kral’ın güvenlik sistemleri üzerine deneyimliydi ve bu işin Gözbulandıran olmadan başarabileceğini sanmıyordu.

Diğer taraftan, sürpriz bir saldırı fikri dikkatle ele alındıkça daha az çılgınca geliyordu. Bu iş gece yapılmalı ve kesinlikle bir sürpriz niteliğinde olmalıydı. Reis, gizli haritalar çıkardı. Şehrin dışına çıkan gizli tünellerden

biri - üzerinde dikkatle durularak kuvvetlendirilmiş çoğu yer gibi, Tashigang da bir sürü tünelle donatılmıştı - düşman kuşatma hattının ardına, Vilkata'nın büyük çadırının kurulduğu yerin birkaç yüz metre uzağına, Corgo'nun kıyısına gizlenmiş bir açıklığa çıkıyordu.

Aceleyle bir plan yapıldı. Ben ve Zaratan'ı taşıyan Mark, saldırı kuvvetine eşlik edecekti. Şehrin teslim olmasına şiddetle karşı çıkan Ben, bu yüzden şimdi kolay kolay geri çekilemezdi; üstelik eski dostunun onsuz gitmesini istemiyordu. Mark'a Tashigang'a kadar muhafızlık yapmış olan bir avuç Tasavaltalı asker de, onunla beraber gitmeyi teklif etmişlerdi. Mark, buna biraz şaşırdı ve memnun oldu; ya liderliği ya da Kılıç'ı, düşündüğünden daha çok güven vericiydi.

İki yüz kişilik saldırı birliğinin büyük bölümü, Sör Andrew'un ordusundan kalanlarla oluşturulmuştu. Adamlar, intikam için Mark'ın umduğu gibi hevesli olduklarını kanıtladılar.

Birliğin, taş duvarlı gizli tünele inmesi gece saatlerinde gerçekleşti. Tünelin şehirde biten ucu, Reis'in sarayındaki bir ek binanın bodrum katına gizlenmişti.

Bazı büyülü hazırlıkların tamamlanması için sıkıntılı, karanlık ve tavanından sular damlayan tünelde beklerken, Mark'ın eski dostu Ben ile konuşmak için biraz zamanı oldu. Ben'e, İmparatorla karşılaşması hakkından bir şeyler anlattı.

Mark, Ariane'in isminden ilk defa bahsettiğinde, Ben, daha fazla duymak istemeyerek kafasını salladı; ama İmparatorun, kızıl saçlı kızın Mark'ın kız kardeşi olduğunu iddia ettiğini duyunca, koca adam ümitsiz gözlerini Mark'a çevirdi. "Ama bu da ne demek? Bu şimdi ne ifade eder? O öldü."

"Ne demek olduğunu bilmiyorum. Onu sevdiğini biliyorum. Sadece bilmeni istedim."

Ben, hafifçe kafasını salladı. "Bu garip... dediğin şey."

"Ne demek istiyorsun."

"Hazine zindanından ayrılırken - o öldürüldükten sonra - burnun üstüne baktım, İmparatorun toprakları olduğunu söylemişlerdi, fiyordun tam karşısındaydı. Bir an için - kızıl bir saç - gördüğümü sandım. Ama bu bir anlama gelmiyor."

Artık daha fazla konuşacak zamanları kalmamıştı.

Reisin en iyi kadın büyücüsü, dar tünelde akıncı grubunun önünden geçen her üyesine bir işaret koyuyordu. Kadının eli gözlerine

dokunduğunda, Mark kendisi dışındaki bütün akıncıların kafasının üstünde loş bir hale görebiliyordu. Karanlıkta kavga başladığında, birbirlerini tanıyabilmeliydiler. En azından düşman büyücüsü bu büyüyü çözene kadar. Büyük olasılıkla onlar Reis'in büyücüsünden çok daha marifetliydiler. Ama ümitsiz gibi görünse de tüm olasılıklar denenmeliydi. İşte Zaratan bu iş içindi.

Harekete geçtiler. Tünel, bir kilometreden uzundu ve diz seviyesine dek suyla doluydu. Ara sıra çıkan su sıçramaları, küfürler, ayak sürümeleri ve silah şangırtısı duyulan tek sesti.

Öncü bir grubun bir süredir onları beklediği tünelin dışarıya açılan ucu sessizce açıldı. Şimdi ikişer ikişer, olabildiğince sessiz ve hızlı hareket eden akıncılar tünelden çıkıp sığ sulara ve gecenin bağrına doğru ilerlediler.

Mark, Zaratan elinde, dışarıya çıkan ikinci veya üçüncü savaşçıydı. Artık bir yanlışlık olamazdı. Zaratan, saldırının tümünün Vilkata'nın büyük çadırına doğru olmasını emrederek, kendisini oraya yöneltiyordu. Sarı siyah kumaşı, gecenin esintisinin yarattığı ışık oyunlarıyla buruşan dev çadır, etrafına yakılmış birkaç nöbetçi ateşinin içinde tek başına duruyordu.

İlerleyen grubun yoluna çıkmak gibi masumca bir hataya düşen Karanlık Kral'ın birkaç askeri vahşi bir sessizlikle öldürüldü. Bu bitmek bilmezmiş gibi gözüken anlar boyunca, baskın avantajı devam etti. Sonra bir düzine ses, alarm vermeye başladı. Akıncıların ince hattı hücum etmek için dağıldı; ama toplam mevcutlarının yarısı, yarısından fazlası tünelden dışarı çıkmamıştı.

Şimdi direniş başladı, silaha karşı silah ve giderek artan bir vahşetle. Ama bu, baskını durdurmak için hala çok düzensizdi. Hücumun önündeki Mark, Zaratan'ı psikolojik bir silah olarak kullanıyordu. Bölükler baskına karşı gelmek için toplanıyorlardı; alarm hızlanıyordu. Ama şimdi, bir an için, büyük çadır menzilin içindeydi, Şans Kılıcı onun kumaşına dokunabildi. Güzel kumaş, Kılıç'ın ucuyla yırtılırken bir çığlık attı.

İçerideki adamlar, ellerinde silahlarla yolu kapamak için dışarı fırladı. Hattın her iki tarafına ve önüne doğru şimdiden bir karşı saldırı biçimlenmeye başlamıştı. On tarafın düşman kılıç ve kalkanlarınca geriye itilmesiyle birlik dağıldı; saldırı büyük bir meydan savaşına, herkese açık bir kavgaya dönüştü.

Farklı ve daha da ağır bir direniş birikiyordu. Çadırın üstündeki hava, nöbetçi ateşlerinden yükselen sıcaklıktan daha fazla bulanıyordu. Karanlık

Kral ve büyücülerinin şeytani muhafızları, beklenmedik misafirlerin üzerine atılmak için hazırlanıyordu.

Mark'ın yanında sendeleyerek yürüyen Belediye Reisi'nin en iyi kadın büyücüsü aniden durdu ve Mark'ı kolundan tuttu. Kadının tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyordu.

"Ne yapabiliyorsan yap," dedi kadın. "Ve çabuk! Yoksa mahvolacağız. Bu kadar güçlü olmayacaklarını ummuştum..."

Mark kendi deneyimlerine dayanarak bu kadar güçlü olacaklarından yeterince emindi. Kılıç yine de onu buraya getirmişti. Ve daha önce bir kez denediği başka bir gücü daha vardı.

Şimdi inancı test ediliyordu. Mark'a doğru alçalarak uçan kudurmuş yaratıklar karşı konulmaz bir şekilde evrendeki en gerçek şeylerken, İmparator sadece bir adamdı ve çok uzaktaydı.

Mark daha önce hiçbir büyü denemesi yapmamıştı. İmparatora güvenmeye niyetliyse, buna da güvenmek zorundaydı ki hiçbir özel sözcük gerekmiyordu. Aklına gelen sözcükler, dört yıl önce Mavi Tapınak mağarasında Ariane'in söyledikleriydi.

"İmparator adına, bu oyundan vazgeç ve geçmemize izin ver!"

Saldırı sesiyle uyanan Vilkata, sersemleşmiş bir halde yataktan aşağı düşmüştü. Ona gözleri gibi hizmet sunan iblis, Karanlık Kral'ın beynine görüntüler yollamaya henüz başlamıştı. Sonra iblis bir anda göz eriminin dışında bir mesafeye fırlatılmış ve görüntüler kaybolup gitmişti.

Karanlık Kral bir süre için tam ve ani körlüğünün anlamını kavramamıştı. Kesinlikle bir acil durum vardı ve ilk endişesi Akıl Kılıcı içindi. Elleriyle onu aradı ama sadece yere düşmüş bir kumaş karmaşası buldu; çadırının bir bölümü etrafında çökmekteydi. Ve silah, olması gerektiğini düşündüğü yerde değildi. Belki dün gecenin sarhoşluğuyla, silahı her zaman yaptığı gibi yatağının yanına, yeterince yakına koymayı başaramamıştı? Şölende bir ara, şaka olsun diye, kadınlarından birini kendisine deli olsun diye onu kullandığını hatırlayabiliyordu. Ama sonrası...

Etrafı kavga sesleri, inlemeler, küfürler ve silahların çarpışma sesleriyle çevrelenmişken yumuşak yastıkların ve dökülmüş şarapların ortasında, elleriyle çılgınca aranıyordu. Uyku mahmurluğu ve ani körlüğü ortasında kafası karışmıştı. Hayır, Akıl Kılıcı'nı yanında yatak odasına getirmişti, bunu hatırlıyordu ve emindi. Ama bulamıyordu. Neredeydi?

Kavganın gürültüsü çok yakınındaydı. Çadır kumaşına ve mesnetlerine saldırılmış olmalıydı; kaçan ve kavga eden insan bedenleri itişip kakışarak çadırın içine girmişlerdi ve her an daha fazla çadır kumaşı yere çöküyordu. Yerde aranmakta olan kör adamın üstüne yığılıyorlardı.

Kılıç burada olmalıydı, burada olduğunu biliyordu. Ama hala elleri ona değmemişti. Ellerini çılgınca, görmeden, yukarıdan kar gibi yağan yumuşak kumaş yığınlarının arasına sokuyordu. Ama, sisin normal gören birisinin görüşünü engellemesi gibi, kumaş yığınları da araştıran parmaklarını engelliyordu.

Vilkata şimdi, sadece görüş iblisinin değil tüm iblislerinin gittiğinin ve savunmasının büyük bir kısmının dağıldığının farkına vardı. Bu inanılmaz, ama gerçekti. Her nasılsa hepsi fırlatılıp uzaklara savrulmuştu. Ortalarda bir yerden Burslem'in, büyüler haykıran, sahneye diğer, şeytani olmayan güçleri çağıran sesini duyabiliyordu. Büyücü ne kadar başarılıydı, Vilkata bunu bilmiyordu. Kulakları, fiziksel savaşın yakınlarda giderek şiddetlenmekte olduğunu anlatıyordu, ama düşman silahları onun tenini henüz bulmamıştı. Belki de bunu engelleyen bu kumaşların altında kör olduğu kadar görünmez olmasıydı.

Mark, kendini savunurken fiziksel bir silah olarak Zaratan'ı kullanıyordu. İblisler başarılı bir şekilde kovulmuştu, en azından şimdilik, ama Karanlık Kral'ın diğer muhafızları dakikalar geçtikçe daha iyi organize oluyordu. Hala karmaşa hakimdi ve bu yüzden saldırı birliği hala hayattaydı. Mark, saldırı birliğinin düşmana sayı olarak binlerce kişi gibi gözükmüş olması gerektiğini düşündü; çok daha küçük bir kuvvetin onlara bu şekilde saldıracağı Karanlık Kral'a anlaşılamaz görünürdü.

Mücadelenin etrafındaki karanlıkta, Karanlık Kral'ın halkı sık sık birbiriyle kavga ediyor olmalıydı. Çadırın yakınlarında, nöbetçi ateşlerinin yanında daha iyi bir başarı sergiliyorlardı ve sayılarının gerçek avantajını göstermeye başlamışlardı. Mark, tüm şansın yanında olmasına rağmen, Şans Kılıcı olmasa onu hiç şüphe yok ki anında öldürecek olan bir darbeyle sol kolundan hafifçe yaralanmıştı.

Ben'i ve büyücü kadını gözden kaybetmişti. Tasavaltalı muhafızları onun yanında savaşıyorlardı. Zaratan, yarı yıkılmış büyük çadırı işaret ediyordu, ama Mark oraya nasıl girebileceğini bilmiyordu. Saldırı grubu şimdi geriye, uzağa itiliyordu.

Saldırı grubunu bu noktada yalnızca, Sör Andrew'un subaylarından birisinin elindeki Hükümverici tamamen yok olmaktan kurtarmıştı. Darbeleri, okları ve büyülü tılsımları, onu kullananı saldırıdan zarar görmez bir güç merkezi kılıp ona karşı kullanılan her silahı kendi sahibine çevirerek defetti. Tek başına Karanlık Kral’ın muhafız alayı içinde oldukça büyük bir hasara yol açtı. Mark'ın tutmakta olduğu Şans Kılıcı ile birlikte, saldırı grubuna, Akıl Kılıcı'nı ele geçirebilme umutları yok olma noktasına kadar azaldıktan sonra bile azimli bir kurtuluş şansı verdi.

"Geriye!" sözcüğü söyleyen Mark olsa da olmasa da, bu onun boğazından çıkmıştı. "Geri çekilmeliyiz. İki Kılıç'ın da burada ele geçirilmesine izin veremeyiz."

Böylece, zorunlu olan geri çekilme, hesaplanmış bir geri çekilme halini alıyordu. Kullanıcısının isteklerine her zamanki gibi sadık kalan Zaratan, artık geriyi gösteriyordu. Yaralı kolu tarafından engellenen Mark, dövüşüyor, ilerliyor, yine dövüşüyor ve Şans Kılıcı'nı mümkün olduğu kadar iyi kullanıyordu. Tasavaltalı muhafızları etrafında ona yakın durmaya çalışıyorlardı ve defalarca hayatını kurtarmışlardı.

"Tüm Tanrılar adına, o da ne?"

Gördükleri Tanrıların tümü değildi, ama bazılarıydı. Üç dört Tanrıdan fazlası değildi. Ufuk çizgisinde, Tashigang surlarından ve çarpışan insanların doluştuğu meydandan kilometrelerce uzaktaydılar. Yanmakta olan odun parçaları gibi birkaç büyük kıvılcımın toprağın üzerinde kararsızca bir ileri bir geriye hareket ettiği o noktada, çok uzakta görülebiliyordu. O kıvılcımlar en azından yanmakta olan ağaç gövdeleri olmalıydı.

İnsanlar uzaktaki o görüntünün farkına varmaya başladığında savaş alanına bir an için derin bir sessizlik çökmüştü; ve bu sessizlik anında uzakta şarkı söyleyen Tanrıların sesi duyulabiliyordu. Uzaktaki seslerin birbiriyle uyumsuz oluşu ve rüzgarın savuruşu yüzünden ne söylediklerini anlamak güçtü; ama Vilkata’ya olan şükranlarını belirten şarkılar söyledikleri emin olunabilecek kadar duyulabiliyordu.

Hareket eden meşalelerin altındaki yer ve üstündeki hava, artık zifiri karanlık değildi; gün doğumunun devasa ateşi yoldaydı.

Bu kadarı bile hayatta kalmak için geri çekilmenin tam bir itiş kakışa dönüşmesi için yeterliydi, hatta fazlaydı bile. Tanrılar, Karanlık Kral'ın yardımına koşmasa bile, gün ışığı koşacaktı; Vilkata’nın kampındaki

kargaşayı gün ışığı sonlandıracak, adamlarının ne kadar az insanla savaşmakta olduğunu görmesine izin verecekti. Kaçmak için emir verilmese dahi, bu olay çoktan uygunlanmaya başlanmıştı.

Şehri savunanların çoğu, Vilkata’nın taraftarları tüneli keşfedip girişini kapatmaya başlamadan hemen önce, oraya ancak dönebilmişlerdi. Ben tüneli kullanabilmek için geç kalmıştı ve Mark hala ortada yoktu.

Belki de şans eseri olarak, Karanlık Kral'ın ümitlerinin bağlı olduğu iki şey, elinden alınmış olmalarına rağmen, neredeyse aynı anda ona geri dönmüştü: Akıl Kılıcı ve şeytani görüş güçleri. Çadırının yakınındaki adamlarından baskıncılara karşı zafer kazanıldığını ilan eden ilk haykırışlar gelmeye başladığında, eli sonunda siyah kabzaya rastlamıştı. Kılıç bırakmış olduğu yerde duruyordu, etrafındaki savaş sürerken dokunulmamış ve görülmemişti. Aynı anda iblisi de görevine dönerek Vilkata’nın görüş gücünü geri getirmişti. Gördüğü ilk şey, önünde duran Kılıç'tı, deri kını içinde ve her zaman gördüğü şekil olan alevden bir sütun halindeydi.

Kılıç bir kez daha elindeyken, Karanlık Kral görüş gücünün arttırılmasını emretti. Etrafındaki kısmi yıkıntıya ve hala kampına hakim olan yaygın karmaşaya iyice baktı. En yüksek rütbeli astları onun kaybolduğunu daha henüz keşfediyorlardı. Hala hayatta olup olmadığından emin değillerdi ve çoğu - Vilkata bundan emindi - olmamasını ümit ediyordu.

Durum, onlara Kılıç’ı gösterir göstermez zorla değişecekti. Şimdi görebiliyor olduğu için, yerdeki kumaşlardan kendisini kurtarması kolaydı. Tanrılara şükretmeye inansaydı onlara şimdi şükrederdi.

Karanlık Kral’ın galip olarak hayatta kaldığı düşüncesi, yok edilebilir olduğundan kısa ömürlüydü. Günün ilk ışığında, yorgun ve sinirli görünmesi gerektiğini bilerek, yeniden uyumaya çalışmaktan ve astlarının karşına yorgun, güvenilmez olarak çıkmaktan korkan Vilkata, dönen iblislerini özel büyü gücüyle cezalandırdı. Nerede olduklarını söylemediler veya söyleyemediler.

Onları bu kadar kolayca uzaklaştıran kuvvetin ne olduğunu sorduğunda durum farklıydı. İblisler daha sonra somurtarak, onları karşı kullanılmış olan şeyin İmparator'un ismi olduğu yanıtını vereceklerdi.

"İmparator! Şaka mı yapıyorsunuz?" Ama kendisi bile, bu sözcükleri söylerken anlamıştı ki, şaka yapmıyorlardı. Uzun sürmüş büyü ve dünyevi

araştırmaları sırasında, zaman zaman İmparator'un gerçek gücünün ipuçlarıyla karşılaşmıştı; ipuçları ve tavsiyeler, şimdiki İmparator ile cahil topluluklar tarafından hala tapılmakta olunan iki yüz yıl öncesinin Ölü Tanrısı Ardneh adlı bir varlık arasındaki bir ilişkiyi gösteriyordu. Vilkata, bu ipuçlarını ve tavsiyeleri yok saymayı çok önceden seçmişti.

Karanlık Kral iblislerini cezalandırdı ve bundan sonra sadakatle hizmet etmeleri için elinden geldiğince onları kısıtladı.

Sonra, çok yorgun olduğu halde, biraz önce sona eren gecenin ardından oldukça yorgun oldukları gözlenen insan büyücüleriyle konuşmak için gitti.

Efendileri onlara İmparatorun ismini söylediğinde büyücüler suratlarını astı. Ama böyle bir yöntemle iblisleri kovma iddiasında bir doğruluk olabileceğini kabullenmeleri gerekmişti.

"O zaman biz niye kullanamıyoruz?" diye sordu Vilkata.

"Hiçbirimiz İmparatorun çocuğu değiliz, Efendimiz."

"Onun çocuğu? Olmadığımızı umut etmeliyim. Deli misiniz?" "İmparatorun çocuğu" deyişi genelde, zavallı, yetim kalmış ve bahtsız kimseler için kullanılırdı.

Bu konu üstüne fazla düşülmeden ilgi dağıtıcı bir şey ortaya çıkıverdi. Büyücüler tarafından, en azından ilk başında içtenlikle karşılanmıştı; Hayvan Terbiyecisi’nin, ertelenemeyecek kadar önemli olduğunu düşündüğü bu haber sabahın ilk uçan habercisiyle gelmişti. Vilkata’ya, Gümüş Kraliçe’nin ordusunun gerçekten de kendilerinin artçı koluna doğru ilerlemekte olduğunu anlatıyordu. Bu sefer, Vilkata ikna olmuştu ki, haber doğruydu.

Gümüş Kraliçe’nin ordusunun kuvveti, Karanlık Kral’a gerçek bir endişe verebilecek kadar değildi. Ama onun taşıdığını bildiği korkunç Kılıç vardı; ve belki de eşit derecede endişe verici olan, kadının bu zamanda ortaya çıkışı, düşmanlarının ona karşı etkili bir ortaklık planı yapmış olabilecekleri anlamına gelebilirdi.

Bu son şüphe, Tasavalta ordusunun da ilerlemekte ve Tashigang’a yaklaşmakta olduğu bildirildiğinde kuvvetlenmişti. Rostov korkunç bir rakip olacaktı. Ama rapora göre, onun ordusunun sahneye çıkması yine de bir iki gün sürerdi.

Bir de Vulcan vardı - Vulcan şimdi neredeyse avucunun içindeydi. Tanrıların genelde aptal olduğu, en azından öyleymiş gibi davrandıkları, ki

sonuçta ikisi de aynı kapıya çıkıyor ve Vilkata’nın aklına daha önce hiç yatmadığı kadar yatıyordu.

Akıl Kılıcı'nı sıyırıp elinde hazır tutan Karanlık Kral, ona hürmet etmeye geldiğini söyleyen Tanrı'yla yüzleşmek için bineğini ileri sürdü.

Titremekte olan insan yardımcılarından oluşan bir grubun biraz önünde sürmekteyken, görme gücü şimdi aynı korkuyla titreyen bir iblis tarafından sağlanıyordu, Vilkata, Akıl Kılıcı'nı birdenbire kafasının üstüne kaldırdı. Aynı zamanda yüksek bir sesle, Demirci’nin itaat etmesi için bağırdı.

Vulcan'ın ilk yanıtı kurnazca bir sırıtmaydı. Daha sonra Tanrı, bir zamanlar tapmak zorunda kalmış olduğu insana güldü.

Vulcan, koca gözlerinde hain bir gülümsemeyle, bir zamanlar bir meşale olan ve şimdi için için yanmaktaki ağacı sallayarak, şu önceki rezillik için intikam almaya niyetli olduğunu ilan etti.

"Gözcü ve casusların, ufak adam, onlara buraya gelişimin sana hürmet etmek olduğunu haykırdığımda ciddiye mi almışlar? Güzel! Çünkü fırsatım olur olmaz, sana benzeri görülmemiş bir şekilde hürmet etmeyi düşünüyorum. Ah, evet.

"Ben bir Tanrıyım, ufak adam. Hatırladın mı? *Kalkankıran* şimdi benim elimde! Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Ben, bu Kılıç’ı döven olarak, biliyorum. Bu, senin Akıl Kılıcın dahil olmak üzere tüm silahlara karşı muaf olduğum anlamına geliyor. Şimdi Dünya’da bana karşı gelebilecek hiçbir güç yok."

Karanlık Kral, olaylar oldukça umutsuz gözüktüğünde her zaman yaptığı gibi en cesaretli tavrıyla, Tanrıya doğru dik dik baktı ve içinde, bir insanın elindeki Hükümverici’nin bu kibirli varlığı hala yere yıkabileceğine dair sessiz bir umut besledi. Veya Uzaktanöldüren... Sonra Vulcan'ın kemerinde başka bir kın gördü, başka bir siyah kabza ve ümitlerinin suya düştüğü bir an yaşadı.

Vulcan’ın, yaptığı işi ciddiye alarak, hala söyleyeceği bazı şeyler vardı. Vilkata'dan intikamım alacaktı, ama henüz değil. "İlk olarak, ufak adam, Artık toplamam gereken hiçbir Kılıç kalmadı. Sadece emin olmak için... onun için, bu şehri ve içindeki her şeyi kendime istiyorum. Ve tüm halkını. Benim hakimiyetim başladığında, Mars keşke yaşasaydı, diye dua edecekler."

Sırtını Kral’a döndü ve şehrine sahip çıkmak için ilerledi. Ufuk çizgisinin üzerinden gelirken yanında bir çok arkadaşı var gibi görünmüş olsa da,

şimdi yalnızca bir kişi vardı, Vilkata'nın düşünmeden tanımlayamayacağı dört kollu bir erkek Tanrı. Bunun çok önemli olduğunu düşünmüyordu.

Vilkata gerçekten de Vulcan'ın karşısında durduğu süre boyunca, Demirci'ye olabildiğince cesur bir şekilde bakabilmişti. Ama yüzleşme bittiğinde, Kral, fiziksel olarak titriyordu. Yine de, Vulcan şimdi onun açıkça düşmanı olduğu için bir bakıma neredeyse şanslıydı. Geçmişte, Vilkata'yı en büyük çabaları ve başarıları için harekete geçiren hep büyük bir meydan okuma olmuştu. Bir kriz yaklaşmaktayken korku onu çıldırtırcasına kemirir ve bazen neredeyse bütün gücünü elinden alırdı . Ama kriz patlak verdiğinde daima en iyisini yapardı.

Durum şimdi de böyleydi. Ordusunun ana bölümünü yeniden toplayarak, kurmay subaylarını bir araya çağırdı ve sertçe emirler verdi. Karanlık Kral yeni, kalın bir sesle, başlattıkları kuşatmanın sona erdirilmesini emretti. Bir kez daha engin ordusunun tümünü, Gümüş Kraliçe ve Ruhkesen'i karşılamak üzere harekete geçirdi.

Sıra Vulcan'a da gelecekti, üstelik kısa bir süre sonra. Kudret Kılıcı'yla silahlanmış bir Tanrı'nın bile muaf olmayacağı bazı silahlar, cesaret ve aklın araçları vardı. Bu arada, Vilkata Tashigang şehrini şimdilik Tanrılara bırakacaktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Gün doğumundan önce, Tashigang’ın iki yüz kadar vefalı savunucusu surların dışında savaşırken Belediye Reisi’nin sarayında ihanet vardı. Para el değiştirdi ve önemli bir tutsağın tutulması için bir hücreye dönüştürülen odanın bulunduğu üst kattaki bir koridorda silahlar parıldadı. Mavi Tapınak Başkanı ve Başrahip’i rüşvet ve vahşet aşamalarının ardından serbest kalmıştı.

Hyrcanus'u kurtarmak için harekete geçmek, Başrahip’in önceden verdiği emirlere göre, genel bir ayaklanmanın bir kısmı olarak, Mavi Tapınak'taki astları tarafından planlanıp yürütülmüştü. Amaç, şehrin kontrolüne ele geçirmek, Karanlık Kral ve ordusunu karşılayıp şehre sokmaktı.

Mavi Tapınak muhafızlarının surları ve kapıları içerden ele geçirme teşebbüsleri başarısızdı. Ayrıca Belediye Reisi'ne karşı girişilen suikast denemesi de başarısızlıkla sonuçlanmış ve Mavi Tapınak baskıncıları sarayı ele geçirememişlerdi - oradaki nöbetçilerden hepsi kolayca teslim olmamıştı. Hyrcanus kaçarken yaralanmıştı, bu yüzden nefes nefese ve solgun suratıyla, Mavi Tapınak’ın çok uzakta olmayan bir yerel kışlasına taşınması gerekiyordu.

Başrahip hemen bir cerrahın onunla ilgilendiği bir divanın üstüne yatırılmıştı, şehrin içi ve dışında olayların ne durumda olduğu konusunda son bilgilerin verilmesini emretti. Yaverlerinin onu bilgilendirmelerinin ardından Hyrcanus'un ilk emri, Courtenay Malikanesi'ne otuz kişilik bir

Mavi Tapınak muhafız grubunun gönderilmesiydi. Aldıkları emir, binayı ele geçirmek veya yok etmek ve bulabildikleri herhangi bir Kılıç’ı veya diğer değerli eşyaları ele geçirmekti - tabii ki, evde bulunan altın ve diğer mücevherler de dahil olmak üzere. Aynı zamanda mümkünse evin önemli sakinleri de esir alınacak, ancak ikinci seçenek olarak öldüreceklerdi; genel olarak, olası bir direnç merkezi olabileceği için ev mahvedileceklerdi.

Daha sonra Hyrcanus, sur ve kapılara saldırı planlarını bir kez daha kurmaya başladı.

İlk Mavi Tapınak saldırısı gün doğmadan önce saraya yöneltildiğinde, Baron Amintor, Reis’i özel olarak görmek için fırsat kollayarak zemin katta bir odada bekliyordu. Baron, mavi ve sarı renkli pelerini salınarak saldıran muhafızı gördüğünde, bu çarpışmanın sonucu ne olursa olsun, şehirde sağ ve etkin bir şekilde kalarak Kraliçe’nin ve kendisinin menfaatlerine en uygun şekilde hizmet edebileceğine karar verdi. Amintor sağgörülü bir şekilde çekilip Courtenay Malikanesi'ne gitmek için sokakların içinden yola koyulduğunda, Sarayın ve Reis’in kaderi hala belirsizdi. Tabii ki gittiği yerin, çapulcuların Mavi Tapınak’a bir karşı saldırı düzenlemesini sağlayacak olan Denis isimli gencin yaşadığı yer olduğunu hatırlıyordu.

Baron, hedefine - yol boyunca hiçbir sorun yaşamaksızın - ulaştığında, evin şimdiden hazırlanmaya başlamış, kapı ve pencerelerinin sürgülenmiş olduğunu gördü. Yetkili birisi ile konuşmak için tartışıp kandırarak, kendini içeri kabul ettirmesi ona biraz zaman ve çabaya mal oldu.

İçeri girer girmez, kendisine Sophie Hanım olarak tanıtılan kadınla yüz yüze geldi. Şimdi, metin bakışlı hizmetçileri tarafından çevrelenmişken Baron'un ihtarını, sonradan onun da bilgece olarak kabul edeceği bir şekilde açıkça şüpheyle karşıladı.

"Sadece, Madam, bekleyip haklı olup olmadığımı görmenizi önerebilirim. Tabii ki boş durarak beklemenizi değil; ilişkilerinizi, Mavi Tapınak sanki gerçekten bir ayaklanmanın başındaymış gibi düzenleyin. Sonucu emin bir şekilde bekleyeceğim."

"Sonucu bir odanın içinde kendi başına bekleyeceksiniz. Jord, Tamir, silahlarını alın ve onu küçük odaya kilitleyin."

Baron'un bilgece kabullenme yeteneği biraz gergin bir hal almaya başlıyordu; ama şu anda gerçekten hiçbir şansı yoktu.

Mavi Tapınak’ın eve saldırısı, Baron'un tahmin ettiği gibi, ateş, kılıç ve baltalarla evin kapı, pencere ve duvarlarına doğru derhal başladı. Ama eve saldıranlar, anında şiddetli bir direnişle karşılaştılar. Tuğla parçaları ve kaynar su, düz çatının üstünden tepelerine boşaltıldı, kırarak açmayı başardıkları pencere karşılarına, bir savaş hayvanının ağzındaki dişler gibi silahlar çıkardı.

Denis savunmaya yardım etmek için orada değildi. Barbara, Baron'un uyarılarını, genç adamı ayarlayabileceği kadar yağmacıyı karşı saldırıyı hayata geçirmek üzere organize etmesi için gönderecek kadar ciddiye almıştı. Önceki hayatında kurduğu sokak bağları ona bu girişimde oldukça yardımcı olacaktı.

Hatta bir aldatmaca veya bir saldırı ihtarı bile yeteri kadar işe yarayabilirdi. Bu kadar büyük bir şehirde, Mavi Tapınak mahzenleri engin bir hazineyi barındırıyor olmalıydılar; ve Denis şimdiden, şehirde sokakta yaşayan insanların arasında, Mavi Tapınak’ın ana hazinesinin, çoğu insanın anlama yeteneğinin fazlasıyla ötesinde olan servet yığının, güvende tutulması için çoktan Tashigang’a taşınmış olduğunu anlatmaya başlamıştı. Büyük bir çetenin bile Tapınak’ı burada yağmalayı başarabileceği tahmin edilemezdi ama bu tehdit, zengin cimrilerin içini kıpır kıpır yapıp onları kükretmeye, canlarından ve vücutlarından daha çok değer verdikleri şeyi pençelerinin altına çekmeye yeterdi.

Kendi evine yönelik ilk saldırı başladığında, Barbara’nın ilk hareketi kızının, bakıcı olarak Kuan-yin ve şahsi muhafız olarak Jord ile birlikte hazırda olan en emniyetli ve dayanıklı odaya konulmasının icabına bakmaktı.

Barbara daha sonra Köykurtaran’ı almak için yukarıya koştu. Eğer bu ihtar ve saldırı, onun nerede saklanıldığını keşfetmek için incelikle hazırlanmış bir oyunsa, Baron artık yukarıda güvenli bir şekilde kilitliydi, bunu asla göremeyecekti. Birkaç gün önce Belediye Reisi, buranın güvenliğine en az kendi sarayınınki kadar, belki ondan da fazla güvenerek, Courtenay Efendi ve Hanım’a onu burada tutup tutamayacaklarını sormuştu.

Aşağıdan gelen büyük bir gürültü, bir kapının çoktan kırılıp açıldığını anlattığında hala merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Barbara, Kılıç’ı yatak odasının döşemesinin altındaki gizli yerinden dışarı çıkarırken, aşağıdan duman, bağrışmalar ve çarpışma sesleri yükseliyordu.

Yakınında savaşılması, evlerindeki masum sivillerin tehdit edilmesi, Öfke Kılıcı'nı çoktan uyandırmıştı. Kılıç, bir değirmenin çarkı gibi ilk boğuk sızlama sesini çoktan çıkarmaktayken, ağır çelik, Barbara’nın elinde kolaylıkla ve hafifçe doğruldu. Onu tutarken, bir an için Barbara’nın aklından Mark’ın elleri, ardından küçük bir çocuğun elleri geçti, bu Kılıç’ı ilk tutmuş olduğunda, o zaman, işte tam bu kabzayı tuttuğu sırada belki şimdi kendisinin olduğundan daha kuvvetli olmadığı düşüncesi... şimdiden merdivenlere doğru koşturuyordu.

Yeni bir gümbürtü ve saldırganların zafer çığlığı duyuldu.

Eğlence kısa sürecekti. Barbara’nın elindeki Köykurtaran, sevinçli bir şekilde çığlık attı ve kadını koşturarak merdivenlerden aşağıya çekti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Geri çekilme girişimi hayatta kalmak için ümitsiz bir çarpışmaya dönüştüğü sırada Ben, Vilkata'nın kampındaki çarpışmanın arasından, artık gizliliği kalmayan tünelin ağzına doğru yolunu itip kakarak açtı. Ama tünelin kaçışı önlemek için kapatıldığını çabucak anladı. Başka mantıklı bir seçimi kalmayınca, kendini derhal ırmağa attı. Ölü veya diri bir sürü beden Corgo'da yüzmekteydi. Yüzen veya batıp çıkanların hepsi en sonunda, akıntının yönünde birkaç yüz metre ilerdeki şehir surlarını delip geçen bir su bendi kapısına ulaşacaklardı.

Ben, etrafa sular sıçratarak sığ suyun içinden ilerleyerek, yüzerek, kıyıdaki düşman askerlerince fırlatılan taş ve ok tufanından sakınmaya çalışarak akıntının boyunca ilerledi. Göğün doğu tarafında durmadan büyüyen aydınlık suyu aydınlatıyordu. Düşman artık tüneli tamamen ele geçirmişti. Bu ele geçiriş, tünelin bir istila yolu olarak işlerine yarayacağı için değil; surlara ulaştığı yerde ve neredeyse sarayın altındaki diğer ucunda tam ve kolay bir tıkama gerçekleştirmek için planlanmıştı.

Ben kıyıdan uzaklaştıkça ırmak hızla derinleşerek ayağının altından kayıyordu. Boğulmak istemiyorsa, kısmi zırhını çıkarıp ağır silahlarını atması gerekiyordu.

Fırlatılan şeyler etrafındaki suyun yüzeyine düşen şiddetli bir dolu gibi hala pıtır pıtır sesler çıkarırken akıntı yönünde yüzdü. Yüzmeyi sürdürerek bir süre için suya daldı, hava almak için yüzeye çıktı ve yine daldı. Ulu

surlar önünde hızla yükseliyordu; ırmak burada hızlıydı ve onu surlara doğru savurdu. Kahverengi gri renkte sert granitleri gün ışığında aydınlanıyordu. Ben, akıntıya ters yöndeki su bendi kapıları da dahil olmak üzere, surların bu bölümünün, gri yeşil üniformalı devriyelerin gönderilmesiyle güçlendirildiğini görebiliyordu. Nöbetçilerin daha çoğu aşağıda, su seviyesinde, önündeki su bendi kapısının tam içerisinde, saldırıdan hayatta kalıp geri dönenleri birer birer içeri alıyorlardı. Bunu emniyetle yapabilecekleri kadar gün ışığı vardı.

Ben birkaç kulaç daha yüzdü ve sonra ilk olarak bir kayaya daha sonra paslanmaya karşı büyülerle korunan çelik çubuklara tutunarak kendini yukarı çekti. Çevresinde, hayatta kalmayı başaran insanlar da aynı yolu izleyerek teker teker oraya ulaşıyorlardı; mahvolmuş bir mürettebat, diye düşündü, ama tamamen değil. Hiçbir yerde Mark'ı göremedi, ama bu kesin bir anlam taşımıyordu.

Turnikeden geçmesine izin verilir verilmez, Ben dar basamaklar boyunca surun içinden şehre doğru ilerledi. Şehrin dışına doğru son kez baktığında Vulcan'ın ve başka bir Tanrının, Ben'in tanımadığı çok kollu bir varlığın, birkaç yüz metreden fazla olmayan bir mesafeden yaklaştığını gördü.

Diğer askerler basamaklarda nöbet için duruyorlardı. Ben'e kalırsa, bir süre için gereğinden fazla karşılaşma ve kavga ile yüz yüze gelmişti; bir an önce evine gidip orada neler olup bittiğini görmek için can atıyordu.

Geri dönen savaşçıların içeri girişlerini kabul eden nöbetçi subayları arasında karışıklık hakimdi. Ben şunu gözlemlemişti ki, bu diğer ordulardakinden farklı olmayan bir durumdu. Birisi, kurtulanların kısa bir sorgulamanın ardından yeniden göreve atanarak surlara destek sağlanacağını bildiriyordu. Ama görevli olmayan başka birisi, Mavi Tapınak'ın ayaklandığını ve Courtenay Malikanesinin saldırıya uğradığı söylentisini ortaya atıyordu. Ben bunu duyar duymaz telaşla ileri atıldı ve sokakların arasından evine doğru koşturdu. Karışıklığın ortasında ayrılışını kimse fark etmemiş gibi gözüküyordu.

Tashigang'ın sokakları büyük ölçüde boştu, geçtiği bütün mağaza veya dükkanlar kapalıydı, kepenkler indirilmişti. Bir ara birkaç sokak ötede, bir çetenin dağılmış parçaları gibi görünen, koşuşturan bir grup gördü. Her neyin peşindeyseler, Ben onlardan uzak durdu.

Yorgun ve genel olarak hırpalanmış, ama aslında yaralanmamış bir şekilde en sonunda sokağına sendeleyerek girdi. İşte evi oradaydı, en

azından hala ayaktaydı ve kalbi evini görmesinin sevinciyle atıyordu; bu durum, binanın kavrulmuş olduğunu, zemin katın üzerinden hala dumanlar yükseldiğini, pencere ve sokak kapılarının tahrip edildiğini gördüğünde, yerini bir anda endişeye bıraktı. Şimdi, sadık hizmetkarlarının ev ile yakındaki ırmak arasında uzanıp kovalarla su taşımak için oluşturdukları zincirin bir kısmını görebiliyordu.

Kırılmış ön kapıdan nefes nefese içeriye, zemin katındaki ana odaya girip durdu. Katliam her taraftaydı. Parçalanmış mobilya ve silahların arasında, büyük çoğunluğu bir zamanlar mavi ve sarı olan pelerinlere sarılı, parçalanmış ve ezilmiş vücutlar yığılmıştı.

Barbara, sevinçle, yara almamış gözükerek, bir yerlerden sıçrayarak onu karşılamaya geldi.

"Köykurtaran," diye kısaca açıkladı, odanın durumunu ve içindekileri kastederek. "Yangın çıkardılar ve zorla içeri girdiler... ama daha sonra bazıları kaçabildiği için mutlu oldu."

Sonra, aniden yeni bir telaşla, kocasının arkasına, boş sokağa baktı. "Mark nerede?"

"Bilmiyorum. Ayrılmıştık. Belki iyidir." Ben, sorunun soruluş tarzından, Barbara'nın, hala nerede olduğunun açıklanamayan kişinin kendisi olmasını tercih edeceğini anlamıştı.

Hızla akan Corgo'da beline kadar suyun içinde olan Vulcan, çelik ve demir çubuklardan oluşan bir su bendi kapısını sakince yırtarak açıyordu. Tabii ki şehir surlarından da tırmanabilir veya bir şekilde üzerinden atlayabilirdi, ama bu şekilde giriş yapmak ona daha uygun gözükmüştü. Şimdi şehri kendi üzerine almıştı ve şehrine bir kapının içinden girecekti.

Son zamanlarda edindiği arkadaşı Shiva, nehir kıyısının yakınına çömelmiş seyrediyordu. Kapının perçinleri ve diğer parçaları, Vulcan onları kuvvetle kıvırdıkça yüksek çatırtı sesleriyle ayrılarak aynı anda kırılıyor, parçalar zaman zaman arbalet okları gibi uçuşuyordu.

Vulcan konuşuyordu, ama çoğu zaman olduğu gibi, söylediklerini aslında kendisine yöneltiyordu. "Eğer hata yapabiliyor olsaydım, on iki Kılıç'ımı dövdükten sonra gitmelerine bu kadar uysalca izin vermem, hatalarımdan biri olurdu... onları öylece Hermes'e vermem, oyun için insan denen haşaratlara dağıtılması için... bir hata, evet. Ama artık hata yapmayacağım."

Shiva hala yanında taşıdığı, için için yanan ağaç gövdesini nehre fırlattı. Devasa direk, etrafa sıçrattığı buharlı sularla suyun içine daldı.

Sanki bunu yanıtlanmışcasına, suda bir girdap oluştu ve yüzeyinde Hades'in bulanık yüzü belirdi. Şehrin yüksek surlarımda birkaç insan çığlığı duyuldu. Orada kalmış olan birkaç insan seyirci, kendilerini o tanrının yüzünün, ki bu yüze hiçbir adam veya kadının bakamayacağı ya da baktıktan sonra yaşayamayacağı söylenirdi, görüntüsünden uzaklaştırarak kaçmışlardı.

Biçimsiz sesiyle konuşan Hades, eski dostu Vulcan'a bir uyarı iletmek için geldiğini söyledi. Bu, Uzaktanöldüren'i kim kullanırsa kullansın sonunda onunla zafere ulaşamayacağıydı.

Vulcan ona dik dik baktı. "Gerçek bir Tanrı için son yoktur. Bu bir uyarı mıydı maymun, yoksa tehdit mi? Eğer bir tehdit tüccarıysan, Uzaktanöldüren yanımda ve senin de dediğin gibi onu kullanmakta tereddüt etmem."

Hades'in neredeyse biçimsiz sözcükleri yanıt olarak geri döndü: *Ölüm ve karanlık benim egemenliğik alanlarımdan başka bir şey değildir, Demir işçisi; böyle tehditler beni tasalandırmaz.*

Toprak ve suda yeni bir dalgalanma oluştu, Hades gitmişti.

Vulcan, parçaladığı kapıdan geriye kalanları bir kenara fırlattı ve kapının koruduğu taş kemerin içinden sular sıçratarak şehrin içine doğru ilerlemeyi sürdürdü. İçeriden, Tashigang beklediği gibi gözüküyordu; burasının, insan haşaratının şimdiye kadar kurduğu en büyük şehir olduğunu duymuştu. Dört kollu Tanrı Shiva'nın hala onu izlemekte olduğunu aldırış etmeksizin fark etti.

Yakınlarda, mavi ve sarı pelerinli koşan bir insan figürü vardı; Vulcan eğildi, bir elini açtı ve en az zararı vererek yaratığı havaya kaldırdı; ondan biraz bilgi almak istiyordu.

"Söyle bana - Courtenay Malikanesi dediğiniz yer nerede? Orada benim bazı Kılıçlarımı sakladıklarını duydum."

Kulak tırmalayıcı bir sesle gideceği yönü öğrendi; adam, Vulcan'ın tutuşuyla kırılmamış olan koluyla göstermişti.

Demirci, yaratığı yere bıraktı ve sokakların arasında enerjik bir şekilde topallayarak ilerledi. Ama şimdi Apollo'nun kafası bir çatının üzerinden hayal gibi görünmekteydi.

"Gözünü aç, Demirci! Buluşmalı, düşünmeli ve bütün bunlar hakkında konuşmalıyız. Bir divan topluyorum-"

"Sen aç gözlerini. Uzun zamandır yeteri kadar buluşup konuştuk ve bir sonuca varamadık. Ve düşünmek mi? Aramızda kim bunu yapabilir ki? Belki sen. Başka kim düşünmek ister ki Ben istemem. Ben sadece bana ait olanı istiyorum."

Aksayan yürüyüşüyle olabildiğince hızlı hareket ederek yürümeye devam etti. Bir iki sokak sonra, başka bir duraksama oldu. Burada sadece Vulcan'ın başının hizasında olan koca şehir surlarının girintili bir kavisinin üstünde, yeşil ve griler giymiş bir insan, Tanrıların saldırısına meydan okuyormuşcasına, bilinmeyen bir Kılıç'ı sıyırıyordu. Bu, adamın güvendiği bir Kılıç olmalıydı.

Vulcan, bu adamla yüz yüze gelmek için dolambaçlı bir yol kat etti. Konuyla ilgilenen Shiva, onun tam yanında duruyordu.

Surların üstündeki adamın minicik dişleri çatırdıyordu. Ama söylemeye çalıştığı sözleri ağzından çıkarabildi: "Bu Hükümverici! Yaklaşmayın!"

"Hükümverici, ha?" Özellikle bu kılıç, Vulcan'ın düşüncelerinin ardında, geçmeyen bir endişe olarak kalmıştı. İşi şansa bırakmayı istemeyerek, Kudret Kılıcı ile şiddetli bir darbe indirmeyi hedefledi. Gümbürtülü sesi bir anda patlayıcı bir sese dönüştü. İki Kılıç birbirlerine dokunduğunda, doğrudan birbirleriyle karşı karşıya geldiklerinde göz kamaştırıcı bir parlama, bir gök gürlemesi sesi çıktı.

Vulcan, orada durup yıkıntı ve yıkıma gözlerini kırptı. Kendi yumruğu kadar bir taş yığını surlardan gözlerinin önüne fırlamıştı. Duvarın üstündeki ona karşı koyan Kılıç'ı tutan insandan geriye neredeyse bir şey kalmamıştı. Kalkankıran her zaman göründüğü gibi görünse de, Hükümverici'den iz kalmamış gibiydi.

"Hükümverici yok mu oldu? Yani böylece mi? Hayır, burada bazı parçaları olmalı; onları bulup demirci ocağıma geri taşıyacak ve yenisini yapacağım!"

Ama bunun imkansız olduğu ortaya çıktı. Vulcan, etrafa dağılmış küçük parçaları daha iyi araştırmak için biraz önceki yüksekliğini, eğilerek yarıya kadar azaltmış olmasına rağmen, parçalanmış Kılıç'ın en ufak parçasına bile rastlayamadı. Yalnızca, etrafında dönen bir çizgisi olan basit beyaz çemberi taşıyan siyah kabzayı bulabildi. Adalet Kılıcı artık yoktu.

Bir gün, işe yine baştan başlayarak, onu yeniden dökmeyi deneyebileceğini söyledi kendisine; ama şimdi, ilk seferinde bunun üstesinden nasıl geldiğini hatırlayabildiğine emin değildi. Ve zaten, şimdi bir Adalet Kılıcı'na ne ihtiyacı vardı ki? Tam yirmi sene önce, her şey daha basitti; o zaman Tanrıların hepsi ne yaptıklarını ve ne yapmalarını gerektiğini biliyordu, hiçbir insan onların kurallarına meydan okumayı düşünmemişti.

Vulcan, Courtenay Malikanesi'ne doğru topallayarak ilerlemeye devam ederken sinirliydi.

Çatıların tepesinden, onu azarlamaya ve meydan okumaya gelen Apollo, Zeus ve Diana'nın kafalarını gördü.

Diana sordu: "Mars'ı neden öldürdün?"

Hepsine karşı hırladı: "Çünkü bana hakaret etti ve canımı sıktı! Zaten Mars'a kimin ihtiyacı var ki? O ne işe yarardı ki? Ve Koca Köpek de öyleydi, onun öldüğüne emin değilim. Onunla öyle veya böyle asla zaman harcamadım."

Vulcan, çok geçmeden kendini yine alışılmış boyutuna getirip Kalkankıran'ı onlara doğru salladığında, olması gerektiği gibi, ona karşı olanlar yolunun üzerinden çekildiler.

"Demirci ocağım adına, bu ev olmalı."

Irmağın kollarından birine yakın duran dört katlı binaya bir başkası tarafından çoktan saldırılmıştı ve hala dumanları bitmekteydi. Evin zemin katında, üzüm asmaları, çiçekler ve bahçe patikalarının arasında bir insan durmaktaydı. Ufak yaratık, önemsiz bir insana göre güçlü ve yapılıydı, elinde başka bir Kılıç tutuyordu.

Shiva, silahı kendisine almayı amaçlayarak ileri atıldı. Vulcan'ın homurdanarak yaptığı uyarıyı önemsemedi.

Adamın elindeki Kılıç bir çığlık attı. Vulcan, tiz sesten, onu bir kerede tanıdı. Köykurtaran!

Dört kollu Tanrı da, zaferle değil, acıyla bağırarak kötü bir şekilde kesilen elini geri çekti. Tanrı düzensiz hareketler yaparak, çarptığı ufak binaları harap ederek kaçtı. Çığlıkları, sekmesi gibi durmaksızın sürdü, sıçrayarak gerçekleştirdiği kaçış, onu yeniden surlara, sonra surların gerisine ve görüş mesafesinin dışına taşıdı.

"Hıh, ahmak!" diye mırıldandı kendi kendine, memnuniyetle. "Şimdi o Kılıç'ı da alacağım. Ya da diğeri gibi yok edildiğini göreceğim."

Çatının üzerindeki adama doğru bir adım atarak yaklaştı, ve Kudret Kılıcı'nı hızla sağdan sola sonra geriye doğru savurdu. Kolunun bir hareketiyle sağ yumruğu, adamın durduğu yerin yakınına, binanın çatıya yakın bir köşesine çarptı. İki Kılıç birbirine değdiğinde ve Öfke Kılıcı başka bir patlayıcı parıltıyla yok olduğunda bina, Vulcan’ın yumruğunun etkisiyle yarıldı ve Köykurtaran’ı tutan adam, bir toz bulutu ve küçük bir toprak kaymasının yarattığı moloz yığının içinde yok olarak duvarların arasına düştü.

"Bu Köykurtaran olmalıydı, sesinden belli... ama, Mars’ın Mızrağı adına, o da mı yok oldu! Benim mallarımı yok eden insan haşaratına lanet olsun! Ama bu haşare yuvasında başka Kılıçlar da olabilir. Bana bunu söyleyen kişi birden fazla Kılıç olduğunu söylemişti."

Vulcan, tahrip olmuş binayı inceledi, yumruğunun çarptığı çatı terası yarılmıştı, daha önceden birinin kundakladığı alt katlarının dış cephesi kararmıştı, hala yoğun dumanlar tütüyordu. Evi yıkmak kolay olacaktı, ama ardından Kılıç’ı için tüm enkaz yığınını kalburdan geçirmek güç olacaktı. Böyle olmazdı.

Demirci, biraz daha düşündükten sonra, kendini bir kez daha, bu defa insan boyutundan biraz daha büyük olacak kadar küçülttü. Şimdi, onların oda ve geçitlerinin çoğuna girebilirdi. Küçülme, tabii ki gücünü azaltmamıştı ve Kalkankıran’ın insan boyutuna uygun olan kabzasını tutması için ona avantaj sağlamıştı.

Binaya girdiğinde bir sürprizle karşılaşabilir diye Kudret Kılıcı'nı elinde ve hazırda tutuyordu.

Ön kapıyı tekmeyle açmaya gerek yoktu; birisi bunu çoktan yapmıştı. İçerde, ilk olarak çirkin insan ölülerinden oluşan bir yığınla karşılaştı; orada istediği bir şey yoktu. Şimdi, binanın içinde aynı zamanda bazı canlıların da olduğunu söyleyebilirdi, ama şu ana kadar hepsi ondan saklanmaya çalışıyordu. Ne yaptıkları önemli değildi. İstediği şeyi arayıp bulacaktı.

Burası insanların kullandığı bir tür atölyeydi. Silahlar iyi bir şekilde istiflenmişti ama hiçbiri ilahi yapım değildi.

Demirci bağırdı: "Hepsini ortaya çıkarsanız iyi olur! Hepsini ben dövdüm, tümünü; ve hepsi benim!"

Sonra, hislerinin ona arkasında bir tür gizli kapı olduğunu söylediği duvarı tekmeleyerek yıktı - ama oraya güvenlik amacıyla saklanmış olan

tüm şey, ortaya çıkardığı tüm şey, şişmanca bir kız ve korumaya çalıştığı ufak bir çocuktu.

"Hah! Hazineleri bu mu?" İnsanoğlunun adet ve düşünceleri bazen Vulcan’ın anlayışına göre değersiz geliyordu.

Şimdi, bir taraftan gelen hafif bir ağırlık Vulcan’ın boynuna indi ve bunun gerçekten de canlı bir insan bedeni olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Bir adam, yukarıdan ve geriden gelip üstüne atlamıştı. Silahsız kollarıyla, onu boğmaya çalıştığı açıkça belliydi.

Tanrı bu zayıf saldırıya; ne olduğunu anladığında gülüp geçti. Bu, araştırmasına yöneltiği dikkatini bile dağıtmadı. Kılıçlar, Kılıçlar... buralarda bir yerde onlardan en azından bir tanesinin daha olması gerekiyordu...

Diğer Tanrı ve Tanrıçalara karşı gücünü emniyet altına alıp mükemmelleştirmek için ya hepsini toplayacak ya da hepsini yok edecekti. Bu yüzden, oyunun tamamıyla bırakıldığını düşünüyorlardı, öyle değil miydi? Evet, şimdi bitmişti, veya neredeyse bitmişti. Ama bırakılmamıştı. Hayır. O, Demirci, topal, kazanıyordu, neredeyse kazanmıştı... ve elbette yalnızca kuvvetini erkeklere ve kadınlara karşı mükemmelleştirebilmek için Kılıçlar'la ihtiyacı vardı. Bir ara Kalkankıran’ı yere koyup dinlenebilmek istedi; ama, diğer onbir tanesinden biri bile farklı ellerdeyken veya hesabı verilmemişken, bu anın gelmeyeceğini düşündü.

Hala boynunda asılı duran, iri ve güçlü bir adam olan insan paçavrasını unuttuğu gibi, kız ve bebeği önemsemeyerek diğer tarafa dönmüştü. Bir daha ki sefere aklına geldiğinde onu bir kenara silkeleyecekti.

Vulcan'ın ilerleyişi sağlam ve kilitli bir kapı tarafından durdurulmuştu, boş olan eliyle kapı eşiğinin çıkıntı yapan bir köşesini, tüm kapı eşiğini yırtarak gevşetmeyi amaçlıyarak kavradı.

Ama şaşırtıcı bir dirençle karşılaştı. Burada sadece, hiç de kahramanvari boyutlarda olmayan, ama ona teslim olmayı reddeden sıradan ahşap ve taş vardı.

Yine de, Demirci o kadar sabırsızdı ki, tek derdi hala kapının içinden geçmekti ve neden geçemediğini merak etmiyordu. İçgüdüsel bir şekilde Kalkankıran’ı, şimdi oldukça tatmin edici bir şekilde yol veren kapının üzerinde kullandı.

Kapının ardında ortaya çıkan odanın bu sefer boş olmasından rahatsız olan Vulcan, başka bir rahatsızlığın, hala sırtından sarkmakta olan adamın,

daha çok farkına varmaya başlamıştı. Tanrı, sıkıntıyı söküp atmak için, serbest olan eliyle geriye uzanırken adamı tanımayı başardı.

"Ne bu, insan? Son görüşmemizden beri sağ kolunu geri mi kazandın, bunu yaptın mı? Neyse, bunun icabına bakabiliriz..."

Ama bir nedenden dolayı, çelimsiz insan sökülüp atılamadı. Vulcan, Kalkankıran’ı yere indirmeden tek eliyle kavrayabildiği kadar iyi kavrarken, neredeyse güçsüz olduğunu belirten o garip hissi tekrar duymuştu. Onu tutan o iki insan kolundan oluşan mengene açılmayacaktı.

Bacağındaki müzmin topallık daha kötüye gidiyor, vücudunun diğer bölümlerine yayılıyordu. Demirci, güçsüz kalma hissine eskiden en ufak bir önem bile vermemişti. Şimdiyse gerçekten korku vermeye başlıyordu. Sadece taş bir duvar, ahşap bir kapı değil ama şimdi insan vücudu da ona karşı direnebiliyordu.

Kalkankıran bu arada geçen tüm zaman boyunca, Vulcan'ın her zamankinden daha güçlü hissettiği sağ elinde, kullanıma hazır olduğunu tıkırdayarak belli etti.

"... onun icabına şöyle bakabiliriz..."

Ve Vulcan, Kılıç’ı biraz beceriksizce sırtına uzatarak, onu, sallanan insan vücudunu kesip atmak için hareket ettirdi. Evet, beceriksizce. Kendi silahım ve emsallerini dövmek için ilahi yetenekle çalışmış olan elleri, onu şimdi sırtının arkasında kullanmaya çalıştığında beceriksiz görünüyorlardı.

"Aaaarh!" tüm becermiş olduğu kendini boynundan hafifçe yaralamaktı.

Bir sonraki darbesini daha tedbirli bir şekilde yöneltti - *oraya*.

Bu sefer, Vulcan kendini inandırdı ki, Kılıç, sıkıca sarılmış olan insanın vücudunun içine girip çıkmış olmalıydı. Sorun şuydu ki, adam her zamanki gibi sıkıca ona sarılıyor, öldürüldüğüne dair bir işaret vermiyordu. Hatta insanın kolunun kasları biraz daha fazla gerginleşmişti. Kuvvetleri, bir Tanrıyı boğmak için önemsiz olmalıydı ama Vulcan, ne olursa olsun soluk alıp verişinin biraz daha, can sıkacak kadar, zorlaştığını kavradı.

O, bir Tanrıydı ve neden nefes alıp verme konusunda endişeleniyordu ki? Ama birdenbire bu önemli gibi gözüktü.

İnsanın ölümlü soluğu, gayretle fakat hala yaşam dolu olarak bedenine girip çıkarak, Vulcan’ın kulaklarında testere gibi sesler çıkardı. "Bu silahı döverken ben oradaydım, Ateş Tanrısı. Onun içinde benim kanım ve hayatımın bir kısmı var. Onu tanıyorum-"

Büyük bir odanın ortasında, sönmüş bir demirci ocağının yanında durmaktayken, Vulcan kendisine destek oldu ve sol eliyle yeniden denedi. Ama yine de kolların sıkı mengenesini açamadı.

senin tanıdığın kadar iyi tanıyorum, Ateş Tanrısı. Belki, daha da iyi. Şimdi bana yine temas etti için Kalkankıran’ın gerçeğini hissedebiliyorum. Elimde kendi silahım olmadığı sürece bana onunla zarar veremezsin."

Vulcan, diğer silahlar için şu ana kadar yaptığı araştırmayı unutmuştu. Bir insanın, kendisine saldırmasına izin verme aptallığı çok ileriye gitmişti ve buna bir son vermesi gerekiyordu. Kendisini ona sarılan şeyden kurtarması gerekiyordu ve bunu hızla yapmalıydı.

Ama öyle yapmaya çabalarken bile, dağılmış ilgisiyle gelişini farkedemeği, yaklaşmakta olan başka bir insan, üstüne atıldı. Bu siyah saçlı ufacık bir kadındı. Vulcan, kadın, ona doğru atlarken yana çekildi ve böylece kadın hedefini ıskaladı. Ama yine de onu bir ayak bileğinden kavramıştı ve onu - böyle bir şeye kim inanırdı ki? - devirmeye çalışıyordu.

Vulcan, Kılıcı onun üzerinde kullandı. Veya daha doğrusu kullanmayı denedi. Kalkankıran’ın kadının vücudunun içinden nasıl tekrar tekrar geçtiğini veya öyle göründüğünü ve ardından en ufak bir yara izi bile bırakmadığını kendi gözleriyle gördü.

Kılıç’ı, onu sıkıca tutan üzerindeki narin vücuda karşı şimdi inatçı bir şeklilde yararsızken, Demirci anlık bir acı ve boğulmanın öfkesiyle çığlık attı. Kılıç’ı elinden atmaya çalıştı, ama o ellerinden ayrılmayı reddediyordu. Parmakları, kabzayı sıkıca kavramaktan vazgeçmeyecekti.

Tamam o zaman, onu, hala işleyeceği tek şekilde kullanacaktı. Mobilyaları ve duvarları yere yıkarak, uçan tuğlalar, keresteler ve sıva parçalarını havadan yollayarak Kılıç'la ona saldırmaya başladı. Ona işkence yapan iki insanı çaresizce sürükleyerek, evlerinin zemin katındaki bir geçiti çiğneyip geçti. Tüm evi, bu işe yaramaz insan haşaratının kafasına yıkacaktı.

Aklına yeni bir fikir geldi ve kendini bir kez daha gerçek Tanrı boyutuna yükseltmek için boyunu uzatmayı denedi. Bunu yapamadığını dehşete düşerek anladı. Bir zamanlar sahip olduğu kudreti eksiliyor, bir noktada toplanıyor, dakikalar geçtikçe mükemmel Kılıç’ı Kalkankıran’ın keskin kısmına ve onu tutan sağ kolunun bir noktasına doğru odaklanıyordu.

Şimdi, ilk ikisinin hayatta kalmasından cesaretlenen diğer insanlar saldırıya katılmak için geliyorlardı. İnsanların kolları Vulcan'ın sol koluna

ve daha fazla sayıdaki insanın elleri de onun diğer bacağına kenetlendi. Birisinin eli Uzaktanöldüren’i kemerinden kaptı; onu, bu çelimsiz insanların üzerinde harcamayı gerçekten de düşlememişti...

Daha fazla insan, Tanrıyı sıkıca yakalayacak olan bir sürü insan daha üzerine geliyordu. Şimdi onun istediğinin tersine, onu sürükleyebilecek güç ve sayıdaydılar. Onu evden dışarı, biraz önce bizzat kendisinin yaratmış olduğu açıklıklardan adım adım çıkmaya zorluyorlardı. Kılıç’ı ile sert ve ani bir çıkış yaptı, daha fazla ahşap, toz ve taş parçası, Vulcan’a çok fazla zarar vermeyip birkaç saldırganım yere sererek, onun ve etrafındakilerin kafalarına yıkılarak indi. Boynunun etrafındaki boğucu kavrayışın arasından çağıldarmışçasına ufak bir zafer haykırışı attı.

Hala daha fazla sayıda haşarat, ona saldırmaya kalkışarak deliklerinden dışarı dökülüyordu. Jord, bunlardan bir tanesine bağırarak bir ikazda bulundu, ama çok geçti. Adam, Demirci’nin kafasına doğru bir baltayı sallayarak, Vulcan’a doğru sıçramıştı. Kalkankıran bir defa hafifçe vurdu ve baltayı tutmakta olan adamın kollarıyla birlikte silahı bir kenara fırlattı.

Başka bir adam Vulcan’ı, Kılıç’ı tuttuğu kolundan kavramaya çalıştı. Yine de orada çok fazla kuvvet, hatta fazladan da öte, belki her zamankinden bile daha fazla kuvvet vardı. Adam, vücudu duvarda parçalanmak üzere, bir tekerlekten çamurun fırlayışı gibi fırlatılıp atıldı.

Ama diğer insanlar yine de Tanrıyı bırakmıyorlardı. Yarım düzine kadarı şimdi Tanrıyı sıkıca tutuyor, haşaratlardan herbiri diğerinden azim alıyor gibi gözüküyor, herbiri onun gücünün küçük bir bölümünü tüketiyordu.

Vulcan, artık çok geç olduğunu bildiğini halde, bağırarak tehditler savurdu. Ağız kavgası ve bağırışları hiçbir işe yaramadı. Düştü ve saldırganlarından bazılarım bir kenara savurarak, diğerlerini ezerek, hepsine zarar verip ona sıkıca sarılmakta ısrar edenlere vahşice saldırarak, yerde yuvarlandı. Yine de ısrar ettiler ve evlerinin enkazının altından daha fazlası geldi. Kendisini bir tanesinden kurtarır kurtarmaz, odalardan ve kalıntıların içinden bitmek bilmeyen bir şekilde bir veya ikisi onun üstüne atladı.

Gizlenmiş ve akılsız bir elden çıkan arbaletin oku hızla ona doğru geldi. Kalkankıran bir kez daha, acele etmeden hafifçe vurdu ve oku, havada yolunu yarılamışken parçaladı. Okun parçaları Tanrıyla güreşmekte olan insanları kanlar içinde bıraktı.

Jord, zayıflayan bir sesle, bir kez daha bir ikazda bulundu: "Silahları bırakın! Silahları bırakın da kazanabilelim!"

Vulcan'ın gücü ve tüm ümidi şimdi bir Kılıç'ta yoğunlaşmıştı. Onunla kazanması veya ölmesi gerektiğini biliyordu. O zaman bir kez daha, dikkatle ve hızla, sırtına doğru - orada, bu baş belası insan lideri temiz bir şekilde ortadan ikiye bölmeliydi!

Ama bölmemişti. Veya bölmüşse de, adam, böyle bir hareketten sonra hayatta kalmayı kolayca başarmış olmalıydı. İnsanın bacakları ve ayakları hala beyniyle bağlantılıymış gibi görünüyor ve Tanrıyı, Vulcan bir binek hayvanından fazlası değilmişçesine sürüyordu.

Vulcan, sırtında yeni bir acıyı ve kanının daha fazlasını hissedebiliyordu; bir kez daha Kılıç'la kendisine zarar vermişti.

Yine de savaşıyor, Kılıç’ı saplayabilmek, çaresizce güreşen insan sürüsünü doğrayabilmek, onları yok edebilmek için çabalıyordu. Ona sıkıca sarıldılar ve yeniden yerde yuvarlanmaktayken hırpalanmaya devam ettiler. Yeniden ayağa kalktığında, onu bir kenara doğru sürüklediler ve üzerinden silkelenerek ahlamayacakları artık belliydi. Kendi kanının birikintisine basarak kayıp düştü.

Ve şimdi onu onlar ayağa kaldırdı.

Şimdi bir sürü el, onu, bir daha başlarına yıkmayı deneyemeyeceği evin dışına taşıyor, çılgınca bağırıp çağırıyor, ona zarar veriyor ve çığlıklar atıyorlardı. Kudret Kılıcı’nın çizdiği yay onlara doğru parladı, sanki hayaletlerin içinden geçiyormuş gibi bedenlerinin içinden, hiçbir zarar vermeden geçti.

Vulcan'ın boynundaki kavrayış şimdi gerçekten boğucuydu. Vücudunun tüm kasları - sağ kolundakiler hariç - güçsüzleştikçe güçsüzleşiyordu. O kol gittikçe daha güçleniyordu, ama kolun tüm yapabildiği Kılıç’ı kullanmaktı ve silahsız bedenlere karşı çarpışırken Kılıç işe yaramıyordu. Bu arada, Vulcan'ın kanı kendi açtığı yaralardan süzülüyordu.

Aniden kendini bırakarak ölü numarası yaptı.

Bir anda, sersemleşmiş ve kendilerini hırpalamış insanlar onun serbest kalmasına izin verdiler.

Şimdi Kılıç’ı elinden atabilmek için ilk özgür çabasını verebilecek kadar aklı başında, öfke içinde ayağa sıçradı. Ama Kılıç, düşmanlarının önündeyken elinden ayrılmayacaktı.

Bir dakika sonra, yarı harab olmuş evden dışarı sendeleyerek daha henüz çıkmış iri bir adam, tek başına hızla Vulcan’a doğru saldırmış ve bir darbeyle Tanrıyı yere indirmişti.

Ve hepsi yeniden onun üzerindeydi.

Şimdi, giydikleri beyaz elbiseler içinde, mücadele etmekte olan Demirci'ye, Ölü Tanrı Ardneh'in kulları olarak bilinen başka bir insan grubu, evin önüne, sokağa doğru koşuyordu. Bunlar, sahneye geç çıkanlar, gürültülü bir şekilde itiraz etmekteydiler. Vulcan, onların dediklerine göre, bir linç girişimine, yoksul bir adama yöneltilmiş bir çete saldırısına tanıklık ettiklerini düşündüklerini söyleyebilirdi.

Demirciyi sıkıca yerde tutmakta olan insanlar açıklamaya çalıştı. "Tam bir çılgın, kendini Vulcan sanıyor." Ve adamların arasında bir nevi yorgun bir gülüşme geçti.

Ardneh'in akıllı ve kibar görünen yaşlı rahibelerinde biri, Kılıç'ı çılgın adamın elinden almak için yaklaştı. Kılıç, çılgın adamın kasılmış elinden kolayca onun eline geçti.

"Kendinizi yaralamamanız için, zavallı bayım, her kimseniz... hayret! ne silah ama!" Rahibe, Kılıç'a gözleri kamaşarak baktı. "Bu, güvenli bir yerde saklanmalı."

"Onu ben alacağım," dedi Ben.

Yaşlı kadın, iri adamın gözlerinin içine baktı ve iç çekti. "Evet, siz alın. Sanırım burada bunu alabilecek daha uygun bir adam yok. Şimdi bu zavallı adamı bir süre için bağlamalıyız, böylece artık kimseye zarar veremez. Ne kadar da güçlü! - ah, öyle mahvolmuş ki. Ama bu ipler onu tutacaktır; dikkatli olun, çünkü bunu sevgiyle yapmak zorundayız."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Elli bin yıldan daha uzun süren yaşamı boyunca, Draffut adlı yaratık, Hayvanların Efendisi, hiçbir zaman ölüme böylesine yakın olmamıştı. Yine de hayat, neredeyse sonlandırılamaz hayatı, yaratığın içinde devam ediyordu. Ona sıkıca sarıldı, sarıldı çünkü yakınlarında acısı yüzünden zaman zaman bağıran yaralı bir insan vardı. Yine kendi doğasına sadık kalan Draffut, kendisini, o adama yardım etmek için bir yol bulmak zorunda hissediyordu.

Ama o adama yardım etmek için bir şey yapamayacak, hatta kendine bile yardım edemeyecek kadar kötü bir durumdaydı. Yaralarını yıkayan ırmak, iyileşmesine yardım etmekten çok yavaş yavaş yaşamını alıp götürüyor gibiydi.

Gün doğmuştu - kavganın son günü mü, yoksa ondan sonraki gün müydü, bundan emin değildi - bunu, akıllı ama insan olmayan ve kendisine doğru yaklaşan başka bir varlığın farkına vardığında anlamıştı.

Hayvanların Efendisi, gözlerini yavaşça açtı. Afrodit olarak tanıdığı bir Tanrıça, biraz uzakta, yukarısında duruyor ve suyun kıyısında çamurun içinde yattığı yere doğru bakıyordu.

Afrodit tam olarak Vulcan’ın durmuş olduğu yerde duruyordu ve onun da elinde bir Kılıç vardı. Ama Draffut, bunun Vulcan'ınkinden farklı bir yakınlaşma olduğunu hemen anladı ve Tanrıça ona yaklaşırken, hatta Kılıç’ı kaldırdığında bile hiçbir şekilde korku hissetmedi.

Kılıç ona doğru indi ve acı kadar şiddetli olan yeni bir hayatın sancısıyla haykırdı. "Yarakapatan," dedi, Draffut, birdenbire kendini yine konuşacak güçte hissederek. "Ve sen Afrodit'sin."

"Ve sen de İyileştiricisin," dedi. "Bunun için bu Kılıç’a senin sahip olman gerektiğini doğru buluyorum. İnsanlar bunun için kavga edip savaşıyorlar, tüm diğerler Kılıçlar için yaptıkları gibi. O yüzden bunu onlardan geri aldım. Ve bundan sonra ne yapacağıma karar vermeye çalışmaktan bıktım - çok fazla sevgi, zevke çok az zaman bırakıyor."

Biraz sevgi ifade eden ve beceriksizliğe bürünmüş bir hareketle, Merhamet Kılıcı'ın onun yanındaki çamur birikintisinin üzerine bıraktı.

Yeniden hareket edebilen Draffut koca elini, güçsüzce ve yavaşça kaldırıp Kılıç’a dokundu. "Yaşam hediyen için teşekkürler sana, Tanrıça."

"Benim sayemde yaşamları olan bir sürü canlı var... oh, ondan kurtulmakla kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum. Ama o Kılıç sana uygun, sanırım. Sen pek bana benzemiyorsun."

"Bir konu hariç, ikimiz de insanlığın yarattığı varlıklarız. Ama ben kısmen öyleyim. Ve onların rüyalarından değil, ilimlerinden doğdum. Eğer - bir zaman - insanlık benim hakkındaki ortak görüşünü değiştirirse bile ben hala var olacağım."

Tanrıça kusursuz saçlarını geriye silkti - rengi som altın mıydı, yoksa simsiyah mı? "Bizimle ilgili söylediklerine ben pek inanmıyorum. İnsanlık yaratmışsa bizi, Tanrı ve Tanrıçaları, o zaman onları kim yaratmış olabilir? Ama önemli değil, tüm bu felsefe ve tartışmadan yoruldum. Son zamanlarda bunun sonu gelmez gibi gözüküyor. Sanırım dünya değişiyor."

"Yeniden. Her zaman değişiyor." Ve şimdi, Draffut sürünerek ayağa kalkıyordu. Ölmek üzereyken kürkünün üstünde katılaşmış olan çamur şimdi ufalanıyor ve düştüğü anda içindeki yenilenmiş hayatın ateşiyle hareket ederek bükülüyordu.

Merhamet Kılıcı'nı acı içerisinde, yavaş hareket eden bir dev olarak taşıyan Draffut, yolunu çamurun ortasından yaralı adama doğru yöneltti.

Rostov, en son gelen en iyi haber kaynağının, Tashigang surlarının ötesinde nelerin olup bittiği ve dün gece Karanlık Kral'ın kampına karşı düzenlenen kuşatma karşıtı saldırıda neler olduğu hakkında anlattıklarını uzun uzun, dikkatle dinledi.

Rostov'un devriyelerinden birisi, sağ elinde Zaratan’ı taşıyan genç bir adamı, Corgo kıyısında terk edilmiş banliyö villalarının birinin bahçesinde şans eseri olarak bulmuştu.

"Ortaya çıkmak için kötü bir devriyeye güvenmişsin," diye homurdandı General, onu ilk gördüğünde; sonra çelik sakallı yüzüne gergin bir sırıtışın yayılmasına izin verdi. "Prenses seni görmek için sabırsızlanacak, Mark. Hayır, sana böyle hitap etmemeliyim değil mi Mark, etmeli miyim yoksa? Bir İmparator çocuğuna hitap etmek için uygun terim hangisidir?"

"Niçin... kim? Prenses mi, dediniz?" diye bitkince yanıtladı yaralı delikanlı. "Nerede o?"

"Çok uzakta değil. Yakında." Rostov hala sırıtıyordu. Şimdi Prensesin bu zorlu genç adamın içinde her zaman görmüş olduğu şeyi anlamaya başlıyordu. Şimdi açığa çıktığı gibi, içinde yalnızca iyilik değil, aynı zamanda İmparatorluk kanı da vardı. Bu, olayların büyü ve politika tavsiyeleriyle karara bağlandığı dünyada, açıkça kabul edilebilir bir öneme sahipti. Rostov mutluydu - Tasavalta’nın, tahtta yeniden güçlü savaşçı hükümdarlar görmesinin zamanı gelmişti.

Tashigang'tan çok uzakta olmayan bir meydanda, Yambu ve Vilkata’nın orduları, patlaması yakın bir fırtınanın kararttığı gün doğumunda birbirleriyle karşı karşıya geldiler. Gümüş Kraliçe, kendisini Ruhkesen’i sıyırmaya hazırlıyordu. Karanlık Kral'ın elindeki Akıl Kılıcı’nın menziline girmeden önce böyle yapması gerekeceğini biliyordu; eğer yapmazsa, kendi ordusu elinden çıkacak ve belki bizzat kendisi de delirerek Vilkata’nın kölesi olacaktı.

İlginç bir haber ulaşmıştı: Tanrı Vulcan ilkin şehrin içinde, beyaz giysili rahip ve rahibelerin nazik ellerinde çaresizce bağlanmış olarak görülmüş; ve sonra yine kaçmıştı. Kimileri, öfkeli ve silahsız bir çetenin Demirci'yi ve bağlanmış olduğu ahşap kafesi nehre atmış olduklarını, onun da suyla birlikte alçak geçitlerin içinden geçerek şehrin dışına çıktığım söylüyordu.

Kraliçe Yambu düşündü: ve şimdi dünya, her şeyin ardından yine biz insanlara mı aitti? Eğer Tanrıları yıkabiliyor ve onları öldürebiliyorsak - olabilir. Dünya onlara ait olduğu zaman onu yönetmeye asla zahmet etmemişlerdi. O her zaman bizimdi.

Çadırının girişinde bir adamın dikildiğini ve gözlerini münasebetsizce içeriye dikmiş olduğunun farkına vardığında gerçekten korkmadı. Onun,

subaylarından biri olduğunu varsaydı ve kendi adamlarından biri olmadığını anladığında, kendisine o şekilde gözlerini diktiği için onunla sertçe konuşmak üzereydi. Kelimeler dudaklarında kaldı.

Adamın yüzü gölgedeydi ve Kraliçe kendi konumunu değiştirene kadar maskeyi görememişti. "Sen," dedi.

Adam içeri buyur edilmeden girdi, maskeyi çıkardı ve kadına hafifçe sırıtarak kendine bir iskemle çekti. Hiç değişmemişti. Dışarıdaki nöbetçilerin, önlerinden birinin geçtiğinden habersizce, hala yürüdüklerini duyabiliyordu.

İmparator ona dedi ki: "Hala yanıtımı almadım."

Adamın neden bahsettiğini anlaması için Kraliçe’nin bir an düşünmesi gerekti. "Bir zamanlar seninle evlenmemi istemiştin. Sorduğun şey bu olabilir mi?"

"Olabilir. Er ya da geç bir yanıt için ısrar edeceğimin farkına varmadın mı?"

"Hayır, gerçekten varmadım. Şeyden sonra... kızımızın başına gelenden sonra, hayır. Onu unuttun mu? Yoksa bu ziyaret yalnızca senin masum şakalarından biri daha mı?"

"Onu unutmadım. Benimle yaşıyor." Kraliçe Yambu gözlerini üzerine çevirdiğinde, sakince devam etti: "Ariane, bildiğin gibi yaklaşık dört sene önce kötü bir şekilde yaralanmıştı. Ama şimdi çok daha iyi. O ve ben, senin hakkında fazla konuşmadık, ama sanırım bir gün seni yeniden görmek isteyebilir."

Gümüş Kraliçe, eski sevgilisine bakmayı sürdürdü. En sonunda dedi ki: "Benim raporlarım ve onlara güvenmek için bir nedenim var, Ariane’in Mavi Tapınak'ın hazine zindanında öldürüldüğünü söylüyordu."

İmparator, o örgüte karşı memnuniyetsizliğini kaşlarını çatarak belirtti. "Çoğu öldü, o... yerde. Ama Ariane orada ölmedi. O sırada onunla birlikte olan genç adamların da onun öldüğünü düşünmelerine rağmen. O genç adamlardan biri benim oğlum, bunu biliyor muydun? Yapabildiğim her zaman çocuklarımı korumayı severim. Ariane ölmedi."

Yambu hala ona bakıyordu. Bunun, onun şakalarından biri, belki de iğrenç intikamına bir giriş olduğuna dair şüphesini silemiyordu - sevgili oldukları zaman bile hiçbir zaman onun intikamcı biri olup olmadığına emin olamamıştı.

En sonunda kraliyet sakinliği kadını terk etti ve Kraliçe kekeleyerek konuştu: "Ben - ben, onu Kızıl Tapınak'a sattım."

Kaş çatışı şimdi ona yönelmişti ve kadın, kraliçe ve kralların önünde titrediği kadim İmparator gücünün ne demek olduğunu kısaca anladı.

"Seni bu yüzden öldürebilirdim, eğer bu olduğu sırada durumu bilseydim. Ama yıllar geçti ve şimdi bunu yaptığın için üzgünsün. O, hayatta kaldı, ben de. Ve sen de."

Öfke içindeki kadın gücünü yeniden kazandı. "Ben, sen olmadan hayatta kaldım, sen imkansız... ve hala benimle evlenmek istediğini mi söylüyorsun? Söylediğin şeyi istediğini nasıl bilebilirim?"

"Birisine ne zaman güveneceğini nasıl bilebilirsin ki, sevgilim? Bir seçim yapman gerekecek."

Birisine ne zaman güvenmesi gerektiğini bilmediğini bağırarak söylemek istiyordu; kadının tüm sorunu buydu. "Seni deli herif, varsay ki sana evet dedim. O zaman benim için Akıl Kılıcı'nı yenebilir misin?"

"Eğer gelinim olacaksan, sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Sırası gelince Akıl Kılıcı'nın çaresine bakarız."

"O şimdi burada. Ah, seni piç. Her zaman olduğu gibi imkansız. Çık git şimdi. Git buradan yoksa Ruhkesen'i sıyırırım." Ve elini o, daima el altında bulunan kabzanın tekdüze siyahlığına koydu. "Ve sanırım biz evlendikten sonra da gelinleri azdırıp daha çok piç peydahlamaya devam edersin."

İmparator, tatlılık ve ciddiyetle konuştu: "Sana düşünebileceğinden bile fazla sadık olurum. Seni seviyorum; her zaman sevdim. Senin yanında ve senin için neden savaştığımı sanıyorsun, sen küçük bir kızken?"

"Buna inanmıyorum, sana söyledim. Hiçbirine inanmıyorum. Git şimdi yoksa Ruhkesen'i sıyırırım."

Kılıç'ı sıyırmaya başladı ve aynı anda net bir sesle muhafızlarını çağırdı. Bir saniye sonra itişerek çadırın içine giren askerler, Kraliçelerini oldukça yalnız ve Ruhkesen'i, Kraliçe'nin eli sanki sıyırmak üzereymiş gibi kabzanın üstünde olsa da, güvenli bir şekilde kınında buldular.

Askerler yarı hipnotize olmuş bir şekilde, Kılıç çekilmeden önce yine çadırın dışında olmayı ümit ederek kadının eline bakarken buldular kendilerini; ve daha şimdiden, Kılıç'ın ve kendilerinin etrafındaki havada, bir boşluk dalgasının serpintilerini hissedebildiklerini düşündüler.

Kraliçe Yambu daha fazla zaman harcamadı ama askerlerinin savaşa hazırlanmaya başlamaları için gereken emirleri verdi. Hazır olduklarında da ilerlemelerini emretti.

Vilkata'nın orduları hala belirsiz bir şekilde görüş alanındayken, kadın, kendi savunma hattının ortasında bekliyordu, meşhur gri savaş hayvanının üstündeydi ve sıyırmaya hazır olduğu Kılıç, ne Kılıcı'ydı? Bildiği kadarıyla, sadece tek ismi vardı.

Düşman hatları ağır bir şekilde ilerliyorlardı. Orada, merkezlerinde, Vilkata'nın ta kendisi, üzerine kumar oynadığı silahı sıyırdığında, silahın en üstün olacağı uygun anı bekliyordu.

Kraliçe Yambu'nun eli kendi silahının kabzasının üstündeydi. Bineğini birazcık ileri sürdü. Henüz sıyırmayacaktı.

Şimdi.

Akıl Kılıcı ve Ruhkesen, neredeyse aynı anda sıyrılmıştı.

Kraliçe'nin, kendi Kılıç'ının ona bunaltıcı gelen fiziksel etkisine karşı ilk tepkisi onu elinden atmak isteği olmuştu - ama atmamıştı. Çünkü artık onu bir kenara atmanın neyi değiştireceğini ve bunun ne kadar önemli olacağını anlamıyordu.

Bunun dışında daha önemli bir şey yoktu.

Tüm evrende daha önemli bir şey yoktu.

Akıl Kılıcı, uzakta, meydanın öbür tarafında, fırtına bulutlarının kasveti altında konu dışı bir parıltıydı. Bu arada yakında, elde, Kraliçe Yambu'nun etrafında...

Kraliçe'nin kendisine en yakın duran süvari bölükleri, Yambu Kılıç'ı sıyırdığında kadına bakıyorlardı. Bunun ardından nereye baktıkları artık önemsizdi. Kraliçe'nin etrafında bir uyuşukluk dalgası, en yükseğinden bir hissizlik, mürekkep koyusu bir havuzun içinde yavaş bir dalga şeklinde yayılıyordu.

Şimdi uzakta olan, ama hızla yaklaşan, bir saldırı geliyordu. Vilkata'nın süvari bölüklerini, çılgın haykırışlarla, Akıl Kılıcı' nm taze ilhamı kontrol etmekteydi.

Kraliçe'nin askerlerinden bazıları, dakikalar geçtikçe daha da fazlası, şimdi hissiz ellerinden silahlarının düşmesine göz yumarak birdenbire yere yığılıyorlardı. Herhangi bir direnç gösteremeyecekleri, Karanlık Kral'ın şimdi kolayca kazanabileceği ortaya çıktı.

Ama tabii ki, bu da önemli değildi.

Çılgın haykırışlarla, Karanlık Kral'ın yeni enerji dolmuş fanatikleri onların üstüne koştular. Siyah ve gümüş renkli askerlerin ortaya koyduğu savunma isteksizdi ve Kraliçe'lerine ne kadar yakın mevkilenmişlerse bu koruma o kadar zayıflıyordu.

Ama saldırganlar, Vilkata'nın askerleri, şimdi Ruhkesen'in hakim olduğu bölgeye giriyorlardı. İlk duraklayan onların zafer çığlıkları oldu ve ardından silahlarını kullandıkları enerji. Bundan sonra orduları birbirini itip kakarak, sendeleyerek bir duruşa geçti.

Kraliçe Yambu - gerçekten neden rahatsız olduğunu bilmeden - yavaşça gözlerini kaldırdı. Başının üstünde tuttuğu Kılıç o kadar durgundu ki, ona bakmak neredeyse gözleri acıtıyordu.

Keder Kılıcı - şimdi onun için bu ismi düşünmüştü. Bu da önemli değildi. Ne bu, ne de başka bir şey.

Kılıç'ı neden o kadar yüksek tutma zahmetine katlanıyordu? Kılıç'ın ağırlığıyla kollarının birden düşmesine izin verdi. Savaş hayvanı şaşırmış ve acı çekmekteyken ilerlemek istediğinde, Kraliçe, hayvanın arkasından kayarak buna izin verdi. Şimdi neredeyse Kılıç'a dayanarak duruyordu, Kılıç'ın ucu, hafifçe toprağa girmişti.

Söyleyebileceği kadarıyla, bunların hiçbiri herhangi bir anlam ifade etmiyordu.

Başlayan kavga, son buluyordu. Meydanın her yanında Ruhkesen kazanıyordu. Ne zafer ne de kurtulmak kimse için önemli olmayınca, ortada bir çarpışma da olmazdı.

Yambu, yalnızca donuk bir surette ve hissizce olmasına rağmen, şu ana kadar Karanlık Kral'ın silahının, ona ve etrafındaki küçük hayran grubuna, Ruhkesen'in karanlık ve kurnaz saldırısına karşı bir kalkan görevini görebildiğinin farkındaydı.

Bu grup, savaş çığlıkları atarak Kraliçe'ye doğru hücum etmeye başladı. Ama Kraliçe Yambu'ya doğru yaklaştıkça, sayıları hızla azaldı. Grubun içerisindeki insanlar, oturmak, çömelmek veya birdenbire yere yığılmamak için, keder içinde birer birer hücumdan vazgeçtiler.

Kral Vilkata'nın iblisleri onu son terk edenlerdi. Ve bu olmadan bile önce, bizzat kendisi savaştan vazgeçmiş halde meydandan kaçıyordu.

Etrafta kişisel bir gözlem yapmak için dışarıda olan Rostov, meydanın ucuna geldiklerinde keşifçi süvari bölüğüne geri döndü. Büyük bölümü

katliam görüntülerinin arasında harcanmış yaşamı boyunca, gördüğü en kötü katliam gibi gelen şey önünde uzanıyordu. Meydanda iki ordu vardı ve bu uzaklıktan söyleyebileceği kadarıyla ikisi de neredeyse silinip yok edilmişti. Ama General geri döndü ve gördükleri değil hissettikleri yüzünden - o zulüm bölgesinin kıyısına girdiklerinde hepsinin hissettiği şey yüzünden - askerlerine geriye dönmelerini emretti. O yönde birkaç adım daha atarsa, diye düşündü Rostov, silahlarını ve madalyalarını atıp hayatını terk etmeye hazır olacaktı.

Uzakta devasa bir figürün belirdiğini gördüğünde, bundan sonra hangi emri vereceğini düşünüyordu. Hızlı, güçlü, iki bacağıyla attığı büyük adımlarıyla onlara ve aynı zamanda keder meydanına yaklaştı. O, bazılarının Tanrı dediği Draffut'tu; General Rostov daha önce Hayvanların Efendisi'ni hiç görmemiş olmasına rağmen, başka kim olabilirdi ki o?

Başka biri daha vardı; Draffut'un omuzlarında dostça oturmakta olan bir insan figürü.

Draffut, Rostov ve keşif grubuna yaklaşmadı, korkunç savaş meydanının kenarındaki bir noktada durdu. Dev orada durdu ve omuzundaki adamı aşağı indirdi; o noktadan sonra, elinde parlak bir Kılıç taşıyan, gri başlıklı adam, tek başına, ölüm ve sessizlik meydanına doğru yürümeyi sürdürdü.

Şaşıran Rostov, adamın nereden - maskesi mi vardı? - ortaya çıktığını anlamaya çalışıyordu. General, daha sonra savaş meydanında - orada, yolun üzerinde, meydanın tam merkezinde - hala başka bir insan figürünün durduğunu fark etti.

Bu, yere bırakması için fazlasıyla kımıldamaz hale getirilmiş Kılıç'ına dayanan Gümüş Kraliçe'ydi. Rostov ve askerleri, İmparator'un Kılıç’ı kadının ellerinden alıp kınına soktuğunu gördüklerinde, etraflarındaki dünyada ne kadar iyi bir değişikliğin oluştuğunu hissedebildiler.

General geriye dönerek askerlerine bağırdı: "Oradakilerin hepsi ölmemiş! Karanlık Kral’ın mikroplarından bazıları şimdiden kendine gelmeye başladı! Ne duruyorsunuz, gidin ve alabilecekken silahlarını alın şunların!"

SONSÖZ

Hayatta kalan Tanrılar, geri çekilme sırasında Ludus Dağları'nın karlı bölgelerinin üstüne tırmanmışken, yanlarında taşıdıkları kör adam onlara yeniden sövmeye, sözle sataşmaya başlamıştı. Sanki hala onun emri altındalarmış gibi büyük sözler söylüyordu; ve dinlemekte olan Vulcan, adamı alıp yanlarında getirdiği için pişman olmaya başlıyordu.

Demirci'nin hala, zaman zaman ortaya çıkan başka arkadaşları da vardı. Kır sakallı Zeus, gururlu Apollo, Afrodit, Hades. Onlar ve bazı diğerleri gelip gidiyorlardı. Hades, her zaman olduğu gibi gerçek diyarından, Toprak'tan uzakta değildi. Bir süre için Diana da onlarla beraber yürümüş, ama başka bir çeşit çağrı duyduğunu söyleyerek gruptan erken ayrılmıştı.

Beraberlerinde getirdikleri adam, Vilkata, paçavralar içindeydi ve titriyordu. Altın halkacık, günler önce kafasından düşmüş ve iblislere hükmetme gücü onunla birlikte gitmişti. İnlemeyi sürdürüyor, Kılıç'ını kaybettiği için sızlanıp duruyordu. Şu anda, kendisine yiyecek, köle ve şarap getirilmesini emrederek saçmalıyordu.

Neden onu yanıma aldım? diye bir kez daha düşündü Vulcan. Ardneh'in kulları onun artık tehlikeli ve vahşi olmadığının farkına varıp iplerini çözerek gitmesine izin vermiş olduklarından beri gücünün bir kısmını yeniden kazanmıştı. Ama yine de bir zamanlar sahip olduğu güçten çok uzaktı ve ölmek üzere olmaktan korkuyordu.

Apollo geri çekilirlerken hepsine birçok kez anlatmıştı ki, artık ölüyorlardı veya kendisi de dahil olmak üzere çok geçmeden öleceklerdi. Dünya yeniden değişti, demişti Apollo.

Yanlarında taşıdıkları adam en azından onlar için insanlıkla bir bağlantı sağlamıştı. Ama Vulcan yine de böyle bir şeye ihtiyaçları olduğunu kabul etmek istemiyordu.

Şimdi omzuna tünemiş adamla, sanki yarı akıllı bir evcil hayvana söylüyormuş gibi konuştu: "Senin için bir yerlerden biraz yiyecek bulabiliriz. Ama burada şarap yok - senin içebileceğin şarap yok - ve kesinlikle insan köleler de yok."

"Ama kölelerim olarak sizler varsınız," diye törpü gibi bir ses çıkararak yanıtladı, adam. Gururlu sesi hızla zayıflamaya başlamıştı. "Ve siz Tanrı ve Tanrıçalarsınız. Bu yüzden bütün Dünya benim."

Apollo gerilerden sordu: "Hissedemiyor musun küçük adam?"

"Neyi hissedemiyor muyum?" Karanlık Kral, kör suratını sağa sola çevirdi. Daha anlaşılır bir sesle sordu: "Neredeyiz?" Sonra, biraz sonra, yeniden sordu: "Neyi hissedemiyor muyum?"

Apollo dedi ki: "Rüyaları bizi yaratmış ve güçler vermiş olan insanların artık farklı rüyalar gördüğünü? Gücümüz ve yaşamlarımızın, size Kılıçlar'ı verdiğimizden beri bizden alınmakta olduğunu?"

Tanrıların arasında, kendilerini bu bakış açısına karşı tartışmaya ikna edebilecek bazıları hala vardı. "Hepsi Oyun'un bir parçası "

"Oyun artık bitti."

"Bitti mi? Ama kim kazandı?"

Bu soru yanıtsız bırakıldı.

"Dağların üzerinde, göğün yukarılarında, yeniden kendimizi güçlü hissetmeye başlayacağız."

Zahmetle yürüyüp tırmanmaya devam ettiler. Hızlı ve kolay kaçabilme yeteneği bir kez daha onlardaydı. Vulcan, hiçbirisinin daha güçlü hissetmeye başlamadığını düşünüyordu. Ve doğrusu seyrelen hava ciğerlerini acıtmaya başlamıştı.

Hayır bu olmayacaktı, bunun böyle olmasına *izin* vermeyecekti. Cesurca haykırdı Apollo'ya: "Hala onların yarattığı şeyler mi olduğumuzu söylüyorsun? Hah! O zaman onları kim yarattı."

Apollo yanıt vermedi.

Ara sıra meydana gelen volkanik gümbürdemeler, ayaklarının altındaki toprağı salladı; yeraltının sıcaklığı, sağda solda, karın ortasında buharı tüten çıplak kaya noktacıkları oluşturdu.

Kaçışları, tırmanışları giderek daha da yavaşlıyordu. Ama devam ediyordu. Şimdi de Afrodit neredeydi? Vulcan onu görmek için etrafına bakındı. Eskiden yaptığı gibi, sadece başka bir yere gitmek için ayrılmışa benzemiyor, diye düşündü; basitçe ve gerçekten de yok olmuştu.

Hades'i de uzun zamandır görmemişti.

Vilkata bir şey sezmişti. "Hepiniz nereye gidiyorsunuz?" diye bağırdı veya bağırmaya çalıştı. "Size yok olmamanızı emrediyorum. Geri dönün, beni insanlığın dünyasına geri götürün. Burada donarak öleceğim!"

Vulcan'ın artık adamın sesine veya giderek ağırlaşıyor görünen cüssesine katlanmaya tahammülü yoktu; Tanrı, miyavlayan kör adamı bir uçurumun kenarından aşağıya, donmuş bir unutuluşun içine savurdu ve yürümeye devam etti.

Demirci, günlerce önce bu tırmanışa başladığındaki amacını yeniden hatırlayarak azmini topladı. Yüksek sesle düşündü: "Şuraların yakınlarında - buralarda bir yerde - demirci ocağımı kurmuştum, Kılıçlar'ı yapmak için. Odunları üst üste yığdım, kütükleri, ağaçları ve aşağıdaki volkanik ateşlerle tutuşturmuştum. Keşke demirci ocağımı yeniden bulabilsem-"

Şimdi fark etmişti ki, adamın uçurumdan aşağıya uçmasıyla, ilahi dostlarının sanki rüzgarla buharlaşmış gibi yok olmasıyla birlikte tek başına kalmıştı.

Ama bu son değildi.

"Öyleyse ONLARI kim yarattı?" diye böğürdü Demirci, soruyu evrene bir meydan okuma gibi, artık ölümlü olan ciğerlerinin acısının doruğunda haykırarak sormuştu.

İleriye baktı.

Bir şey veya birisi, kara kayanın son çapraşık köşesinin gerisinde, onun için pusuya yatmıştı. Yeni bir güç veya eski zamanlardan kalma bir güç, dünyaya sahip çıkmak için mi gelmişti? Yoksa sadece rüzgar mıydı?

Bakmaya korkuyordu.

Şimdi dünyanın tümü soğuktu. Demirci, Korkunç soğuğun ona karşı yöneldiğini hissedebiliyordu, bunu en güçsüz insanın hissedebileceği kadar kolayca ve acı içinde hissedebiliyordu.

Kayanın köşesine bakmak istedi ama yapamadı. Korkuyordu. Tam önünde volkanik sıcaklık ve gaz, kar ve buzu bir an içinde sulu siyah bir çamura dönüştürerek yukarı püskürdü.

Vulcan sıcağa ulaşmak için ileriye doğru sendeledi. Ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Ölürken, kendisine dünyanın ilk soğuk sabahı gibi gelen bir günde ateşi arıyordu.[(4)]

(1) Bu noktada, eğer uygun bulursanız, *Kılıçların Birinci Kitabı'nın* sonunda yer alan "Kılıçların Şarkısı"ndan 6. kıtayı aşağıda bir kez daha tekrarlıyoruz, yhn

Akıl Kılıcı büküldü şafağın gri ışığında
Erkekler ve iblisler diz çöker önünde
Akıl Kılıcı ışıldadı parlak gün ışığında
Tanrılar katıldı dansa ve yürüdü savaşa
Büküldü alacakaranlığın loşluğunda da
Tanrılar ve insanlar yürüdü cehenneme.

(2) Helyograf - Güneş ışınlarından yararlanarak çalışan bir tür telgraf aracı.

(3) *Berserk*: Eski İzlanda dilinde Beserkr (ayı postu), Ortaçağ öncesinde ve Orta- çağ’da Viking ve Germen tarihi ile folklorunda azılı savaşçı. Berserk'ler en yüce Viking tanrısı Odin’e taparlar, kralın ya da soyluların maiyetinde muhafız ya da saldırı kıtası olarak hizmet görürlerdi. Berserklerin savaş alanındaki yırtıcılığı ve hayvan postundan yapılma süslü giysileri, Avrupa’da kurtadam efsanelerinin gelişmesinde önemli rol oynamıştır. Berserkler barındıkları toplumda topluluklarda diledikleri zaman ırza geçer ve adam öldürürlerdi, yhn.

(4) Tam şu anda, *Kılıçların Birinci Kitabı*’nın ilk cümlesini yeniden okumayı seçin ki "kutsal çember" tamamlanabilsin, yhn.